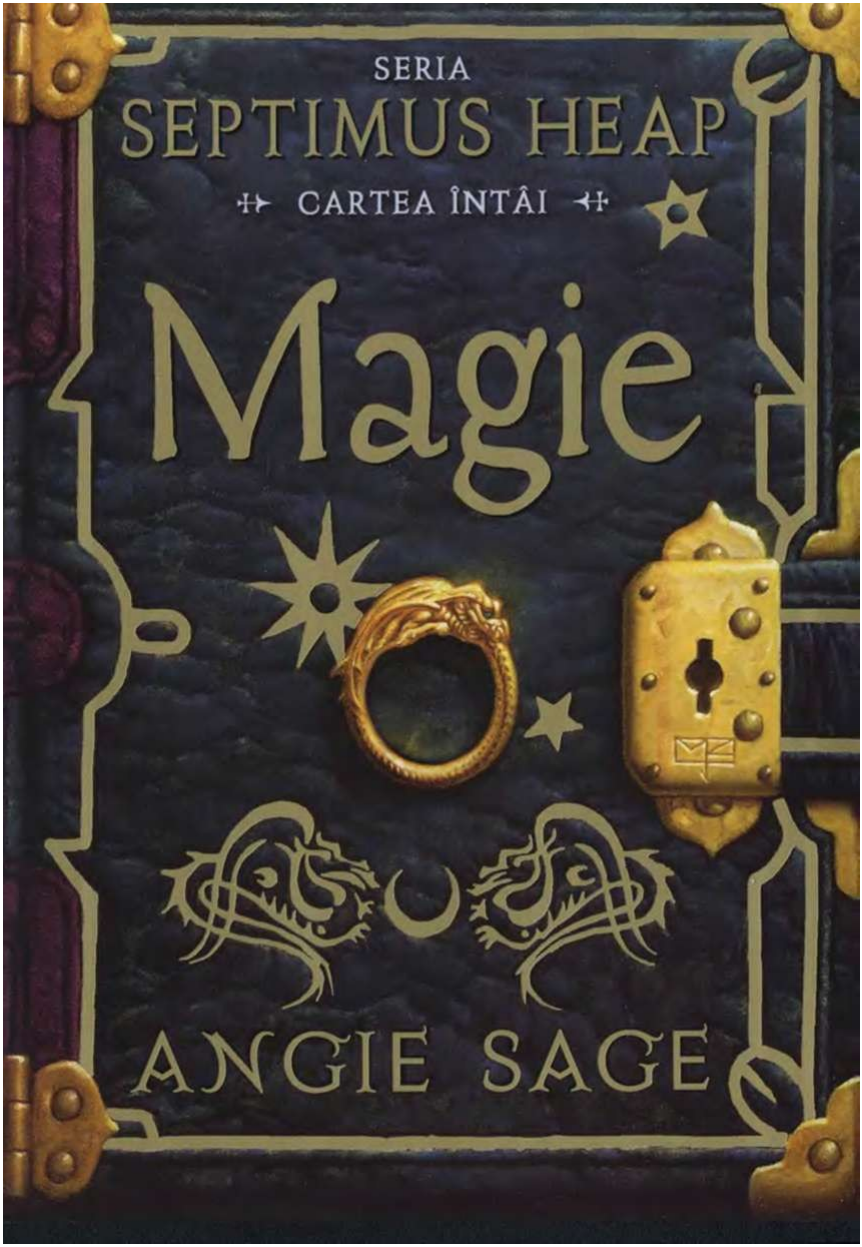

SEPTIMUS HEAP

CARTEA ÎNTÂI

Magie

ANGIE SAGE

ILUSTRAŢII DE MARK ZUG TRADUCERE DE IRINA BOJIN

CORINT JUNIOR

Septimus Heap Book One: *Magyk*
Copyright e 2005 by Angie Sage
Illustrations e 2005 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

ISBN: 978 – 973 – 7644 – 89 – 3
Bucureşti, 2007
www.editura corint. ro.
www.corint junior. ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAGE, ANGIE
Septimus Heap: Cartea întâi: Magie / Angie Sage, trad Inna Bojin – Bucureşti Corint Junior, 2007 ISBN 978 – 973 – 7644 – 89 – 3

I Bojin, Inna (trad)
821.111 – 31 = 135.1

Pentru Lois, cu dragoste şi mulţumiri pentru ajutorul şi încurajările tale – această carte e pentru tine.

CUPRINS

i Legăturica din zăpadă *3
2 Sarah şi Silas T9
3 Custodele Suprem 32
4 Marcia Overstrand 43
5 Acasă la familia Heap 54
6 Spre Turn 7 o
7 Turnul Vrăjitorilor 76
8 Jgheabul de gunoi 89
9 Birtul lui Sally Mullin 97
10 Vânătorul 109
11 Pe urmele vânatului 116
12 *Muriel* 126
13 Vânătoarea
14 Marele Canal 139
15 Miezul nopţii pe plajă 150
16 Smârcanul
17. Alther rămâne singur 184
18 Căsuţa Mătuşii Zelda 193
19 Mătuşa Zelda 202
20 Băiatul 412 „5
21 Rattus Rattus 223
22 Magie 244
23 Aripi 256
24 Gângăniile Protectoare 270
25 Vâlva-Pădurii z79

26 Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă 287
27 Călătoria lui Stanley 3°3
28 Marele îngheţ 3*4
Pitoni şi şobolani 3*7
3° Un mesaj pentru Marcia 339
31 Întoarcerea Şobolanului 348
32 Marele Dezgheţ 358
33 Cu ochii în patru 374
34 Ambuscada 380
35 Intraţi în pământ 391
36 Stană de Piatră 399
37 Citind în lună 407
38 Despietrirea 418
39. Evadarea 429
40 întâlnirea 436
41 *Răzbunarea* 448
42 Furtuna 465
43 Corabia-Dragon 476
44 Spre mare 491
45 Retragerea apelor 504
46 Un oaspete nepoftit 514
47 Ucenicul 524
48 Cina Ucenicului 534
49 Septimus Heap 546
Ce a văzut Mătuşa Zelda în iazul raţelor 552
După... 556
Magie

LEGĂTURICA DIN ZĂPADĂ

Silas Heap îşi strânse pelerina pe lângă el ca să se apere de zăpadă. Mersese mult prin Pădure şi frigul îl pătrunsese până la oase. În buzunar avea însă ierburile pe care Galen, Vindecătoarea, i le dăduse pentru băieţelul lui, Septimus, care se născuse chiar în acea zi.

Apropiindu-se de Castel, Silas văzu luminiţe pâlpâind printre copaci; erau lumânările puse la ferestrele caselor înalte şi înguste care se îngrămădeau pe lângă ziduri. Aceasta era cea mai lungă noapte a anului şi lumânările aveau să ardă toată noaptea, ca să alunge întunericul. Lui Silas îi plăcuse întotdeauna să vină pe jos la Castel. Nu îi era teamă să umble prin Pădure ziua şi era bucuros să meargă în linişte pe cărarea îngustă care şerpuia printre copaci, cale de multe mile. Acum ajunsese aproape de marginea Pădurii; copacii începeau să se răărească, iar cărarea cobora spre fundul văii. Silas putea cuprinde din ochi întregul Castel. Zidurile bătrâne îmbrăţişau râul lat şi toate coturile lui şi urmăreau în zigzag pâlcurile de case, aşezate care cum îi venise. Toate casele erau vopsite în culori vii, iar cele care erau îndreptate spre apus păreau că au luat foc din cauza ultimelor raze ale soarelui iernatic reflectate în geamuri.

La începuturile sale, Castelul fusese un sătuc. Fiindcă Pădurea era atât de aproape, sătenii ridicaseră ziduri înalte de piatră ca să îi apere de

jderii prădalnici, de vrăjitoare şi vraci, care nu se gândeau decât cum să le fure oile, găinile şi uneori chiar şi copiii. Când casele s-au înmulţit, oamenii au construit şi alte ziduri şi au săpat un şanţ de apărare adânc, ca să se ştie în siguranţă.

În scurtă vreme Castelul a devenit un punct de atracţie pentru meşteşugari pricepuţi care veneau din alte sate. A prosperat şi a crescut atât de mult că locuitorii nu au mai suportat înghesuiala şi cineva a hotărât să fie construită Hardughia. Hardughia, unde locuiau Silas, Sarah şi băieţii, era o clădire uriaşă de piatră care se întindea de-a lungul râului. Mergea pe malul apei cale de trei mile, după care se răsucea şi se întorcea spre Castel. Era un loc gălăgios, plin de lume, în care camerele şi coridoarele creşteau ca ciupercile după ploaie. Găseai acolo mici ateliere, şcoli şi prăvălii, amestecate cu camere de locuit, grădini micuţe răsărite pe acoperişuri, ba chiar şi un teatru. În Hardughie nu prea era mult loc, dar oamenilor nu le păsa. Oricând aveai cu cine să te distrezi, iar copiii îşi găseau totdeauna tovarăşi de joacă.

Soarele cobora dincolo de zidurile Castelului şi Silas grăbi pasul. Trebuia să ajungă la Poarta de Miazănoapte înainte ca paznicul să o încuie şi să ridice podul mobil, aşa cum se proceda la căderea nopţii.

Chiar atunci Silas simţi *ceva* în apropiere. Ceva viu, care de-abia se mai agăţa de viaţă. Simţi bătaia unei inimioare de om undeva pe aproape.

Silas se opri. Fiind un Vrăjitor Obişnuit, putea simţi fel şi fel de lucruri dar, nefiind deosebit de bun la acest meşteşug, trebuia să se concentreze foarte tare. Rămase nemişcat. Zăpada care cădea din belşug îi acoperea deja urmele paşilor. Ei, şi atunci auzi ceva – un fârnâit, un scâncet, o respiraţie uşoară? Nu era sigur, dar pentru el era suficient.

Sub un tufiş crescut lângă potecă era o legăturică. Silas o ridică şi, spre uimirea lui, se trezi că priveşte ochii solemni ai unui bebeluş micuţ. Silas strânse pruncul în braţe, întrebându-se cum de ajunsese în zăpadă în cea mai rece zi a anului. Copilaşul, o fetiţă, era bine înfăşat într-o pătură groasă de lână, numai că era aproape îngheţat: buzele îi erau albăstrui, iar genele pline de zăpadă. Bebeluşul se uita fix la el cu ochii violeţi şi pe Silas îl încercă sentimentul deloc plăcut că acest bebeluş văzuse în scurta lui viaţă lucruri pe care niciun copilaş nu ar trebui să le vadă.

Gândul lui Silas zbură la Sarah, la Septimus şi la băieţii care erau acum acasă, la căldură, în siguranţă, şi se hotărî: va trebui să găsească loc pentru încă un micuţ. Înveli cu grijă pruncul în mantia lui albastră de Vrăjitor şi, ţinându-l strâns la piept, o rupse la fugă spre poarta Castelului. Ajunse la pod chiar când Gringe, Paznicul, se pregătea să strige la Băiatul de la Pod ca să înceapă să îl ridice.

— Ai ajuns la mustaţă, mormăi Gringe. Voi,

Vrăjitorii, sunteţi anapoda. Ce v-o fi apucat să ieşiţi cu toţii pe o vreme ca asta, nu mă taie capu'.

— Aşaaa?

Silas ar fi dorit să treacă de Gringe cât de repede putea, dar mai întâi trebuia să-l îmbuneze cu ceva. Găsi repede un bănuţ de argint în buzunar şi i-l dădu.

— Mulţumesc, Gringe. Noapte bună.

Gringe se uită la bănuţ de parcă era o gânganie scârboasă.

— Marcia Overstrand mi-a dat o juma de coroană adineaori. Da ea are stil, mai ales că acu e Vrăjitorul Neobişnuit.

— *Cum*? întrebă Silas, simţind că se sufocă.

— Da, da. Are stil.

Gringe se dădu în lături ca să îi facă loc şi Silas se strecură pe lângă el. Oricât de mult ar fi dorit Silas să afle de ce Marcia Overstrand devenise dintr-odată Vrăjitorul Neobişnuit, simţi că legăturica începe să se mişte acum, că dăduse de căldură sub mantie, şi ceva îi şopti că ar fi mai bine dacă Gringe nu ar şti despre copilaş.

Pe când Silas se afunda în umbrele tunelului care ducea la Hardughie, o siluetă înaltă, îmbrăcată în purpuriu, ieşi dintr-un cotlon şi îi ţinu calea.

— Marcia! exclamă Silas speriat. Ce te-a apucat…

— Nu spune *nimănui* că ai *găsit-o*. S-a *născut* în casa ta. *Ai înţeles*?

Silas încuviinţă din cap, înspăimântat. Până

să apuce să mai zică ceva, Marcia dispăru într-o ceaţă purpurie, sclipitoare. Cât parcurse drumul întortocheat prin Hardughie, întrebările nu îi dădură pace lui Silas. Cine era bebeluşul? Ce avea Marcia de-a face cu el? Şi de ce era Marcia acum Vrăjitorul Neobişnuit? Pe când se apropia de uşa mare, roşie, care ducea la camera şi aşa supraaglomerată a familiei Heap, o altă întrebare, şi mai stăruitoare, îi veni în minte: Ce va spune Sarah când îi va aduce încă un copil de care să aibă grijă?

Răspunsul la ultima întrebare nu se lăsă mult aşteptat. Chiar în clipa când ajunse, uşa se dădu de perete şi o femeie grasă, cu faţa roşie, îmbrăcată cu straie albastru-închis de Moaşă Matroană, ieşi în fugă, cât pe ce să îl dea jos pe Silas. Şi ea avea o legăturică, dar aceea era înfăşurată de la cap la cap în bandaje, iar ea o ţinea la subsuoară, ca pe un pachet pe care alerga să îl pună la poştă.

— Mort! strigă Moaşa Matroană.

Îl împinse pe Silas cu putere într-o parte şi o luă la fugă pe coridor. Din cameră se auzeau ţipetele lui Sarah Heap.

Silas intră cu inima grea. O văzu pe Sarah înconjurată de şase băieţei cu feţe albe, prea speriaţi ca să plângă.

— L-a luat, zise Sarah deznădăjduită. Septimus a murit şi ea l-a luat.

În acea clipă, Silas simţi cum un val de căldură şi umezeală se răspândeşte din legăturica

pe care o ţinea încă sub mantie. Negăsind cuvintele potrivite, scoase legăturica de sub mantie şi o puse în braţele lui Sarah.

Sarah Heap izbucni în lacrimi.

SARAH ŞI SILAS

după mama lui Silas.

Cel mai mic dintre băieţi, Nicko, nu avea decât doi ani când venise Jenna, aşa că uită curând de fratele lui, Septimus. Băieţii mai mari uitară şi ei cu timpul. O iubeau pe surioara lor şi îi aduceau acasă tot felul de lucruşoare de preţ de la orele lor de Magic de la şcoală.

legăturica s-a instalat în familia Heap şi a fost numită Jenna.

Bineînţeles, Sarah şi Silas nu puteau să îl uite pe Septimus. Silas se învinuia că o lăsase pe Sarah singură şi plecase să ia ierburile de la Vindecătoare. Sarah îşi făcea vină pentru tot. Deşi nu îşi aducea prea bine aminte ce se întâmplase în acea *zi* îngrozitoare, Sarah ştia că încercase să îl facă pe băieţel să respire dar nu reuşise. Mai ţinea minte că Moaşa Matroană îl înfăşase pe micul Septimus în bandaje din cap până la picioare şi apoi fugise la uşă, strigând peste umăr: „Mort!”

Acest lucru Sarah şi-l amintea foarte bine.

Dar în scurtă vreme Sarah o îndrăgi pe fetiţă tot atât de mult cât ţinuse la Septimus. O vreme s-a temut că va veni cineva să i-o ia şi pe Jenna, dar lunile au trecut, Jenna a devenit un bebeluş dolofan care gângurea tot timpul, aşa că Sarah s-a

mai liniştit şi aproape că a uitat de temerile ei.

Până într-o zi când cea mai bună prietenă a ei, Sally Mullin, a apărut în prag cu răsuflarea tăiată. Sally Mullin era dintre cei care ştiau tot ce se petrece în Castel. Era o femeie scundă, fără astâmpăr, cu păr bogat, roşu ca focul, care îi scăpa tot timpul de sub boneta de bucătăreasă, niţeluş cam murdară. Avea o figură plăcută, o faţă rotundă, puţin cam bucălată de la resturile de prăjituri pe care nu se îndura să le arunce, şi hainele tot timpul acoperite de făină.

Sally ţinea un mic birt pe pontonul de lângă râu. Pe firma de deasupra uşii stătea scris:

Ceai şi bere la Sally Mullin Paturi curate pentru doritori Acces interzis huliganilor

Birtul lui Sally Mullin nu avea secrete. Nimeni şi nimic din ce sosea la Castel pe apă nu trecea neobservat. De fapt, majoritatea celor care ajungeau la Castel preferau să vină cu barca. Cu excepţia lui Silas, nimănui nu îi plăceau cărările întunecoase care străbăteau Pădurea din jurul Castelului. Jderii erau încă o mare problemă noaptea şi, pe deasupra, în pădure se mai găseau şi copaci carnivori. Apoi mai erau şi Vâlvele-Pădurii, care erau tot timpul leftere şi despre care se ştia că îi prindeau în capcane pe călătorii imprudenţi şi îi lăsau doar în cămaşă şi ciorapi.

Birtul lui Sally Mullin era o baracă plină până la refuz de lume şi de fum, aplecată într-un mod cât se poate de primejdios deasupra apei. Bărci de toate formele şi mărimile acostau la pontonul

birtului şi din ele ieşeau de-a valma tot felul de oameni şi animale. Cea mai mare parte se hotărau să îşi revină după călătorie bând cel puţin una dintre berile crâncene ale lui Sally, mâncând o bucată de turtă de orz şi povestind ultimele bârfe. În plus, oricare dintre cei ce locuiau în Castel care avea o jumătate de oră de pierdut şi o burtă chiorăind de foame, o lua negreşit în jos, pe poteca bătută, până la Poarta Portului, trecea de Groapa de gunoi „Farmecul Râului” şi venea pe ponton până la Ceainăria şi Berăria lui Sally.

Sally îşi făcuse o regulă din a se vedea cu Sarah în fiecare săptămână ca să o ţină la curent cu ce mai era nou. După părerea lui Sally, Sarah avea prea multe pe cap cu cei şapte copii, ca să nu mai vorbim şi de Silas Heap, care nu prea făcea nimic, din câte îşi dădea ea seama. Sally povestea despre oameni de care Sarah nu auzise niciodată şi nu avea să îi întâlnească niciodată, dar, cu toate astea, Sarah abia aştepta să vină Sally în vizită şi se bucura să mai audă despre cele ce se petreceau înjur. De data asta însă Sally avea ceva cu totul deosebit de povestit. Era ceva mai serios decât bârfele de toată ziua şi acum avea legătură cu Sarah. Şi, pentru prima dată, Sarah ştia ceva ce nu ştia Sally.

Sally se furişă înăuntru şi închise uşa conspirativ.

— Am veşti îngrozitoare, şopti ea.

Sarah, care se căznea să şteargă micul dejun de pe faţa Jennei şi de peste tot pe unde îl mai

aruncase, şi, în acelaşi timp, să cureţe după noul pui de câine-lup, nu prea îi dădea atenţie.

— Bună, Sally, zise. Uite aici un loc curat. Hai şi aşază-te. O ceaşcă de ceai?

— Da, te rog. Sarah, n-o să-ţi vină să crezi!

— Dar ce s-a întâmplat, Sally? întrebă Sarah, aşteptându-se să audă cum s-au luat unii la ceartă la birt.

— Regina. A murit Regina!

— Cum? îngăimă Sarah.

O luă pe Jenna de pe scaun, o duse în colţul camerei, unde era coşuleţul în care dormea, şi o puse să se culce. Era încredinţată că bebeluşii trebuie feriţi de veştile rele.

— A *murit*, repetă Sally abătută.

— Nu! exclamă Sarah. Nu pot să cred. Nu se simte bine după naşterea copilului, asta e. De aceea n-a mai văzut-o nimeni de atunci.

— Aşa zic Gardienii Custozi, nu? întrebă Sally.

— Ei, da, recunoscu Sarah turnând ceaiul. Dar ei *sunt* paznicii ei personali, aşa că trebuie să ştie. Deşi nu înţeleg nici în ruptul capului cum de Regina s-a hotărât brusc să fie păzită de aşa nişte derbedei.

Sally luă ceaşca de ceai pe care Sarah i-o pusese în faţă.

— Mi-am, mi-am. Grozav. Ştii, de fapt… începu ea cu voce joasă, uitându-se înjur ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă vreun Gardian Custode ascuns prin vreun colţ – nu că ar fi putut băga de seamă că e vreunul prin harababura care domnea

în camera familiei Heap. Chiar sunt nişte derbedei. De fapt, ei sunt cei care au *ucis-o*.

— Au ucis-o? A fost *ucisă*? izbucni Sarah.

— Şşş. Ia ascultă, zise Sally şi îşi trase scaunul mai aproape de Sarah. Umblă o vorbă… şi am auzit-o din sursă sigură…

— Oare ce sursă o fi aia? întrebă Sarah cu un zâmbet prefăcut.

— Să zicem că Doamna Marcia, aruncă Sally triumfătoare, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi braţele. Ea e.

— *Ce*? Cum ai ajuns tu să stai de vorbă cu Vrăjitorul Neobişnuit? A venit pe la tine să bea o ceaşcă de ceai?

— Cam aşa ceva. De fapt, a venit Terry Tarsal. Fusese în Turnul Vrăjitorilor ca să livreze o pereche de botine de-a dreptul năstruşnice pe care le făcuse pentru Doamna Marcia. Ei, şi când a terminat cu văietatul despre gusturile ei în materie de pantofi şi cât de tare urăşte şerpii, a spus că o auzise pe Marcia vorbind cu una dintre Vrăjitoare, grăsuna de Endor, cred. Spuneau că Regina a fost împuşcată! De Gardienii Custozi. De unul dintre Asasinii lor.

Lui Sarah nu îi venea să îşi creadă urechilor.

— Când? îngăimă ea.

— Aici e partea cu adevărat *îngrozitoare*, şopti Sally agitată. Spuneau că a fost împuşcată în ziua când s-a născut copilaşul ei. Asta a fost acum şase luni, iar noi n-am ştiut nimic. Îngrozitor… îngrozitor. Şi l-au împuşcat şi pe domnu' Alther. A

murit şi el. Aşa se face că Marcia a preluat…

— Alther *a murit*? întrebă Sarah, simţind că i se taie respiraţia. Nu pot să cred. Nu pot… Credeam cu toţii că s-a retras. Silas a fost Ucenicul lui acum mulţi ani. Era atât de cumsecade…

— Zău? zise Sally neatentă, nerăbdătoare să-şi continue povestirea. Ei, dar asta nu e tot. Terry şi-a dat seama că Marcia a salvat-o pe Prinţesă şi a dus-o undeva. Endor şi Marcia stăteau de fapt de vorbă, întrebându-se ce-o mai fi făcând Prinţesa. Bineînţeles, când şi-au dat seama că Terry era acolo, cu botinele, au tăcut. Marcia s-a înfuriat pe el. După aceea Terry s-a simţit puţin cam ciudat şi crede că Marcia i-a făcut un Farmec *de* Uitare, dar el s-a dat repede după un stâlp când a văzut-o murmurând ceva, aşa că farmecul nu s-a prins cum trebuie. E însă tare necăjit fiindcă nu îşi mai aduce aminte dacă Marcia i-a plătit pentru botine.

Sally Mullin se opri să-şi tragă răsuflarea şi să soarbă o gură de ceai.

— Biata Prinţesă. Dumnezeu să o aibă în pază. Cine ştie prin ce temniţă lâncezeşte. Nu ca îngeraşul tău… Cum îi merge?

— A, foarte bine, răspunse Sarah, care în alte împrejurări ar fi vorbit îndelung despre cum pufnea Jenna pe nas, cum îi dăduse încă un dinte, cum putea să stea pe scaun şi să-şi ţină singură cana. Numai că în acel moment Sarah voia să-i distragă atenţia lui Sally de la Jenna, căci, în ultimele şase luni, Sarah se tot întrebase cine era

de fapt copilaşul, iar acum ştia.

Jenna e”, îşi zise Sarah, „precis ea e… *micuţa Prinţesă*”.

De această dată Sarah fu bucuroasă să îşi ia rămas-bun de la Sally Mullin. O urmări din ochi cum se îndepărta cu paşi iuţi pe coridor şi scoase un oftat de uşurare în timp ce închidea uşa în urma ei. Apoi se repezi la coşuleţul Jennei.

O ridică şi o luă în braţe. Jenna îi zâmbi şi întinse mâna spre amuleta pe care Sarah o avea la gât.

— Ei, micuţă Prinţesă, dintotdeauna am ştiut că eşti deosebită, dar nici nu visam că eşti chiar Prinţesa noastră.

Fetiţa se uită drept în ochii lui Sarah, cu o privire solemnă care parcă spunea „Ei, acum ştii”.

Sarah o puse pe Jenna la loc în coşuleţ. Capul i se învârtea şi mâinile îi tremurau când îşi turnă o ceaşcă de ceai. Îi venea greu să creadă ceea ce auzise. Regina murise. La fel şi Alther. Jenna lor era moştenitoarea Castelului. Prinţesa. Ce se întâmpla?

Restul după-amiezii şi-l împărţi între bucuria de a o privi pe Jenna, *Prinţesa* Jenna, şi îngrijorarea cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă cineva ar descoperi unde se afla. Şi unde era Silas acum, când avea nevoie de el?

Silas plecase la pescuit cu băieţii şi se distra de minune.

La cotul râului, ceva mai încolo de Hardughie, era o mică plajă acoperită cu nisip.

Silas le arăta lui Nicko şi lui Jo-Jo, băieţii cei mici, cum să lege borcanele de dulceaţă la capătul unui băţ şi să le scufunde în apă. Jo-Jo prinsese deja două fâţe, pe când Nicko îşi tot scăpa borcanul şi asta începuse să-l enerveze.

Silas îl ridică pe Nicko şi îl duse să vadă ce fac Erik şi Edd, cei doi gemeni de cinci ani. Erik era fericit: visa cu ochii deschişi, legănându-şi piciorul în apa călduţă şi limpede. Edd scociora cu un băţ sub o piatră mare, împungând ceva. Era o gânganie de apă, uriaşă. Nicko ţipă şi se agăţă strâns de gâtul lui Silas.

Sam, care avea aproape şapte ani, era pescar în toată regula. De ziua lui primise o undiţă adevărată, iar acum doi peştişori argintii erau întinşi pe stâncă lângă el. Tocmai se pregătea să tragă încă unul afară. Nicko ţipa ascuţit de nerăbdare.

— Ia-l de aici, tati. Sperie peştii, zise Sam supărat.

Silas plecă cu Nicko în vârful picioarelor şi se duse să se aşeze lângă fiul cel mare, Simon. Simon avea o undiţă într-o mână şi o carte în cealaltă. Dorinţa cea mai fierbinte a lui Simon era să devină Vrăjitorul Neobişnuit, aşa că nu lăsa nicio clipă din mână cărţile vechi de Magie ale lui Silas. Cea pe care o citea acum, remarcă Silas, se chema *Manualul Descântătorului de Peşti*.

Silas se aştepta ca toţi băieţii lui să devină Vrăjitori de un fel sau altul; era tradiţia familiei. Mătuşa lui Silas era o vestită Vrăjitoare Albă, iar

tatăl şi unchiul lui fuseseră amândoi Formăschimbători, o branşă foarte specializată pe care Silas spera ca băieţii lui să o evite, căci Formăschimbătorii de succes deveneau din ce în ce mai instabili pe măsură ce înaintau în vârstă şi uneori nu mai reuşeau să îşi menţină forma mai mult de câteva minute odată. Însuşi tatăl lui Silas dispăruse în cele din urmă în Pădure sub formă de copac, dar nimeni nu ştia care anume. Acesta era unul dintre motivele pentru care lui Silas îi plăcea să se plimbe prin Pădure. I se întâmpla adesea să se adreseze câte unui copac cu aspect mai neîngrijit, cu speranţa că e tatăl lui.

Sarah Heap provenea dintr-o familie de Vraci şi Vrăjitori, încă de când era mică, Sarah învăţase despre ierburi şi leacuri cu Galen, Vindecătoarea din Pădure. De fapt, acolo îl şi întâlnise pe Silas, care umbla în căutarea tatălui lui. Era abătut, se rătăcise. Aşa că Sarah l-a luat cu ea la Galen. Galen i-a explicat lui Silas că tatăl lui, ca un Formăschimbător ce era, trebuie că se hotărâse cu mulţi ani în urmă să devină copac pentru totdeauna, aşa că acum era cu adevărat fericit. Cât despre Silas, pentru prima oară în viaţă, şi-a dat seama cât de fericit se simţea stând alături de Sarah lângă focul Vindecătoarei.

Când Sarah a învăţat tot ce putea învăţa despre ierburi şi leacuri, şi-a luat la revedere cu părere de rău de la Galen şi s-a dus să locuiască cu Silas în camera lui din Hardughie. Şi acolo au rămas, aducând pe lume copil după copil. Silas a

fost bucuros să renunţe la Ucenicie şi lucra ocazional ca Vrăjitor Obişnuit ca să poată plăti facturile. Sarah pregătea tincturi de ierburi pe masa de bucătărie dacă avea câteva clipe libere, ceea ce nu se întâmpla prea des.

În seara aceea, când Silas şi băieţii urcau treptele de pe plajă ca să se întoarcă la Hardughie, un Gardian Custode vânjos şi ameninţător, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, le tăie calea.

— Stai! ordonă el atât de fioros că Nicko începu să plângă.

Silas se opri şi le spuse băieţilor să aibă grijă cum se poartă.

— Actele! urlă Gardianul. Unde vă sunt actele?

Silas îl privi uimit.

— Ce acte? întrebă cu blândeţe, nevrând să iste vreo ceartă cu şase băieţi obosiţi şi flămânzi în jurul lui.

— Actele voastre, Vrăjitori ticăloşi. Pe plajă nu intră decât cei care au actele necesare, rânji Gardianul.

Silas era şocat. Dacă nu ar fi fost băieţii ar fi stat la discuţie, dar băgă de seamă că gardianul avea pistol.

— Îmi pare rău, zise. Nu am ştiut.

Gardianul îi măsură din cap până în picioare, cumpănind parcă ce să facă, dar, din fericire pentru Silas, mai erau şi alţii în care trebuia să bage spaima.

— Ia-ţi liota de aici şi să nu te mai văd, se răsti el. Du-te şi rămâi unde ţi-e locul.

Silas îi îndemnă pe băieţii speriaţi să o ia în sus pe scări până la Hardughie, unde aveau să fie în siguranţă. Sam îşi scăpă peştii şi începu să plângă.

— Lasă, lasă, zise Silas. Nu-i nimic.

Dar în adâncul sufletului era convins că lucrurile nu merg cum trebuie. Ce se întâmpla?

— De ce ne-a făcut Vrăjitori ticăloşi, tati? întrebă Simon. Vrăjitorii sunt cei mai cei, nu-i aşa?

— Da, răspunse Silas cu gândul aiurea. Aşa e.

Necazul era, îşi zise Silas, că nu puteai să ascunzi faptul că eşti Vrăjitor. Toţi Vrăjitorii, şi numai Vrăjitorii, îi aveau. Silas îi avea, şi Sarah îi avea, şi toţi băieţii cu excepţia lui Nicko şi JoJo. Dar, de cum aveau să înceapă orele de Magie la şcoală, îi vor căpăta şi ei. Încet dar sigur, până când oricine îşi putea da seama, ochii unui copil care avea parte de învăţătura magică deveneau verzi. Fusese întotdeauna un motiv de mândrie. Până acum, când devenise dintr-odată primejdios să ai ochi verzi.

În seara aceea, după ce copiii adormiră în sfârşit, Silas şi Sarah stătură îndelung de vorbă. Vorbiră despre Prinţesă şi despre băieţii Vrăjitori şi despre schimbările care se petrecuseră la Castel. Se întrebară dacă n-ar fi bine să fugă să se ascundă în Mlaştinile Ierboase sau să se ducă în Pădure la Galen. Când se iviră zorile adormiră în cele din urmă. Silas şi Sarah se hotărâseră să facă

ceea ce făcuseră întotdeauna cei din familia Heap: să strângă din dinţi şi să o ducă aşa cum vor putea, cu speranţa că vor veni timpuri mai bune.

Aşa că, în următorii nouă ani şi jumătate, Silas şi Sarah se ţinură deoparte. Îşi încuiară şi zăvorâră uşa, vorbiră numai cu vecinii şi cu cei în care aveau încredere, iar când lecţiile de Magie fură interzise la şcoală, le predară copiilor Magia acasă, seara.

Acum înţelegeţi de ce, nouă ani şi jumătate mai târziu, toţi cei din familia Heap – cu excepţia unuia – aveau ochi verzi pătrunzători.

3
CUSTODELE SUPREM

L

a ora şase dimineaţa, în ziua când se împlineau exact zece ani de când Silas găsise legăturica, afară era încă întuneric.

La capătul Coridorului 223, în spatele uşii mari şi negre pe care Patrula de Numărare imprimase numărul 16, familia Heap dormea netulburată. Jenna se cuibărise la căldură în pătuţul pe care Silas i-l făcuse din bucăţi de lemn aduse de râu la mal. Pătuţul era frumos potrivit într-un dulap mare, aflat la capătul încăperii vaste – de fapt, singura pe care o aveau alde Heap.

Jennei îi plăcea la nebunie pătuţul din dulap. Sarah îi cususe din bucăţi de pânză colorată nişte perdele pe care le putea trage în jur ca să se ferească de frig şi de gălăgioşii ei fraţi. Pe

deasupra, şi ceea ce îi plăcea cel mai mult, în perete, chiar lângă pernă, era o ferestruică ce dădea spre râu. Când nu avea somn, Jenna se uita pe fereastră ore în şir, urmărind nenumăratele feluri de ambarcaţiuni care veneau şi plecau de la Castel, iar în nopţile fără lună, când nu erau nori pe cer, îi plăcea să numere stelele până adormea buştean.

Încăperea cea mare era locul unde cei din familia Heap trăiau, găteau, se certau şi (uneori) îşi făceau temele, şi aici domnea o adevărată *harababură*. Claie peste grămadă, erau înghesuite toate lucrurile pe care Silas şi Sarah le agonisiseră de când îşi întemeiaseră căminul: undiţe şi lansete, pantofi şi ciorapi, frânghii şi curse de şoareci, traiste şi aşternuturi, plase şi împletituri, haine şi cratiţe şi cărţi – cărţi şi iar cărţi.

Dacă erai atât de necugetat cât să îţi arunci ochii prin camera familiei Heap cu speranţa că vei găsi un locşor unde să te aşezi, mai mult ca sigur că o carte găsise deja acel loc. Oriunde te uitai era plin de cărţi. Pe rafturi îndoite sub greutatea lor, în cutii, în traiste atârnate de tavan, îngrămădite una peste alta ca să servească drept proptea pentru masă, stivuite ca nişte turnuri, atât de înalte că păreau gata să se prăbuşească în orice moment. Erau acolo cărţi de poveşti, cărţi despre leacuri, cărţi de bucătărie, cărţi despre bărci, cărţi pentru pescari, dar mai presus de toate erau sute de cărţi de Magie pe care Silas le salvase,

scoţându-le ilegal din şcoală atunci când orele de Magie fuseseră interzise, cu câţiva ani în urmă.

În mijlocul camerei era o vatră mare al cărui coş răsucit ieşea prin acoperiş. În vatră se vedeau tăciunii unui foc, acum stins, iar în jur dormeau de-a valma, printre plăpumi şi pături, cei şase băieţi Heap şi un câine mare.

Sarah şi Silas erau şi ei cufundaţi în somn. Se refugiaseră în micuţa mansardă pe care Silas o construise cu câţiva ani în urmă, făcând pur şi simplu o gaură în tavan, asta după ce Sarah declarase că nu mai poate sta împreună cu şase băieţi mari în aceeaşi cameră.

Dar în debandada din camera mare se afla o mică insulă de ordine şi curăţenie: o masă lungă, cam şubredă, acoperită cu o pânză albă, curată. Pe masă erau nouă farfurii şi nouă căni, iar în capul mesei se afla un scăunel împodobit cu rămurele de păducel cu fructe şi frunze. Pe masă, în faţa scaunului, un mic cadou, frumos înfăşurat în hârtie colorată şi legat cu o panglică roşie, o aştepta pe Jenna să îl deschidă în acea zi, când împlinea zece ani.

Era linişte şi pace, familia Heap dormea tihnit în ultimele ore din noapte, înainte ca soarele iernatic să apară pe cer.

* * *

În cealaltă parte a Castelului însă, în Palatul Custozilor, somnul, tihnit sau nu, fusese întrerupt.

Custodele Suprem fusese trezit din somn şi, cu ajutorul Servitorului de Noapte, îşi pusese în

grabă tunica neagră, bordată cu blană, mantia grea, negru cu auriu, şi îi dăduse instrucţiuni Servitorului de Noapte cum să îi lege şireturile pantofilor de mătase brodaţi. Apoi îşi pusese el însuşi, cu mare atenţie, o frumoasă Coroană pe cap. Custodele Suprem nu apărea niciodată fără Coroană, care avea şi acum o urmă din ziua când căzuse de pe capul Reginei şi se lovise de dalele de piatră. Coroana stătea strâmb pe capul lui chel, uşor ţuguiat, dar Servitorul de Noapte, fiind nou şi înspăimântat, nu îndrăzni să îi atragă atenţia.

Custodele Suprem păşi hotărât pe coridor, îndreptându-se spre Sala Tronului. Era un bărbat mic, semănând mai degrabă cu un şobolan; avea ochi alburii, aproape fără culoare, şi un barbişon complicat pe care obişnuia să şi-l aranjeze ore în şir, fericit. Se pierdea aproape cu totul în mantia uriaşă, împodobită cu multe însemne militare, iar Coroana pusă strâmb, uşor feminină, îl făcea să pară cam ridicol. Numai că dacă l-aţi fi văzut în dimineaţa aceea nu aţi fi râs. V-aţi fi tras înapoi, în umbră, sperând că nu vă va băga în seamă, căci Custodele Suprem avea un aer cât se poate de ameninţător.

Servitorul de Noapte îl ajută pe Custodele Suprem să se aranjeze pe tronul împodobit din Camera Tronului. Apoi fu trimis afară cu o fluturare nerăbdătoare de mână şi se grăbi să iasă, recunoscător, mai ales că tura lui era pe sfârşite.

Aerul rece al dimineţii era apăsător.

Custodele Suprem stătea impasibil pe tron, însă răsuflarea sacadată, judecând după aburii care îi ieşeau din gură, îi trăda starea de agitaţie.

Nu avu mult de aşteptat. O tânără înaltă, îmbrăcată în mantia sobră, neagră, şi tunica roşie a Asasinilor, intră cu pas hotărât şi făcu o plecăciune adâncă, măturând dalele de piatră cu mânecile lungi, despicate, ale tunicii.

— Odrasla Reginei, stăpâne. A fost găsită, spuse Asasina în şoaptă.

Custodele Suprem se îndreptă de spate şi o privi pe Asasină cu ochii lui alburii.

— Eşti sigură? De data asta *nu* mai vreau să se facă vreo *greşeală*, spuse el pe un ton ameninţător.

— Iscoada noastră, stăpâne, are de ceva timp bănuieli în legătură cu un copil. Crede că nu face parte din familie. Iscoada a aflat ieri că şi vârsta se potriveşte.

— Adică ce vârstă?

— Zece ani împliniţi astăzi, stăpâne.

— *Chiar aşa*?

Custodele Suprem se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul tronului, şi cugetă la ceea ce îi spusese Asasina.

— Am un portret al copilului, stăpâne. Înţeleg că seamănă bine cu mama ei, fosta Regină.

Asasina scoase o bucată de hârtie din tunică. O mână îndemânatică desenase o fetiţă cu ochi violeţi şi păr lung, negru. Custodele Suprem luă hârtia. Într-adevăr, fetiţa semăna izbitor cu Regina

moartă. Se hotărî repede şi pocni din degetele osoase.

Asasina înclină capul.

— Stăpâne…?

— Astă-seară. La miezul nopţii. Vei face o vizită… unde stă?

— Camera 16, Coridorul 223, stăpâne.

— Numele de familie?

— Heap, stăpâne.

— Aha. Ia pistolul de argint. Câţi sunt în familie?

— Nouă, stăpâne, cu copil cu tot.

— Şi nouă gloanţe, în caz că se întâmplă ceva. De argint pentru copil. Şi să mi-o aduci. Vreau o *dovadă*.

Tânăra era palidă. Era prima – şi singura – ei încercare. Asasinilor nu li se mai dădea o a doua şansă.

— Da, stăpâne.

Făcu o plecăciune scurtă şi se retrase. Mâinile îi tremurau.

* * *

Într-un colţ mai îndepărtat al Sălii Tronului, fantoma lui Alther Mella se ridică de pe banca de piatră pe care stătuse aşezată. Oftă şi îşi întinse picioarele de fantomă bătrână. Apoi îşi strânse în jurul trupului roba purpurie, a cărei culoare se cam ştersese, trase adânc aer în piept şi ieşi prin zidul gros de piatră al Sălii Tronului.

Odată ajuns afară, se trezi plutind la vreo şaizeci de picioare deasupra pământului, prin

aerul rece al dimineţii. Ei, şi în loc să plece pe jos, cu pasul demn, aşa cum se cuvenea unei fantome de vârsta şi cu poziţia lui, Alther întinse mâinile în lături, ca aripile unei păsări, şi îşi luă graţios zborul printre fulgii de zăpadă.

De fapt, singurul lucru care îi plăcea lui Alther în starea lui de fantomă era că putea zbura. Zborul, sau Arta Pierdută a Plutirii, era ceva ce Vrăjitorii Neobişnuiţi moderni nu mai puteau face. Chiar şi Marcia, care era hotărâtă să reuşească să zboare, nu putea decât să se înalţe puţin de la pământ, după care se prăbuşea. Într-un fel, undeva, secretul se pierduse. Dar bineînţeles, toate fantomele puteau zbura. Şi de când devenise fantomă, pe Alther nu îl mai încerca teama aceea paralizantă de înălţimi şi îşi petrecea multe ore de desfătare exersând diferite mişcări acrobatice. Alte bucurii nu prea mai avea ca fantomă, iar şederea în Sala Tronului, acolo unde chiar *devenise* fantomă şi, prin urmare, fusese nevoit să îşi petreacă primul an şi o zi din existenţa lui de fantomă, era cea mai puţin plăcută dintre ocupaţiile lui. Nu avea însă de ales. Alther se străduia să afle ce mai puneau la cale Custozii şi să o ţină la curent pe Marcia. Datorită lui, Marcia reuşise să fie întotdeauna cu un pas înaintea Custozilor şi să o apere pe Jenna. Cel puţin până acum.

În cursul anilor, după moartea Reginei, Custodele Suprem fusese din ce în ce mai disperat să o găsească pe Prinţesă. În fiecare an făcea o

călătorie lungă – şi teribil de neplăcută – către Tărâmurile Rele, unde trebuia să raporteze cum stătea cu căutările sale unui anume fost Vrăjitor Neobişnuit, care devenise Necromant, DomDaniel. DomDaniel era cel care trimisese primul Asasin să o omoare pe Regină, şi tot DomDaniel îi însărcinase pe Custodele Suprem şi pe oamenii lui să scotocească tot Castelul şi să o caute pe Prinţesă. Căci atâta timp cât Prinţesa rămânea în Castel, DomDaniel nu îndrăznea să se apropie de el. Şi aşa, în fiecare an Custodele Suprem îi promitea lui DomDaniel că *în acel* an va reuşi. Ei bine, în *acest* an va scăpa de Odrasla Reginei şi va da în cele din urmă Castelul Stăpânului lui de drept, DomDaniel.

Şi de aceea, în timp ce Alther părăsea Sala Tronului, pe buzele Custodelui Suprem flutura ceea ce mama lui ar fi numit un rânjet prostesc. În sfârşit, făcuse ceea ce fusese trimis să facă. Desigur, îşi spuse el, şi rânjetul prostesc se schimbă într-un zâmbet plin de satisfacţie, numai datorită inteligenţei sale superioare şi talentului său reuşise să o descopere pe fată. Dar adevărul era altul – totul se datora unui noroc de-a dreptul ciudat.

Atunci când Custodele Suprem pusese mâna pe Castel, una dintre primele măsuri luate fusese să izgonească femeile din Curtea de Justiţie. Camera de Toaletă a Doamnelor, de care nu mai era nevoie, fusese transformată într-o mică sală pentru întruniri. În cursul ultimei luni, care fusese

deosebit de rece, Comitetul Custozilor îşi ţinuse întrunirile în fosta Cameră de Toaletă a Doamnelor, care avea marele avantaj al prezenţei aici a unei sobe cu lemne, preferând-o Camerei Comitetului de Custozi, care era rece ca o peşteră şi unde vântul aspru şuiera ca la el acasă, îngheţându-le bocnă picioarele.

Aşa se face că, fără să ştie, de această dată Custozii erau cu un pas înaintea lui Alther Mella. Fantomă fiind, Alther nu putea merge decât în locurile prin care trecuse în timpul vieţii – ori, e limpede că, pe vremuri, un Vrăjitor tânăr şi bine-crescut ca Alther nu ar fi pus niciodată piciorul în Camera de Toaletă a Doamnelor. Tot ceea ce putea face era să se învârtească pe afară, aşteptând, exact ca atunci când era în viaţă şi îi făcea curte Judecătoarei Alice Nettles.

Într-o seară deosebit de rece, cu câteva săptămâni în urmă, Alther îi văzuse pe membrii Comitetului de Custozi cum intră în Camera de Toaletă a Doamnelor. Uşa grea, pe care încă se mai vedea inscripţia „DOAMNE” scrisă cu litere aurii, se trânti în urma lor, iar Alther rămase să se învârtească pe afară, cu urechea lipită de uşă, încercând să desluşească ce se petrecea. Dar oricât îşi încordă auzul, nu putu să audă Comitetul hotărând să îşi trimită cel mai bun spion, Linda Lane, care se pricepea la ierburi şi leacuri, să se instaleze în Camera 17, Coridorul 223 – adică uşa de lângă cea a familiei Heap.

Şi aşa s-a întâmplat că nici lui Alther şi nici

familiei Heap nu le trecu prin cap că noua lor vecină este o iscoadă, şi încă una foarte bună.

Alther Mella zbura printre fulgii de zăpadă gândindu-se cum să o salveze pe Prinţesă şi, cum era cu gândul aiurea, făcu din obişnuinţă două lupinguri duble aproape perfecte înainte să coboare iute prin vârtejul de zăpadă, îndreptându-se spre Piramida aurită din vârful Turnului Vrăjitorilor.

Alther ateriză uşor şi graţios, în picioare. O clipă, rămase în echilibru perfect pe vârfurile picioarelor. Apoi îşi ridică braţele deasupra capului şi începu să se învârtească din xe în ce mai repede, până ce pătrunse uşor prin acoperiş şi apoi în camera de dedesubt. Aici însă făcu o eroare de calcul la aterizare şi căzu prin baldachinul susţinut de patru stâlpi care acoperea patul Marciei Overstrand.

Marcia sări în sus, speriată. Alther era întins pe perna ei şi părea cât se poate de stânjenit.

— Iartă-mă, Marcia. Am fost total lipsit de curtoazie. Cel puţin bine că nu ai bigudiurile în păr.

— Părul meu este ondulat natural, mulţumesc, Alther, răspunse Marcia arţăgoasă. Puteai să aştepţi până mă trezesc.

Alther avea o figură serioasă şi deveni încă şi mai transparent decât de obicei.

— Din păcate, Marcia, zise apăsând pe fiecare cuvânt, ce am să-ţi spun nu suferă amânare.

MARCIA OVERSTRAND

Marcia Overstrand ieşi cu paşi mari din dormitorul ei din vârful turnului care avea şi o cameră de toaletă, trânti de perete uşa grea, purpurie, care se deschidea pe palier şi îşi verifică ţinuta în oglinda reglabilă.

— Minus opt virgulă trei la sută! îi ordonă ea oglinzii, care stătea cam prost cu nervii şi se temea de momentul când uşa Marciei era dată de perete în fiecare dimineaţă.

În decursul timpului oglinda ajunsese să îşi dea seama de dispoziţia Marciei după sunetul paşilor ei pe podeaua de scânduri, iar în dimineaţa aceasta sunetul o nelinişti. Chiar foarte tare. Luă poziţia de drepţi şi, dornică să îi facă pe plac Marciei, îi subţie imaginea cu 83%, aşa că semăna mai degrabă cu o insectă purpurie, slăbănoagă şi înfuriată.

— Idioato! se răsti Marcia.

Oglinda refăcu calculele. Nu putea să sufere matematica pe stomacul gol şi, în plus, era sigură că Marcia îi dădea acele procente urâcioase intenţionat. De ce nu voia să fie mai subţire cu un număr rotund, drăguţ, cum ar fi 5%? Sau, şi mai bine, cu 10%. Oglinda se dădea în vânt după calculele cu 10%, fiindcă *pe astea* ştia să le facă.

Marcia zâmbi imaginii ei din oglindă. Arăta bine.

Marcia era îmbrăcată în uniforma de iarnă a Vrăjitorilor Neobişnuiţi, care îi venea foarte bine. Mantia dublă, de mătase purpurie, era căptuşită

cu blană de angora moale, de culoare albastru-indigo. Mantia cădea elegant de pe umerii ei laţi şi se aduna ascultătoare la picioarele ei cu vârfuri ascuţite. Picioarele Marciei erau ascuţite fiindcă îi plăceau pantofii cu vârf ascuţit, şi punea să i se facă special pentru ea. Botinele pe care le purta acum erau din piele de şarpe, rămasă de la năpârlirea pitonului purpuriu care era ţinut în curtea din spate a pantofăriei anume pentru încălţările Marciei. Terry Tarsal, pantofarul, ura şerpii şi era convins că Marcia avea un motiv precis pentru care comanda astfel de încălţări. Se prea poate să fi avut dreptate. Botinele purpurii din piele de piton luceau în lumina reflectată de oglindă, iar aurul şi platina de pe centura ei de Vrăjitor Neobişnuit aruncau sclipiri impresionante. La gât purta Talismanul Akhu, simbolul şi sursa puterii Vrăjitorului Neobişnuit.

Marcia era mulţumită. Astăzi trebuia să aibă o înfăţişare impresionantă. Impresionantă şi un pic înspăimântătoare. Ei, poate chiar mai mult, dacă era nevoie, dar ea spera că nu va fi.

Nu era însă sigură că poate să îşi compună o figură înspăimântătoare. Încercă vreo câteva expresii în oglindă – care se cutremură în sinea ei – dar nu era sigură de niciuna. Ce nu ştia Marcia era că majoritatea oamenilor socoteau că are o figură înspăimântătoare fără să facă niciun efort, doar aşa cum era.

— Spatele! ordonă Marcia pocnind din degete.

Oglinda îi înfăţişă imaginea ei luată de la spate.

— Lateral!

Oglinda îi arătă amândouă imaginile laterale.

Asta a fost tot, şi pe urmă Marcia plecă. Coborând scările câte două odată, se îndreptă spre bucătărie ca să terorizeze maşina de gătit, care o auzise că vine şi încerca cu disperare să se aprindă singură înainte să intre Marcia.

Nu reuşi, aşa că Marcia fu prost dispusă la micul dejun.

* * *

Marcia lăsă vesela şi tacâmurile să se spele singure şi ieşi cu pas energic pe uşa groasă, purpurie, care ducea spre apartamentul ei. Uşa se închise în urma ei cu un clănţănit discret, respectuos, iar Marcia sări pe scara spiralată de argint.

— Jos, îi porunci scării.

Aceasta începu să se învârtească precum un tirbuşon uriaş, purtând-o uşor prin Turnul înalt, pe lângă nenumărate etaje şi uşi care dădeau în camerele ocupate de o amestecătură pestriţă de Vrăjitori. Din camere ajungea până la ea sunetul vocilor care exersau descântece, intonau incantaţii, ca şi sunetul conversaţiilor pe care Vrăjitorii le purtau de obicei la micul dejun. Mirosul de pâine prăjită, şuncă şi fiertură de ovăz se amesteca cu valurile de fum de răşină care urcau din Sala de jos, dând o combinaţie ciudată, aşa că, atunci când scara se opri lin, Marcia coborî

simţind că îi este puţin rău şi dorind să ia pe loc o gură de aer curat. Traversă repede Sala, ajunse la uşile grele de argint care păzeau intrarea în Turnul Vrăjitorilor, spuse parola şi uşile se deschiseră tăcute în faţa ei. În clipa următoare trecu de arcada de argint şi ieşi în gerul tăios al dimineţii înzăpezite.

Marcia coborî cu grijă treptele abrupte, păşind cu grijă cu botinele ei subţiri, ascuţite, prin zăpada care trosnea sub picior. Apariţia ei o surprinse pe santinela care îşi trecea timpul aruncând cu bulgări de zăpadă într-o pisică vagabondă. Un bulgăre ateriză cu o bufnitură pe mătasea purpurie a mantiei ei de mătase.

— Încetează! se răsti Marcia la el, scuturându-şi zăpada de pe mantie.

Santinela tresări puternic şi luă poziţia de drepţi. Pe faţa lui se citea spaima. Marcia se uită lung la copilul care arăta ca un pui de bogdaproste. Purta uniforma de ceremonie a santinelelor, un model destul de nereuşit, confecţionat din bumbac subţire: o tunică vărgată alb cu roşu şi volănaşe purpurii la manşete. Mai avea şi o pălărie galbenă cu boruri late, pantaloni albi strâmţi şi cizme galben-ţipător, iar în mâna stângă, care era vânătă de frig fiindcă nu purta mănuşi, ţinea un mâner de suliţă.

Marcia protestase atunci când primele santinele sosiseră la Turnul Vrăjitorilor. Îi şi spusese Custodelui Suprem că Vrăjitorii nu au nevoie să fie păziţi, fiindcă sunt perfect capabili să

îşi poarte singuri de grijă, mulţumesc foarte mult. El însă zâmbise, mulţumit de sine, şi încercase să o liniştească asigurând-o că santinelele erau acolo pentru siguranţa personală a Vrăjitorilor. Marcia bănuia că le pusese acolo nu numai ca să spioneze când vin şi pleacă Vrăjitorii, ci şi ca să îi facă să pară ridicoli.

Marcia se uită la santinela care aruncase bulgărele de zăpadă. Pălăria era prea mare pentru el; căzuse şi se proptise în urechile aşezate tocmai la locul potrivit pentru ca pălăria să nu îi acopere ochii. Din cauza pălăriei galbene, faţa slabă şi trasă a băiatului avea o culoare gălbuie, bolnăvicioasă. Ochii lui adânci, cenuşii se iveau înspăimântaţi de sub bor, căci acum îşi dădea seama că dăduse cu bulgărele în Vrăjitorul Neobişnuit.

Privindu-l, Marcia îşi zise că era prea tânăr ca să fie soldat.

— Câţi ani ai? îl întrebă pe un ton acuzator.

Băiatul roşi. Până atunci nimeni atât de important ca Marcia nu-i aruncase vreo privire, ce să mai spunem de o vorbă.

— Z-zece, doamnă.

— Atunci de ce nu eşti la şcoală? îl luă Marcia la rost.

— Eu nu am nevoie de şcoală, doamnă, se umflă el în pene. Fac parte din Armata Tânără. Noi suntem Mândria Zilei de Azi, Luptătorii Zilei de Mâine.

— Nu ţi-e frig? schimbă Marcia foaia.

— N-nu, doamnă. Suntem antrenaţi ca să nu simţim frigul, răspunse băiatul, deşi tremura tot, iar buzele îi erau învineţite.

— Hm! făcu Marcia şi plecă tropăind prin zăpadă, lăsându-l pe băiat să-şi termine cele patru ore care îi mai rămâneau din gardă.

* * *

Marcia traversă repede curtea, îndepărtându-se de Turnul Vrăjitorilor, şi se furişă afară pe o portiţă laterală care o scoase la o potecă ferită, acoperită de zăpadă.

Marcia era Vrăjitor Neobişnuit de zece ani, împliniţi chiar în acea zi. Acum, când pornise la drum, îşi întoarse gândurile spre trecut. Îşi aminti de vremea când era un simplu Aspirant şi când citea tot ce îi cădea în mână despre Magic, visând la ocazia rară de a fi Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit, Alther Mella. La acea vreme petrecuse ani fericiţi în Hardughie, într-o cameră micuţă unde locuia împreună cu mulţi alţi Aspiranţi, dintre care majoritatea se mulţumiseră să ucenicească pe lângă Vrăjitori Obişnuiţi. Dar asta nu o mulţumea pe Marcia. Ea ştia ce voia şi voia ce e mai bun. Îi venea şi acum greu să creadă că avusese norocul de a deveni Ucenicul lui Alther Mella. Deşi a fi Ucenicul lui nu însemna neapărat că va fi într-o zi Vrăjitorul Neobişnuit, era totuşi un pas spre împlinirea visului ei. Aşa se face că Marcia îşi petrecuse următorii şapte ani şi o zi în Turnul Vrăjitorilor, ca Ucenic al lui Alther.

Zâmbi fără voia ei amintindu-şi ce Vrăjitor

minunat fusese Alther Mella. Lecţiile cu el erau foarte plăcute, avea răbdare când ei nu îi reuşea câte un farmec şi întotdeauna avea pregătită o glumă nouă. Pe lângă toate astea, era şi un Vrăjitor nemaipomenit de puternic. Marcia nu îşi dăduse seama cât de puternic, decât când devenise ea însăşi Vrăjitor Neobişnuit. Mai presus de toate însă, Alther era o persoană adorabilă. Zâmbetul i se şterse când îşi aminti cum ajunsese să îi ia locul şi se gândi la ultima zi din viaţa lui Alther Mella, ziua pe care Custozii o numeau acum întâia Zi.

Cu gândul la acea zi, Marcia urcă treptele înguste spre drumul larg, adăpostit, care mergea de-a lungul zidului Castelului. Era drumul cel mai scurt până la Partea de Est, cum i se spunea mai nou Hardughiei, spre care se îndrepta chiar acum. Drumul era rezervat pentru uzul Patrulei de Custozi înarmaţi, dar Marcia ştia că, nici măcar acum, nimeni nu îndrăznea să împiedice Vrăjitorul Neobişnuit să se ducă unde vrea. Aşa că, în loc să se strecoare prin coridoare înguste şi uneori aglomerate, aşa cum făcea cu mulţi ani în urmă, o luă pe drum şi, după cam o jumătate de oră, văzu o uşă pe care o recunoscu.

Trase aer adânc în piept. „Acu-i acu”, îşi zise.

Coborî treptele care duceau de la drum şi ajunse în faţa uşii. Tocmai voia să se sprijine de ea şi să o împingă, când uşa se sperie văzând-o şi se deschise. Marcia se repezi înăuntru şi se izbi de zidul din faţă, care era lipicios. Uşa se trânti în

urma ei şi Marcia îşi ţinu răsuflarea. Coridorul era întunecat, umed şi mirosea a varză fiartă, a pipi de pisică şi a ceva stricat. Pe vremea Marciei nu era aşa. Când locuia ea în Hardughie coridoarele erau încălzite şi curate, luminate de torţe de papură aprinse la intervale regulate de-a lungul pereţilor şi măturate în fiecare zi de locuitorii care erau mândri de casa lor.

Spera că mai ţine minte cum să ajungă la camera lui Silas şi Sarah Heap. Pe când era Ucenic trecuse adesea în fugă prin faţa uşii lor, sperând că Silas Heap nu o va vedea şi nu o va invita să intre. Cel mai bine îşi aducea aminte de zgomot, gălăgia făcută de mulţi băieţei care ţipau, ţopăiau, se băteau – într-un cuvânt, îşi petreceau timpul aşa cum fac băieţii, deşi Marcia nu prea ştia ce fac băieţii, fiindcă prefera să evite copiii pe cât posibil.

Mergând de-a lungul coridoarelor întunecate şi apăsătoare, Marcia nu prea se simţea în largul ei. Se întreba cum aveau să meargă lucrurile în timpul acestei vizite la Silas acasă, prima după mai bine de zece ani. Se temea de ce va trebui să le spună lui Silas şi lui Sarah şi chiar se întreba dacă Silas îi va da crezare. Ştia că e un Vrăjitor încăpăţânat şi că nu prea o plăcea. Şi aşa, tot perindând aceste gânduri prin minte, Marcia mergea hotărâtă înainte şi nu se uita în jur.

Dacă s-ar fi uitat, ar fi fost uimită de felul în care reacţionau oamenii la vederea ei. Era ora opt dimineaţa, ora de vârf, cum îi spunea Silas Heap.

Sute de oameni palizi se îndreptau spre locurile unde munceau, clipind în semiîntuneric din ochii somnoroşi şi strângându-şi hainele subţiri şi ponosite pe lângă ei ca să se ferească de răceala zidurilor umede de piatră. Ora de vârf în coridoarele din Partea de Est era de evitat cu orice preţ. Valul de oameni te ducea cu el, cu atâta putere că uneori nu puteai să coteşti la dreapta sau la stânga spre casa ta şi trecea ceva vreme până când reuşeai să îţi croieşti drum şi să intri în valul care mergea în sens opus. La ora de vârf aerul răsuna întotdeauna de glasuri plângăcioase:

— Daţi-mi drumul aici, *vă rog*!

— Nu mă mai *împingeţi*!

— Trebuie să o iau la dreapta! La *dreapta*!

Numai că Marcia făcuse ora de vârf să dispară. Pentru asta nu era nevoie de Magic – simpla vedere a Marciei îi făcea pe toţi să rămână pe loc. Cei mai mulţi dintre oamenii din Partea de Est nu mai văzuseră un Vrăjitor Neobişnuit. Cei care totuşi îl văzuseră erau dintre cei care făcuseră excursia de o zi la Centrul de Vizitare a Turnului Vrăjitorilor, unde se învârtiseră prin curte toată ziua, sperând să aibă noroc. Dar ca Vrăjitorul Neobişnuit să meargă printre ei pe culoarele reci şi umede ale Părţii de Est – asta era cu adevărat de necrezut!

Oamenii se dădeau în lături cu suflarea tăiată. Se ascundeau în umbrele intrărilor şi se furişau pe coridoarele laterale. Unii spuneau şi ei câte un descântec pe care îl ştiau, sperând că vor

trece neobservaţi. Alţii încremeneau şi rămâneau nemişcaţi, ca iepurii prinşi într-o lumină puternică. Se holbau la Marcia de parcă vedeau o fiinţă de pe altă planetă, ceea ce şi era dacă ne gândim cât de puţin semăna viaţa ei cu a lor.

Însă Marcia nu prea îşi dădea seama de toate astea. Zece ani petrecuţi ca Vrăjitor Neobişnuit o izolaseră de viaţa reală şi, oricât de şocată fusese când i se întâmplase prima oară, acum se obişnuise ca toţi să se tragă înapoi din faţa ei, să facă plecăciuni şi să murmure respectuos în preajmă-i.

Curând părăsi coridorul principal şi o luă pe gangul care ducea la locuinţa familiei Heap. Cu prilejul altor drumuri făcute prin Hardughie, Marcia observase că acum coridoarele aveau numere în loc de numele deseori fanteziste de dinainte, cum ar fi Colţul Vântos sau Intrarea Cu Susu-n Jos.

Înainte vreme adresa familiei Heap fusese: Uşa Mare Roşie, Aleea Dus-Întors, Hardughia. Acum era Camera 16, Coridorul 223, Partea de Est. Marcia ştia prea bine care dintre adrese îi plăcea mai mult.

Acum ajunse la uşa familiei Heap, care fusese vopsită reglementar în negru de Patrula de Vopsitori, cu câteva zile în urmă. Dinăuntru se auzea zarvă: familia Heap era la micul dejun. Marcia trase adânc aer în piept şi se pregăti să ia taurul de coarne.

ACASĂ LA FAMILIA HEAP

deschide-te, îi *porunci Marcia* uşii negre a familiei Heap. Numai că uşii, care îi aparţinea lui Silas Heap, nici nu îi trecu prin gând să îi dea ascultare. Ba chiar, după cum i se păru Marciei, se înţepeni în balamale şi strânse şi mai tare zăvorul. Ceea ce însemna că ea, Doamna Marcia Overstrand, Vrăjitor Neobişnuit, era nevoită să bată la uşă cât putea de tare. Nu primi niciun răspuns. Încercă din nou, de data asta mai tare, lovind cu amândoi pumnii, dar tot nu primi niciun răspuns. Tocmai când se gândea să îi tragă un picior uşii (că aşa şi merita), aceasta se deschise şi în prag apăru Silas Heap.

— Da? zise el scurt, ca şi cum s-ar fi adresat unui comis-voiajor pisălog.

O clipă, Marcia rămase fără grai. Se uită peste umărul lui Silas şi văzu o cameră unde părea că explodase o bombă şi care era acum, nu se ştie de ce, plină de băieţi. Băieţii viermuiau în jurul unei fetiţe cu plete negre, care era aşezată la o masă acoperită cu o pânză uimitor de albă şi curată. Fetiţa ţinea în mână un mic dar, învelit în hârtie frumos colorată şi legat cu o fundă roşie; râdea şi îi împingea în lături pe băieţii care se făceau că vor să i-l ia din mână. Unul câte unul, fetiţa şi băieţii ridicară privirile şi în cameră se aşternu o linişte apăsătoare.

— Bună dimineaţa, Silas Heap, zise Marcia pe

un ton cam prea amabil. Bună dimineaţa şi ţie, Sarah Heap. Şi… ăăă… tuturor micuţilor Heap, desigur.

Micuţii Heap, majoritatea cărora nu mai erau nicidecum mici, nu scoaseră o vorbă, dar şase perechi de ochi verzi, strălucitori, şi o pereche de ochi violet-închis se aţintiră asupra Marciei Overstrand, studiind-o. Marcia nu se prea simţea în largul ei. Era murdară de ceva pe nas? Avea vreo şuviţă de păr care nu stătea la locul ei şi o făcea să arate caraghios? îi rămăsese cumva spanac între dinţi?

Apoi îşi aduse aminte că nu mâncase spanac la micul dejun. „Hai, Marcia, dă-i bătaie”, se încurajă singură. „Tu trebuie să le spui ce să facă”. Se întoarse spre Silas, care o privea ca şi cum de-abia aştepta să o vadă plecată.

— Am spus „bună dimineaţa”, Silas Heap, repetă ea enervată.

— Aşa e, Marcia, chiar aşa, răspunse Silas. Şi oare ce te aduce pe aici după atâţia ani?

Marcia renunţă să o mai ia pe ocolite.

— Am venit după Prinţesă, zise ea.

— După *cine*? întrebă Silas.

— Ştii prea bine *cine*, îl repezi Marcia, care nu suporta să îi pună cineva întrebări, şi Silas cu atât mai puţin.

— Nu avem nicio prinţesă prin partea locului, Marcia. Credeam că asta e la mintea cocoşului.

Marcia privi în jurul ei. Într-adevăr, nu te-ai fi aşteptat să găseşti o prinţesă într-un astfel de loc.

De fapt, Marcia nu mai văzuse în viaţa ei aşa un talmeş-balmeş.

În mijlocul harababurii, lângă focul abia aprins, stătea Sarah Heap. În momentul în care Marcia năvălise în casa şi viaţa ei, Sarah gătea fiertură de ovăz pentru micul dejun festiv. Acum rămăsese împietrită, ţinând în mână cratiţa cu fiertură, cu ochii aţintiţi la Marcia. Privind-o, Marcia îşi dădu seama că Sarah ştia prea bine ceea ce urma să se întâmple. Nu va fi uşor, se gândi şi se hotărî să renunţe la atitudinea dură şi să o ia de la capăt.

— Pot să iau loc, Silas, te rog… Sarah? întrebă ea.

Sarah dădu din cap a încuviinţare, Silas se strâmbă, dar niciunul nu scoase o vorbă.

Silas aruncă o privire spre Sarah, care se aşeză jos, albă la faţă, o trase pe fetiţă pe genunchi, tremurând, şi o ţinu strâns la piept. Silas ar fi dat orice ca Marcia să plece şi să-i lase să-şi vadă de viaţa lor, dar ştia că vor fi nevoiţi să audă ceea ce voia ea să le spună. Oftă din rărunchi şi zise:

— Nicko, dă-i Marciei un scaun.

— Mulţumesc, Nicko, zise Marcia şi se aşeză cu grijă pe unul din scaunele făcute de Silas.

Nicko cel ciufulit îi zâmbi strâmb Marciei şi se retrase printre fraţii lui, care se adunaseră în jurul Jennei, parcă vrând să o apere.

Marcia îi privi pe rând pe toţi şi constată cu uimire cât de bine semănau între ei. Cu toţii,

începând cu Silas şi Sarah, aveau acelaşi păr blonziu, cârlionţat şi, bineînţeles, ochi verzi, pătrunzători, de Vrăjitor. Iar în mijlocul lor stătea Prinţesa, cu pletele negre căzându-i drept pe umeri şi cu ochii violet-închis. Marcia îşi înăbuşi un geamăt. Pentru ea toţi bebeluşii erau o apă şi un pământ şi nu îi trecuse prin cap cât de diferită de ceilalţi Heap va fi Jenna când va creşte. Nici nu era de mirare că iscoada o descoperise.

Silas Heap se aşează pe o ladă întoarsă cu susul în jos.

— Ei, Marcia, care e necazul? o întrebă.

Marcia îşi simţi gura uscată.

— Poţi să-mi dai un pahar cu apă?

Jenna sări jos de pe genunchii lui Sarah şi veni la Marcia, în mână cu un căuş vechi de lemn, şi plin de urme de dinţi pe buză.

— Poftiţi, luaţi apa mea. Eu nu beau.

În ochii ei, îndreptaţi asupra Marciei, se citea admiraţia. Jenna nu mai văzuse pe nimeni care să arate aşa ca Marcia – o persoană atât de purpurie, de sclipitoare, de curată, îmbrăcată în haine scumpe – şi, în orice caz, nu mai văzuse la nimeni botine cu vârfuri atât de ascuţite.

Marcia se uită îndoită la căuş dar apoi, amintindu-şi cine i-l dăduse, răspunse:

— Mulţumesc, Prinţesă. Aăă… pot să-ţi spun Jenna?

Jenna nu răspunse. Toată atenţia îi era concentrată pe botinele Marciei.

— Răspunde-i Doamnei Marcia, păpuşă, o

îmboldi Sarah Heap.

— A, da, sigur, sigur că puteţi, Doamnă Marcia, spuse Jenna, nedumerită dar politicoasă.

— Mulţumesc, Jenna. Îmi pare bine să te reîntâlnesc după atâta timp. Te rog, spune-mi Marcia şi atât, zise Marcia, gândindu-se că Jenna e leită maică-sa.

Jenna se întoarse lângă Sarah, iar Marcia se strădui să ia o gură de apă din căuşul cu urme de muşcătură.

— Hai, Marcia, spune-ne, zise Silas de pe lada lui. Ce s-a întâmplat? Ca de obicei, suntem ultimii care află.

— Silas, tu şi cu Sarah ştiţi cine… ăăă… este… Jenna? întrebă Marcia.

— Da, ştim. Jenna este fiica noastră, asta este, răspunse Silas pe un ton care nu admitea contrazicere.

— Dar v-aţi dat seama, nu? continuă Marcia, întorcându-şi ochii spre Sarah.

— Da, răspunse Sarah în şoaptă.

— Prin urmare, veţi înţelege dacă vă spun că aici nu mai e în siguranţă. Trebuie să o iau de aici. Acum, adăugă Marcia pe un ton imperativ.

— Nu! ţipă Jenna. Nu! repetă ea căutând adăpost la Sarah, care o cuprinse în braţe.

Silas îşi ieşi din fire:

— Crezi că dacă eşti Vrăjitor Neobişnuit poţi veni aici nepoftită să ne dai viaţa peste cap fără să-ţi pese de nimic? în orice caz, să ştii că nu ai să o iei pe Jenna de aici. E a noastră, e singura

noastră fiică, e în siguranţă aici şi va rămâne cu noi.

— Silas, oftă Marcia, *nu* e în siguranţă cu voi. Nu mai e în siguranţă aici. A fost *descoperită*. Chiar lângă voi locuieşte un spion. E Linda Lane.

— Linda! exclamă Sarah îngrozită. *Spion*? Nu cred.

— Vrei să spui baborniţa aia căreia nu îi mai tace gura, îşi face veacul pe la noi trăncănind despre pilule şi poţiuni şi desenează toată ziua portrete ale copiilor? se miră Silas.

— Silas! îl dojeni Sarah. Te rog, nu fi necuviincios.

— Am să fiu mult mai necuviincios dacă într-adevăr *este* o spioană, declară Silas răspicat.

— Nu e nicio îndoială, Silas, răspunse Marcia. Linda Lane e spioană, cum mă vezi şi te văd. Şi sunt sigură că portretele pe care le-a desenat sunt cât se poate de folositoare Custodelui Suprem.

Silas scoase un oftat adânc. Marcia profită de avantajul pe care îl dobândise.

— Ascultă-mă, Silas. Îi vreau binele Jennei. Trebuie să aveţi încredere în mine.

— Şi, mă rog, de ce am avea încredere în tine? pufni Silas.

— Pentru că şi eu am avut în *voi* atunci când v-am încredinţat-o pe Prinţesă. Acum e rândul vostru. Ceea ce s-a întâmplat acum zece ani nu mai trebuie să se repete.

— Cred că uiţi, Marcia, că *nu ştim* de fapt ce s-a întâmplat acum zece ani, răspunse Silas

sarcastic. Nu şi-a bătut nimeni capul să ne spună.

Marcia oftă:

— Cum puteam să-ţi spun, Silas? Era mai bine pentru Prinţesă, adică pentru Jenna, să nu ştiţi.

Auzind din nou cuvântul Prinţesă, Jenna ridică privirea spre Sarah.

— Doamna Marcia mi-a mai spus aşa, şopti ea. Chiar vorbeşte despre *mine*?

— Da, păpuşă, îi răspunse Sarah în şoaptă, apoi se uită drept în ochii Marciei şi adăugă: Cred că noi *toţi* trebuie să ştim ce s-a întâmplat acum zece ani, Doamnă Marcia.

Marcia aruncă o privire la ceas. Nu prea avea timp de pierdut. Trase adânc aer în piept şi începu.

— Acum zece ani tocmai trecusem ultimele examene şi m-am dus să îl văd pe Alther şi să îi mulţumesc. La scurtă vreme după ce am sosit, a intrat în fugă un mesager care l-a anunţat pe Alther că Regina dăduse naştere unei fetiţe. Ne-a părut tare bine că, în cele din urmă, venise pe lume moştenitorul Castelului. Mesagerul l-a invitat pe Alther la Palat ca să ţină Ceremonia de Bun Venit pentru Prinţesa nou-născută. M-am dus cu el ca să îl ajut să care toate cărţile, poţiunile şi amuletele de care avea nevoie. Şi ca să îi amintesc în ce ordine trebuia să facă anumite lucruri, pentru că dragul de Alther, la vârsta lui, începuse să mai uite. Când am ajuns la Palat am fost conduşi în Camera Tronului să o vedem pe Regină, care era atât de fericită… o încântare să o vezi.

Era aşezată pe tron, cu fetiţa în braţe, şi ne-a întâmpinat cu cuvintele „Nu-i aşa că e frumoasă?” Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Regina noastră.

— Nu se poate, murmură Sarah.

— Chiar în acel moment un bărbat îmbrăcat cu o uniformă pe care nu o cunoşteam, roşu cu negru, a năvălit în cameră. Acum ştiu, desigur, că purta uniforma Asasinilor, dar atunci nici nu m-am gândit la aşa ceva. Credeam că e un fel de sol, însă, uitându-mă la Regină, mi-am dat seama că nu îl aştepta. Apoi am văzut că avea în mână un pistol de argint cu ţeava lungă şi m-am speriat cumplit. M-am uitat la Alther, dar el era cu nasul în cărţi şi nu băgase de seamă. Apoi… nici acum nu îmi vine să cred… L-am văzut pe soldat cum ridică încet pistolul, cu ochii la Regină, cum ţinteşte şi trage. Într-o linişte mormântală, glonţul de argint a străpuns inima Reginei şi s-a înfipt în peretele din spatele ei. Prinţesa a ţipat şi s-a rostogolit din braţele mamei ei, iar eu m-am repezit şi am prins-o.

Jenna, albă ca varul, încerca să înţeleagă ceea ce auzea.

— Aceea eram eu, mamă? o întrebă şoptit pe Sarah. *Eu* eram mica Prinţesă?

Sarah dădu din cap încet.

Marcia continuă, cu vocea tremurătoare:

— A fost îngrozitor! Alther începuse să spună Farmecul-Scut când s-a auzit încă o împuşcătură: glonţul l-a făcut să se răsucească şi să cadă la

pământ. Eu am terminat farmecul început de Alther şi pentru câteva clipe am fost toţi trei în siguranţă. Asasinul a mai tras o dată – de data asta către mine şi Prinţesă – numai că glonţul s-a izbit de scutul invizibil şi s-a întors spre el, înfigându-i-se în picior. A căzut pe jos, dar avea încă pistolul în mână. Zăcea acolo, cu ochii ţintă la noi, aşteptând să se risipească farmecul, aşa cum se întâmplă cu toate farmecele. Alther era pe moarte. Şi-a scos Talismanul şi mi l-a dat. Am refuzat, fiindcă eram sigură că îl voi putea salva, dar el ştia mai bine. Se împăcase cu soarta şi mi-a spus foarte liniştit că îi venise timpul să plece. Mi-a zâmbit şi… şi a murit.

În cameră se lăsă tăcerea. Nimeni nu făcu nicio mişcare. Chiar şi Silas se încăpăţâna să ţină ochii plecaţi. Marcia continuă cu voce joasă:

— Nu… nu îmi venea să cred. Mi-am legat Talismanul la gât şi am luat-o pe Prinţesă în braţe. Plângea, de fapt plângeam amândouă. Am luat-o la fugă şi am fugit atât de repede că Asasinul nu a avut timp să tragă. Neştiind încotro să mă îndrept, am fugit în Turnul Vrăjitorilor. I-am înştiinţat pe Vrăjitori despre grozăvia întâmplată. I-am rugat să ne acorde protecţia lor, ceea ce au şi făcut. După aceea, ne-am sfătuit toată după-amiaza ce să facem cu Prinţesa. Ştiam că nu poate sta multă vreme în Turn. Nu putea rămâne decât scurtă vreme în grija noastră şi, oricum, era un bebeluş abia născut, care avea nevoie de o mamă. Atunci mi-am adus aminte de tine, Sarah.

Pe faţa lui Sarah se zugrăvi uimirea.

— Alther îmi vorbea adesea de tine şi de Silas. Ştiam că tocmai dăduseşi naştere unui băieţel. Toată lumea numai de asta vorbea în Turn: al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu. La vremea aceea nu aveam habar că murise. Mi-a părut foarte rău când am auzit. Ştiam însă că tu o vei iubi pe Prinţesă şi o vei face fericită. Aşa că ne-am hotărât să ţi-o încredinţăm ţie. Vă daţi însă seama că nu puteam pur şi simplu să vin la voi şi să vă dau fetiţa. M-ar fi văzut cu siguranţă cineva. Prin urmare, am ieşit pe furiş cu Prinţesa din Castel în după-amiaza aceea şi am lăsat-o în zăpadă, după ce m-am asigurat că tu, Silas, o vei găsi. Şi asta a fost. Mai mult nu puteam face. Doar că, după ce Gringe m-a păcălit, făcându-mă să îi dau o jumătate de coroană, m-am ascuns într-un colţ întunecat şi am aşteptat să apari. Când am văzut cum îţi ţineai pelerina şi cum păşeai cu grijă, de parcă voiai să aperi ceva de preţ, mi-am dat seama că o găsiseşi pe Prinţesă. Ţi-aduci aminte, ţi-am zis „Nu spune *nimănui* că ai *găsit-o*. S-a *născut* în casa ta. *Ai înţeles*?”

Se lăsă o linişte apăsătoare. Silas stătea cu ochii pironiţi în podea, Sarah rămăsese nemişcată cu Jenna în braţe, iar băieţii împietriseră şi ei. Marcia se ridică în tăcere şi scoase dintr-un buzunar al tunicii o punguţă de catifea roşie. Apoi traversă camera, având grijă să nu calce pe ceva, în special pe un lup deosebit de mare, cu blana cam murdară după părerea ei, care dormea chiar

în mijlocul grămezii de pături.

Cei din familia Heap nu îşi puteau lua ochii de la Marcia, care se îndreptă spre Jenna cu aer solemn. Băieţii se dădură respectuoşi la o parte când Marcia se opri în faţa lui Sarah şi a Jennei şi îngenunche.

Cu ochii mari, Jenna o văzu pe Marcia deschizând punguţa şi scoţând un cerc subţire de aur.

— Prinţesă, această coroană a fost a mamei tale şi acum este a ta de drept, rosti Marcia, întinzând mâinile şi punând coroniţa de aur pe capul Jennei.

Se potrivea perfect.

Silas rupse vraja.

— Hi, acum ai făcut-o, Marcia, zise el supărat. Secretul e dat în vileag.

Marcia se ridică şi îşi scutură praful de pe mantie. Atunci văzu, spre marea ei uimire, cum fantoma lui Alther Mella intră prin perete, pluteşte prin cameră şi se opreşte lângă Sarah Heap.

— A, uite-l şi pe Alther. Pun rămăşag că nu va fi prea mulţumit.

— Bună, Silas, bună, Sarah, Salutare, tinerii mei Vrăjitori.

Băieţii zâmbiră cu gura până la urechi. Lumea le spunea în fel şi chip, dar numai Alther îi numea Vrăjitori.

— Şi bună ziua, mică Prinţesă, adăugă Alther, care îi spusese întotdeauna aşa Jennei, iar acum înţelegea şi ea de ce.

— Bună, Unchiule Alther, răspunse Jenna, simţindu-se mult mai bine acum că fantoma plutea alături de ea.

— Nu ştiam că Alther vine şi el pe la voi, zise Marcia, un pic iritată, dar în acelaşi timp uşurată să îl vadă.

— Păi, eu i-am fost Ucenic mai întâi. Până ai venit tu şi m-ai dat la o parte.

— Nu te-am dat eu la o parte. Tu ai renunţat. L-ai *implorat* pe Alther să îţi anuleze Ucenicia. Spuneai că vrei să citeşti poveşti băieţilor la culcare în loc să stai toată ziua într-un turn, cu nasul în cărţi prăfuite pline cu descântece. Uneori chiar întreci măsura, Silas, zise Marcia privindu-l încruntată.

— Copii, copii, nu vă luaţi la ceartă. Vă iubesc la fel pe amândoi. Toţi Ucenicii mei sunt speciali.

Fantoma lui Alther lucea puţin în bătaia focului. Purta mantia de Vrăjitor Neobişnuit pe care se vedeau încă petele de sânge, lucru care o tulbura întotdeauna pe Marcia. Părul lung, alb, şi-l ţinea legat la spate într-o coadă de cal, iar barba ascuţită era frumos tunsă. Cât fusese în viaţă, părul şi barba îi arătaseră jalnic – creşteau atât de repede că nu avea timp să le îngrijească. Dar acum, că era fantomă, era foarte uşor. Îşi aranjase părul şi barba cu zece ani în urmă şi aşa rămăseseră. Poate că ochii verzi ai lui Alther sclipeau ceva mai puţin ca atunci când era în viaţă, dar privirea îi era la fel de pătrunzătoare. Acum se uita în jurul lui, la locuinţa familiei Heap,

şi îl cuprinse tristeţea. Îi aştepta o schimbare.

— Spune-i, Alther, îl rugă Silas. Spune-i că nu o poate lua pe Jenna. Că e sau nu Prinţesă, nu o poate lua.

— Aş dori şi eu să fie aşa, dar nu este, răspunse Alther grav. Aţi fost descoperiţi. Vine o Asasină. Va fi aici la miezul nopţii şi va avea un glonţ de argint în pistol. Ştiţi ce înseamnă asta…

Sarah Heap îşi cuprinse capul cu mâinile.

— Nu, spuse în şoaptă.

— Ba da, răspunse Alther, cutremurându-se şi ducându-şi mâna la gaura pe care i-o făcuse glonţul chiar sub inimă.

— Ce putem face? întrebă Sarah, acum calmă şi hotărâtă.

— Marcia o va duce pe Jenna în Turnul Vrăjitorilor, zise Alther. Pentru moment va fi în siguranţă acolo. Apoi ne vom gândi la ce facem după aceea. (Se uită la Sarah.) Tu şi cu Silas trebuie să îi luaţi pe băieţi şi să plecaţi de aici, într-un loc unde nu vă poate găsi nimeni.

Sarah era palidă, dar vocea nu îi tremura.

— Ne vom duce în Pădure şi vom sta la Galen.

Marcia se uită din nou la ceas. Era târziu.

— Trebuie să o iau pe Prinţesă acum, zise. Trebuie să mă întorc înainte să se schimbe santinela.

— Nu vreau să merg, şopti Jenna. Nu trebuie neapărat să merg, nu-i aşa, Unchiule Alther? Vreau să mă duc şi eu să stau cu Galen. Vreau să merg cu ei, nu vreau să fiu singură.

Buzele îi tremurau, ochii i se umpluseră de lacrimi şi se agăţa cât putea de tare de Sarah.

— Nu vei fi singură, ci cu Marcia, îi răspunse Alther cu blândeţe, dar răspunsul lui nu părea să o liniştească pe Jenna. Mica mea Prinţesă, continuă Alther, Marcia are dreptate. Trebuie să mergi cu ea. Numai ea îţi poate oferi protecţia de care ai nevoie.

Jenna tot nu părea convinsă.

— Jenna, spuse Alther grav, eşti Moştenitoarea Castelului şi trebuie să avem grijă de tine ca să poţi deveni Regină într-o bună zi. Trebuie să mergi cu Marcia. Te *rog*.

Fără să-şi dea seama, Jenna duse mâna la coroniţa de aur pe care Marcia i-o pusese pe cap. Ceva se schimbase parcă în sinea ei.

— Bine, spuse încet. Mă voi duce.

SPRE TURN

J

ennei nu îi venea să creadă ceea ce i se întâmplă. Abia dacă avusese vreme să îi sărute de rămas-bun pe ceilalţi că Marcia îşi aruncă mantia purpurie peste ea şi îi spuse să stea aproape şi să ţină pasul Apoi uşa masivă a locuinţei familiei Heap se deschise împotriva voinţei ei, scârţâind, şi Jenna părăsi singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată.

Era poate mai bine că era acoperită de mantia Marciei, pentru că aşa Jenna nu putea

vedea feţele uimite ale celor şase băieţi Heap sau expresia disperată de pe chipurile lui Sarah şi Silas Heap în timp ce priveau cum mantia cu patru picioare dispare după colţ la capătul Coridorului 223.

Marcia şi Jenna se întoarseră la Turn pe drumul cel lung. Marcia nu voia să rişte să fie văzută afară cu Jenna, iar coridoarele întortocheate şi întunecoase ale Părţii de Est păreau mai sigure decât scurtătura pe care venise dimineaţa. Marcia mergea atât de repede că Jenna era nevoită să alerge ca să ţină pasul cu ea. Din fericire, nu avea cu ea decât o traistă în care se aflau câteva lucruşoare care să îi amintească de casă. În graba plecării uitase însă să îşi ia tocmai cadoul pe care-l primise pentru ziua ei de naştere.

Acum era pe la mijlocul dimineţii şi ora de vârf trecuse. Spre marea uşurare a Marciei, coridoarele mucede erau aproape goale şi Marcia mergea uşor, cotind fără şovăială la fiecare colţ, după cum îşi amintea că făcuse şi cu alte prilejuri când se îndreptase către Turnul Vrăjitorilor.

Ascunsă cum era sub mantia Marciei, Jenna nu prea putea vedea mare lucru, aşa că îşi fixă privirea asupra celor două perechi de picioare: picioruşele ei grăsuţe, încălţate în ghete maro scâlciate, şi picioarele lungi, ascuţite ale Marciei, încălţate în botinele purpurii din piele de piton, care călcau hotărât pe dalele cenuşii şi jilave. În scurtă vreme Jenna uită de ghetele ei şi se uită ca vrăjită la pitonii ascuţiţi şi purpurii care îi dansau

în faţa ochilor – stângul, dreptul, stângul, dreptul – pe când traversau coridoarele nesfârşite.

Şi în acest fel ciudata pereche străbătu neobservată Castelul. Trecură pe lângă uşile grele ale atelierelor, de unde se auzea murmurul vocilor oamenilor din Partea de Est care petreceau ore lungi făcând cizme, bere, haine, bărci, paturi, şei, lumânări, pânze de corabie, pâine şi, în ultima vreme, puşti, uniforme şi lanţuri. Trecură pe lângă sălile de clasă îngheţate, unde copii plictisiţi îngânau înmulţirea cu treisprezece, şi pe lângă camerele de depozitare goale, de unde, cu puţină vreme în urmă, Armata de Custozi luase aproape toate proviziile pentru iarnă, pentru uzul propriu.

În cele din urmă, Marcia şi Jenna ajunseră la arcada îngustă care dădea în curtea Turnului Vrăjitorilor. Jennei i se tăie respiraţia din cauza aerului rece, dar îndrăzni să arunce o privire de sub mantie.

Şi din nou i se tăie respiraţia.

În faţa ei se ridica Turnul Vrăjitorilor, atât de înalt că Piramida aurită din vârf de-abia se mai zărea din caierul unui nor ce atârna pe cer. În lumina soarelui de iarnă, Turnul strălucea de parcă era din argint, strălucea atât de tare că pe Jenna o dureau ochii, iar geamurile purpurii ale sutelor de ferestruici sclipeau misterios, reflectând lumina şi păstrând ascunse înăuntru tainele celor care locuiau în spatele lor. Turnul era învăluit într-o ceaţă subţire, albăstruie, scânteietoare, şi de aceea contururile nu i se

vedeau prea bine, aşa că Jenna nu îşi dădea seama unde se termina Turnul şi unde începea cerul. Chiar şi aerul era altfel aici: avea un miros ciudat, dulce – miros de farmece şi smirnă. Cum stătea aşa, incapabilă să mai facă vreun pas, Jenna simţea în jurul ei, chiar dacă nu le putea auzi, sunetele blânde ale vrăjilor şi incantaţiilor din vechime.

Pentru prima oară de când plecase de acasă, Jennei îi fu teamă.

Marcia o luă de după umeri cu un gest ocrotitor, fiindcă până şi ea îşi amintea cum se simţise când văzuse Turnul pentru prima dată: o cuprinsese frica.

— Hai, mai avem puţin, o încurajă ea.

O luară amândouă prin curtea înzăpezită, alunecând aproape la fiecare pas, îndreptându-se spre treptele uriaşe de marmură care duceau la poarta de argint sclipitor. Marcia era atentă să nu alunece prea tare, aşa că abia în momentul când ajunseră la trepte îşi dădu seama că santinela nu mai stătea de pază. Se uită nedumerită la ceas. Santinela trebuia să se schimbe peste cincisprezece minute; prin urmare, unde era băiatul care arunca cu bulgări de zăpadă pe care îl luase la rost dimineaţa?

Marcia se uită în jur, nevenindu-i să creadă. Ceva nu era în ordine. Santinela nu era acolo. Şi totuşi, *era* încă acolo. Era, îşi dădu ea brusc seama, între Aici şi Nicăieri.

Era aproape mort.

Marcia se repezi la o moviliţă care se vedea lângă arcadă, trăgând mantia de pe Jenna.

— Sapă! şuieră Marcia, scormonind în zăpadă. E aici. Îngheţat.

Sub zăpadă găsiră într-adevăr trupul slab, alb de frig, al băiatului santinelă. Se făcuse covrig, iar uniforma subţire de bumbac, udă de zăpadă, era lipită de el; culorile ţipătoare ale ciudatei lui uniforme săreau şi mai tare în ochi în lumina rece de iarnă. Jenna se cutremură când îl văzu, nu din cauza frigu* lui, ci a unei amintiri nedesluşite, greu de pus în cuvinte, care îi trecuse o clipă prin faţa ochilor.

Marcia şterse cu grijă zăpada de pe buzele vinete ale băiatului, iar Jenna puse mâna pe braţul lui alb, subţire ca un băţ. Nu îşi aducea aminte să mai fi atins pe cineva atât de rece. Cu siguranţă că era mort.

Apoi o văzu pe Marcia cum se apleacă peste faţa băiatului, murmurând ceva. Marcia se opri, ascultă şi pe faţă i se zugrăvi îngrijorarea. Apoi mormăi din nou ceva, de data asta cu mai multă forţă. „Însufleţeşte-te, Băiete» însufleţeşte-te”. Se opri un moment şi suflă îndelung, încet, în faţa băiatului. Răsuflarea îi ieşea din gură ca un fuior neîntrerupt, un norişor rozaliu şi fierbinte care învăluia gura şi nasul băiatului, ştergându-i încet, încet culoarea albăstrie şi înlocuind-o cu strălucirea vieţii. Băiatul nu se mişca, dar Jennei i se păru că îi vede pieptul ridicându-se şi coborând. Respira din nou.

— Iute! şopti Marcia. Dacă îl lăsăm aici nu va supravieţui. Trebuie să îl ducem înăuntru.

Marcia îl luă pe băiat în braţe şi îl urcă până la treptele de marmură. Când ajunse sus, uşile grele de argint ale Turnului Vrăjitorilor se deschiseră fără niciun zgomot în faţa lor. Jenna trase adânc aer în piept şi îi urmă pe Marcia şi pe băiat înăuntru.

TURNUL VRĂJITORILOR

D

dar după ce uşile Turnului Vrăjitorilor se închiseră în spatele ei şi se trezi în uriaşa Sală aurită de la intrare înţelese Jenna cât de mult se schimbase viaţa ei. Jenna nu mai văzuse şi nici măcar nu visase vreodată că ar exista un astfel de loc. Ştia prea bine că mare parte a locuitorilor Castelului nu vor avea niciodată prilejul să vadă aşa ceva. Începea deja să fie altfel decât cei pe care îi lăsase în urmă.

Fermecată, Jenna îşi roti privirile în jurul Sălii rotunde, încercând să desluşească ce erau bogăţiile nemaivăzute de acolo. Pe pereţii auriţi se plimbau imaginile unor creaturi mitice, felurite simboluri şi peisaje ciudate. Aerul cald mirosea a smirnă. Din toate părţile se auzea un zumzăit slab – sunetul Magiei de zi cu zi care ţinea Turnul în viaţă. Podeaua de sub picioarele Jennei se mişca de parcă era făcută din nisip. Era o podea magică, în sute de culori, care dănţuiau în jurul picioarelor ei formând cuvintele BUN VENIT, PRINŢESĂ,

BUN VENIT. Spre uimirea ei, chiar în timp ce le privea, literele se schimbară, formând acum cuvintele GRĂBEŞTE-TE!

Jenna ridică privirea şi se uită la Marcia, care mergea clătinându-se uşor sub greutatea băiatului pe care îl purta în braţe şi se îndrepta spre o scară răsucită de argint.

— Hai, spuse Marcia, care începuse să îşi piardă răbdarea.

Jenna se apropie în fugă, ajunse la scară şi dădu să urce treptele.

— Nu, stai unde eşti, îi explică Marcia, te va duce scara sus. Apoi spuse tare: Mergi.

Spre uimirea Jennei, scara în spirală începu să se rotească. La început mai încet, dar apoi prinse viteză şi, pe măsură ce se învârtea tot mai repede, urca în Turn, până când ajunse chiar în vârf. Marcia coborî, iar Jenna sări şi ea jos, ameţită, chiar la vreme, căci scările începură să coboare răsucindu-se, chemate de alt Vrăjitor de undeva de jos.

Uşa mare, purpurie, de la intrarea în locuinţa Marciei se deschise de îndată, iar focul se grăbi să se aprindă. O canapea se aşeză singură în faţa focului; două perne şi o pătură veniră în zbor şi se aranjară frumos pe canapea, fără ca Marcia să fi spus vreun cuvânt.

Jenna o ajută pe Marcia să îl întindă pe băiat pe canapea. Arăta rău: ţinea dinţii încleştaţi, avea faţa albă şi tremura din tot corpul

— E bine că tremură, zise Marcia bucuroasă,

apoi pocni din degete. Hainele ude jos.

Uniforma caraghioasă de santinelă zbură de pe băiat şi ateriză pe podea sub formă de grămăjoară udă, viu colorată.

— Eşti bună de dat la gunoi, îi spuse Marcia şi uniforma, amărâtă, se făcu ghemotoc, se îndreptă picurând spre ghenă şi se aruncă acolo.

— Călătorie sprâncenată, zâmbi Marcia. Iar acum, îmbrăcarea în haine uscate.

O pijama groasă îl îmbrăcă pe băiat şi tremurul i se mai potoli.

— Bun, zise Marcia. Stăm cu el puţin, până se încălzeşte, îşi va reveni.

Jenna se cuibări pe covorul din faţa focului, unde apărură de îndată două căni aburinde cu lapte. Marcia se aşeză şi ea lângă Jenna, care se simţi ruşinată. Vrăjitorul Neobişnuit stătea lângă ea pe jos, la fel cum făcea Nicko. Ce să îi spună? Jennei nu îi venea nimic în minte, decât că îi e frig la picioare, dar era prea stânjenită ca să îşi scoată ghetele.

— Ar fi bine dacă ţi-ai scoate ghetele, zise Marcia, Sunt îmbibate de apă.

Jenna desfăcu şireturile şi îşi scoase ghetele.

— Ia uite la ciorapii tăi, în ce hal sunt, făcu Marcia ţâţâind. Jenna se înroşi până la urechi. Ciorapii fuseseră înainte ai lui Nicko, iar înainte de asta ai lui Edd. Ori ai lui Erik? Fuseseră cârpiţi de atâtea ori că nu se mai vedea ţesătura şi, în orice caz, erau prea mari pentru ea. Jenna îşi răsfiră degetele în faţa focului ca să îşi usuce

picioarele.

— Ţi-ar plăcea nişte ciorapi noi? o întrebă Marcia. Jenna dădu din cap ruşinată. În picioare îi apărură nişte ciorapi groşi, călduroşi, de culoare purpurie.

— Îi vom păstra totuşi şi pe cei vechi, hotărî Marcia. Curăţaţi-vă, le spuse. Împăturiţi-vă.

Ciorapii făcură după cum li se spusese. Se scuturară de mizerie, care formă o grămăjoară negricioasă pe vatră, apoi se împăturiră frumos şi se aşezară în faţa focului, lângă Jenna. Jenna zâmbi. Îi părea bine că Marcia nu trimisese la gunoi ciorapii ţesuţi de Sarah.

* * *

După-amiaza de iarnă era pe sfârşite şi lumina pălea. Băiatul se oprise din tremurat şi dormea liniştit. Jenna, cuibărită în faţa focului, se uita la una din cărţile ilustrate de Magie ale Marciei, când deodată se auzi o bătaie puternică la uşă.

— *Haide*, Marcia, deschide uşa. Eu sunt! se auzi o voce nerăbdătoare de afară.

— E tati! ţipă Jenna.

— Şşş! făcu Marcia. Poate că nu e el.

— Ei! Deschide uşa odată! zise vocea nerăbdătoare.

Marcia făcu repede un Farmec de Transparenţă. Chiar aşa era: în faţa uşii stăteau Silas şi Nicko, lucru care o enervă grozav. Dar asta nu era tot. Alături de ei, cu limba atârnând şi balele curgându-i pe blană, stătea lupul, cu o

băsmăluţă cu picouri la gât.

Marcia nu avea ce face; trebuia să le dea drumul înăuntru.

— Deschide-te! se răsti ea la uşă.

— Salut, Jen, zise Nicko zâmbind larg.

Păşea cu grijă pe minunatul covor de mătase al Marciei, urmat de Silas şi de lup, care dădea atât de tare din coadă că mătură colecţia de ceramică Gingăşia Zânelor – la care Marcia ţinea ca la ochii din cap – şi o dădu pe jos, unde se făcu fărâme.

— Nicko! Tati! ţipă Jenna şi se aruncă în braţele lor. I se părea că nu îi mai văzuse de luni de zile. Unde e mami? E bine?

— E foarte bine, răspunse Silas. S-a dus la Galen cu băieţii. Nicko şi cu mine am trecut pe aici să îţi dăm ceva. (Silas se scotocea prin buzunarele adânci.) Stai puţin, zise. E pe aici pe undeva.

— Ţi-ai pierdut minţile? îl luă Marcia la rost. Ce-a fost în capul tău când ai venit aici? Şi dă blestematul de lup mai încolo.

Lupul era ocupat să-şi lase balele pe botinele din piele de piton ale Marciei.

— Nu e lup, îi spuse Silas. E câine-lup abisinian din rasa câinilor-lupi Maghul Maghi. Îl cheamă Maximillian. Deşi s-ar putea să te lase să îi spui Maxie, dacă te porţi frumos cu el.

— Să mă port frumos! izbucni Marcia şi de indignare nu mai găsi altceva de zis.

— Pe de altă parte, s-ar putea să rămânem

aici la noapte, continuă Silas în timp ce vărsa conţinutul unui săculeţ murdar pe masa preţioasă de abanos cu încrustaţii de jad a Marciei şi răscolea printre lucruri. S-a făcut prea întuneric ca să mai putem trece prin Pădure.

— Să rămâneţi? *Aici*?

— Tati! Ia uită-te ce ciorapi am, zise Jenna fluturându-şi picioarele prin aer.

— Mm, foarte nostimi, păpuşă, zise Silas continuând să scormonească prin buzunare. Da' unde oi fi pus-o? Sunt *sigur* că am luat-o cu mine…

— Îţi plac ciorapii mei, Nicko?

— Foarte purpurii, răspunse Nicko. Sunt impresionat. Jenna îl duse pe Nicko lângă foc şi i-l arătă pe băiatul-santinelă.

— Aşteptăm să se trezească. A îngheţat în zăpadă şi Marcia l-a salvat. L-a făcut să respire din nou.

Nicko fluieră admirativ.

— Ia uită-te. Cred că se trezeşte.

Băiatul deschisese ochii şi se uita la Jenna şi Nicko, numai că părea tare speriat. Jenna îl mângâie pe cap. Avea părul tuns scurt, ţepos şi încă era rece.

— Acum eşti în siguranţă, îi spuse ea. Eşti cu noi. Eu sunt Jenna, iar el e Nicko. Pe tine cum te cheamă?

— Băiatul 412, mormăi mica santinelă.

— Băiatul Patru Unu Doi…? repetă Jenna, nedumerită. Bine, dar ăsta e un număr. N-am mai auzit să aibă cineva un număr în loc de nume.

Băiatul o privea ţintă, fără un cuvânt. Apoi închise ochii şi adormi la loc.

— Ce *ciudat*, spuse Nicko. Tata mi-a zis că numai în Armata Tânără au numere în loc de nume. Chiar adineaori am văzut doi afară, dar tata i-a făcut să creadă că suntem Străjeri. Plus că şi-a amintit parola de demult.

— Bravo lui. Numai că, spuse ea gânditoare, cred că nu e tatăl meu. Iar tu nu eşti fratele meu…

— Nu fi caraghioasă. Bineînţeles că suntem, o dojeni Nicko. Astea sunt lucruri care nu se pot schimba. Eşti o Prinţesă prostuţă.

— Da, poate că aşa e, mormăi Jenna.

— Precis aşa e.

Silas auzise ce vorbeau şi interveni:

— Eu voi fi întotdeauna tatăl tău, iar mami va fi întotdeauna mama ta. Doar că mai ai şi o primă mamă.

— Chiar era Regină? întrebă Jenna.

— Da. Regina noastră adevărată. Asta se întâmpla înainte să apară Custozii.

Silas rămase pe gânduri, apoi se lumină la faţă de parcă îşi amintise ceva şi îşi scoase căciula groasă de lână. Acolo şi era, în buzunarul căciulii, după cum ar fi trebuit să îşi dea seama mai dinainte.

— L-am găsit, exclamă el triumfător. Cadoul pentru ziua ta de naştere. La mulţi ani, păpuşă, zise el oferindu-i Jennei cadoul pe care îl uitase acasă.

Era mic dar neaşteptat de greu. Jenna rupse

hârtia colorată şi găsi o punguţă albastră. Trase încet de băierile punguţei, ţinându-şi respiraţia de emoţie.

— A, zise ea, neputând să îşi ascundă dezamăgirea. E o pietricică. Dar e foarte frumoasă, tati. Mulţumesc, zise ea scoţând din punguţă pietricica netedă şi cenuşie şi punând-o în palmă.

Silas o săltă pe genunchi.

— Nu e o piatră obişnuită. E o piatră de companie. Ia gâdil-o sub bărbie.

Jenna nu prea îşi dădea seama unde ar putea fi bărbia, dar gâdilă pietricica. Aceasta îşi deschise încet ochişorii negri, o privi, apoi îşi întinse patru picioare scurte, se ridică şi începu să se plimbe prin palma Jennei.

— Vai, tati, ce *grozavă* e, se minună Jenna.

— M-am gândit eu că o să-ţi placă. Am luat farmecul de la Magazinul de Roci Umblătoare. Oricum, ai grijă să nu îi dai prea mult de mâncare, că se îngraşă şi se leneveşte. Şi trebuie plimbată în fiecare zi.

— Am să-i spun chiar Pietricica Drumeţica, zise Jenna.

Pietricica Drumeţica se arătă încântată, atât cât putea fi o pietricică, deşi mare deosebire faţă de cum arăta înainte nu era. Îşi strânse picioarele, închise ochii, se cuibări în palma Jennei şi adormi. Jenna o puse în buzunar ca să îi fie cald.

În tot acest timp Maxie îşi făcea de lucru morfolind hârtia în care fusese împachetată

pietricica; saliva îi picura pe ceafa lui Nicko.

— Ia, la o parte, picurătoare ce eşti! Treci acolo şi culcă-te, îl certă Nicko, încercând să îl împingă pe podea.

Numai că Maxie nu voia să se culce. Stătea cu ochii ţintă la un tablou mare, reprezentând-o pe Marcia în roba de Ucenic Absolvent, după care se apucă să scâncească încetişor.

Nicko îl mângâie pe cap.

— E fioroasă, nu? îi şopti la ureche.

Câinele dădu din coadă cam fără chef, dar îndată se porni să schelălăie, căci Alther Mella îşi făcu apariţia ieşind din tablou. Maxie nu se obişnuise nicicum cu apariţiile lui Alther, aşa că scheună şi îşi băgă capul sub pătura cu care era acoperit Băiatul 412. La atingerea nasului rece al câinelui, băiatul se trezi tresărind. De fapt, sări în sus şi privi în jur cu ochii mari, ca un iepure speriat. Ce văzu nu îi plăcu deloc – era cel mai urât coşmar pe care îl avusese vreodată.

Dintr-o clipă într-alta, Comandantul Armatei Tinere avea să vină după el şi atunci chiar că nu mai avea pe unde să scoată cămaşa. Întovărăşirea cu duşmanul – aşa se numea faptul că vorbeai cu Vrăjitorii. Iar el era aici cu doi dintre aceştia. *Plus* fantoma unui Vrăjitor bătrân, judecând după cum arăta. Ca să nu mai spunem de cei doi copii absolut ciudaţi, unul cu un fel de coroană pe cap, iar celălalt cu ochi verzi care se vedea de la o poştă că sunt ochi de Vrăjitor. Pe deasupra mai era şi câinele murdar. Îi luaseră uniforma şi îl

îmbrăcaseră în haine civile, ceea ce însemna că putea fi împuşcat ca spion. Băiatul 41.2 gemu şi îşi cuprinse capul în mâini.

Jenna îl luă pe după umeri.

— Nu te nelinişti, îi şopti. O să avem grijă de tine.

Alther vorbea repede, agitat:

— Femeia aceea, *Linda*. Le-a spus unde aţi plecat. Vin aici. Au trimis o *Asasină*.

— Oh, nu, spuse Marcia. Fac un Farmec de Ferecătură pentru uşa de la intrare.

— Prea târziu, gemu Alther. A intrat deja.

— Bine, dar cum?

— A lăsat cineva uşa deschisă, răspunse Alther.

— Silas, neghiobule! ţipă Marcia.

— Bine, zise Silas îndreptându-se spre uşă. Atunci plecăm şi o luăm şi pe Jenna. E limpede că nu e în siguranţă cu tine.

— Poftim? se indignă Marcia. Nicăieri nu e în siguranţă, nerodule!

— Ia să nu mă mai faci nerod, se bâlbâi Silas. Sunt la fel de deştept ca tine, Marcia. Iar faptul că sunt un Vrăjitor Obişnuit…

— *Terminaţi*! strigă Alther. Nu e momentul să vă luaţi la harţă. Nu înţelegeţi că Asasina *urcă scările* chiar în acest moment?

Tăcură cu toţii, şocaţi, şi ciuliră urechile. Era linişte, suspect de multă linişte. Se auzea doar fâsâitul scărilor de argint care aduceau pe cineva prin Turn până sus, la uşa purpurie a Marciei.

Jenna se albi la faţă. Nicko o luă de după umeri.

— Am eu grijă de tine, Jen. Să nu-ţi fie teamă cu mine.

Dintr-odată, Maxie îşi dădu urechile pe spate şi scoase un urlet care le îngheţă sângele în vine şi le ridică părul măciucă.

Bum! Uşa se trânti de perete.

În cadrul luminat al uşii se profilă silueta Asasinei. Rămase o clipă în prag, cu faţa albă, privindu-i. Ochii reci se plimbau de la unul la altul, căutându-şi prada – Prinţesa. În mâna dreaptă avea un pistol de argint, cel pe care Marcia îl văzuse cu zece ani în urmă, în Sala Tronului.

Asasina făcu un pas înainte.

— Sunteţi arestaţi, spuse ea pe un ton ameninţător. Nu trebuie să spuneţi nimic. Veţi fi duşi de aici într-un loc şi…

Băiatul 412 se ridică tremurând. Se întâmpla aşa cum îi fusese teamă: veniseră după el. Se îndreptă cu pas încet spre Asasină, dar aceasta îi aruncă doar o privire îngheţată.

— Dă-te la o parte, băiete, se răsti ea şi îl îmbrânci, aruncându-l cât colo.

— Nu-l lovi! strigă Jenna şi se repezi la băiatul întins pe podea, să vadă dacă a păţit ceva.

În clipa când îngenunche lângă el, Asasina o înşfăcă.

— Dă-mi drumul! strigă Jenna zbătându-se să scape.

— Stai cuminte, *Odraslă de Regină*, rânji

Asasina. Cineva vrea să te vadă. Numai că vrea să te vadă… *moartă*.

Asasina puse pistolul de argint la tâmpla Jennei.

Bum!

Un Fulger Nimicitor ţâşni din mâna întinsă a Marciei. O trânti pe Asasină la pământ şi o aruncă pe Jenna departe de ea.

— Pavăză de Jur-împrejur! strigă Marcia.

O pânză de lumină albă, strălucitoare, ţâşni ca o lamă din podea şi îi înconjură, separându-i de Asasina care zăcea fără cunoştinţă.

Apoi Marcia deschise chepengul care dădea spre jgheabul de gunoi.

— Doar pe aici putem ieşi, spuse ea. Silas, tu eşti primul, încearcă să faci un Farmec de Curăţire când cobori.

— Poftim?

— Ai auzit prea bine. Hai, înăuntru cu tine! se răsti Marcia la Silas, îmbrâncindu-l pe jgheab.

Silas se rostogoli înăuntru şi dispăru cu un ţipăt. Jenna îl ridică pe Băiatul 412 în picioare. „Hai”, îi zise şi îl împinse pe tobogan cu capul înainte. Apoi sări şi ea înăuntru, urmată imediat de Nicko, Marcia şi un câine-lup într-o stare de agitaţie extremă.

JGHEABUL DE GUNOI

În clipa când se aruncase în jgheab, Jenna era atât de speriată de Asasină că nu avu timp să îi fie teamă de altceva. Dar, când simţi că se rostogoleşte prin întuneric, fără să se poată opri, aproape că paraliză de groază.

Jgheabul era rece şi alunecos ca gheaţa. Era făcut din plăci de ardezie foarte lustruite, perfect tăiate şi îmbinate de Meşterii Zidari care construiseră Turnul Vrăjitorilor cu multe sute de ani în urmă. Panta era abruptă, atât de abruptă că Jenna nu-şi putea controla mişcările şi se răsucea şi rostogolea dintr-o parte în alta.

Mai rău decât toate era însă întunericul. Era un întuneric adânc, gros, de nepătruns. O apăsa pe Jenna din toate părţile, iar ea, deşi îşi încorda

privirea cât putea, nu zărea chiar nimic, de parcă orbise.

În schimb putea auzi. Din spate, apropiindu-se cu iuţeală, se auzea fâsâitul blănii ude de câine-lup.

Cât despre Maxie, el se simţea cum nu se poate mai bine. Jocul ăsta era pe gustul lui. E adevărat, fusese niţeluş mirat când sărise pe tobogan şi nu îl găsise pe Silas aşteptându-l cu mingea în mână. Fusese şi mai uimit când văzuse că labele nu îi mai dădeau ascultare şi se zbătuse puţin, încercând să înţeleagă de ce. Apoi se izbise cu nasul de ceafa femeii fioroase şi încercase să lingă o bucăţică gustoasă din ceva care i se lipise de păr, numai că ea îl împinsese cât colo, răsturnându-l pe spate.

Acum Maxie era fericit. Cu botul înainte şi labele strânse sub el, se transformase într-un bolid cu blană, întrecându-i pe toţi. Trecu de Nicko, care îl apucă de coadă, dar îi dădu repede drumul, pe lângă Jenna, care îi ţipă în ureche, şi pe lângă Băiatul 412, care se făcuse ghem. În cele din urmă trecu şi de Silas, ceea ce îl făcu să se simtă foarte stânjenit, fiindcă Silas era Câinele-şef, iar Maxie Nu Avea Voie în Faţă. Nu avea însă de ales, aşa că alunecă pe lângă Silas într-o ploaie de tocană rece şi coji de morcovi şi trecu mai departe.

Jgheabul se răsucea în jurul Turnului Vrăjitorilor, ca un tobogan uriaş îngropat în zidurile groase. Între etaje panta era mai abruptă şi pe ea se prăvăleau, alături de Maxie, Silas,

Băiatul 412, Jenna, Nicko şi Marcia, resturile dejunurilor luate de Vrăjitori, resturi care fuseseră aruncate pe jgheab în după-amiaza aceea. Turnul Vrăjitorilor avea douăzeci şi unu de etaje. Cele două etaje de sus aparţineau Vrăjitorului Neobişnuit, iar pe fiecare dintre celelalte erau câte două apartamente de Vrăjitor. Ceea ce însemna o grămadă de mese de prânz. Era un adevărat rai pentru câinele-lup, iar Maxie înfulecă destule rămăşiţe în călătoria lui prin Turnul Vrăjitorilor cât să îi ajungă pentru tot restul zilei.

În cele din urmă – Jennei i se păruse că trecuseră câteva ore, dar, de fapt, nu fuseseră decât două minute şi cincisprezece secunde – Jenna simţi că panta devine mai lină şi lunecarea cât de cât suportabilă. Nu avea de unde să ştie, însă acum ieşiseră din Turnul Vrăjitorilor şi alunecau pe sub pământ, pe sub poalele Turnului şi apoi pe sub Tribunalul Custozilor. Era la fel de întuneric, dar încă şi mai frig şi Jenna se simţea de parcă se rătăcise. Ciuli urechile, sperând să audă vreun sunet din care să îşi dea seama ce se întâmplase cu ceilalţi, numai că, ştiind că nu trebuie să facă niciun zgomot, toţi tăceau mâlc. Jennei i se păru că aude foşnetul mantiei Marciei în spatele ei, însă de când Maxie trecuse în viteză pe lângă ea nu era vreun semn că ar mai fi şi altcineva prin preajmă. Gândul că ar putea rămâne pe veci singură în întuneric începu să îi dea târcoale, înspăimântând-o. Dar tocmai când se pregătea să strige după ajutor, o geană de lumină

veni de undeva de sus, de la o bucătărie, şi îl zări pe Băiatul 412, făcut ghem, nu departe în faţa ei. Văzându-l, îi mai veni inima la loc şi simţi chiar că îi pare rău pentru bietul băiat slab şi îngheţat, îmbrăcat doar în pijama.

Băiatului 412 nu îi dădea mâna să îi pară rău pentru alţii şi cu atât mai puţin pentru sine însuşi. Atunci când fata nebună cu coroniţă de aur pe cap îl împinsese în abis se strânsese ghem din instinct, şi pe tot timpul coborârii se rostogolise pe jgheab izbindu-se de pereţi, ca o bilă de marmură aruncată într-un burlan. Îl durea tot corpul şi îşi dădea seama că are vânătăi din cap până în picioare, dar nu îi era mai frică decât atunci când se trezise în compania a doi Vrăjitori, a unui băiat Vrăjitor şi a unui Vrăjitor fantomă. Când ajunse în partea mai lină a jgheabului, începu să gândească din nou, iar când reuşi să pună două gânduri cap la cap îşi dădu seama că aceasta trebuia să fie o încercare. În Armata Tânără erau tot timpul supuşi la încercări. Unele erau de-a dreptul înspăimântătoare şi te luau pe nepregătite în puterea nopţii, chiar când reuşiseşi să pui geană pe geană în patul îngust şi rece. Acum era însă vorba de o Mare încercare. Trebuie că era una dintre acele încercări Scapă-Cine-Poate. Băiatul scrâşni din dinţi: nu era prea sigur, dar, după cum se prezentau lucrurile, s-ar fi zis că el nu era dintre cei care scapă. Oricum, nu prea avea ce face, aşa că închise ochii strâns şi se rostogoli mai departe.

Jgheabul era fără sfârşit. O cotea la stânga, pe sub Camera de Consiliu a Custozilor, se întorcea spre dreapta, pe sub barăcile Armatei, şi apoi continua drept pe sub pereţii groşi ai bucătăriilor subterane care deserveau Palatul. Aici chiar că se îngroşă gluma. Femeile de la bucătărie tocmai făceau curăţenie după banchetul de amiază al Custodelui Suprem, iar chepengurile din bucătărie, aflate nu mult deasupra celor şase fugari, se deschideau unul după altul, lăsând să cadă fel şi fel de resturi de la banchet. Chiar şi lui Maxie, care mâncase de plesnea, începu să-i displacă aventura, mai ales după ce o budincă tare de orez îl izbi drept în bot. Tânăra bucătăreasă care o aruncase îl zări pentru o clipă pe Maxie şi, săptămâni în şir după aceea, avu coşmaruri cu lupi în jgheabul de gunoi.

Şi Marciei i se părea că trăieşte un coşmar. Înfăşurată strâns în mantia de mătase purpurie, acum pătată de sos de la friptură (ca să nu mai spunem de garnitura de blană, acum năclăită cu cremă de ouă), se feri tocmai la timp de o ploaie de verze de Bruxelles şi încercă să îşi aducă aminte Farmecul de

Curăţare-într-o-Clipă, ca să îl poată folosi în momentul când ajungea afară.

După o vreme, jgheabul se îndepărtă de zona bucătăriilor şi deveni ceva mai curat. Jenna se destinse o clipă, dar respiraţia i se tăie îndată când jgheabul coborî brusc sub zidurile Castelului, spre groapa de gunoi de pe malul râului.

Silas fu primul care îşi reveni după cădere. Îşi dădu seama că se apropiau de capătul tunelului. Se uită stăruitor în întuneric, încercând să zărească o luminiţă, dar nu se vedea nimic. Deşi ştia că soarele apusese la acea oră, spera că luna plină va trimite câteva raze înăuntru. Chiar atunci, spre surprinderea lui, alunecarea îi fu oprită de ceva solid. Ceva moale şi slinos, cu miros respingător. Era Maxie.

Încă se întreba de ce blocase Maxie jgheabul de gunoi când Băiatul 412, Jenna, Nicko şi Marcia se izbiră pe rând de el. Silas îşi dădu seama că nu doar Maxie era slinos şi mirosea urât – toţi erau la fel.

— Tati? se auzi vocea speriată a Jennei din întuneric. Tu eşti, tati?

— Da, păpuşă, răspunse Silas pe şoptite.

— Unde suntem, tati? întrebă Nicko răguşit.

Se simţea îngrozitor. Până când nu sărise pe jgheab, Nicko habar nu avusese că îl îngrozeau locurile închise. „Uite cum am ajuns să aflu”, se gândi el. Nu reuşise să îşi ţină firea decât spunându-şi că măcar erau în mişcare şi aveau să iasă în scurtă vreme la lumină. Numai că acum se opriseră şi nu erau afară.

Erau blocaţi.

Prinşi în capcană.

Nicko încercă să se ridice, dar se izbi cu capul de tavanul rece de piatră. Întinse braţele în lături, dar şi acolo dădu de pereţii îngheţaţi ai jgheabului. Începu să respire sacadat, din ce în ce

mai repede. Îşi zise că va înnebuni dacă nu iese de acolo *imediat*.

— De ce ne-am oprit? întrebă Marcia.

— E ceva în drum, şopti Silas, care pipăise pe jos, în faţa lui Maxie, şi ajunsese la concluzia că dăduseră de o grămadă uriaşă de gunoi care bloca ieşirea.

— Fir-ar să fie, bodogăni Marcia.

— Tati, vreau să ies de aici, zise Nicko înecându-se.

— Nicko, ce e cu tine? Nu te simţi bine? făcu Silas îngrijorat.

— Nu…

— E uşa contra şobolanilor! zise Marcia triumfătoare. Un grilaj ca să nu mai intre şobolanii pe jgheab. A fost montat săptămâna trecută, după ce Endor a găsit un şobolan în oala cu supă. Deschide-l, Silas.

— Nu pot ajunge la grilaj. S-a adunat o grămadă de gunoi.

— Dacă făceai Farmecul de Curăţire, aşa cum ţi-am spus, n-ar mai fi gunoi aici, recunoşti?

— Marcia, se înfurie Silas, când crezi că eşti la un pas de moarte nu prea te mai gândeşti la treburi gospodăreşti.

— *Tati*, îl rugă Nicko disperat.

— Bine, fac eu farmecul, bombăni Marcia.

Pocni din degete şi recită ceva cu voce joasă. Se auzi o bufnitură înăbuşită când grilajul se deschise, apoi un fâsâit când gunoiul se rostogoli afară din tunel, în groapa de gunoi.

Erau liberi.

Luna plină, care se ridica deasupra râului, îşi aruncă razele luminoase în întunericul tunelului şi le arătă celor şase fugari obosiţi şi plini de vânătăi drumul spre locul unde de-abia aşteptau să ajungă – Groapa de gunoi „Farmecul Râului”.

BIRTUL LUI SALLY MULLIN

[

În birtul lui Sally Mullin era o seară de iarnă liniştită, ca toate celelalte. Clienţii obişnuiţi şi călătorii în trecere pe acolo stăteau împreună la mesele mari de lemn, adunate în jurul unei sobe în care ardeau buşteni. Zumzetul discuţiilor umplea aerul. Sally tocmai trecuse de la o masă la alta,

schimbând câte o glumă, oferind muşteriilor bucăţi de turtă de orz abia scoase din cuptor şi umplând cu ulei lămpile care arseseră toată după-amiaza, din cauză că ziua era mohorâtă. Acum îşi reluase locul în spatele tejghelei şi turna cu mare atenţie cinci măsuri de bere Springo Special pentru nişte Neguţători din Nord care abia sosiseră.

Aruncă o privire spre cei cinci şi fu surprinsă să constate că expresia de resemnare tristă pentru care erau renumiţi Neguţătorii din Nord fusese înlocuită de zâmbete până la urechi. Sally se mândrea că birtul ei e un loc unde oamenii se bine dispun, iar dacă îi făcuse pe cei cinci negustori să râdă chiar înainte de prima halbă de Springo Special înseamnă că într-adevăr aşa era.

Aduse berea la masa de lângă fereastră unde stăteau negustorii şi o aşeză în faţa lor cu mare îndemânare, fără să verse niciun strop. Dar Neguţătorii nici nu se uitară la bere; erau prea ocupaţi să şteargă geamul aburit cu mânecile murdare şi să se uite afară. Unul dintre ei arătă spre ceva şi izbucniră cu toţii în hohote răguşite de râs.

Râsetele se răspândeau în tot birtul. La ferestre mai veniră şi alţi muşterii ca să se uite afară şi în scurtă vreme toţi clienţii din birt se înghesuiau să îşi facă loc lângă una din ferestrele de pe peretele din spate.

Sally Mullin se uită şi ea afară să vadă de ce se distrau atât de copios şi rămase cu gura

căscată.

Luna plină lumina ca ziua şi în lumina ei, Vrăjitorul Neobişnuit, Doamna Marcia Overstrand, murdară din cap până în picioare, dansa ca o nebună pe grămada de gunoi a oraşului.

„Nu”, îşi spuse Sally, „nu se poate”.

Se uită din nou prin geamul murdar, căci nu îi venea să creadă că femeia pe care o vedea era într-adevăr Doamna Marcia însoţită de trei copii. *Trei copii*? Era lucru ştiut că Doamna Marcia nu putea suferi copiii. Şi mai era şi un lup, şi cineva care îi părea vag cunoscut lui Sally. Cine putea fi?

A, soţul lui Sarah, Silas Cel-bun-de-nimic, zis şi Lasă-mă-să-te-las. El era.

Dar oare ce căuta Silas Heap cu Marcia Overstrand? Pe deasupra şi cu trei copii? La groapa de gunoi? Oare Sarah ştia?

Ei, va afla curând. Ca bună prietenă a lui Sarah, Sally era convinsă că e de datoria ei să vadă ce se întâmplă. Îl lăsă pe băiatul care spăla vasele să aibă grijă de clienţi şi ieşi în fugă.

Puntea de lemn a pontonului răsună sub paşii ei grăbiţi. Apoi Sally o luă la fugă în sus pe deal, spre groapa de gunoi. În timp ce fugea, se lămuri că nu exista decât o singură explicaţie: *Silas Heap fugea în lume cu Marcia Overstrand*.

Acum înţelegea ea multe lucruri. Sarah se plânsese adesea de cât de obsedat este Silas de Marcia. Chiar de când renunţase la Ucenicia pe lângă Alther Mella şi Marcia îi luase locul, Silas îi urmărise uimitoarea evoluţie cu un amestec de

oroare şi fascinaţie, gândindu-se tot timpul că ar fi putut fi el în locul ei. Iar de când Marcia devenise Vrăjitor Neobişnuit, cu zece ani în urmă, era parcă şi mai rău.

„E absolut obsedat de tot ce face Marcia”, aşa spusese Sarah.

„Pe de altă parte”, se gândea Sally, care ajunsese acum la poalele grămezii de gunoi şi se chinuia să urce panta alunecoasă, „Sarah nu e nici ea complet nevinovată”. Oricine îşi putea da seama că fetiţa nu e fiica lui Silas. Era prea deosebită de ceilalţi. O dată, când Sally încercase să o întrebe pe departe cine e tatăl Jennei, Sarah schimbase repede vorba. Da, da, ceva nu mergea cum trebuie în familia Heap, şi asta de ani de zile. Nu era însă o scuză pentru ceea ce făcea Silas acum. Nu avea nicio scuză, se gândea Sarah înfuriată, urcând cu greu pe grămada de gunoi.

Cei aflaţi în vârful grămezii de gunoi începuseră să coboare şi se îndreptau chiar în direcţia lui Sally. Sally flutură braţele ca să le atragă atenţia, dar ei nu părea că au văzut-o. Aveau un aer preocupat şi se clătinau puţin, parcă erau ameţiţi. Când se apropiară, Sally văzu că nu se înşelase: ei erau.

— *Silas Heap*! strigă ea furioasă.

Cei cinci tresăriră puternic şi rămaseră cu ochii la Sally.

— Şşş! făcură patru voci cât de tare îndrăzneau să şoptească.

— N-am de gând să tac! se răţoi Sally la ei.

Ce te-a apucat, Silas Heap? îţi părăseşti nevasta pentru… dama asta!

Şi arătă dispreţuitor către Marcia.

— *Damă*? se înecă Marcia de indignare.

— Şi mai iei şi bieţii copii cu tine. Cum ai putut?

Silas îşi croi drum prin gunoaie spre Sally.

— Ce tot spui acolo? o întrebă el enervat. Şi te rog să *nu* faci gălăgie.

— *Şşş*! se auziră trei voci din spatele lui.

În cele din urmă Sally se linişti.

— Te rog, Silas, şopti ea cu voce răguşită. Nu-ţi părăsi nevasta şi familia. Te rog.

Silas o privea nedumerit.

— Nu-i părăsesc. Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Nu-i părăseşti?

— Nu!

— Şşş!

Până când ajunseră la poalele grămezii de gunoi – ceea ce le luă ceva timp – îi explicară lui Sally despre ce era vorba. Sally făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată ascultând ceea ce Silas fu nevoit să îi spună ca să o aibă de partea lor – adică aproape totul. Silas îşi dădu seama că aveau nevoie de Sally nu doar ca să păstreze secretul, ci şi ca să îi ajute. Marcia nu era însă prea convinsă. Dacă ar fi avut de ales, nu la Sally s-ar fi gândit în primul rând ca să le dea o mână de ajutor. Se hotărî să preia controlul.

— Bun, zise ea când ajunseră la poalele grămezii de gunoi. Cred că ne putem aştepta

dintr-o clipă în alta ca Vânătorul şi Gonacii lui să vină după noi.

Teama se zugrăvi pe faţa lui Silas. Auzise despre Vânător. În schimb Marcia făcu dovadă de simţ practic şi îşi păstră calmul.

— Am umplut la loc tunelul cu gunoi şi am pus un Farmec încuie-şi-Sudează pe grilajul pentru şobolani, zise ea. Dacă avem noroc, îşi va închipui că n-am avut cum ieşi şi suntem încă înăuntru.

Nicko se înfioră gândindu-se prin ce trecuse.

— Numai că nu îi va trebui mult timp ca să îşi dea seama, continuă Marcia. Iar când îşi va da seama va veni să cerceteze… şi să pună întrebări.

Aici Marcia se uită la Sally, ca şi cum ar fi vrut să adauge „Şi tu vei fi cea pe care o va întreba”.

Tăcură cu toţii.

Sally o privi pe Marcia drept în ochi. Ştia la ce se înhamă. Ştia că o aşteaptă o încercare grea, dar ea era o prietenă credincioasă. Avea să facă ceea ce trebuie.

— Aşa deci, zise ea însufleţindu-se. Trebuie să vă trimitem de aici cât mai repede, ca să nu vă ajungă.

Sally îi duse la baraca din spatele birtului, unde mulţi călători găsiseră un pat bun în care să doarmă şi haine curate dacă aveau nevoie. La această oră baraca era goală. Sally le arătă unde ţinea hainele şi le spuse să ia toate lucrurile de care aveau nevoie. Noaptea urma să fie lungă şi

rece. Sally umplu repede o găleată cu apă fierbinte, ca să se poată curăţa cu toţii de grosul murdăriei adunate de pe jgheab şi ieşi în fugă, avertizându-i:

— Vă aştept la debarcader peste zece minute. Puteţi lua barca mea.

Jenna şi Nicko abia aşteptau să scape de hainele murdare, dar Băiatul 412 refuză să mai facă ceva. Avusese parte de destule schimbări în acea zi şi era hotărât să rămână cu ce avea pe el, chiar dacă era doar o pijama vrăjitorească, udă şi îngălată.

Până la urmă, Marcia se văzu nevoită să recurgă la un Farmec de Curăţire şi apoi la un Farmec de Schimbare a Hainelor ca să îl îmbrace într-un pulover gros de pescar, pantaloni şi cojoc, plus o bonetă roşu-aprins pe care o găsise Silas printre alte lucruri.

Marcia era foarte supărată că trebuise să risipească un farmec pentru hainele Băiatului 412. Voia să îşi păstreze energia pentru mai târziu, căci avea o presimţire neplăcută, şi anume că va avea nevoie de toată puterea ei ca să îi ducă pe toţi într-un loc sigur. Bineînţeles că mai folosise puţină energie şi pentru Farmecul de Curăţare-într-o-Clipă, pe care, din cauza stării dezgustătoare a hainelor ei, îl transformase în Farmecul de Curăţare – într-un Minut, fără să reuşească însă să scape de petele de sos de friptură. După părerea Marciei, mantia unui Vrăjitor Neobişnuit nu era o simplă mantie, ci un instrument de Magie de mare

fineţe, care trebuia tratat cu respect.

Zece minute mai târziu erau cu toţii la chei.

Sally şi barca ei cu pânze îi aşteptau. Nicko se uită încântat la bărcuţa verde. Îi plăceau bărcile. De fapt, nimic nu îi plăcea mai mult lui Nicko decât să iasă în larg cu o barcă, iar aceasta părea a fi o barcă bună. Era lată şi stabilă, se aşeza bine pe apă şi avea două pânze roşii, noi. Pe lângă asta mai avea şi un nume drăguţ: *Muriel*. Lui Nicko îi plăcea şi numele.

Marcia se uita îndoită la barcă.

— Şi cum funcţionează? o întrebă pe Sally.

— Pluteşte. O împinge vântul, interveni Nicko.

— Cine pluteşte? făcu Marcia nelămurită.

— *Barca*, răspunse Nicko, fără să îşi piardă răbdarea.

Sally începu să se agite.

— Nu mai zăboviţi, spuse ea, uitându-se înapoi spre grămada de gunoi. V-am pus şi nişte vâsle – nu se ştie niciodată. Şi ceva de mâncare. Haideţi. Eu deznod parâma şi o ţin până vă urcaţi.

Jenna se urcă prima. Îl apucă pe Băiatul 412 de braţ şi îl trase după ea. O clipă acesta se împotrivi, dar apoi cedă. Era deja foarte obosit. Următorul care sări în barcă fu Nicko, apoi Silas o împinse în barcă pe Marcia, care încă mai ezita. Nesigură pe ea, se aşeză lângă cârmă şi adulmecă.

— Ce miros nesuferit e ăsta? mormăi ea.

— Peşte, zise Nicko, întrebându-se dacă Marcia ştia ceva despre navigaţie.

Silas sări şi el înăuntru, urmat de Maxie, şi barca se scufundă încă puţin în apă.

— Vă împing eu, zise Sally, care abia aştepta să îi vadă plecaţi.

Îi aruncă parâma lui Nicko, care o prinse cu îndemânare, o făcu colac şi o aşeză la provă.

Marcia se agăţă de cârmă, pânzele se zbătură nebuneşte şi *Muriel* se răsuci brusc la stânga, speriindu-i pe toţi.

— Să iau eu cârma? se oferi Nicko.

— Ce să iei? A, băţul ăsta? Foarte bine, Nicko. Nu vreau să mă obosesc.

Marcia se înfăşură în mantie şi, încercând să pară cât mai demnă, se trase într-o parte. De simţit nu se simţea însă bine.

Nu mai fusese niciodată într-o barcă şi nici nu avea intenţia să se mai urce vreodată într-una dacă depindea de ea. În primul rând că nu avea scaune. Nu tu covor, nici măcar perne, şi, mai presus de toate, nici *acoperiş*. Pe lângă asta, în jurul bărcii era prea multă apă pentru gustul ei, şi mai era cam prea multă apă şi înăuntru. Nu cumva se scufundau? Iar mirosul… era de nedescris.

Maxie era încântat. Reuşise să se urce cu labele pe preţioasele botine ale Marciei şi să îi dea cu coada peste nas în acelaşi timp.

— Dă-te la o parte, câine fără minte, zise Silas, împingându-l spre provă, unde putea să-şi ridice nasul lui lung de câine-lup în vânt şi să adulmece toate mirosurile apei.

Apoi Silas se înghesui lângă Marcia, ceea ce o

deranjă foarte tare. Jenna şi Băiatul 412 îşi făcură loc la celălalt capăt al bărcii.

Nicko stătea fericit la provă, ţinând cârma şi, cu deosebită îndemânare, îndreptă barca, cu pânzele întinse, spre mijlocul râului.

— Unde mergem? întrebă el.

Marcia era prea preocupată de întinderea de apă din jurul lor ca să răspundă.

— La Mătuşa Zelda, răspunse Silas, care discutase cu Sarah după plecarea Jennei. Mergem să stăm la Mătuşa Zelda.

Vântul umflă pânzele lui *Muriel* şi barca prinse viteză, îndreptându-se spre curentul rapid din mijlocul râului. Marcia închise ochii şi o luă cu ameţeală. Se întreba dacă barca asta chiar trebuia să se legene atât de mult.

— Păzitoarea Mlaştinilor Ierboase? întrebă Marcia cu glas abia auzit.

— Chiar ea, răspunse Silas. Acolo vom fi în siguranţă. A pus un farmec permanent pe căsuţă după ce iarna trecută a fost prădată de Mărunţeii din Bulboană. Nimeni nu o mai poate găsi.

— Foarte bine, zise Marcia. Mergem la Mătuşa Zelda.

Silas era surprins că Marcia fusese de acord fără să mai protesteze. Dar, de fapt, îşi spuse el zâmbind, *acum erau toţi în aceeaşi barcă*.

Sally, rămasă singură pe mal, urmări din ochi bărcuţa verde până dispăru în noapte, făcând semne de adio şi încercând să pară vitează. După ce *Muriel* nu se mai văzu, Sally rămase pe chei,

ascultând plescăitul apei care se izbea de pietrele reci. Dintr-odată o copleşi un sentiment de singurătate. Se întoarse şi o porni înapoi, pe malul acoperit de zăpadă. Ceva mai încolo se vedeau ferestrele luminate ale birtului ei. Câţiva muşterii se uitau afară pe când Sally se grăbea să se întoarcă la căldura şi atmosfera plăcută din birt, dar niciunul nu păru să o observe croindu-şi drum prin zăpadă şi apoi urcând puntea spre ponton.

Când Sally deschise uşa şi se strecură înăuntru, regăsi zarva şi căldura obişnuite. Clienţii care veneau mai des pe acolo băgară însă de seamă că nu prea părea în apele ei. Aşa şi era: lucru cu totul neobişnuit pentru Sally, prin minte nu i se învârtea decât un gând.

Cât va dura până când Vânătorul îşi va face apariţia?

L

VÂNĂTORUL

a exact opt minute şi douăzeci de secunde

după ce Sally le făcuse cu mâna celor care se îndepărtau pe *Muriel*, Vânătorul şi Gonacii lui ajunseră la Groapa de gunoi „Farmecul Râului”. Cu fiecare dintre cele cinci sute de secunde, Sally simţise cum i se strânge şi mai tare stomacul de groază, în ce încurcătură intrase?

Sally nu scosese o vorbă când se întoarse la birt, însă felul în care se purta îi făcu pe cei mai mulţi dintre muşterii să dea iute pe gât ultima gură de Springo, să înfulece la repezeală ultimele îmbucături din turta de orz şi să dispară grăbiţi în noapte. Singurii clienţi rămaşi erau cei cinci Negustori din Nord, care erau la a doua halbă de Springo Special şi stăteau acum de vorbă pe un ton scăzut, ca un fel de cântec trist. Chiar şi băiatul care spăla vasele dispăruse.

Sally îşi simţea gura uscată. Mâinile îi tremurau şi de-abia se stăpânea să nu lase totul baltă şi să o rupă la fugă. „Linişteşte-te”, îşi spunea. „Ţine-te tare pe poziţie. Neagă totul. Vânătorul nu are niciun motiv să te bănuiască de ceva. Dacă fugi, *va şti* că eşti amestecată în povestea asta. Şi Vânătorul te va găsi. Întotdeauna îşi găseşte prada. Stai pe loc şi ţine-ţi firea”.

Secundarul ceasornicului de pe perete se mişca ticăind.

Tic… tic… tic…

Patru sute nouăzeci şi opt de secunde… Patru sute nouăzeci şi nouă de secunde… Cinci sute.

Raza unei lanterne puternice mătură vârful muntelui de gunoi.

Sally se repezi la fereastră şi se uită afară, cu inima bătând să îi sară din piept. În lumina lanternei văzu o cohortă de siluete negre care mişunau ca furnicile pe muntele de gunoi. Vânătorul îşi adusese Ceata de Gonaci, aşa cum o avertizase Marcia.

Sally se uita atentă, încercând să îşi dea seama ce făceau. Gonacii se adunaseră în faţa grilajului contra şobolanilor pe care Marcia îl închisese cu Farmecul încuie-şi-Sudează. Spre uşurarea ei, Gonacii nu dădeau semne că se grăbesc, ba chiar dimpotrivă, părea că râd între ei de ceva. Frânturi de conversaţie ajungeau până la birt. Sally ciuli urechile, dar ceea ce auzi îi dădu fiori.

— …Vrăjitori netrebnici…

— …Şobolani prinşi în cursă…

— …Nu fugiţi… ha, ha, ha. Venim după voi…

Sally observă că siluetele din faţa uşii se agitau din ce în ce mai tare, căci grilajul rămânea închis, oricât trăgeau de el. Câţiva paşi mai încolo, o siluetă aştepta, nerăbdătoare. Sally îşi dădu seama că era Vânătorul.

După o vreme, Vânătorul îşi pierdu răbdarea uitându-se la Gonaci cum se străduiau să deschidă grilajul. Se apropie hotărât de ei, smulse un topor din mâna unuia şi se apucă să izbească înfuriat în grilaj. Zăngăniturile se auzeau bine până la birt. Până la urmă, grilajul cedă sub loviturile de topor şi fu dat în lături, iar unul dintre Gonaci fu trimis pe canalul de colectare ca să dea gunoiul la o

parte. Gura canalului fu luminată cu lanterna şi Gonacii se adunară în jurul intrării. Sally le vedea pistoalele lucind în lumină, iar acum aştepta, cu sufletul la gură, să vadă ce vor face când îşi vor da seama că prada le scăpase.

Nu dură multă vreme.

O siluetă răvăşită ieşi din gura canalului şi fu înhăţată cu brutalitate de Vânător, care, după cât îşi dădea Sally seama, era furios. Îl zgâlţâi violent pe om şi îl aruncă deoparte, făcându-i vânt pe panta muntelui de gunoi. Apoi se ghemui în faţa intrării şi se uită scrutător înăuntru, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Enervat, îi făcu semn celui mai mic dintre Gonaci să intre în canal. Omul nu prea voia să îndeplinească ordinul, dar fu forţat să se supună, iar afară se postară alţi doi Gonaci, înarmaţi cu pistoale.

Vânătorul merse încet până la marginea muntelui de gunoi ca să se liniştească acum, după ce descoperise că prada îi scăpase printre degete. După el mergea, păstrând o distanţă prudentă, un băiat mărunţel.

Băiatul purta roba verde, de toată ziua, a Ucenicilor Vrăjitori, numai că, spre deosebire de alţi Ucenici, avea un brâu roşu împodobit cu trei stele negre – stelele lui DomDaniel.

În acel moment, Vânătorul nu se gândea însă la Ucenicul lui DomDaniel. Era cu gândul la ale lui. Vânătorul era un bărbat nu prea înalt, zdravăn, cu părul tuns scurt ca Gardienii. Faţa lui oacheşă, brăzdată de riduri, stătea dovadă a

mulţilor ani petrecuţi în bătaia vântului şi a ploii, pe urmele bietelor fiinţe umane care sfârşiseră prin a-i cădea pradă. Era îmbrăcat, ca toţi Vânătorii, într-o tunică verde-închis, cu o pelerină scurtă şi cizme groase de piele. La brâu avea o centură lată de piele, de care atârnau un cuţit în teacă şi o punguţă.

Vânătorul zâmbea ameninţător. Avea buze subţiri, căzute la colţuri, şi ochi albastru-deschis, îngustaţi acum din cauză că se gândea. Aha, deci va fi o urmărire? Perfect, nimic nu îi plăcea mai mult decât o urmărire. Îi trebuiseră ani şi ani de zile ca să urce în ierarhia Cetei de Vânători, iar acum, în sfârşit, îşi atinsese scopul. Era Vânător, cel mai bun din Ceată, iar acesta era momentul îndelung aşteptat. Căci acum vânatul nu era numai Vrăjitorul Neobişnuit, ci şi Prinţesa, *Odrasla Reginei*, nici mai mult nici mai puţin. Se bucura deja cu gândul la noaptea de pomină ce avea să urmeze: descoperirea indiciilor, luarea urmei, urmărirea, găsirea prăzii şi uciderea ei. Floare la ureche, îşi zise Vânătorul zâmbind larg, şi dinţii mici, ascuţiţi, îi sclipiră în lumina rece a lunii.

Acum îşi întoarse gândurile spre Vânătoare. Instinctul îi spunea că prada fugise din canalul colector dar, ca un Vânător priceput ce era, trebuia să se asigure că nu rămâne nimic necercetat, aşa că îl pusese pe Gonaciul care fusese trimis înăuntru să cerceteze tot canalul şi să verifice toate ieşirile până la Turnul Vrăjitorilor.

Era aproape imposibil, dar Vânătorul nu îşi bătea capul cu asta, căci Gonaciul era cel mai neînsemnat din Ceată, un Soldat de Sacrificiu, şi avea să îşi facă datoria sau să moară. Pe vremuri, Vânătorul însuşi fusese cel mai neînsemnat din Ceată, dar nu pentru mult timp – avusese el grijă de asta. Iar acum, se gândi el cu un fior de nerăbdare, acum trebuie să găsească urma.

Muntele de gunoi nu prea oferea indicii, nici măcar unui vânător priceput cum era el. Căldura gunoiului care putrezea topise zăpada, iar şobolanii care fojgăiau prin jur şi pescăruşii distruseseră orice urmă. „Foarte bine”, îşi zise Vânătorul. „Dacă nu găsim o urmă trebuie să căutăm alte indicii”.

Din vârful muntelui de gunoi, Vânătorul scrută cu privirea peisajul luminat de lună. În spate se ridicau zidurile întunecate ale Castelului, cu meterezele clar profilate pe cerul rece, înstelat. În faţă erau valurile line ale câmpiei mănoase care se întindea de cealaltă parte a râului, iar departe, în zare, se zăreau culmile zimţuite ale Munţilor de Hotar. Vânătorul privi îndelung peisajul acoperit de zăpadă, dar nu văzu nimic care l-ar fi putut interesa. Atunci îşi îndreptă atenţia asupra scenei de la poalele muntelui de gunoi. Se uită la cotul larg al râului şi urmări cursul apei dincolo de cot, spre dreapta, unde prindea viteză trecând pe lângă birtul cocoţat pe ponton – care se legăna acum uşor în voia valurilor – apoi pe lângă micul chei unde ambarcaţiunile fuseseră ancorate pe

timpul nopţii, şi mai departe, unde, după încă un cot larg, trecea pe sub Steiul Corbului, o stâncă ascuţită care stătea aplecată deasupra râului.

Ciuli urechea ca să prindă vreun sunet venit dinspre apă, dar nu era decât tăcerea lumii acoperite de zăpadă. Privi atent apa, sperând să găsească vreun indiciu acolo – poate o umbră pe sub un mal, o pasăre speriată, o încreţitură a apei care să îi dea de gândit – dar nu văzu nimic. Absolut nimic. Totul era neobişnuit de nemişcat şi tăcut, cu râul întunecat şerpuind liniştit prin peisajul înzăpezit, scânteind în lumina lunii pline. O noapte perfectă pentru Vânătoare, îşi zise el.

Vânătorul stătea nemişcat, încordat, aşteptând un semn. Stătea la pândă şi aştepta…

Deodată văzu ceva. O faţă palidă la fereastra birtului. O faţă speriată, o faţă care *ştia* ceva. Vânătorul zâmbi: acesta era semnul aşteptat. Găsise urma.

I I
PE URMELE VÂNATULUI

S

ally îi văzu cum se apropiau. Se dădu repede înapoi de la fereastră, îşi netezi fustele şi încercă să îşi pună ordine în gânduri. „Hai”, îşi spuse ea. „O să te descurci. Arborează-ţi zâmbetul de gazdă primitoare şi nu vor bănui nimic”. Se refugie în spatele tejghelei şi, pentru prima oară în timpul programului, îşi turnă o halbă de Springo Special şi luă o gură zdravănă.

Pfui. Niciodată nu îi plăcuse berea Springo. Erau prea mulţi şobolani morţi pe fundul butoiului pentru gustul ei.

Sally mai luă o gură din băutura searbădă şi chiar atunci raza unui proiector puternic pătrunse în birt şi îi lumină pe cei dinăuntru. O clipă bătu chiar în ochii lui Sally, apoi se mută pe feţele albe ale Neguţătorilor din Nord. Aceştia îşi întrerupseră discuţia şi schimbară priviri neliniştite.

O clipă mai târziu, Sally auzi bufniturile unor paşi grăbiţi pe pasarelă. Pontonul se legănă violent sub picioarele Gonacilor, birtul se cutremură, iar farfuriile şi paharele clincăniră. Sally dădu halba deoparte, se îndreptă de spate şi se strădui să zâmbească binevoitor.

Uşa se dădu de perete cu zgomot.

Vânătorul intră cu paşi apăsaţi. La lumina proiectorului, Sally zări în spatele lui ceata de Gonaci, aliniaţi pe ponton, cu pistoalele în mână.

— Bună seara, domnule. Cu ce vă pot servi? întrebă cu glasul tremurând.

Vânătorul se bucură să audă tremurul din vocea ei. Îi plăcea când ceilalţi erau înspăimântaţi.

Merse încet până la tejghea, se aplecă peste ea şi o privi fix pe Sally.

— Vreau nişte *informaţii*. Ştiu că le ai.

— Da?

Sally încercă să arate un interes politicos. Numai că Vânătorul auzi altceva în tonul ei. Auzi că îi era teamă şi că încerca să câştige timp.

„Bun”, îşi zise. „Asta chiar ştie ceva”.

— Sunt pe urmele unui mic grup de terorişti primejdioşi, spuse Vânătorul, urmărind atent figura lui Sally.

Sally se strădui să îşi păstreze expresia de gazdă binevoitoare dar, pentru o fracţiune de secundă, pe faţa ei se citi cu totul altceva: surpriza.

— Te surprinde că i-am numit pe prietenii tăi terorişti, nu-i aşa?

— Nu, se grăbi Sally să răspundă. Apoi, dându-şi seama de ce spusese, adăugă bâlbâindu-se: Adică… nu asta voiam să spun… Eu…

Apoi renunţă. Răul nu mai putea fi îndreptat. Cum de se întâmplase atât de repede? Ochii lui erau de vină, ochii înguşti, strălucitori, ca două fascicule de lumină care îţi pătrundeau în creier. Ce proastă fusese să-şi închipuie că va putea păcăli un Vânător! Inima îi bătea atât de tare că era sigură că Vânătorul i-o poate auzi.

Aşa şi era, bineînţeles. Bătaia inimii unei prăzi încolţite era unul dintre sunetele lui preferate. Se delectă câteva clipe ascultând-o, apoi zise:

— Să ne spui unde sunt.

— Nu, bâigui Sally.

Vânătorul nu păru impresionat de acest mic gest de răzvrătire.

— Ba ai să ne spui, îi răspunse fără să se piardă cu firea şi aplecându-se peste tejghea. Ai un local frumuşel, Sally Mullin. Foarte frumuşel. E

făcut din lemn, nu? E aici de ceva vreme, dacă nu mă înşel. Lemnul s-a uscat bine. Arde grozav, mi s-a spus.

— Nu… zise Sally cu vocea pierită.

— Păi atunci îţi zic eu cum facem. Tu îmi spui unde s-au dus prietenii tăi, iar eu mă fac că am pierdut amnarul şi cremenea.

Sally nu răspunse. Îi treceau prin cap tot felul de gânduri, unul mai fără rost decât altul. Nu se gândea decât că nu apucase să umple găleţile pentru incendiu cu apă după ce băiatul spălase şervetele.

— Bine, făcu Vânătorul. Atunci mă duc şi le spun băieţilor mei să aprindă focul. Încui şi uşa după mine când plec. Doar n-o să lăsam pe cineva să iasă în fugă şi să se rănească, nu?

— Nu se *poate*… îngăimă Sally, dar vocea îi îngheţă în gât când îşi dădu seama că Vânătorul avea de gând nu numai să dea foc birtului ei drag, dar să o ardă şi pe ea înăuntru.

Ca să nu mai spunem de cei cinci Neguţători din Nord. Sally se uită spre ei. Păreau speriaţi şi discutau cu glas scăzut.

Vânătorul spusese tot ce avea de spus. Lucrurile mergeau aşa cum se aşteptase, iar acum venise momentul să arate că nu era de glumit cu el. Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

Sally îl urmări cu privirea şi o năpădi furia. „Cum îndrăzneşte să vină în birtul meu şi să îmi terorizeze clienţii? Şi mai are şi tupeul să ne dea foc? Omul acesta e un derbedeu”, îşi zise Sally, iar

ea nu putea suferi derbedeii.

Sally era năvalnică din fire, aşa că acum ieşi în fugă de după tejghea.

— Stai! ţipă ea.

Vânătorul zâmbi. Şiretlicul funcţiona. Întotdeauna funcţiona. Trebuie să pleci şi să îi laşi să se mai gândească puţin. Toţi se răzgândesc, fără excepţie. Vânătorul se opri dar nu se întoarse. O izbitură puternică în picior, dată de cizma grea a lui Sally, îl luă prin surprindere.

— Derbedeu ce eşti, ţipă Sally.

— Smintito, zise Vânătorul printre dinţi, strâmbându-se de durere şi apucându-se cu mâna de picior. O să-ţi pară rău, Sally Mullin.

Un Gonaci de rang superior apăru în uşă.

— Ceva probleme, domnule? întrebă.

Vânătorului nu îi făcea plăcere să fie văzut ţopăind prin birt într-un mod cât se poate de nedemn de el.

— Nu, răspunse răstit. Totul merge după plan.

— Oamenii au adunat surcelele, domnule, şi le-au pus sub birt, după cum aţi ordonat. Iasca e uscată şi cremenea dă scântei bune, domnule.

— Bine, răspunse Vânătorul mohorât.

— Se poate, domnule? veni din spate o voce cu accent puternic.

Unul dintre Neguţătorii din Nord se ridicase de la masă şi se îndrepta către Vânător.

— Ce e? răspunse Vânătorul printre dinţi, răsucindu-se pe un picior ca să se întoarcă spre

neguţător.

Neguţătorul nu se prea simţea în largul lui. Purta tunica roşu-închis a Ligii Hanseatice, dar haina era zdrenţuită şi murdară. Pe frunte avea o banderolă unsuroasă de piele ca să îi ţină părul blond neîngrijit, iar faţa îi era lividă în lumina puternică a lanternei.

— Cred că avem noi informaţiile care vă trebuie? continuă neguţătorul.

Îşi găsea cu greu cuvintele în limba nefamiliară, ridicând tonul ca şi cum ar fi pus o întrebare.

— Chiar aşa? îi răspunse Vânătorul, simţind că durerea din picior îl lasă în sfârşit, acum că dăduse de o urmă.

Sally îl privi îngrozită pe neguţător. Ce putea el şti? Dar apoi îşi dădu seama: trebuie să-i fi văzut de la fereastră.

Neguţătorul evită privirea acuzatoare a lui Sally. Era evident stânjenit, dar se vedea că înţelesese destul din ceea ce spusese Vânătorul ca să îi fie şi teamă.

— Credem că cei căutaţi au plecat? În barcă? spuse el rar.

— În barcă. Ce barcă? se răsti Vânătorul, simţindu-se din nou stăpân pe situaţie.

— Noi nu cunoaştem bărcile voastre. O barcă mică, cu pânze roşii? O familie cu un lup.

— Un lup. A, javra. Vânătorul se apropie ameninţător de neguţător şi mârâi: în ce direcţie? în susul sau în josul apei? Spre munţi sau spre

Port? Gândeşte-te bine, prietene, dacă vrei să nu-ţi fie prea cald la noapte.

— În jos, spre Port, murmură neguţătorul, căruia nu îi plăcea deloc răsuflarea fierbinte a Vânătorului.

— Bine, zise Vânătorul mulţumit. Tu şi prietenii tăi aţi face bine să plecaţi cât mai aveţi încă vreme.

Ceilalţi patru neguţători se ridicară şi se alăturară celui de-al cincilea, ferindu-şi vinovaţi privirea de ochii îngroziţi ai lui Sally. Se furişară repede afară, lăsând-o pe Sally să se descurce singură.

Vânătorul îi făcu o plecăciune batjocoritoare.

— Noapte bună, doamnă. Mulţumesc de ospitalitate.

Ieşi afară şi trânti uşa după el.

— Bateri uşa în cuie! strigă furios. Şi ferestrele. Să n-o lăsaţi să scape! apoi trecu pasarela şi îi ordonă Alergătorului care aştepta pe mal: Adu-mi o barcă-săgeată de urmărire. La chei. *Acum*!

Ajunse pe ţărm şi se întoarse să mai privească o dată birtul lui Sally Mullin înconjurat de oamenii lui. Dar, oricât i-ar fi plăcut să vadă primele flăcări izbucnind înainte să plece, nu se opri. Trebuia să găsească urma cât mai era caldă. Îndreptându-se spre chei ca să aştepte barca-săgeată, Vânătorul zâmbea, mulţumit de sine.

Nimeni nu încercase să îl păcălească fără să plătească amarnic.

În urma Vânătorului zâmbitor venea, cu paşi mici, Ucenicul. Era destul de prost dispus fiindcă nu fusese luat în birt, ci lăsat afară, în frig, dar era şi foarte bucuros. Se înfăşură în mantia groasă şi se gândi că meritase aşteptarea. Ochii negri îi străluceau, iar obrajii palizi se îmbujoraseră de frigul nopţii. Îl aştepta Marea Aventură despre care îi vorbise Magistrul lui. Era începutul întoarcerii Magistrului. Iar el era o persoană importantă, căci fără el nimic nu ar fi fost posibil. El era Sfătuitorul Vânătorului. El urma să supravegheze desfăşurarea Vânătorii. El, cu puterile lui magice, avea să vegheze ca totul să meargă cum trebuie. La acest punct, o umbră de îndoială trecu prin mintea Ucenicului, dar o dădu îndată deoparte. Se simţea atât de important că îi venea să strige şi să ţopăie de colo-colo. Sau să bată pe cineva. Numai că nu putea. Trebuia să se poarte aşa cum îi spusese Magistrul său, să îl urmeze pe Vânător atent şi tăcut. S-ar putea însă să o pocnească pe Odrasla Reginei când o va vedea, aşa, ca să o înveţe minte.

— Nu mai visa cu ochii deschişi şi urcă-te în barcă, se răsti Vânătorul la el. Du-te în spate, să nu-mi stai în drum.

Ucenicul se supuse. Nu voia să recunoască, dar îi era teamă de Vânător. Se urcă cu grijă la pupa bărcii şi se ghemui în spaţiul îngust de la picioarele vâslaşilor.

Vânătorul cercetă barca-săgeată şi fu mulţumit. Era lungă, îngustă, neagră ca noaptea,

vopsită cu un lac care o făcea să alunece pe apă ca o patină pe gheaţă. La vâsle trăgeau zece oameni bine antrenaţi, aşa încât nicio ambarcaţiune nu putea să o întreacă.

La probă avea un proiector puternic şi un trepied solid pe care putea fi montat un pistol. Vânătorul se urcă cu grijă la probă şi se aşează pe bancheta îngustă din spatele trepiedului pe care montă, cu mişcări iuţi şi pricepute, pistolul de argint al Asasinului. Apoi scoase un glonţ de argint din punguţă, îl privi cu atenţie ca să se convingă că era cel care îi trebuia, şi îl puse la îndemână, pe o tăviţă de lângă pistol. La urmă scoase cinci gloanţe obişnuite din cutia cu gloanţe a bărcii şi le puse lângă glonţul de argint. Acum era gata.

— Daţi-i drumul! strigă.

Barca-săgeată se depărtă de chei uşor, fără niciun zgomot, intră pe curentul rapid din mijlocul râului şi se topi în noapte.

Dar nu înainte ca Vânătorul să arunce o privire înapoi şi să se bucure de priveliştea pe care o aşteptase.

O coloană de flăcări se ridica în noapte. Birtul lui Sally Mullin era în flăcări.

Câteva mile mai departe în josul râului, *Muriel* gonea împinsă de vânt, iar Nicko se simţea în elementul lui. Stătea la cârmă şi conducea cu mână sigură bărcuţa supra-încărcată de-a lungul canalului care şerpuia în mijlocul râului, acolo

unde apa era adâncă şi curgea repede. Refluxul îi purta iute, iar vântul era destul de puternic ca să ridice valurile pe care sălta *Muriel*

* + – I 2.

MURIEL

Luna plină era sus pe cer şi razele ei argintii învăluiau râul, luminându-le calea. Râul se lăţea pe măsură ce se apropia de mare, iar cei din barcă văzură că malurile joase, cu copaci plecaţi peste apă şi câte o gospodărie singuratică ici şi colo, erau din ce în ce mai îndepărtate. Tăcură cu toţii, căci nu prea le venea la îndemână să se afle pe o întindere atât de mare de apă. Cât despre Marcia, ei i se făcu îngrozitor de rău.

Jenna stătea pe puntea de lemn, sprijinindu-se de marginea bărcii şi ţinând de o funie ca să îl ajute pe Nicko. Funia era legată de o mică pânză triunghiulară de la provă, care se zbătea tare în bătaia vântului, iar Jenna trebuia să se lupte ca să o ţină. Degetele îi înţepeniseră şi amorţiseră, dar nu îndrăznea să îi dea drumul. „Nicko prea face pe şeful când e la cârmă”, se gândea ea.

Vântul sufla rece, şi Jenna, deşi avea un pulover gros, un cojocel de oaie şi o căciulă de lână aspră pe care Silas le găsise pentru ea în dulapul cu haine al lui Sally, tremura de frigul ce se lăsase deasupra apei.

Alături de Jenna stătea ghemuit Băiatul 412. După ce Jenna îl trăsese în barcă, Băiatul 412 se hotărâse că nu mai avea ce face şi renunţase să se lupte cu Vrăjitorii şi copiii lor ţicniţi. Iar când

Muriel trecuse de Steiul Corbului şi Castelul dispăruse din vedere, Băiatul 412 pur şi simplu se ghemuise lângă Jenna şi adormise buştean. Acum *Muriel* se legăna tare pe valuri şi capul Băiatului 412 se izbea de catarg, aşa că Jenna H ridică uşurel şi-l puse în poala ei. Se uită în jos, la faţa lui îngustă, trasă, aproape ascunsă de boneta roşie de fetru, şi se gândi că Băiatul 412 arăta mult mai fericit când dormea decât când era treaz. Apoi îşi aduse aminte de Sally.

Jenna ţinea foarte mult la Sally. Îi plăcea că turuia fără încetare şi că era atât de plină de viaţă. Ori de câte ori trecea pe la ei, Sally aducea cu ea ceva din viaţa palpitantă din Castel şi asta îi plăcea cel mai mult Jennei.

— Sper că Sally nu a păţit nimic, zise Jenna încet, ascultând scârţâitul bărcii şi foşnetul valurilor despicate de provă.

— Aşa sper şi eu, păpuşă, zise şi Silas adâncit în gânduri.

Acum, că nu se mai zărea Castelul, Silas avea timp şi pentru gândurile lui. După ce se gândise la Sarah şi la băieţi, sperând că ajunseseră cu bine la casa din copac a lui Galen, îi veni în minte Sally şi începu să îşi facă griji.

— Nu va păţi nimic, zise Marcia cu voce slabă.

Simţea că îi e greaţă şi nu-i plăcea asta.

— Nici nu mă miră din partea ta, Marcia, o repezi Silas. Acum, că eşti Vrăjitor Neobişnuit, iei ce vrei de la cineva şi nici nu te mai gândeşti la ce

i se poate întâmpla. Nu mai trăieşti în lumea reală, spre deosebire de noi, Vrăjitorii Obişnuiţi. Noi *ştim* ce înseamnă să fii în primejdie.

— *Muriel* merge grozav, zise Nicko voios, încercând să schimbe subiectul.

Nu cu plăcea când Silas se enerva în legătură cu Vrăjitorii Obişnuiţi. După părerea lui, era foarte bine să fii Vrăjitor Obişnuit. Nu că şi-ar fi dorit aşa ceva – erau prea multe cărţi de citit şi prea puţin timp de mers cu barca – însă credea că e o meserie respectabilă. Şi oricum, cine ar vrea să fie Vrăjitor *Neobişnuit*? Să stai toată ziua în Turnul ăla ciudat şi să nu poţi merge nicăieri fără să se uite lumea cu gura căscată la tine. Aşa ceva nu era pentru el.

Marcia oftă.

— Îmi închipui că Amuleta Ocrotitoare de platină pe care i-am dat-o îi va fi de un oarecare folos, zise ea încet, prefăcându-se că se uită cu atenţie la malul îndepărtat.

— I-ai dat lui Sally una din Amuletele tale de la cingătoare? întrebă Silas uimit. Amuleta Ocrotitoare? Nu e cam riscant? S-ar putea să mai ai nevoie de ea.

— Amuleta trebuie folosită la Mare Strâmtoare. Sally se va duce la Galen, ca şi Sarah. S-ar putea să le fie de folos şi lor. Acum taci. Simt că mi se face rău de tot.

Tăcură cu toţii, cuprinşi de îngrijorare.

— *Muriel* merge grozav, Nicko. Eşti un marinar pe cinste, spuse Silas după o vreme.

— Mulţumesc, tati, răspunse Nicko zâmbind larg, aşa cum făcea întotdeauna când o barcă mergea bine.

Nicko conducea barca cu multă îndemânare, sucind cârma ca să ia vântul în provă, iar barca sălta cântând pe valuri.

— Acolo sunt Mlaştinile Ierboase, tati? întrebă Nicko la un moment dat, arătând spre malul îndepărtat din stânga.

Observase că peisajul din jurul lor începuse să se schimbe. *Muriel* plutea acum în mijlocul unei mari întinderi de apă, iar în depărtare se vedea un ţărm plat, jos, acoperit de zăpadă care lucea în lumina lunii. Silas se uită într-acolo.

— Cred că ar trebui să o iei în partea aceea, Nicko, îşi dădu el cu părerea, fluturând braţul cam în direcţia indicată de băiat. Aşa vom putea să dăm de Marele Canal. Acolo trebuie să ajungem.

Silas spera să-şi aducă aminte pe unde se intră pe Marele Canal, care ducea la căsuţa unde locuia Mătuşa Zelda. Nu mai fusese de mult timp pe la ea şi de aceea nu mai recunoştea locurile.

Nicko tocmai schimbase cursul şi se îndrepta în direcţia arătată de Silas când o rază strălucitoare de lumină despică întunericul în urma lor.

Era proiectorul bărcii-săgeată.

VÂNĂTOAREA

T

oţi, cu *excepţia Băiatului 412* – care dormea

încă – rămaseră cu ochii aţintiţi în întuneric. În clipa următoare raza proiectorului mătură din nou orizontul, luminând întinderea de apă şi malurile de pe ambele părţi. Ştiau cu toţii ce era.

— E Vânătorul, nu-i aşa, tati? întrebă Jenna în şoaptă. Silas ştia că aşa este, dar răspunse fără convingere:

— Ei, poate fi orice, păpuşă. O barcă de pescari sau… altceva.

— Bineînţeles că e Vânătorul. Într-o barcă-săgeată de urmărire, dacă nu mă înşel, i-o întoarse Marcia, care îşi revenise dintr-odată.

Marcia nu îşi dădea seama, dar nu îi mai era rău pentru că barca nu mai sălta pe valuri. De fapt, *Muriel* nu mai făcea nimic, ci doar plutea fără ţintă.

Marcia îl privi acuzator pe Nicko.

— Nu sta, Nicko. De ce-ai încetinit?

— Nu pot face nimic. A căzut vântul, mormăi Nicko supărat.

Vântul murise chiar când întorsese el barca spre Mlaştini. *Muriel* nu mai înainta, iar pânzele îi atârnau dezumflate.

— Oricum, nu putem sta aşa, zise Marcia, uitându-se îngrijorată la lumina proiectorului care se apropia cu repeziciune. Barca-săgeată va fi aici în câteva minute.

— Nu poţi stârni puţin vânt? întrebă Silas agitat. Credeam că aţi studiat Controlarea Elementelor la cursul de avansaţi. Sau poate ne faci invizibili. Hai, Marcia, *fă* ceva.

— Nu pot să stârnesc puţin vânt, cum zici tu. Nu am destul timp. Iar invizibilitatea e, după cum prea bine ştii, un descântec individual. Nu pot să-l fac pentru altcineva.

Raza proiectorului mătură din nou apa. Era tot mai aproape şi se îndrepta în viteză chiar *spre ei*.

— Va trebui să tragem la vâsle, zise Nicko, hotărât să îşi ia în serios rolul de căpitan. Putem vâsli până la mlaştini şi să ne ascundem acolo. Haideţi, *repede*!

Marcia, Silas şi Jenna apucară câte o vâslă. Băiatul 412 se trezi brusc atunci când Jenna se repezi după vâslă şi îi lăsă capul să cadă pe punte cu o bufnitură. Privi deznădăjduit în jur. De ce se afla tot în barca Vrăjitorilor? Ce voiau de la el?

Jenna îi puse în mână ultima vâslă.

— Vâsleşte! îi spuse. Cât poţi de tare!

Tonul Jennei îi aminti Băiatului 412 de instructorul din armată. Băgă vâsla în apă şi vâsli cât putea de tare.

Încet, mult prea încet, *Muriel* se îndreptă spre adăpostul oferit de mlaştini, în timp ce raza neîndurătoare a proiectorului se plimba înainte şi înapoi peste apă, căutându-şi prada.

Jenna aruncă o privire peste umăr şi, îngrozită, văzu forma neagră a bărcii-săgeată. Arăta ca o gânganie mare, scârboasă, cu cinci perechi de picioare subţiri care tăiau apa înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Vâslaşii trăgeau cât puteau de tare şi barca se apropia cu iuţeală de

Muriel, ai cărei ocupanţi făceau eforturi disperate.

Aşezat la probă, nu încăpea nicio îndoială, era însuşi Vânătorul, încordat, gata să sară. Jenna îi văzu privirea rece, calculată, şi dintr-odată simţi că are destul curaj ca să i se adreseze Marciei.

— Marcia, spuse ea, nu avem timp să ajungem la mlaştini. Trebuie să faci ceva. Acum, pe loc.

Deşi surprinsă că i se adresase atât de direct, Marcia nu se supără. „A vorbit ca o Prinţesă adevărată”, se gândi.

— Foarte bine, încuviinţă ea. Am să încerc o Ceaţă. Pot să o fac în cincizeci şi trei de secunde, dacă e destul de frig şi destulă umezeală.

Dinspre partea frigului şi a umezelii nu era nicio problemă. Sperau doar să aibă la dispoziţie cincizeci şi trei de secunde.

— Nu mai trageţi la vâsle, comandă Marcia. Staţi nemişcaţi şi nu scoateţi nicio vorbuliţă.

Toţi făcură după cum li se ceruse, iar în liniştea care se lăsă auziră un sunet nou în depărtare. Plescăitul ritmic al vâslelor bărcii-săgeată.

Marcia se ridică încetişor. Ce n-ar fi dat ca podeaua să nu se mişte atât de mult! Se sprijini de catarg, trase adânc aer în piept şi deschise larg braţele. Mantia îi flutura ca o pereche de aripi purpurii.

— Văl de nepătruns! şopti Vrăjitorul Neobişnuit cât îndrăznea de tare. Văl de nepătruns, pe dată ne-ai ascuns!

Era o vrajă într-adevăr spectaculoasă. Jenna văzu ivindu-se nori groşi, alburii care acoperiră cerul, făcând repede luna nevăzută şi aducând cu ei un frig pătrunzător. Totul încremeni în întunericul acela, doar de pe apă, cât vedeai cu ochii, începură să se ridice scame firave de negură. Creşteau din ce în ce mai repede, se uneau între ele şi formau caiere groase de Ceaţă, iar aburii de deasupra mlaştinii se rostogoleau în întâmpinarea lor. În mijloc, chiar în inima Ceţii, stătea *Muriel*, liniştită acum, aşteptând cuminte în timp ce vălătucii alburii se înghesuiau, se învârteau şi se îngroşau în jurul ei.

În scurtă vreme *Muriel* fu învăluită într-o pâclă deasă, albă, atât de rece şi umedă că o pătrunse pe Jenna până la oase. Îşi dădu seama că lângă ea Băiatul 412 începuse şi el să tremure din tot trupul. Încă mai era îngheţat de când stătuse sub zăpadă.

— Exact cincizeci şi trei de secunde, se auzi vocea Marciei din Ceaţă. Nu e rău deloc.

— Şşş, făcu Silas.

În barcă se lăsă o linişte la fel de grea şi de nepătruns. Jenna ridică încet mâna şi o duse în faţa ochilor larg deschişi. Nu vedea nimic decât alb. În schimb putea auzi tot.

Auzea plescăitul ritmic al celor zece vâsle tăioase ca nişte lame cum intrau şi ieşeau din apă. Auzea fâsâitul provei bărcii-săgeată cum despica apa, apoi, dintr-odată, barca fu atât de aproape că auzea răsuflarea grea a vâslaşilor.

— *Staţi*! răsună vocea bubuitoare a Vânătorului.

Plescăitul vâslelor se opri; barca-săgeată mai înaintă puţin şi rămase pe loc. Ascunşi în Ceaţă, cei de pe *Muriel* îşi ţineau răsuflarea, convinşi că barca-săgeată era chiar foarte aproape, poate chiar atât de aproape că o puteau atinge cu mâna sau că Vânătorul ar putea sări pe puntea bărcii lor…

Jenna simţea că inima îi bate să îi sară din piept, dar se străduia să respire încet, fără zgomot, şi să nu facă nici cea mai mică mişcare. Îşi dădea prea bine seama că, deşi nu puteau fi văzuţi, puteau în schimb şi foarte bine auziţi. Nicko şi Marcia făcură la fel. Şi Silas de fapt, numai că el mai şi ţinea strâns cu o mână botul lung şi umed al lui Maxie, ca să îl împiedice să urle, în timp ce cu cealaltă îl mângâia uşor, ca să îl liniştească, deoarece câinele se speriase grozav de Ceaţă.

Băiatul 412 nu se mai oprea din tremurat. Jenna întinse mâna şi îl trase lângă ea ca să se mai încălzească. Băiatul era încordat ca un arc şi Jenna îşi dădu seama că asculta cu mare atenţie ceea ce spunea Vânătorul.

— I-am prins! zicea acesta. Asta e o Ceaţă Vrăjită, ascultaţi ce vă spun. Şi oare ce găseşti în mijlocul unei Ceţe Vrăjite? Pe Vrăjitorul care a stârnit-o, împreună cu complicii săi.

Chicoti mulţumit de sine şi Jenna se înfioră auzindu-l.

— Predaţi-vă! Vocea fără trup a Vânătorului

părea că vine din toate părţile. Odra… Prinţesa nu are a se teme de noi. Şi nici vreunul dintre voi. Suntem doar îngrijoraţi pentru voi şi vrem să vă escortăm înapoi la Castel înainte să vi se întâmple vreun necaz.

Jennei îi displăcea profund vocea mieroasă a Vânătorului. Îi era ciudă că nu puteau să fugă de ea, ci erau nevoiţi să stea şi să asculte minciunile neobrăzate pe care le rostea. Ar fi vrut să strige la el, să îi spună *că ea* conduce, că *nu* e dispusă să îi asculte minciunile şi că în scurtă vreme *lui* îi va părea rău pentru felul în care se purtase. Chiar atunci simţi că Băiatul 412 trage adânc aer în piept şi ştiu exact ce avea de gând să facă: voia să strige.

Îi puse mâna peste gură şi apăsă tare. Băiatul se zbătu şi încercă să o împingă deoparte, dar Jenna îi apucă braţele cu cealaltă mână şi îl ţinu strâns. Pentru vârsta ei, Jenna era puternică şi foarte iute. Slab şi plăpând cum era, Băiatul 412 nici vorbă să se poată pune cu ea.

E de înţeles că era furios. Ultima lui şansă de a-şi răscumpăra greşelile se irosise. Ar fi putut să se întoarcă la Armata Tânără ca un erou, după ce zădărnicise vitejeşte planurile Vrăjitorilor fugari. În loc de asta, mâna murdară a Prinţesei îi astupa gura şi simţea că i se face rău. Pe deasupra, mai era şi mai puternică decât el, ceea ce nu era drept. El era băiat, iar ea nu era decât o fată proastă. Mânios, Băiatul 412 izbi cu piciorul în punte, făcând un zgomot puternic. Nicko se

aruncă pe dată deasupra lui, ţintuindu-l şi strângându-l atât de tare că nu mai putea face nici cea mai mică mişcare sau scoate cel mai mic sunet.

Răul era însă făcut. Vânătorul punea deja glonţul de argint în pistol. Bufnitura fusese suficientă ca să îşi dea seama cu precizie unde se aflau. Zâmbi în sinea lui, sucind pistolul pe trepied şi îndreptându-l spre Ceaţă. De fapt, ţintea chiar spre Jenna.

Marcia auzi ţăcănitul metalic al glonţului intrând pe ţeavă – un sunet pe care îl mai auzise o dată şi nu putea să îl uite. Îşi făcu repede socoteala. Ar fi putut face o Pavăză-de-Jur-împrejur, dar îşi dădea seama că Vânătorul ar fi rămas pe loc aşteptând ca farmecul să se risipească. Singura soluţie, îşi spuse Marcia, era o Proiecţie. Tot ce spera era să mai aibă destulă energie ca să o menţină.

Marcia închise ochii şi făcu Proiecţia. Era o imagine a lui *Muriel* şi a ocupanţilor ei ieşind afară din Ceaţă cu mare repeziciune. Era, ca toate Proiecţiile, o imagine în oglindă, dar spera că, datorită întunericului şi faptului că *leiruM* se îndepărta în viteză, Vânătorul nu va observa.

— Domnule! strigă unul din vâslaşi. Încearcă să fugă de noi!

Vânătorul înjură şi lăsă pistolul deoparte.

— După ei, idioţilor! ţipă el la vâslaşi.

Barca-săgeată ieşi încet din Ceaţă.

— Mai repede! urlă Vânătorul furios,

nevenindu-i să creadă că prada îi scăpa *a treia* oară în noaptea aceea.

În mijlocul Ceţii, Jenna şi Nicko râdeau pe tăcute. Scorul era unu la zero pentru ei.

MARELE CANAL

Marcia era într-adevăr o maestră. Să menţii două farmece în acelaşi timp era o piatră de încercare. Mai ales că unul dintre ele, fiind o Proiecţie, era o formă de Magie pe Dos şi ca atare, spre deosebire de majoritatea farmecelor făcute de Marcia, avea unele legături cu Tărâmul întunecat sau Tărâmul Celălalt, cum prefera Marcia să îi spună. Trebuia să fii un Vrăjitor foarte curajos şi dibaci ca să poţi folosi Magia pe Dos fără să deschizi uşa spre Tărâmul Celălalt. Alther fusese un bun profesor, căci multe dintre vrăjile învăţate de la DomDaniel chemau Magia întunecată, iar Alther se pricepea de minune să o respingă. Marcia îşi dădea prea bine seama că

atât timp cât folosea Proiecţia, Celălalt se învârtea în jurul lor, pândind momentul favorabil ca să se strecoare în vrajă.

Aşa se explică de ce în mintea Marciei nu mai era loc pentru nimic altceva, în orice caz nu de politeţuri de ocazie.

— Da pune odată barca asta în mişcare, ce mai aştepţi? se răsti ea la Nicko.

Acesta se simţi atins în mândria lui. Nu era nevoie să i se vorbească aşa.

— Trebuie să tragă cineva la vâsle, murmură el. Şi, oricum, mi-ar fi de folos dacă aş vedea încotro merg.

Marcia mai făcu un efort, ceea ce îi spori enervarea, şi deschise un tunel prin Ceaţă. Silas tăcea. Ştia că Marcia trebuia să folosească o cantitate uriaşă de energie magică şi de pricepere, aşa că, vrând-nevrând, avea un mare respect pentru ea. El personal nici nu ar fi cutezat vreodată să încerce o Proiecţie, ca să nu mai spunem să menţină în acelaşi timp o Ceaţă deasă de asemenea întindere. Trebuia să recunoască – era o maestră.

Silas o lăsă pe Marcia să se ocupe de Magia ei şi vâsli, ducând-o pe *Muriel* prin tunelul ca un cocon alb, în timp ce Nicko cârmea cu pricepere, îndreptând barca spre peticul de cer înstelat care se zărea la celălalt capăt. Puţin după aceea

Nicko simţi că fundul bărcii se freacă de nisipul aspru şi *Muriel* se izbi de un mănunchi gros de rogoz.

Erau în siguranţă: ajunseseră la Mlaştinile Ierboase.

Marcia răsuflă uşurată şi lăsă Ceaţa să se risipească. Se destinseră cu toţii, în afară de Jenna. Jenna, care nu degeaba fusese singura fată într-o familie cu şase băieţi, îl ţintuia încă pe Băiatul 412 cu faţa în jos pe punte, cu braţul sucit la spate.

— Dă-i drumul, Jen, zise Nicko.

— De ce? îl întrebă Jenna.

— E doar un băiat fără minte.

— Dar din cauza lui era să pierim cu toţii. Noi i-am salvat viaţa când era îngropat în zăpadă, iar el ne-a trădat, răspunse Jenna cu năduf.

Băiatul 412 tăcea. Îngropat în zăpadă? I-au salvat viaţa? Nu-şi mai aducea aminte decât că adormise lângă Turnul Vrăjitorilor, iar când se trezise era prizonier în locuinţa Marciei.

— Dă-i drumul, Jenna, interveni Silas. Habar nu are pe ce lume este.

— Bine, zise Jenna cu jumătate de gură şi îl lăsă liber. Dar după părerea mea e un *măgar*.

Băiatul 412 se ridică în capul oaselor, frecându-şi braţul. Toată lumea se uita urât la el şi de aceea nu prea se simţea în apele lui. Prinţesa îl făcuse măgar, după ce înainte se purtase atât de frumos cu el. Se trase cât mai departe de ea şi încercă să înţeleagă ce se întâmpla. Nu era prea uşor, căci nimic nu se lega. Se strădui să îşi aducă aminte ce îl învăţaseră în Armata Tânără.

Fapte. Nu există decât fapte. Fapte notate cu

BINE şi fapte notate cu RĂU.

Faptul numărul Unu: Răpit. RĂU.

Faptul numărul Doi: Uniforma furată. RĂU.

Faptul numărul Trei: împins pe canalul colector. RĂU. Chiar foarte RĂU.

Faptul numărul Patru: Aruncat în barca rece, urât mirositoare. RĂU.

Faptul numărul Cinci: Lăsat (deocamdată) în viaţă de Vrăjitori. BINE.

Faptul numărul Şase: Probabil va fi curând ucis de Vrăjitori. RĂU.

Băiatul 412 numără câţi de BINE şi de RĂU erau. Ca de obicei, faptele notate cu RĂU erau mult mai numeroase. Nici nu se aştepta la altceva.

Nicko şi Jenna se dădură jos de pe *Muriel*, care stătea aplecată, cu pânzele atârnând, traversară plaja mică şi o luară în sus pe malul acoperit cu iarbă. Nicko voia să se odihnească după efortul de a conduce barca. Îşi luase foarte în serios rolul de căpitan şi, cât se aflase pe *Muriel*, fusese convins că, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost din vina lui. Jenna se bucura să fie din nou pe uscat, sau, mai bine zis, pe pământ jilav – iarba pe care se aşezase era îmbibată de apă, de parcă creştea pe un burete mare, ud, care mai era şi acoperit de un strat subţire de zăpadă.

Simţindu-se mai liniştit acum că Jenna se îndepărtase, Băiatul 412 îndrăzni să ridice privirea, iar ceea ce văzu îl îngrozi pur şi simplu.

Magie* Magie în toată puterea cuvântului.

Băiatul 412 se uita la Marcia. Deşi nimeni

altcineva nu părea să fi observat, el putea vedea aureola de energie magică din jurul ei. Era ca o ceaţă purpurie, sclipitoare, care îi învăluia mantia de Vrăjitor Neobişnuit şi îi dădea o lucire purpurie părului ei negru, buclat. Ochii verzi ai Marciei scânteiau, privind în depărtare, la ceva ce numai ea putea vedea. Deşi în Armata Tânără făcuse antrenamente Anti-Vrăjitor, Băiatul 412 fu cuprins de o teamă respectuoasă în faţa Magiei.

Ceea ce vedea Marcia era desigur *leiruM* şi echipajul-oglindă. Se îndreptau în viteză spre gura largă a râului şi aproape ajunseseră la locul unde se vărsa în mare, lângă Port.

Spre marea nedumerire a Vânătorului, mergeau cu o viteză incredibilă pentru o ambarcaţiune atât de mică şi, deşi cei din barca-săgeată nu îi pierduseră nicio clipă din ochi, nu reuşeau să se apropie îndeajuns ca Vânătorul să poată trage glonţul de argint. În plus, cei zece vâslaşi începuseră să obosească, iar Vânătorul răguşise tot strigând la ei să meargă mai repede.

Pe tot parcursul Vânătorii Ucenicul stătuse cuminte în partea din spate a bărcii. Cu cât era mai furios Vânătorul, cu atât îi era mai teamă să spună vreun cuvânt şi se ghemuia tot mai tare în cotlonul de la picioarele asudate ale Vâslaşului Numărul Zece. După o vreme, Vâslaşul Numărul Zece începu să bombăne, spunând lucruri cât se poate de neplăcute dar interesante despre Vânător, aşa că Ucenicului îi mai veni inima la loc. Se ridică şi privi peste întinderea apei la tanuM,

care gonea peste valuri. Cu cât se uita mai mult, cu atât era mai sigur că ceva nu e în ordine.

În cele din urmă îşi luă inima în dinţi şi strigă la Vânător:

— Aţi observat că numele bărcii e pe dos?

— Ia să nu faci pe deşteptul cu *mine*, băiete.

Vânătorul avea ochi buni, dar nu la fel de buni că ai unui băiat de zece ani şi jumătate care se distra colecţionând şi clasificând furnici. Şi nu degeaba îşi petrecuse Ucenicul ore în şir în Camera Obscură a Magistrului, ascunsă departe, pe Tărâmurile Rele, urmărind tot ce se întâmpla pe râu. Ştia numele şi povestea fiecărei bărci care trecea pe acolo. Ştia că barca pe care o urmăriseră *înainte* de Ceaţă se numea *Muriel*, fusese construită de Rupert Gringe şi închiriată pentru pescuitul heringilor. Mai ştia şi că *după* Ceaţă barca se numea bnuM, iar „tanuM" era imaginea în oglindă a lui „Muriel". Fusese destulă vreme Ucenicul lui DomDaniel ca să ştie exact ce înseamnă asta.

bnuM era o Proiecţie, o Apariţie, o Fantasmă şi o Iluzie.

Din fericire pentru Ucenic, care tocmai se pregătea să îi aducă acest lucru la cunoştinţă Vânătorului, chiar în acel moment, în adevărata *Muriel*, Maxie o linse prieteneşte pe Marcia pe mână, umplând-o de bale. Marcia se cutremură de greaţă, concentrarea i se duse pentru o clipă şi hnuM se şterse din faţa ochilor Vânătorului. Imaginea reapăru imediat, dar era prea târziu:

tanuM se dăduse de gol.

Vânătorul urlă de furie şi izbi cu pumnul în cutia cu gloanţe. Apoi urlă din nou, de data aceasta de durere. Îşi zdrobise al cincilea metacarpian – degetul mic – şi îl durea cumplit. Ţinându-se de mână, Vânătorul zbieră la vâslaşi:

— Stânga-mprejur, neghiobilor!

Barca-săgeată se opri, vâslaşii îşi întoarseră banchetele şi se apucară să vâslească obosiţi în direcţia opusă. Vânătorul se trezi că e la pupa bărcii, iar Ucenicul descoperi cu încântare că stă în faţă.

Numai că barca-săgeată nu mai era maşina rapidă de până atunci. Vâslaşii erau osteniţi şi nu mai aveau chef să suporte insultele unui posibil asasin din ce în ce mai isteric. Nu mai puteau trage ritmic la rame, aşa că, în loc să alunece pe apă, barca-săgeată înainta cu hopuri, zgâlţâindu-i pe toţi.

Vânătorul, turbat de furie, stătea în partea din spate. Prada îi scăpase pentru a *patra* oară în noaptea aceea. Vânătoarea luase o întorsătură urâtă.

Cât despre Ucenic, el se bucura de această întorsătură a lucrurilor – şi a bărcii. Stătea aşezat la pupa devenită acum provă şi, la fel cum ar fi făcut şi Maxie, ridicase nasul în sus şi se bucura de vântul rece al nopţii care trecea şuierând pe lângă el. Se simţea uşurat că reuşise să-şi îndeplinească misiunea. Magistrul lui avea să fie mândru de el. Îşi şi închipuia cum va sta lângă el

şi îi va povesti cum el singur îşi dăduse seama că era vorba de o Proiecţie înşelătoare, salvând situaţia. Poate că astfel Magistrul lui nu va mai fi atât de dezamăgit de lipsa lui de talent magic. Încercase din răsputeri, se străduise cât putea el de tare dar, nu ştia de ce, nu prea dăduse dovadă de mare talent – ce o mai fi fost şi talentul *ăsta*.

* * *

Jenna fu prima care văzu raza proiectorului apărând de după un cot îndepărtat al râului. O cuprinse frica.

— Se întorc! strigă ea.

Marcia tresări, pierdu cu totul Proiecţia şi, departe în Port, *leiruM* şi echipajul ei dispărură pentru totdeauna, spre stupoarea unui pescar singuratic care stătea pe zidul portului.

— Trebuie să ascundem barca, zise Nicko sărind în picioare şi luând-o la fugă pe malul ierbos, urmat imediat de Jenna.

Silas îl împinse pe Maxie afară din barcă şi îi spuse să stea culcat ceva mai încolo. Apoi o ajută pe Marcia să coboare. După ea coborî şi Băiatul 412.

Marcia se aşează pe iarbă, hotărâtă să evite pe cât se poate să îşi ude botinele purpurii din piele de piton. Toţi ceilalţi, inclusiv Băiatul 412 – spre surprinderea Jennei – intrară în apă şi o împinseră pe *Muriel* de pe nisip, până când putu din nou să plutească. Apoi Nicko apucă o funie şi o trase pe *Muriel* de-a lungul Marelui Canal până după un cot, ca să nu poată fi văzută de pe râu. Era vremea

refluxului, aşa că *Muriel* plutea în apă mică şi catargul ei scurt era ascuns de malurile abrupte.

Sunetul vocii Vânătorului care striga la vâslaşi ajunse până la ei peste întinderea apei. Marcia înălţă capul peste marginea malului ca să vadă ce se întâmplă. Merita într-adevăr să vezi.

Vânătorul stătea în spatele bărcii-săgeată, într-un echilibru destul de precar, şi flutura furios un braţ prin aer. Arunca un şuvoi neîntrerupt de ocări la adresa vâslaşilor, care pierduseră cu totul ritmul şi mergeau în zigzag cu barca.

— N-ar trebui să fac aşa ceva, zise Marcia. Zău n-ar trebui. E o dovadă de meschinărie şi înclinaţie spre răzbunare, şi înjoseşte puterea Magiei, dar puţin îmi pasă.

Jenna, Nicko şi Băiatul 412 se repeziră sus pe mal ca să vadă ce va face Marcia. Aceasta îndreptă arătătorul spre Vânător şi murmură: „Sări în apă!”

O clipă, Vânătorul avu o senzaţie ciudată, ca şi cum era pe cale să facă o prostie – ceea ce era adevărat. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, ridică braţele deasupra capului cu o mişcare elegantă şi îndreptă cu grijă mâinile spre apă. Apoi îndoi puţin genunchii şi sări din barcă, făcând şi o frumoasă tumbă înainte de a plonja perfect în apa rece ca gheaţa.

Fără nicio tragere de inimă şi cu o încetineală inutilă, vâslaşii dădură barca înapoi şi îl traseră în barcă pe Vânătorul care abia mai respira.

— Chiar că nu trebuia să faceţi aşa ceva,

domnule. Nu pe aşa o vreme, zise Vâslaşul Numărul Zece.

Vânătorul nu putea răspunde. Dinţii îi clănţăneau atât de tare că nu se putea nici măcar gândi, darămite să mai şi vorbească. Hainele ude i se lipiseră de corp şi tremura violent în aerul rece al nopţii. Posac, îşi plimbă privirile peste ţinutul mlăştinos unde, era sigur, se ascunsese prada, dar nu văzu nimic care să îi dea de gândit că sunt acolo. Fiind un Vânător încercat, ştia prea bine că nu poţi să te aventurezi în Mlaştinile Ierboase în puterea nopţii. Nu mai era nimic de făcut: pierduse urma şi trebuia să se întoarcă la Castel.

Barca-săgeată porni pe lungul drum de întoarcere prin noaptea rece. Vânătorul stătea ghemuit la pupă, strângându-şi în palmă degetul rupt şi gândindu-se mohorât la ce se alesese de Vânătoarea lui. Ca şi de reputaţia lui, de altfel.

— Aşa îi trebuie, zise Marcia. E un nemernic.

— Nu a fost un gest prea profesional, se auzi o voce bine cunoscută din fundul Canalului, dar e cu totul de înţeles, draga mea. Când eram tânăr m-ar fi încercat aceeaşi ispită.

— Alther! făcu Marcia, înroşindu-se puţin.

MIEZUL NOPŢII PE PLAJĂ

- *Unchiu Alther!* strigă Jenna bucuroasă.

Coborî în fugă malul şi ajunse lângă Alther, care stătea pe plajă, uitându-se nedumerit la undiţa pe care o avea în mână.

— Prinţesă! Alther se lumină la faţă şi o

îmbrăţişă în felul lui fantomatic, care o făcea întotdeauna pe Jenna să simtă că o învăluie un vânticel cald de vară. Ehei, făcu Alther. Când eram copil veneam aici la pescuit şi, pe cât văd, am adus şi o undiţă. Speram să vă găsesc pe toţi aici.

Jenna pufni în râs. Nu îi venea să creadă că Unchiul Alther fusese cândva copil.

— Vii cu noi, Unchiule? îl întrebă.

Ştii regula fantomelor:

— Îmi pare rău, Prinţesă, dar nu pot.

O dată doar mai pot să merg, o ştiu, Pe unde-am fost când eram viu.

Din păcate, când eram copil nu am mers niciodată mai departe de plaja asta. Erau peşti mulţi, şi uşor de prins. Ei, asta e. (Apoi încercă să schimbe subiectul.) Da ce-i acolo, pe fundul bărcii? Nu cumva un coşuleţ cu mâncare?

Ascuns sub un colac de parâmă murdară se afla coşuleţul cu mâncare pe care Sally Mullin îl pregătise pentru ei. Silas îl trase afară.

— Of, spatele meu, se văită el. Ce-o fi pus înăuntru? A, acum înţeleg, făcu el ridicând capacul. E plin ochi cu turtă de orz. Oricum, a fost un balast bun pentru barcă, nu?

— *Tati*, îl dojeni Jenna. Nu fi rău. Oricum, nouă ne place turta de orz, nu-i aşa, Nicko?

Nicko făcu o mutră lungă, dar Băiatul 412 se lumină la faţă. *Mâncare*! îi era atât de foame că nici măcar nu îşi amintea ce mâncase la ultima masă. A, ba da, un castron de fiertură de ovăz, rece şi plină de cocoloaşe, chiar înainte de apelul

de la ora 6 dimineaţa. Parcă fusese într-o altă viaţă.

Silas scoase şi celelalte lucruri din coşuleţ, strivite sub greutatea turtei de orz. O cutie cu iască şi aşchii uscate, un bidon cu apă, ciocolată, zahăr şi lapte. Se apucă să facă un foc mic şi agăţă bidonul deasupra focului ca să fiarbă apa. Ceilalţi se strânseră în jurul flăcărilor dănţuitoare, încălzindu-şi mâinile îngheţate şi morfolind bucăţile groase de turtă.

Până şi Marcia se făcu că nu bagă de seamă că turta de orz – lucru bine ştiut – ţi se lipeşte de dinţi că de-abia mai poţi deschide gura, şi mâncă o bucată zdravănă. Băiatul 412 îşi înghiţi pe nerăsuflate porţia, termină şi toate firimiturile lăsate de ceilalţi şi se întinse cu burta în sus pe nisipul ud, întrebându-se dacă se va mai putea mişca. Se simţea ca şi cum i-ar fi turnat cineva beton în burtă.

Jenna băgă mâna în buzunar şi o scoase pe Pietricica Drumeţica. Stătea absolut nemişcată în palma ei, dar când Jenna o mângâie uşor îşi scoase cele patru picioruşe şi le flutură neajutorată prin aer. Rămăsese pe spate şi nu se putea întoarce, ca un gândac.

— Hopa, nu stai bine, chicoti Jenna.

O întoarse pe burtă şi Pietricica deschise ochii şi clipi leneş. Jenna sfărâmă o bucăţică de turtă între degete şi i-o dădu. Pietricica Drumeţica clipi din nou, apoi ciuguli delicat firimiturile. Jenna nu îşi mai încăpea în piele de bucurie.

— A mâncat-o! exclamă ea.

— Cred şi eu, spuse Nicko. E pe gustul ei – tare ca piatra. Dar nici măcar Pietricica Drumeţica nu reuşi să mănânce decât o fărâmă mare de turtă. Se uită câteva minute în jur, închise ochii şi adormi, simţindu-se bine în palma caldă a Jennei.

În scurtă vreme apa din bidon începu să fiarbă. Silas puse bucăţelele de ciocolată la topit înăuntru, apoi adăugă laptele. Când era gata să dea în clocot, adăugă zahărul şi amestecă bine.

— Cea mai bună ciocolată pe care am băut-o vreodată, declară Nicko.

Nimeni nu îl contrazise. Îşi trecură bidonul de la unul la altul şi regretară că s-a sfârşit prea curând.

Cât mâncară ei, Alther mai exersă aruncarea undiţei, însă pe faţă i se citea preocuparea. După ce terminară de mâncat, veni plutind prin aer spre foc. Avea o figură foarte serioasă.

— S-a întâmplat ceva după ce aţi plecat, zise cu voce joasă. Silas simţi că i se strânge stomacul, şi nu din cauza turtei de orz, ci de frică.

— Ce s-a întâmplat, Alther? îl întrebă înspăimântat, sigur că avea să audă că Sarah şi băieţii fuseseră luaţi ostatici.

Alther ştia de ce se temea Silas.

— Nu, Silas, nu e ce te gândeşti tu. Sarah şi băieţii sunt bine. E vorba de altceva, foarte rău. DomDaniel s-a întors la Castel.

— Cum? zise Marcia, nevenindu-i să creadă. Nu are cum să se întoarcă. *Eu* sunt Vrăjitorul

Neobişnuit, eu am Talismanul. Iar când am plecat, Turnul era plin de Vrăjitori. E destulă Magie în Turn cât să îl ţină departe, în Tărâmurile Rele unde îi e locul. Chiar eşti sigur că s-a întors, Alther, şi nu e vorba doar de o glumă proastă a Custodelui Suprem, şobolanul ăla scârbos care vrea să profite de absenţa mea?

— Nu e nicio glumă, Marcia. L-am văzut cu ochii mei. De cum a trecut *Muriel* de Steiul Corbului, el s-a şi materializat în Curtea Turnului Vrăjitorilor. Tot locul era infestat de Magie întunecată. Mirosea îngrozitor. Vrăjitorii s-au speriat; alergau de colo-colo ca nişte furnici cărora le-a fost distrus muşuroiul.

— Ce ruşine! Ce-o fi fost în capul lor? Nici nu ştiu ce să mai zic. Vrăjitorii Obişnuiţi de azi lasă mult de dorit, zise ea aruncând o privire piezişă spre Silas. Şi Endor unde era? Trebuia să-mi ţină locul. Să nu-mi spui că şi ea s-a speriat!

— Nu, nu i-a fost teamă. I-a ieşit în cale şi l-a înfruntat. A pus o Bară ca să blocheze porţile Turnului.

— Slavă Domnului. Turnul e salvat, oftă Marcia uşurată.

— Nu, Marcia, nu e. DomDaniel a lovit-o cu un Fulger Nimicitor. A murit. (Alther îşi făcea de lucru înnodând firul undiţei.) îmi pare rău, adăugă el.

— A murit, repetă Marcia.

— Apoi i-a gonit pe Vrăjitori.

— Pe toţi? Unde?

— Au luat-o cu toţii spre Tărâmurile Rele. N-au avut de ales. Îmi închipui că i-a închis într-o temniţă.

— Vai, Alther!

— Apoi Custodele Suprem – şobolanul ăla scârbos – a sosit cu toată suita lui, făcând plecăciuni până la pământ, practic *lingându-i* pantofii Stăpânului lui. Cât ai zice peşte l-a condus pe DomDaniel în Turn, până sus, în… ăăă… în camerele tale, Marcia.

— În camerele mele? DomDaniel în *camerele mele*?

— Mă rog, cel puţin poţi să te bucuri că nu i-a făcut nicio plăcere când a ajuns acolo, fiindcă a trebuit să urce pe jos. Nu mai era destulă Magie ca să pună scara în mişcare. Şi nici altceva, de fapt.

Marcia clătina din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— N-aş fi crezut că DomDaniel poate face aşa ceva. Nici în ruptul capului.

— Nici eu n-aş fi crezut, repetă Alther.

— Mă gândeam, zise Marcia, că dacă noi, Vrăjitorii, rezistăm până ce Prinţesa are vârsta potrivită pentru a purta Coroana, nu se va întâmpla nimic. Apoi am fi putut să ne descotorosim de Custozi, de Armata Tânără şi de Negura care invadează Castelul şi îi face pe oameni nefericiţi.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Alther. L-am urmărit pe DomDaniel când a urcat în Turn.

Trăncănea verzi şi uscate. Îi spunea Custodelui Suprem că nici nu îi vine să creadă ce noroc a avut – nu numai că ai plecat tu, dar ai luat cu tine şi ultimul obstacol din calea lui.

— Obstacol?

— Jenna.

— *Eu*? Un obstacol? Cum adică? îl întrebă Jenna pe Alther, speriată.

Alther rămase pe gânduri, cu ochii la foc.

— Cred, Prinţesă, că, într-un fel sau altul, l-ai oprit pe bătrânul Necromant să se întoarcă la Castel. Doar prin faptul că erai acolo. Probabil că la fel a fost cu mama ta. Întotdeauna m-am întrebat de ce a trimis Asasinul să o ucidă pe Regină şi nu pe mine.

Pe Jenna o trecu un fior şi deodată se simţi foarte speriată. Silas o luă în braţe.

— De-ajuns, Alther. N-are rost să bagi groaza în noi toţi. După părerea mea, te-a luat somnul şi ai avut un vis urât. Ştii că uneori ai vise urâte. Iar Custozii sunt pur şi simplu o bandă de golani pe care un Vrăjitor Neobişnuit care se *respectă* ar fi trebuit de mult să-i alunge.

— N-am de gând să suport asemenea insulte, se înfurie Marcia. Habar nu ai câte nu am încercat ca să scăpăm de ei. Habar nu ai. Uneori de-abia dacă reuşeam să menţinem Turnul în stare de funcţionare. Iar tu nu ne-ai ajutat deloc, Silas Heap.

— Eu tot nu înţeleg de ce e toată tevatura asta, Marcia. DomDaniel e *mort*, îi răspunse Silas.

— Nu, nu este, spuse Marcia în şoaptă.

— Marcia, nu ştii ce vorbeşti, o repezi Silas. Alther l-a aruncat din vârful Turnului acum patruzeci de ani.

Jenna şi Nicko rămaseră cu gura căscată.

— Aşa a fost, Unchiule Alther? se miră Jenna.

— Nu! se încruntă Alther. Nu eu l-am aruncat. S-a aruncat *singur*.

— Mă rog, cum spui tu, zise Silas, nevrând să renunţe. Oricum, a murit.

— Nu neapărat… spuse Alther cu voce joasă, cu ochii aţintiţi spre foc.

Lumina cărbunilor aprinşi juca pe feţele tuturor, cu excepţia lui Alther, care plutea nefericit printre ei, căznindu-se, cu gândul aiurea, să desfacă nodul sforii de la undiţă pe care îl făcuse cu puţină vreme înainte. Pe neaşteptate, focul se înteţi, împrăştiind o lumină puternică. Jenna rupse tăcerea.

— Ce s-a întâmplat cu DomDaniel în vârful Turnului Vrăjitorilor, Unchiule Alther? întrebă ea în şoaptă.

— E o poveste înspăimântătoare, Prinţesă. N-aş vrea să te sperii.

— Ba nu, spune-ne, insistă Nicko. Jennei îi plac poveştile de groază.

Jenna încuviinţă din cap fără prea multă convingere.

— Mi-e greu să o spun cu cuvintele mele; am să v-o spun însă aşa cum am auzit-o istorisită la un foc de tabără în adâncul Pădurii. Era la miezul

nopţii, pe o noapte ca asta, cu lună plină, iar povestea a fost spusă de o Vâlvă a Pădurii bătrână şi înţeleaptă fiicelor ei vrăjitoare.

Şi astfel, Alther Mella se aşează lângă foc şi se transformă într-o bătrână cu înfăţişare blândă, îmbrăcată în verde. Începu să spună povestea, vorbind puţin şuierat, ca locuitorii Pădurii.

— Aici începe povestea: în vârful Piramidei aurite de deasupra Turnului de argint. Turnul Vrăjitorilor străluceşte în lumina soarelui de dimineaţă şi este atât de înalt că mulţimea de oameni de la poalele lui par nişte furnici pentru tânărul care urcă treptele pe o latură a Piramidei. Tânărul s-a uitat o dată în jos la furnici, l-a luat ameţeala şi i s-a făcut rău. Acum priveşte doar în faţa lui, la silueta unui bărbat mai bătrân dar uimitor de sprinten, care are în comparaţie cu el marele avantaj de a nu-i fi teamă de înălţimi. Mantia purpurie a bătrânului flutură în vântul tăios care bate întotdeauna în vârful Turnului. Pentru mulţimea adunată în curte pare doar un liliac purpuriu care urcă spre vârful Piramidei.

„Ce-o fi făcând Vrăjitorul Neobişnuit?” se întreabă oamenii. „Iar cel care vine în urma lui, ba chiar îl urmăreşte, nu e chiar Ucenicul lui?”

Ucenicul, Alther Mella, aproape că l-a ajuns pe Magistrul lui, DomDaniel. Acesta a ajuns chiar în vârful Piramidei, un mic pătrat de aur, meşteşugit lucrat, în care sunt încrustate hieroglifele de argint în care stă Vraja Turnului. DomDaniel stă semeţ, cu mantia purpurie fâlfâind

în urma lui şi cu cingătoarea lui de Vrăjitor Neobişnuit, făcută din aur şi platină, sclipind în soare. Îl îndeamnă pe Ucenicul lui să se apropie, dacă are curaj.

Alther Mella ştie că nu are de ales. Încearcă să îşi uite teama, îşi ia inima în dinţi şi se repede într-un salt uriaş către Magistrul lui, luându-l prin surprindere. DomDaniel cade şi Ucenicul se aruncă asupra lui şi îi smulge Talismanul Akhu – amuleta de aur şi lapislazuli pe care Magistrul o poartă la gât pe un lanţ gros de argint.

Jos, în curtea Turnului, oamenii îşi ţin respiraţia, cu ochii la Piramida strălucitoare de aur în vârful căreia Ucenicul se luptă cu Magistrul lui. Amândoi se clatină pe platforma micuţă, cad şi se rostogolesc dintr-o parte în alta, pe când Vrăjitorul Neobişnuit încearcă să descleşteze mâna lui Alther Mella de pe Talisman.

DomDaniel îl priveşte cu ură pe Alther Mella. Ochii verde-închis îi strălucesc de furie, dar ochii de un verde limpede ai lui Alther Mella îl înfruntă fără să clipească. Alther simte că lanţul s-a slăbit, trage tare, lanţul se rupe în sute de bucăţele şi rămâne cu Talismanul în mână.

„Ia-l”, şuieră DomDaniel. „Dar mă voi întoarce după el. Mă voi întoarce cu al şaptelea al celui de-al şaptelea”.

De sus, oamenii aud un ţipăt care le îngheaţă sângele în vine şi îl văd pe Vrăjitorul Neobişnuit cum se aruncă din vârful Piramidei. Mantia i se desface, ca o pereche de aripi uriaşe, dar nu îi

încetineşte lunga cădere.

Apoi dispare.

În vârful Piramidei, Ucenicul strânge în mână Talismanul Akhu şi nu îi vine să creadă ceea ce a văzut – Magistrul lui intrând în Abis.

Mulţimea se adună în jurul locului unde a căzut DomDaniel: pământul e pârjolit ca de foc. Fiecare a văzut altceva. Unul zice că s-a prefăcut în liliac şi şi-a luat zborul. Altul a văzut un cal negru care a apărut şi a fugit în galop spre Pădure, iar altul l-a văzut pe DomDaniel preschimbându-se în şarpe şi strecurându-se sub o stâncă. Dar niciunul nu a văzut adevărul pe care l-a văzut Alther.

Alther Mella coboară Piramida cu ochii închişi, ca să nu vadă hăul ameţitor de dedesubt. Se târăşte înăuntru prin trapa mică şi nu deschide ochii decât când ajunge în Biblioteca aflată în Piramidă, unde se simte în siguranţă. Atunci, speriat, îşi dă seama ce s-a întâmplat. Roba lui modestă, verde, de Ucenic Vrăjitor, e făcută acum din mătase grea, purpurie. Cingătoarea simplă de piele cu care e strânsă tunica a devenit foarte grea; acum e făcută din aur, cu încrustaţii complicate de platină – rune şi simboluri magice care îl apără şi îi dau putere Vrăjitorului Neobişnuit. Într-adevăr, spre uimirea lui, Alther a devenit Vrăjitorul Neobişnuit.

Se uită la Talismanul pe care îl ţine în mâna tremurândă. Este o piatră rotundă, un lapislazuli albastru străbătut de vinişoare de aur, în care este

încrustat un dragon vrăjit. Deşi e mică, piatra e foarte grea şi e prinsă de o bandă de aur care în partea de sus formează o buclă. De această buclă atârnă o verigă de argint, ruptă atunci când Alther a smuls Talismanul de pe lanţul de argint.

Alther se gândeşte un moment, apoi se apleacă şi-şi desface şiretul de piele de la o gheată. Îl trece prin inelul de aur al pietrei şi, aşa cum au făcut toţi Vrăjitorii Neobişnuiţi de dinaintea lui, şi-l atârnă la gât. Apoi, cu părul lung şi negru încă răvăşit după lupta cu DomDaniel, cu faţa palidă şi neliniştită, cu ochii verzi încă temători, Alther începe lungul coborâş prin Turn ca să se înfăţişeze oamenilor care îl aşteaptă afară, murmurând.

Când Alther iese pe uşile grele de argint care păzesc intrarea Turnului Vrăjitorilor, un oftat străbate mulţimea. Nimeni nu spune însă nimic, fiindcă în prezenţa unui Vrăjitor Neobişnuit nu e nimic de spus. Mulţimea se risipeşte, câţiva mormăie ceva şi unul strigă cu glas puternic:

„Cum l-ai câştigat, aşa îl vei pierde”.

Alther oftează. Ştie că e adevărat.

Pe când el se întoarce singur în Turn, unde trebuie să se apuce de lucru ca să alunge Negura statornicită de DomDaniel, într-o cămăruţă aflată nu foarte departe, în familia unui Vrăjitor sărac, se naşte un băieţel.

E cel de-al şaptelea fiu şi se numeşte Silas Heap.

Toţi tăceau în timp ce Alther îşi relua încet,

încet vechea înfăţişare. Pe Silas îl trecu un fior. Nu mai auzise povestea spusă în acest fel.

— Năucitor, Alther, spuse el răguşit. Habar n-am avut. Dar Vâlva-Pădurii cum de ştia atâtea?

— Era în mulţime, în curte. A venit la mine ceva mai târziu în acea zi ca să mă felicite că devenisem Vrăjitor Neobişnuit, iar eu i-am spus povestea aşa cum o trăisem eu. Dacă vrei ca adevărul să fie cunoscut, trebuie să i-l spui unei Vâlve a Pădurii. Are ea grijă să spună tuturor după aceea. Bineînţeles, dacă e crezută sau nu, asta e o altă poveste.

Jenna rămăsese pe gânduri.

— Dar, Unchiule Alther, de ce îl urmăreai pe DomDaniel?

— Chiar mă gândeam dacă o să mă întrebe cineva. Vâlvei nu i-am spus nimic despre asta. Sunt unele Lucruri întunecate despre care nu trebuie să vorbeşti cu uşurinţă. Tu ar trebui însă să ştii, aşa că îţi spun. Uite cum a fost. În dimineaţa aceea, ca în fiecare dimineaţă, făceam ordine prin Biblioteca din Piramidă. Una dintre îndatoririle unui Ucenic este să păstreze ordinea în Bibliotecă şi eu îmi luam foarte în serios toate însărcinările, *chiar dacă* mi le dădea un Magistru atât de nesuferit. În acea dimineaţă am găsit o Incantaţie ciudată, scrisă de DomDaniel şi pusă între paginile unei cărţi. Mai găsisem una cu ceva vreme înainte prin Bibliotecă şi nu putusem descifra scrisul, dar uitându-mă cu atenţie la aceasta, mi-a venit o idee. Am ţinut Incantaţia în

faţa unei oglinzi şi mi-am dat seama că aveam dreptate: Incantaţia era scrisă pe dos. M-a cuprins îngrijorarea, fiindcă ştiam că era o Incantaţie pe Dos, din cele care folosesc Magia din Tărâmul întunecat – sau Tărâmul Celălalt, cum prefer eu să-l numesc, fiindcă de acolo nu ne vine numai Magia întunecată. Oricum, trebuia să ştiu adevărul despre DomDaniel şi cu ce se îndeletnicea, aşa că m-am hotărât să risc şi să citesc Incantaţia. Abia începusem că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ce? întrebă Jenna în şoaptă.

— În spatele meu a apărut un Spectru. Adică, îl vedeam în oglindă, dar când m-am întors nu era nimeni. Puteam să-i percep însă prezenţa. Am simţit cum îmi pune mâna pe umăr, apoi i-am auzit vocea cavernoasă vorbindu-mi. Mi-a spus că îmi sunase ceasul. Că venise să mă ia, după cum/fusese *stabilit*.

Alther se cutremură doar când îşi aminti, şi-şi duse mâna la umărul stâng, acolo unde îl atinsese Spectrul. Simţea şi acum atingerea îngheţată şi umărul încă îl mai durea, aşa cum îl duruse fără încetare din dimineaţa aceea.

Ceilalţi se înfiorară şi ei şi se traseră mai aproape de foc.

— I-am spus Spectrului că nu sunt gata. Nu încă. Aflasem destul despre Tărâmul Celălalt ca să ştiu că nu trebuie să li te opui. În schimb, ei n-au nimic împotrivă să mai aştepte. Timpul nu are însemnătate pentru ei. N-au altceva de făcut *decât*

să aştepte. Spectrul mi-a spus că se va întoarce să mă ia a doua zi, că aş face bine să fiu gata până atunci, şi a dispărut. După ce a plecat, mi-am luat inima în dinţi şi am citit cuvintele pe dos şi astfel mi-am dat seama că DomDaniel făcuse un târg cu Tărâmul Celălalt şi mă oferise pe mine. Urma să fiu luat în momentul când citeam Incantaţia* Atunci mi-am dat seama că folosea Magia pe Dos – imaginea în oglindă a Magiei, cea care îi vlăguieşte pe oameni de orice putere – şi că eu îi căzusem în capcană.

Focul abia mai pâlpâia şi cu toţii se strânseră în jurul lui, stând cât mai aproape unul de altul în lumina care se stingea. Alther îşi continuă povestirea.

— Deodată a intrat DomDaniel şi m-a văzut citind Incantaţia. A văzut că eram tot acolo, că nu fusesem luat. A înţeles că planul lui fusese dat în vileag şi a fugit. A urcat scara mobilă din Bibliotecă cu iuţeala unui păianjen, a fugit de-a lungul rafturilor de sus şi s-a strecurat prin chepengul care dădea afară. Râdea de mine şi mă îndemna să vin după el dacă am curaj. Ştia prea bine că am rău de înălţime. Nu aveam de ales – trebuia să mă duc după el.

Toată lumea tăcea. Nimeni, nici măcar Marcia, nu mai auzise în întregime povestea cu Spectrul.

Jenna rupse tăcerea:

— Îngrozitor, spuse ea cutremurându-se. Şi Spectrul a mai venit să te ia, Unchiule Alther?

— Nu, Prinţesă. Am primit ajutor şi am creat o Formulă Anti-Vrajă. După aceea Spectrul nu a mai avut nicio putere asupra mea.

Alther rămase o vreme pe gânduri, apoi continuă:

— Aş vrea să ştiţi că nu mă mândresc cu ceea ce am făcut în vârful Turnului, chiar dacă *nu* eu l-am împins pe DomDaniel. Cred că ştiţi şi voi, e de neiertat ca un Ucenic să ia locul Magistrului său.

— Dar tu ai fost nevoit s-o faci, nu-i aşa, unchiule Alther? întrebă Jenna.

— Aşa e, răspunse Alther. Şi va trebui să o luăm de la cap.

— O vom face în seara asta, declară Marcia. Mă întorc chiar acum şi îl arunc pe nemernicul ăla din Turn. Va învăţa în curând că nu trebuie să se pună cu Vrăjitorul Neobişnuit.

Se ridică hotărâtă şi se înfăşură în mantia purpurie, gata de plecare.

Alther sări în aer şi o apucă de braţ cu mâna lui de fantomă.

— Nu. Nu, Marcia.

— Bine, Alther, dar… protestă Marcia.

— Marcia, nu mai sunt Vrăjitori în Turn care să te apere, şi am auzit că i-ai dat lui Sally Mullin Amuleta ta Ocrotitoare. Te rog să nu te duci acolo, e prea primejdios. Trebuie să o duci pe Prinţesă într-un loc unde să fie în siguranţă şi să rămâi cu ea acolo. Mă întorc eu la Castel şi văd ce pot face.

Marcia se aşeză fără prea multă tragere de inimă pe nisipul ud. Ştia că Alther avea dreptate.

Ultimele flăcărui ale focului se stinseră sub fulgii mari de zăpadă care începură să cadă şi întunericul se lăsă peste ei. Alther puse jos undiţa şi se ridică deasupra Marelui Canal, uitându-se peste smârcurile care se întindeau până departe. Era un peisaj liniştit – cât vedeai cu ochii erau întinderi mlăştinoase acoperite de zăpadă, din care ici şi colo se iveau insuliţe.

— Canoe, zise Alther întorcându-se în zbor. Când eram eu copil, aşa circulau locuitorii mlaştinii. Canoe vă trebuie şi vouă.

— Asta poţi s-o faci şi tu, Silas, zise Marcia cam prost dispusă. Eu sunt prea obosită ca să mă mai apuc şi de făcut bărci.

— Hai, Nicko, zise Silas ridicându-se în picioare. Să o transformăm pe *Muriel* în câteva canoe.

Muriel aştepta cuminte pe Canal, chiar după un cot, de unde nu putea fi văzută dacă veneai pe râu. Lui Nicko îi părea rău să se despartă de bărcuţa care îi ajutase la greu, dar cunoştea Regulile Magiei, aşa că ştia că într-o vrajă materia nu poate fi nici creată, nici distrusă. *Muriel* nu avea să dispară, ci doar – spera Nicko – să fie rearanjată sub formă de canoe, ca să le fie de folos.

— Poţi să îmi faci una rapidă, tati? îl întrebă pe Silas, care se uita la *Muriel* şi se gândea la un farmec potrivit.

— Rapidă nu ştiu să fac, Nicko. M-aş bucura dacă măcar ar pluti. Ia să mă gândesc. Cred că ne-

ar trebui o canoe pentru fiecare. Să vedem. Preschimbă-te în cinci! Aoleu!

Cinci *Muriel* minuscule apărură pe apă în faţa lor.

— Tati, se plânse Nicko. Nu ai nimerit farmecul.

— Stai puţin, Nicko. Lasă-mă să mă gândesc. Asta e: Canoe înnoieşte!

— Vai, tati!

O canoe uriaşă stătea înţepenită între malurile Canalului.

— Ia hai să ne gândim logic, mormăi Silas pentru sine.

— De ce nu ceri cinci canoe? îi sugeră Nicko.

— Ce idee bună, Nicko. Până la urmă tot scoatem un Vrăjitor din tine. Fă Canoe pentru Cinci!

Farmecul dădu greş şi Silas se alese cu doar două canoe şi un maldăr de scânduri şi parâme rămase de la *Muriel*.

— Numai două, tati? zise Nicko, dezamăgit că nu avea o canoe doar pentru el singur.

— Trebuie să ne mulţumim cu ce avem, răspunse Silas. Nu poţi schimba materia de mai mult de trei ori, că devine fragilă.

De fapt, Silas era mulţumit că, de bine, de rău, obţinuse totuşi nişte canoe.

* * *

Nu mult după aceea, Jenna, Nicko şi Băiatul 412 stăteau în *Muriel Unu*, cum o numise Nicko, iar Silas şi Marcia se înghesuiseră în *Muriel Doi*.

Silas insistase să stea în faţă:

— Eu ştiu drumul, Marcia. Aşa e mai bine.

Marcia pufni neîncrezătoare, dar era prea obosită ca să se mai opună.

— Hai, Maxie, îi spuse Silas câinelui. Du-te şi stai cu Nicko. Maxie era însă de altă părere. Scopul lui în viaţă era să stea lângă stăpânul lui, aşa că sări pe genunchii lui Silas, făcând canoea să se legene ameninţător.

— Chiar nu ai nicio autoritate asupra animalului ăstuia? îl luă la rost Marcia, care pe deasupra mai era şi speriată văzându-se iar atât de aproape de apă.

— Bineînţeles că am. Nu face decât ce îi spun eu, nu-i aşa, Maxie?

Nicko plescăi dezaprobator.

— Du-te şi stai în spate, Maxie, îi spuse Silas pe un ton autoritar câinelui.

Dezamăgit, Maxie sări peste Marcia şi se aşeză în spatele ei.

— A, nu, să nu stea lângă mine, protestă Marcia.

— Păi, lângă mine nu poate sta. Trebuie să fiu atent pe unde o luăm, îi răspunse Silas.

— Chiar e timpul să o luaţi din loc, zise Alther, care se învârtea neliniştit pe lângă ei. Până nu se pune ninsoarea. Ce n-aş da să pot veni şi eu.

Apoi se ridică în aer şi îi privi cum se îndepărtau vâslind pe Canalul care acum se umplea odată cu venirea fluxului. Avea să le fie mai uşor să găsească drumul prin mlaştini.

Canoea în care se aflau Jenna, Nicko şi Băiatul 412 mergea în faţă, urmată de cea în care erau Silas, Marcia şi Maxie.

Maxie stătea cu capul ridicat în spatele Marciei, suflându-i în ceafă. Gâfâia, întărâtat de mirosurile mlaştinii, noi pentru el, şi de zgomotele făcute de felurite animale mici care se fereau din calea canoelor. Când şi când, de încântare, saliva îi picura din bot drept în părul Marciei.

Nu mult după ce porniseră, Jenna ajunse la un canal îngust care se despărţea de Marele Canal.

— O luăm pe aici, tati? strigă ea în spate către Silas.

Acesta nu prea ştia ce să spună. Nu-şi amintea nicidecum de acel loc. Tocmai când stătea în cumpănă dacă să zică da sau nu, Jenna scoase un ţipăt pătrunzător.

O mână, neagră şi lipicioasă ca mâlul, cu degete unite printr-o pieliţă şi cu gheare negre, ieşise din apă şi se apucase de capătul din spate al canoei.

16
SMÂRCANUL

Mâna lipicioasă pipăi peretele canoei, apropiindu-se din ce în ce de Jenna. Apoi apucă vâsla pe care o ţinea Jenna. Jenna reuşi să i-o smulgă şi tocmai se pregătea să izbească tare creatura aceea vâscoasă, când o voce spuse: – Oi. Nu tre’ să dai.

O creatură foarte asemănătoare cu o focă, acoperită cu o blană cafeniu-închis, plină de nămol, scoase capul din apă. Doi ochi rotunzi şi negri ca smoala o fixară pe Jenna, care ţinea încă vâsla ridicată.

— Mai bine las-o jos. Poate loveşti pe cineva. Vasăzică, pe unde aţi umblat? întrebă ţâfnos, vorbind tărăgănat, în felul locuitorilor mlaştinii. Aştept de ore întregi. Am îngheţat de tot. Cum ţi-ar plăcea să stai într-un şanţ şi să *aştepţi*?

Jenna nu reuşi să scoată decât un fel de chiţăit în chip de răspuns.

— Ce e ăla, Jen? întrebă Nicko, care stătea în spatele Băiatului 412, ca să fie sigur că nu mai face vreo boacănă, aşa că nu putea vedea creatura.

— Aăă… ăsta… făcu Jenna, arătând cu degetul spre creatură, care păru foarte ofensată.

— Cum adică asta? Adică cu? Vrei să spui *Smârcan*?

— Smârcan? Nu, nu am zis aşa ceva, bolborosi Jenna.

— Ei, am spus eu. Smârcan. Adică cu Eu sunt Smârcan, Smârcanul. Frumos nume, este?

— Foarte frumos, zise Jenna politicoasă.

— Ce se întâmplă? întrebă Silas, care îi ajunsese din urmă. Maxie, termină! *Termină*, am zis!

Maxie îl zărise pe Smârcan şi lătra ca turbat. Smârcanul se uită o clipă la Maxie şi dispăru sub apă. De când avuseseră loc faimoasele Vânători de

Smârcani, cu mulţi ani în urmă, Smârcanul de Mlaştină devenise o jivină rară, înzestrată însă cu o foarte bună memorie.

Smârcanul ieşi din nou din apă, de data aceasta la o distanţă apreciabilă.

— Sper că nu-l luaţi cu voi şi pe-asta, zise el uitându-se cu ură la Maxie. Nu mi s-a spus nimic despre unul din *ăştia*.

— Aud glas de Smârcan sau mi se pare? făcu Silas.

— Mda, răspunse Smârcanul.

— Smârcanul Zeldei?

— Mda.

— Te-a trimis după noi?

— Mda.

— Bun, zise Silas înviorat. Ne luăm după tine atunci.

— Mda, zise Smârcanul şi o luă înot pe Marele Canal, apoi o coti pe un braţ mai mic.

Braţul acesta era mult mai îngust decât Marele Canal, iar cursul lui întortocheat intra adânc în ţinutul mlăştinos, acoperit de omăt care sclipea în lumina lunii. Zăpada cădea fără încetare. Totul era tăcut şi liniştit; nu se auzeau decât plescăiturile şi bolboroselile Smârcanului care înota în faţa canoelor, scoţând din când în când capul din apă şi strigând „*Veniţi* după mine?”

— Nu văd cum am putea face *altceva*, îi spuse Jenna lui Nicko, vâslind pe canalul din ce în ce mai îngust. Ca şi cum am avea de ales.

Smârcanul îşi lua rolul foarte în serios şi

continuă să strige după ei până când ajunseră la un mic iaz din care porneau mai multe mici canale năpădite de plante de mlaştină.

— Mai bine îi aşteptăm şi pe ceilalţi, zise Smârcanul. Să nu se rătăcească.

Jenna se uită peste umăr să vadă unde erau Silas şi Marcia. Rămăseseră mult în urmă, fiindcă numai Silas vâslea. Marcia renunţase şi îşi ţinea amândouă mâinile în vârful capului. În spatele ei, un câine-lup abisinian cu botul lung şi ascuţit supraveghea semeţ scena, lăsând din când în când câte o dâră lucioasă de salivă drept în capul Marciei.

De îndată ce canoea ajunse în iaz şi Silas lăsă jos vâsla, obosit, Marcia declară pe un ton care nu admitea contrazicere:

— *Nu* mai stau niciun minut în faţa animalului ăstuia. Am părul plin de balele lui. E dezgustător. Eu cobor. Mai bine merg pe jos.

— Nu prea ar fi bine, înălţimea Voastră, se auzi vocea Smârcanului ieşind din apă lângă Marcia.

Se uita în sus la ea, clipind din ochii lui negri, strălucitori. Amuţise de uimire când îi văzuse cingătoarea de Vrăjitor Neobişnuit care sclipea în lumina lunii. Deşi era o creatură a mlaştinii mâloase, Smârcanului îi plăceau grozav lucrurile strălucitoare. Şi niciodată nu mai văzuse ceva atât de strălucitor ca cingătoarea de aur şi platină a Marciei.

— Nu prea ar fi bine să mergeţi pe jos prin

locurile astea, înălţimea Voastră, repetă cât putea de respectuos. O să vă luaţi după Focurile Rătăcitoare şi, până să vă daţi seama, o să vă treziţi în Bulboană. Mulţi s-au luat după Focurile Rătăcitoare şi nu s-au mai întors.

Maxie scoase un mârâit adânc, ca un tunet îndepărtat. Blana de pe ceafă i se zbârli şi deodată, parcă neputând să se împotrivească instinctului străvechi al câinilor de vânătoare, sări în apă după Smârcan.

— Maxie! *Maxie*! Ce câine *tont!* îşi ieşi Silas din fire.

Apa iazului era rece ca gheaţa. Maxie schelălăi disperat şi o luă înot câineşte spre canoea lui Silas şi a Marciei. Aceasta însă îi dădu un brânci înapoi în apă.

— Câinele ăsta *nu* se urcă aici, anunţă ea.

— Marcia, o să îngheţe.

— Nu-mi *pasă*.

— Maxie, hai încoace. Hai, băiete, zise Nicko.

Îl apucă de băsmăluţa de la gât şi, ajutat de Jenna, trase câinele în canoea lor. Canoea se legănă primejdios de tare, dar Băiatul 412, care nu avea deloc poftă să se trezească în apă, ca Maxie, apucă repede o rădăcină de copac şi o ţinu pe loc.

Maxie rămase câteva clipe tremurând, apoi făcu ce face orice câine ud: se scutură.

— *Maaaxie*! protestară Nicko şi Jenna în cor.

Băiatul 412 nu zise nimic. Nu putea să sufere câinii. Singurii câini pe care îi văzuse până atunci

erau dulăii înrăiţi ai Custozilor şi, deşi îşi dădea seama că Maxie nu semăna deloc cu ei, tot se aştepta să îl muşte dacă nu era cu băgare de seamă. Aşa că e uşor de înţeles cum se simţi Băiatul 412 atunci când Maxie se lungi pe fundul bărcii, îşi puse capul pe genunchii lui şi adormi. Era tot ce îi mai lipsea într-o zi şi aşa plină de ghinioane. Maxie, în schimb, era fericit. Cojocul de oaie al băiatului era moale şi călduros şi câinele îşi petrecu restul drumului visând că e acasă, făcut colac în faţa focului, împreună cu toţi membrii familiei Heap.

Smârcanul dispăruse însă.

— Domnule Smârcan, unde eşti? îl strigă Jenna cât putea de politicos.

Niciun răspuns. Tăcerea era deplină, acea tăcere care se lasă peste mlaştini când stratul de zăpadă acoperă bălţile şi smârcurile, face să amuţească bolboroselile şi plescăiturile şi goneşte toate jivinele alunecoase înapoi în mâl.

— Poftim, acum l-am pierdut şi pe Smârcanul acela amabil din cauza animalului ăstuia nerod, spuse Marcia cu reproş. Nici acum nu înţeleg de ce a trebuit să-l aduci cu tine.

Silas oftă. Niciodată nu îi trecuse prin cap că va trebui să stea într-o canoe alături de Marcia Overstrand. Dar chiar dacă, într-un moment de rătăcire, i-ar fi venit în minte o asemenea idee, exact aşa şi-ar fi închipuit că se vor petrece lucrurile.

Scrută orizontul, sperând să vadă căsuţa

unde locuia Mătuşa Zelda. Căsuţa se afla pe Insula Dragonului, una dintre multele insule din Mlaştină, care deveneau cu adevărat insule doar când mlaştina era inundată. În faţa lui, cât vedea cu ochii, era doar o întindere albă. Mai rău era că ceaţa începuse să se ridice şi să plutească deasupra apei, iar el ştia că, dacă se pune ceaţa, nu vor mai putea zări căsuţa, oricât de aproape de ea s-ar fi aflat.

Apoi îşi aduse aminte că, oricum, căsuţa era vrăjită, aşa că nimeni nu o putea vedea.

Acum, mai mult ca oricând, aveau nevoie de Smârcan.

— Se vede o lumină! exclamă deodată Jenna. Trebuie să fie Mătuşa Zelda. Vine după noi. Ia uitaţi-vă acolo!

Toţi ochii se îndreptară spre locul arătat de Jenna.

O luminiţă pâlpâitoare ţopăia pe deasupra mlaştinii, parcă sărind de la un smoc de iarbă la altul.

— Vine spre noi, zise Jenna bucuroasă.

— Nu, nu vine, spuse Nicko. Uite, se îndepărtează.

— Ar fi bine să-i ieşim în întâmpinare, spuse Silas.

Marcia nu prea era convinsă:

— Cum poţi fi sigur că e Zelda? Poate fi oricine. Orice.

La gândul că *ceva* care purta o lumină se îndrepta spre ei, amuţiră cu toţii. După o vreme

Silas spuse:

— Zelda e, negreşit. O văd bine.

— Nu, nu o vezi, îi tăie Marcia vorba. E un Foc *Rătăcitor*, aşa cum ne-a spus Smârcanul, şi ştia ce spune.

— Marcia, o cunosc foarte bine pe Zelda şi îţi spun sigur că ea e. Are un felinar. A venit tocmai de la căsuţă ca să ne caute, iar noi *stăm* şi nu facem nimic. Eu îi ies înainte.

— Se spune că smintiţii văd ce vor ei într-un Foc Rătăcitor, i-o întoarse Marcia, pe un ton aspru. Iar tu, Silas, tocmai ne-ai arătat că aşa este.

Silas dădu să coboare din canoe, dar Marcia îl apucă de pelerină.

— *Şezi*! se răsti la el, de parcă vorbea cu Maxie.

Dar Silas se eliberă din strânsoare, fără să ştie prea bine ce se întâmplă cu el, atras de flăcăruia pâlpâitoare şi de umbra Mătuşii Zelda, care apăreau şi dispăreau prin ceaţa din ce în ce mai deasă. Uneori Zelda era ispititor de aproape, cât pe ce să-i găsească şi să-i conducă spre un cămin primitor şi un pat cald, alteori se îndepărta, parcă cu regret, invitându-i să o urmeze. Silas nu mai putea suporta. Sări jos din canoe şi se îndreptă clătinându-se spre luminiţă.

— Tati! ţipă Jenna. Putem veni şi noi?

— Nu, nu puteţi, zise Marcia pe un ton categoric. Iar eu va trebui să mă duc să îl aduc înapoi pe bătrânul ăsta smintit.

Marcia tocmai trăgea aer în piept ca să

rostească Vraja Bumerang când Silas se împiedică şi căzu cât era de lung pe terenul mlăştinos. Cum zăcea acolo abia respirând, simţi că sub el nămolul începuse să se agite, ca şi cum nişte vietăţi mişunau în adâncurile lui. Încercă să se ridice, dar îşi dădu seama că nu poate. Parcă era lipit de pământ. Năucit de Focul Rătăcitor, Silas nu înţelegea de ce nu putea să se mişte. Încercă atunci să ridice capul ca să vadă ce se întâmplă, dar nici asta nu fu în stare. În acea clipă îşi dădu seama cu groază ce era cu el: *cineva îl trăgea de păr*.

Duse mâinile la cap şi descoperi înspăimântat că în părul lui lung, cârlionţat, se înfipseseră nişte degeţele descărnate care îi răsuceau şuviţele, le înnodau şi se apucau de ele, trăgându-l în acelaşi timp pe Silas în mlaştină. Silas se luptă cu disperare să scape de ele, dar cu cât se zbătea mai tare, cu atât degetele se încâlceau mai tare în părul lui. Încet dar neiertător, îl traseră pe Silas în jos până când mâlul îi acoperi ochii; în scurtă vreme avea să îi acopere şi nasul. Marcia vedea ce se întâmplă, dar ştia prea bine că nu poate să îi sară în ajutor lui Silas.

— Tati! strigă Jenna, dându-se jos din canoe. Te ajut eu, tati.

— Nu! o opri Marcia. În niciun caz. Focul Rătăcitor te ispiteşte, iar mlaştina te va trage şi pe tine la fund.

— Dar… dar nu putem să stăm şi să ne uităm la tati cum *se înecă*, izbucni Jenna în plâns.

În clipa aceea o formă maro bondoacă se ivi din apă, se căţără pe mal şi, sărind cu precizie de la un smoc de iarbă la altul, se apropie de Silas.

— Ce cauţi în Bulboană, domnu'? zise el pus pe harţă.

— Cuuum? îngăimă Silas, ale cărui urechi erau pline de noroi şi nu putea auzi decât ţipetele şi vaietele creaturilor ascunse în nămol.

Degetele descărnate continuau să-l tragă de păr şi să i-l răsucească, iar Silas începu să simtă că nişte dinţi ascuţiţi ca briciul i se înfigeau în pielea capului. Se zbătea din răsputeri, dar cu fiecare mişcare se cufunda mai tare în mâl şi în acelaşi timp ţipetele se înteţeau.

Jenna şi Nicko se uitau cu oroare cum se afundă tot mai mult în Bulboană. De ce nu făcea Smârcanul *nimic*? *Acum*, până nu era prea târziu. Până la urmă, Jenna nu mai putu să îndure şi sări iar jos din canoe, urmată de Nicko. Băiatul 412, care auzise despre Focul Rătăcitor de la singurul supravieţuitor al unui pluton întreg din Armata Tânără ce se pierduse în Bulboană cu câţiva ani mai înainte, o apucă pe Jenna de mână şi încercă să o tragă înapoi în canoe. Supărată, Jenna îi dădu un brânci.

Mişcarea aceea bruscă atrase atenţia Smârcanului.

— *Stai acolo, duduie*, zise el poruncitor.

Băiatul 412 o trase cu putere de haină şi Jenna căzu în canoe cu o bufnitură. Maxie schelălăi.

În ochii negri ai Smârcanului se citea îngrijorarea. Ştia prea bine ale cui erau degetele care îi suceau şi înnodau părul lui Silas şi îşi dădea seama că era la mare ananghie.

— Mărunţei afurisiţi! făcu el. Creaturi scârboase. Ia să trageţi voi pe nas o Suflare de Smârcan, blestemaţilor!

Smârcanul se aplecă deasupra lui Silas, trase adânc aer în piept şi suflă peste degetele care ieşeau din mlaştină. Din adâncuri răzbătu un ţipăt ascuţit, care le zgârie urechile, degetele încolăcite în părul lui Silas se desfăcură, iar sub el se simţi o mare agitaţie, ca şi cum creaturile nevăzute plecau de acolo.

Silas scăpase. Smârcanul îl ajută să se ridice şi să se şteargă de noroi pe faţă.

— Ţi-am spus că Focul Rătăcitor te va duce la Bulboană. Şi acolo ai ajuns, nu? îl mustră el pe Silas.

A

Acesta nu îi răspunse. Încă nu îşi revenise şi simţea că părul tot îi mai miroase puternic a Suflare de Smârcan.

— Acum eşti bine, domnu', îi zise Smârcanul. Da era cât pe ce, ascultă la mine. N-am mai *suflat* pe un Mărunţel de anul trecut, când au făcut prăpăd prin căsuţă. A, Suflarea de Smârcan e ceva minunat. Unora s-ar putea să nu le placă prea mult, da' eu le spun: „N-aţi mai gândi aşa dacă Mărunţeii din Bulboană ar fi pus mâna pe voi".

— Da, chiar aşa. Mulţumesc, Smârcane.

Mulţumesc foarte mult, mormăi Silas, care era încă ameţit.

Smârcanul îl conduse grijuliu până la canoe.

— Mai bine staţi în faţă, înălţimea Voastră, zise Smârcanul Marciei. Domnu’ nu e, cum s-ar zice, în putere să ţină cârma.

Ajutat de Marcia, îl urcă pe Silas în canoe, apoi se cufundă din nou în apă.

— Vă duc la Don’şoara Zelda, da’ să ţineţi animalul ăla la o parte, zise el uitându-se pe sub sprâncene la Maxie. Am făcut urticarie de la urletul lui. Sunt tot numai bube. Ia puneţi mâna, zise el arătându-i Marciei burta umflată ca o tobă.

— E foarte amabil din partea dumitale, dar nu, mulţumesc, nu chiar acum, răspunse Marcia cu o voce pierdută.

— Atunci altă dată.

— Într-adevăr.

— Bun aşa, încheie Smârcanul şi o porni înot pe un canal mic, pe care nu îl văzuseră până atunci. Hai, *veniţi* după mine? o luă el de la cap

ALTHER
RĂMÂNE SINGUR

I

În timp ce Smârcanul şi cele două canoe îşi croiau drum prin mlaştină pe canalele întortocheate, Alther o luase pe drumul pe care mergea cu barca lui, *Molly*, când se întorcea la Castel. Zbura aşa cum îi plăcea cel mai mult – repede şi la mică înălţime –, aşa că nu îi trebui mult până să ajungă din urmă barca-săgeată. Era o privelişte jalnică. Cei zece vâslaşi abia dacă mai puteau trage la vâsle, iar barca se târa cu greu în susul râului. Vânătorul stătea ghemuit la pupă tremurând de frig şi furie, cu gândul la ce îl aştepta odată ajuns la Castel. De parcă asta nu ar fi fost de ajuns, Ucenicul, care era la provă, se

fâţâia de colo-colo, spre iritarea din ce în ce mai mare a Vânătorului, şi izbea din când în când cu piciorul în copastie, pe de o parte fiindcă se plictisea de moarte, iar pe de alta fiindcă voia să îşi mai dezmorţească picioarele.

Alther zbură nevăzut pe deasupra bărcii, căci nu se arăta decât cui voia el, şi îşi continuă călătoria. Deasupra lui cerul până atunci limpede se acoperea cu nori grei de zăpadă; luna dispăru şi malurile râului, acoperite cu un strat de zăpadă sclipitoare, se cufundară în întuneric. Pe când Alther se apropia de Castel, fulgi mari şi pufoşi de zăpadă începură să cadă leneş din cer, iar când ajunse la ultimul cot al râului, trecând pe lângă Steiul Corbului, văzduhul se umplu de ninsoare.

Atunci îşi încetini zborul, căci până şi unei fantome îi e greu să găsească drumul printr-o furtună de zăpadă, şi se îndreptă atent spre Castel. Puţin după aceea, zări prin perdeaua albă de zăpadă tăciunii încă mocnind – tot ce mai rămăsese din Ceainăria şi Berăria lui Sally Mullin. Fulgii de zăpadă sâsâiau şi plesneau când atingeau pontonul carbonizat. Alther zăbovi o clipă cu ochii la jalnicele rămăşiţe ale mândriei şi bucuriei lui Sally; spera din tot sufletul că undeva, în josul râului, Vânătorul avea şi el parte de furtuna de zăpadă.

Alther zbură pe deasupra grămezii de gunoi, văzu grilajul pentru şobolani aruncat deoparte şi urcă drept pe lângă zidul Castelului. Nu se aştepta să fie atâta linişte în Castel. Crezuse că va vedea

vreun semn al agitaţiei de cu o seară înainte, dar acum trecuse de miezul nopţii şi un strat proaspăt de zăpadă acoperea curţile pustii şi vechile clădiri de piatră. Făcu un ocol pe lângă Palat şi urmă drumul larg, cunoscut drept Calea Vrăjitorilor, care ducea la Turn. Era destul de tulburat, neştiind ce avea să găsească.

Zbură pe lângă Turn şi zări repede mica fereastră arcuită pe care o căuta. Trecu prin fereastră şi ajunse în faţa uşii Marciei, sau, mai bine zis, care fusese a Marciei până cu câteva ore în urmă. Alther făcu echivalentul fantomatic al trasului adânc de aer în piept, şi-şi adună gândurile. Apoi se descompuse cu grijă, atât cât să poată trece prin scândurile groase, purpurii, şi balamalele de argint masiv ale uşii, după care se readună cu îndemânare de cealaltă parte a uşii. Perfect. Se întorsese în apartamentul Marciei.

Tot aşa cum se întorsese şi Vrăjitorul întunecat, Necromantul, DomDaniel.

DomDaniel dormea pe sofaua Marciei. Dormea pe spate, cu roba neagră strânsă în jurul său şi pălăria lui cilindrică neagră trasă peste ochi. Capul i se odihnea pe pernele Băiatului 412. Avea gura deschisă şi sforăia tare. Nu era o privelişte prea plăcută.

Alther rămase cu ochii la DomDaniel. I se părea ciudat să îl regăsească pe vechiul lui Magistru în acelaşi loc în care petrecuseră atâţia ani împreună. Nu îşi amintea cu drag de acei ani, deşi atunci învăţase totul despre Magie, şi chiar

mai mult decât şi-ar fi dorit. DomDaniel fusese un Vrăjitor Neobişnuit arogant şi nesuferit. Nu era câtuşi de puţin interesat de Castel sau de oamenii care aveau nevoie de ajutorul lui. Nu voia decât putere absolută şi tinereţe veşnică. Sau, mai bine zis, fiindcă lui DomDaniel îi luase ceva timp ca să se lămurească, vârstă mijlocie veşnică.

Aşa cum dormea sforăind, DomDaniel arăta aproape la fel ca atunci, cu mulţi ani în urmă, numai că, uitându-se mai bine, Alther îşi dădu seama că nu era chiar neschimbat. Pielea lui de Necromant avea o nuanţă cenuşie care mărturisea despre anii petrecuţi sub pământ în tovărăşia Umbrelor şi Nălucilor. Era încă învăluit în aerul Tărâmului Celuilalt, care umplea camera de miros de mucegai vechi şi pământ umed. Chiar sub ochii lui Alther, o şuviţă de scuipat începu să i se scurgă din colţul gurii, i se prelinse pe bărbie şi picură pe mantia neagră.

În sunetul sforăielilor lui DomDaniel, Alther făcu ochii roată prin cameră. Spre mirarea lui, totul era ca înainte, ca şi cum Marcia tocmai urma să intre, să se aşeze şi să îi spună ce se întâmplase în ziua aceea, aşa cum făcea de obicei. Dar apoi văzu o arsură mare de tot în locul unde Fulgerul Nimicitor o lovise pe Asasină. Arsura neagră era chiar pe covorul scump de mătase al Marciei şi avea forma trupului Asasinei.

„Deci chiar *aşa* s-a întâmplat”, se gândi Alther.

Apoi pluti până la gura jgheabului de gunoi,

al cărui chepeng rămăsese deschis, şi se uită în întuneric. Se cutremură gândindu-se ce călătorie îngrozitoare avuseseră de făcut. După aceea, fiindcă era hotărât să facă *ceva*, oricât de mic, trecu graniţa dintre lumea fantomelor şi lumea vie şi făcu ceva.

Trânti chepengul cu zgomot.

Zdrang!

DomDaniel se trezi cu un tresărit, sări în capul oaselor şi se uită în jur, nedându-şi seama de prima dată unde se află. Îşi aminti însă aproape imediat şi scoase un oftat de satisfacţie. Se afla acolo unde îi era locul, în locuinţa Vrăjitorului Neobişnuit. Se întorsese în vârful Turnului. Se întorsese ca să se răzbune. Roti privirea prin cameră, aşteptându-se să îl vadă pe Ucenicul care ar fi trebuit să se întoarcă de câteva ore bune, aducându-i vestea mult aşteptată a sfârşitului Prinţesei şi al femeii aceleia îngrozitoare, Marcia Overstrand, ca să nu mai spunem de încă vreo doi din familia Heap. „Cu cât mai puţini, cu atât mai bine”, îşi spuse DomDaniel. Îl luă frigul în aerul rece al nopţii şi pocni din degete ca să reaprindă focul în cămin. Flăcările ţâşniră, dar *puf*! Alther le stinse. După care tot Alther îndreptă fumul afară din cămin în cameră, făcându-l pe DomDaniel să se înece şi să tuşească.

„O fi bătrânul Necromant aici şi nu îmi stă în putere să îl izgonesc, dar cel puţin nu o să-i priască”, îşi spuse Alther înverşunat. „O să fac tot ce va depinde de mine”.

Târziu, spre dimineaţă, după ce DomDaniel se dusese în dormitor şi se străduise mult timp să adoarmă fiindcă cearşafurile păreau că vor să îl sugrume, târziu spre dimineaţă deci, se întoarse şi Ucenicul. Era palid de oboseală şi de frig, iar zăpada se întărise pe roba lui verde. Gardianul care îl escortase se grăbi să plece şi el rămase tremurând în faţa uşii Maestrului, bănuind ce îl aşteaptă.

DomDaniel era foarte prost dispus când uşa se deschise pentru a-i da drumul Ucenicului înăuntru.

— Sper, îi spuse DomDaniel băiatului înspăimântat, că ai veşti *interesante* pentru mine.

Alther se învârtea în jurul băiatului, care era atât de ostenit că abia putea vorbi. Îi părea rău pentru băiat: nu era vina lui că devenise Ucenicul lui DomDaniel. Suflă peste foc şi flăcările izbucniră din nou. Băiatul văzu flăcările ridicându-se şi dădu să se apropie de cămin ca să se încălzească.

— Unde te duci? întrebă DomDaniel cu glas tunător.

— Mm… mi-e frig, domnule.

— Nu te apropii de foc până nu-mi spui ce s-a întâmplat. I-aţi *înlăturai*?

Băiatul părea nedumerit.

— Eu… i-am spus că e o Proiecţie, se bâlbâi el.

— Ce tot bolboroseşti acolo, băiete? Ce era o Proiecţie?

— Barca lor.

— Ei, măcar *atât* ai reuşit şi tu. Nu era nicio greutate. Dar sunt înlăturaţi? *Morţi*? *Da sau nu*?

DomDaniel striga din ce în ce mai tare. Ghicise răspunsul, dar voia să îl audă din gura băiatului.

— Nu, şopti băiatul îngrozit.

Zăpada de pe roba lui udă începuse să se topească la slaba căldură pe care o dădea focul aprins de Alther, picurând pe podea.

DomDaniel îi aruncă o privire cruntă.

— Mereu mă dezamăgeşti. Eu fac tot ce pot ca să te scap dintr-o familie cu care oricui i-ar fi *ruşine*. Îţi ofer o educaţie la care majoritatea băieţilor *visează* doar. Iar tu, tu ce faci? Te porţi ca un *neghiob*! Chiar nu pot să înţeleg. Un băiat ca tine ar fi trebuit să dea de urma bandei cât ai clipi din ochi. Iar tu îmi vii cu poveşti despre Proiecţii şi… şi… *laşi şi apă pe podele*!

DomDaniel îşi zise că, de vreme ce *el* era treaz, nu vedea de ce nu ar fi şi Custodele Suprem. Cât despre Vânător, voia *foarte* mult să audă ce are de spus în apărarea lui. DomDaniel ieşi ţanţoş, trânti uşa după el şi începu să coboare scara de argint acum înţepenită. Paşii lui trezeau ecouri în multele etaje rămase goale după plecarea tuturor Vrăjitorilor Obişnuiţi în seara dinainte.

Lipsit de Magie, Turnul Vrăjitorilor era îngheţat şi întunecat. Un vânt rece se văita urcând prin Turn ca printr-un horn uriaş, uşile camerelor

goale se trânteau cu un zgomot lugubru. Coborând, DomDaniel, care aproape ameţise învârtindu-se pe scara în spirală, se bucura de toate aceste schimbări. Aşa urma să arate Turnul de acum înainte. Un loc al Magiei întunecate. Fără Vrăjitorii Obişnuiţi care îl enervau atât de mult cu farmecele lor de doi bani. Fără scamatorii, miros de smirnă, acorduri plăcute auzului şi, mai ales, fără culori şi lumini fluşturatice. Magia *lui* avea să fie folosită doar pentru lucruri mari. Mă rog, s-ar putea să facă o excepţie şi să repare scara.

În cele din urmă, DomDaniel ajunse în holul de la intrare, pustiu, cufundat în întuneric. Uşile de argint ale Turnului, fără rost acum, erau deschise. Vântul suflase zăpada înăuntru şi acoperise mozaicul, înţepenit şi el acum, devenit nişte simple dale de piatră. DomDaniel ieşi repede pe uşă şi traversă curtea cu paşi hotărâţi.

Mergând prin zăpadă spre Palat, pe Calea Vrăjitorilor, se gândea că înainte să plece ar fi trebuit să-şi schimbe roba de noapte şi papucii. Aşa, ajunse la Poarta Palatului cu hainele ude, arătând cam jalnic, şi Gardianul nu îl lăsă să intre.

DomDaniel îl lovi cu un Fulger Nimicitor şi intră. La scurtă vreme după aceea, Custodele Suprem era trezit din somn pentru a doua noapte consecutiv.

Rămas singur în Turn, Ucenicul se dusese împleticindu-se până la sofa şi căzuse într-un somn bântuit de vise rele. Lui Alther i se făcu milă de el şi lăsă focul să ardă. Cât dormi băiatul,

fantoma profită de ocazie şi mai făcu câteva schimbări. Slăbi baldachinul greu de deasupra patului, lăsându-l să atârne doar de un fir. Scoase fitilurile din toate lumânările. Schimbă culoarea apei din butoaie într-un verde nesănătos şi aduse în bucătărie o familie numeroasă de gândaci deosebit de agresivi. Puse un şobolan nevricos sub podea şi slăbi încheieturile scaunelor celor mai confortabile. La sfârşit, după ce se gândi ce ar mai putea face, schimbă pălăria cilindrică a lui DomDaniel, care rămăsese aruncată pe pat, cu alta, puţin mai mare.

Când se crăpă de ziuă, Alther îl lăsă pe Ucenic adormit şi se îndreptă spre Pădure, unde urmă poteca pe care mersese odată cu Silas când fuseseră să le facă o vizită lui Sarah şi Galen, cu mulţi ani în urmă.

CĂSUŢA MĂTUŞII ZELDA

Oricât ar părea de necrezut, a doua zi dimineaţă Jenna se trezi din cauza liniştii. După ce zece ani se trezise zi de zi în zgomotele amestecate ale Hardughiei, ca să nu mai spunem de zarva pe care o făceau cei şase băieţi Heap, liniştea era asurzitoare. Jenna deschise ochii şi o clipă i se păru că visează. Unde se afla? De ce nu era acasă în dulap? De ce aici nu erau decât Jo-Jo şi Nicko? Unde erau ceilalţi fraţi?

Apoi îşi aminti.

Se ridică în capul oaselor încet, ca să nu îi

trezească pe băieţii care dormeau alături de ea, lângă focul care ardea mocnit în căsuţa Mătuşii Zelda. Îşi strânse plapuma în jurul ei căci, deşi focul era aprins, în cameră era frig şi umezeală. Apoi duse şovăind mâna la cap.

Deci era *adevărat*. Încă avea coroniţa de aur. Era încă Prinţesă. Nu fusese doar un cadou de ziua ei.

Cu o zi înainte Jenna încercase acelaşi sentiment de irealitate pe care îl avea în fiecare an. Sentimentul că ziua ei aparţinea unei alte lumi, unui alt timp, şi că tot ceea ce se întâmpla de ziua ei nu era aievea. Datorită acestui sentiment Jenna trecuse neaşteptat de bine peste uimitoarele evenimente ale celei de-a zecea zile de naştere; era sigură că, orice s-ar fi întâmplat, a doua zi toate vor reveni la normal, aşa că nu avea prea mare importanţă.

Numai că de data asta era cu totul altfel.

Jenna se înfăşură mai bine în plapumă şi începu să cântărească cele întâmplate. Era *Prinţesă*.

Jenna şi cea mai bună prietenă a ei, Bo, îşi spuneau adesea că amândouă sunt în realitate Prinţese surori, pierdute cu mult timp în urmă, pe care soarta le adusese împreună în aceeaşi bancă din clasa a şasea la Şcoala numărul trei din Partea de Est. Jenna era aproape convinsă că aşa era şi, fără să ştie nici ea de ce, i se părea firesc. Pe de altă parte, de câte ori se ducea acasă la Bo să se joace îşi spunea că Bo nu ar fi putut nicidecum

face parte din altă familie. Bo, cu părul ei roşu, cârlionţat şi faţa plină de pistrui, semăna atât de bine cu mama ei că nu avea cum să fie fiica *altcuiva*. Dar Bo o luase peste picior când adusese vorba despre asta, aşa că Jenna renunţase.

Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe de ce arăta atât de deosebită de mama ei. Ca şi de fraţii şi de tatăl ei. De ce doar ea avea păr negru? Şi de ce nu avea ochi verzi? Jenna îşi dorea cu disperare să i se înverzească şi ei ochii. De fapt, până cu o zi înainte încă mai sperase că aşa va fi.

Îşi dorise atât ca Sarah să îi spună şi ei, cum le spusese pe rând tuturor băieţilor: „Cred că ochii tăi *încep* să îşi schimbe culoarea. Chiar sunt puţin verzi astăzi”. Şi câtăva vreme după aceea: „Creşti *foarte* repede. Ai ochii aproape tot atât de verzi că ai tatălui tău”.

Dar când Jenna o întreba de ce ochii ei nu sunt verzi, că ai fraţilor ei, Sarah nu spunea decât: „Tu eşti *fetiţa* noastră, Jenna. Eşti deosebită. Ai ochi foarte frumoşi”.

Jenna nu se lăsa însă păcălită. Ştia foarte bine că şi fetele pot avea ochi verzi de Vrăjitor. De pildă, Miranda Bott, care locuia ceva mai încolo şi al cărei bunic avea un magazin de mantale la mâna a doua. Miranda avea ochi verzi, deşi numai *bunicul* ei era Vrăjitor. Atunci *ea* cum de nu avea?

Era îngrijorată gândindu-se la Sarah, căci nu ştia când o va vedea din nou. Se întreba şi dacă Sarah va mai dori să îi fie mamă, acum că toate se schimbaseră.

Apoi se hotărî să nu îşi mai facă tot soiul de gânduri. Se ridică şi, ţinându-şi plapuma strâns în jurul ei, păşi cu grijă peste cei doi băieţi. Se opri o clipă să se uite la Băiatul 412 şi se întrebă de ce crezuse că e Jo-Jo. O înşelaseră umbrele din cameră…

Încăperea era cufundată în întuneric; doar focul arunca o lumină palidă, dar Jenna se obişnuise cu penumbra, aşa că se plimba de colo-colo, trăgând plapuma după ea, încercând să desluşească lucrurile din jur.

Căsuţa nu era mare. La parter avea o cameră, la capătul căreia era o vatră uriaşă. O grămadă de buşteni ardea mocnit pe piatra încinsă. Nicko şi Băiatul 412 dormeau adânc pe un covor în faţa focului, fiecare învelit într-una din plăpumioarele pe care Mătuşa Zelda le făcea din petice multicolore. În mijlocul camerei era o scară îngustă sub care se afla un dulap. Pe uşa închisă scria cu litere aurite: POŢIUNI INSTABILE ŞI OTRĂVURI SPECIALE. Jenna se hotărî să nu îşi bage nasul unde nu îi fierbe oala. Se uită în sus. Scara ducea într-o cameră mare şi întunecată unde dormeau Mătuşa Zelda, Marcia şi Silas. Şi, bineînţeles, Maxie, ale cărui sforăieli se auzeau până jos. Ori poate că Silas sforăia, iar Maxie fornăia? Când dormeau, stăpânul şi câinele scoteau cam aceleaşi sunete.

Camera de jos nu era înaltă, iar pe tavan se vedeau bârnele cioplite din care era făcută căsuţa. De bârne atârnau câte şi mai câte: vâsle pentru

barcă, pălării, traiste cu scoici, cazmale, săpăligi, saci cu cartofi, încălţări, panglici, mături, mănunchiuri de stuf, împletituri din nuiele şi, desigur, sute de legături de ierburi pe care Mătuşa Zelda fie le cultiva ea însăşi, fie le cumpăra de la Târgul de Magie, care se ţinea odată la un an şi o zi în Port. Fiind o Vrăjitoare Albă, Mătuşa Zelda folosea ierburile pentru farmece şi poţiuni, dar şi ca medicamente. Rar s-ar fi întâmplat să îi spui Mătuşii Zelda despre o plantă ceva ce nu ştia deja.

Jenna privi în jur. Se simţea bine ştiind că numai ea era trează şi că putea merge unde poftea. Se plimba de colo-colo, gândindu-se ce ciudat e să trăieşti într-o căsuţă cu patru pereţi care nu erau şi pereţii altei locuinţe. Era atât de diferită de harababura din Hardughie, dar deja se simţea aici ca la ea acasă. Ceva mai încolo, Jenna văzu câteva fotolii vechi dar comode, o masă foarte curată care nu părea gata să cadă şi să îşi dea duhul din clipă în clipă, şi – ceea ce i se părea de necrezut – podeaua abia măturată şi *goală*. Pe podea nu se afla *nimic* altceva decât câteva covoare uzate şi, lângă uşă, o pereche de cizme ale Mătuşii Zelda.

Aruncă o privire în bucătăria micuţă, cu o chiuvetă mare, oale şi cratiţe curate, puse în ordine, şi o masă mică, dar acolo era prea frig ca să intre. Apoi se duse spre celălalt capăt al camerei, unde se înşirau pe pereţi rafturi întregi de sticluţe şi borcane cu poţiuni, la fel ca la ea acasă. Unele le recunoscu şi-şi aminti că le folosea

şi Sarah. Fuziuni de Broască, Mixtură Magică şi Băutură de Bază îi erau bine cunoscute Jennei. Alături, la fel ca acasă, în jurul unui mic pupitru înţesat de tocuri, hârtii şi caiete frumos aranjate, se aflau stive de cărţi de Magie care se înălţau până în tavan. Erau atât de multe că acopereau aproape tot peretele dar, spre deosebire de acasă, nu zăceau împrăştiate şi pe podea.

Zorile pătrunseră prin geamurile îngheţate şi Jenna se hotărî să arunce o privire şi afară. Merse pe vârfuri până la uşa mare de lemn şi trase uşor de zăvorul uriaş. Apoi deschise cu grijă uşa, sperând că nu va scârţâi, ceea ce nu se întâmplă fiindcă Mătuşa Zelda, ca orice vrăjitoare, avea grijă să ungă balamalele şi zăvoarele. O uşă care scârţâie în casa unei Vrăjitoare Albe e semn rău, semn de Magie prost folosită şi farmece nepotrivite.

Jenna se furişă afară şi se aşeză pe prag, cu plapuma strâns înfăşurată pe ea. Aerul din prima oră a dimineţii era atât de rece că răsuflarea i se transforma în norişori albi. Deasupra mlaştinii atârna o ceaţă deasă. Se întindea pe pământ şi se răsucea deasupra apei şi în jurul unui pod de lemn care trecea peste un canal lat. Canalul mergea de jur-împrejurul ostrovului pe care locuia Mătuşa Zelda, ca un şanţ de apărare. Apa era întunecată şi liniştită, de parcă o pieliţă subţire era întinsă la suprafaţă, dar Jenna îşi dădu seama că în acel moment, chiar sub ochii ei, apa se umfla, ieşind din matcă şi năpădind malurile ostrovului.

Jenna urmărise ani de zile fluxul şi refluxul, aşa că ştia că în acea dimineaţă apele se umflaseră, mai ales că în noaptea dinainte fusese lună plină, şi mai ştia şi că în scurtă vreme apa se va retrage, la fel ca apa râului care curgea pe sub fereastra ei de acasă. În câteva ceasuri apa va fi la nivelul cel mai scăzut, iar în mâlul şi nisipul ud rămase în urmă vor veni păsările de apă să scurme cu ciocurile lor lungi, încovoiate.

Discul alburiu al soarelui se ridică încet prin stratul gros de ceaţă. În jur liniştea începea să fie înlocuită de zgomotele dimineţii. Jenna tresări când auzi un cloncănit insistent şi se uită peste umăr să vadă de unde venea. Uimită, văzu ceva mai încolo forma unei bărci de pescar apărând din ceaţă.

După ce văzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore mai multe lucruri noi şi ciudate decât în întreaga ei viaţă, Jenna nu se mai minună să vadă acum o barcă de pescuit al cărei echipaj era format din găini. Rămase în prag şi aşteptă ca barca să treacă. După câteva minute, văzând că barca nu s-a mişcat, se gândi că poate se împotmolise, dar puţin mai târziu, când ceaţa se mai ridică, îşi dădu seama despre ce era vorba: barca de pescuit era un coteţ de găini. Pe scăriţa de lemn coborâră cu grijă vreo duzină de găini care, odată ajunse pe pământ, se apucară de treaba lor de fiecare zi – să scurme şi să ciugulească.

„Lucrurile nu sunt totdeauna ceea ce par a

fi”, cugetă Jenna.

Din ceaţă se auzi chemarea unei păsări de baltă, iar dinspre apă veneau plescăituri înfundate, făcute, spera ea, de animale cu blană. Îi trecu prin minte că ar putea fi şerpi-de-apă sau anghile, dar alungă din minte acest gând. Se propti de canatul uşii, respirând adânc aerul proaspăt, uşor sărat, al mlaştinii. În jur era linişte şi pace. Nici nu ţi-ai fi putut dori mai mult.

— Bău! făcu Nicko. Te-am prins, Jen!

— Nicko, protestă Jenna. Faci atâta gălăgie. Şşş!

Nicko se aşeză pe prag alături de Jenna şi trase de plapumă ca să se acopere şi el.

— Te rog, spuse Jenna.

— Ce?

— Te rog, Jenna, pot să mă acopăr şi eu cu plapuma? Da, sigur, Nicko. Mulţumesc foarte mult, Jenna, eşti foarte drăguţă. Cu plăcere, Nicko.

— Bine, atunci renunţ, zise Nicko. Îmi închipui că acum, că eşti Domnişoara Mare şi Tare, trebuie să fac şi o reverenţă graţioasă.

— Băieţii nu fac reverenţe graţioase, râse Jenna, ci plecăciuni respectuoase.

Nicko sări în picioare şi, fluturând cu un gest larg o pălărie imaginară, făcu o plecăciune până la pământ.

— Foarte bine, râse Jenna din nou şi bătu din palme. Aşa să faci în fiecare dimineaţă.

— Mulţumesc, Maiestate, răspunse Nicko

grav, punându-şi la loc pe cap pălăria imaginară.

— Pe unde o fi Smârcanul? întrebă Jenna somnoroasă.

— Probabil pe fundul vreunei băltoace de noroi. Nu cred că doarme într-un pat, răspunse Nicko şi căscă.

— Cred că n-ar putea suporta, râse Jenna. Un pat e prea uscat şi curat.

— Ei bine, zise Nicko, eu mă duc înapoi în pat. Mai trebuie să dorm vreo două ore, nu ca tine.

Dădu la o parte plapuma şi intră în casă, căutând căldura focului. Se înfăşură în plapuma lui şi adormi. Jenna îşi dădu seama că şi ei îi era somn. Pleoapele o înţepau, căci nu dormise destul, şi începea să-i fie frig. Se ridică, strânse plapuma în jurul ei, intră în camera slab luminată de foc şi închise cu grijă uşa.

MĂTUŞA ZELDA

Bună dimineaţa tuturor! se adresă veselă Mătuşa Zelda grămezii de plăpumi din faţa focului.

Băiatul 412 se trezi pe dată, cuprins de panică. Se aştepta să fie nevoit să ţâşnească din patul lui şi să se alinieze afară în treizeci de secunde pentru apelul nominal, după cum era regula în Armata Tânără. Se uita nedumerit la Mătuşa Zelda, care nu semăna câtuşi de puţin cu cel care îl chinuia în armată – Cadetul-şef tuns la zero care se distra aruncând găleţi de apă rece ca

gheaţa peste cei care nu săreau imediat din pat. Ultima dată când i se întâmplase aşa ceva, Băiatul 412 trebuise să doarmă în patul ud şi rece zile în şir înainte să se usuce. Acum sări în picioare cu o figură înspăimântată, dar se mai linişti când văzu că Mătuşa Zelda nu avea o găleată cu apă îngheţată în mână. De fapt, ţinea în mâini o tavă cu căni cu lapte fierbinte şi o grămadă uriaşă de pâine prăjită unsă cu unt.

— Nu, băiete, spuse ea. Nu e nicio grabă. Bagă-te la loc sub plapumă şi bea-ţi laptele cât e cald.

Îi dădu o cană cu lapte şi cea mai mare felie de pâine prăjită. Băiatul, se gândea Mătuşa Zelda, ar trebui să mai pună ceva carne pe el.

Băiatul 412 se înfăşură la loc în plapumă şi, încă temător, bău laptele şi mâncă pâinea cu unt. Între două înghiţituri se uita în jur cu ochii lui mari, cenuşii, ca şi cum îl pândea o primejdie.

Mătuşa Zelda se aşează pe un scaun vechi lângă foc şi mai aruncă vreo doi-trei buşteni peste tăciuni. În scurt timp, în vatră ardea un foc bun şi ea îşi încălzea mâinile deasupra flăcărilor. Băiatul 412 trăgea cu ochiul la ea de câte ori i se părea că nu îl vede. Bineînţeles că ea observase, numai că, fiind atât de obişnuită să aibă grijă de fiinţe înspăimântate sau rănite, îl privea pe Băiatul 412 ca pe un animăluţ din mlaştină pe care trebuia să îl îngrijească până se făcea bine. De fapt, băiatul îi aducea cel mai bine aminte de un iepuraş îngrozit pe care îl scăpase din ghearele unui Râs-de-

Mlaştină nu cu multă vreme în urmă. Râsul se jucase cu iepuraşul ore în şir, ciupindu-l de urechi şi tăvălindu-l prin iarbă, delectându-se să îl vadă înţepenit de groază înainte să îi rupă gâtul. La un moment dat, tot jucându-se, îl lovise prea tare cu laba şi îl aruncase pe potecă, chiar la picioarele Mătuşii Zelda. Ea îl înhăţase repede, îl băgase în traista mare de care nu se despărţea când umbla prin mlaştină şi îl dusese acasă. Râsul se învârtise pe acolo câteva ore, fără să înţeleagă ce se întâmplase cu jucăria lui.

Iepurele rămăsese multe zile lângă foc, privind-o la fel cum

O privea acum Băiatul 412. Mătuşa Zelda îşi făcu de lucru înteţind focul, făcându-se că nu îl bagă în seamă pe băiat, ca nu cumva să îl sperie şi mai tare. În rest, ştia că şi el se va face bine, la fel ca iepurele.

Băiatul o privea cu coada ochiului. Mătuşa Zelda avea păr cărunt, creţ, obraji rozalii, un zâmbet prietenos şi ochi de vrăjitoare, de un albastru strălucitor. Era îmbrăcată, îşi dădu el seama după ce se uită de mai multe ori, într-un fel de rochie făcută din petice colorate, atât de largă că nu îţi puteai da seama cum arată ea de fapt, mai ales când stătea jos. Băiatului i se părea că Mătuşa Zelda intrase într-un cort peticit şi chiar în acel moment scosese capul prin vârful cortului, ca să vadă ce se întâmplă. Ideea îl distră atât de tare că o umbră de zâmbet îi apăru în colţul gurii.

Mătuşa Zelda zări zâmbetul şi se bucură. Nu

mai văzuse un copil atât de slab şi speriat şi o cuprinsese amărăciunea gândindu-se cum de ajunsese aşa. Când mai trecuse prin Port auzise vorbindu-se de Armata Tânără, dar nu îi venise să creadă poveştile îngrozitoare pe care le spunea lumea. Nu putea crede că cineva ar putea să se poarte astfel cu copiii. Acum însă începu să se întrebe dacă nu cumva era mai mult adevăr în acele poveşti decât îşi dăduse ea seama.

Mătuşa Zelda îi zâmbi Băiatului 412, apoi se ridică oftând de pe scaun şi plecă alene să mai aducă nişte lapte cald.

În lipsa ei, Nicko şi Jenna se treziră. Băiatul 412 se uită la ei cu ochii mari, apoi se trase niţel mai la o parte; nu uitase cum îl ţintuise Jenna la pământ cu o seară înainte. Dar Jenna îi zâmbi somnoroasă şi îl întrebă: – Ai dormit bine?

Băiatul dădu din cap şi se uită la cana de lapte aproape goală. Nicko se ridică în capul oaselor, mormăi un „bună dimineaţa” la adresa Jennei şi a Băiatului 412 şi înhăţă o felie de pâine prăjită, dându-şi de-abia atunci seama cât de foame îi era. Mătuşa Zelda se întoarse, aducând un ulcior cu lapte cald.

— Nicko, spuse ea zâmbind. Te-ai schimbat ceva de când nu te-am mai văzut, trebuie să recunosc. Pe vremea aceea erai doar un bebeluş. Iar eu veneam destul de des în vizită la părinţii tăi în Hardughie. Ce vremuri frumoase!

Oftă şi îi dădu o cană cu lapte cald.

— Şi Jenna noastră! zâmbi ea larg. Mereu am

vrut să vin să te văd, numai că era foarte greu după… după o vreme. Silas însă a avut grijă şi mi-a spus totul despre tine.

Jenna zâmbi sfioasă, bucurându-se că Mătuşa Zelda spusese „a noastră”. Luă cana pe care l-o întinsese şi rămase cu ochii la foc, pe jumătate adormită.

Tăcură cu toţii, mulţumiţi. Singurele zgomote care se auzeau acum erau sforăiturile lui Silas şi Maxie în încăperea de sus şi crănţănitul pâinii prăjite. După o vreme, Jennei, care stătea sprijinită de perete, i se păru că aude un mieunat slab dinăuntrul peretelui, dar fiindcă, bineînţeles, era imposibil, se gândi că vine de afară şi nu-i dădu atenţie. Mieunatul se repetă. Se auzea din ce în ce mai tare şi parcă era tot mai supărat. Lipi urechea de perete şi auzi clar mieunatul unei pisici supărate.

— Ho pisică în perete… zise Jenna.

— Şi, mai departe? spuse Nicko. Gluma asta nu o ştiu.

— Nu e o glumă. Chiar e o pisică în perete. O aud foarte bine.

Mătuşa Zelda sări în sus.

— Vai de mine! Am uitat total de Berta. Jenna, scumpo, vrei tu să-i deschizi uşa?

Cum Jenna nu înţelegea, Mătuşa Zelda îi arătă o uşiţă de lemn în perete, chiar lângă podea. Jenna trase de uşă, o deschise şi în cameră intră legănându-se… o raţă foarte cătrănită.

— Îmi pare rău, Berta, scumpete, se scuză

Mătuşa Zelda. Aştepţi de mult?

Berta trecu legănându-se peste grămada de plăpumi şi se aşeză lângă foc. Raţa era supărată, se vedea cât de colo. Se întoarse dinadins cu spatele la Mătuşa Zelda şi îşi zbârli penele. Mătuşa Zelda se aplecă şi o mângâie.

— Să v-o prezint pe pisica mea, Berta, zise ea.

Trei perechi de ochi uimiţi se uitară la Mătuşa Zelda. Nicko înghiţi laptele pe partea cealaltă şi se înecă. Băiatul 412 făcu o mutră dezamăgită. Abia începuse să îi placă Mătuşa Zelda, iar acum se dovedea că e la fel de scrântită ca ceilalţi.

— Bine, dar Berta e o raţă, spuse Jenna, gândindu-se că e mai bine să lămurească lucrurile de la început decât să se prefacă toţi, de dragul Mătuşii Zelda, că nu observă.

— Ei, da. Sigur, e raţă pentru moment. De fapt, e raţă de o bună bucată de vreme, nu-i aşa, Berta?

Berta scoase un mieunat scurt.

— Vă daţi seama, o raţă poate să zboare şi să înoate, ceea ce e un mare avantaj când trăieşti în mlaştini. Iar până acum nicio pisică din câte am întâlnit nu se bucura să se ude pe labe. Vă închipuiţi că nici Bertei nu îi plăcea, aşa că s-a hotărât să devină raţă ca să se simtă bine în apă. Şi chiar te simţi bine, nu-i aşa, Berta?

Nu se auzi niciun răspuns. Ca o pisică adevărată ce era, Berta adormise lângă foc.

Jenna întinse mâna şi atinse uşor penele

raţei, curioasă să vadă dacă erau ca blana de pisică la pipăit, dar nu, erau moi şi lucioase, exact ca penele de raţă.

— Salut, Berta, îi spuse în şoaptă.

Nicko şi Băiatul 412 nu scoaseră un cuvânt. Niciunul dintre ei nu avea de gând să lege o conversaţie cu o raţă.

— Săraca Berta, oftă Mătuşa Zelda. Se întâmplă deseori să rămână afară. De când Mărunţeii din Bulboană au pătruns în casă prin tunelul pisicii, am pus un Farmec de Ferecătură pe uşiţă. Nici nu vă închipuiţi ce şoc am avut când am coborât dimineaţa în camera de jos şi am găsit creaturile alea scârboase viermuind peste tot. Erau ca o mare de noroi. Se urcaseră până şi pe pereţi, scociorâseră cu degetele lor descărnate absolut peste tot, iar acum mă priveau de peste tot cu ochişorii lor roşii. Mâncaseră tot ce se putea mânca şi distruseseră tot ce era prin casă. Iar când am apărut au început, bineînţeles, să ţipe cu vocile lor ascuţite. (Mătuşa Zelda se cutremură.) Mi-au ţiuit urechile săptămâni întregi după aceea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu m-ar fi ajutat Smârcanul. Mi-a luat nu ştiu câte săptămâni ca să curăţ noroiul de pe cărţi. Cât despre poţiuni, am fost nevoită să fac altele. Că tot vorbim de noroi, nu vreţi să faceţi o baie într-un izvor fierbinte?

Ceva mai târziu, Jenna şi Nicko se simţeau mult mai curaţi după ce Mătuşa Zelda îi condusese în curtea din spate, la o căbănuţă construită deasupra unui izvor cu apă caldă.

Băiatul 412 refuzase categoric să facă baie şi rămăsese ghemuit lângă foc, înfăşurat în cojoc, cu boneta roşie trasă până la ochi. Simţea încă în oase frigul de cu o zi înainte şi nu credea că îi va mai fi vreodată cald. Mătuşa Zelda îl lăsă în pace, dar când Jenna şi Nicko se hotărâră să iasă ca să exploreze insula îl trimise şi pe el cu ei.

— Ia ăsta, zise Mătuşa Zelda întinzându-i lui Nicko un felinar.

Nicko o privi fără să înţeleagă. La ce le trebuia un felinar în miezul zilei?

— Pâcla, zise Mătuşa Zelda.

— Pac? făcu Nicko.

— Pâcla. Din cauza pâclei, adică ceaţa sărată a mlaştinii care vine dinspre mare, îi explică Mătuşa Zelda. Azi ne-a înconjurat, zise ea arătând cu mâna înjur. Dacă e senin, de aici unde stăm poţi vedea Portul. Astăzi însă pâcla s-a lăsat peste mlaştini şi noi suntem deasupra ei, însă dacă se ridică ne va învălui şi pe noi. Atunci veţi avea nevoie de felinar.

Aşa că Nicko luă felinarul şi, înconjuraţi de pâcla care se întindea ca o pătură mişcătoare, o porniră toţi trei să exploreze insula. Mătuşa Zelda, Silas şi Marcia rămaseră acasă, discutând aprins.

Jenna mergea prima, urmată îndeaproape de Nicko, iar Băiatul 412 venea mai în spate. Încă mai tremura de frig şi dorea din tot sufletul să fie din nou lângă foc. Din cauză că în mlaştină era mai cald şi mai umed, zăpada se topise, iar pământul era mocirlos. Jenna o luă pe o cărare

care ducea la malul şanţului de apărare. Apa se retrăsese aproape de tot, lăsând în urmă doar mâlul în care se vedeau urmele a sute de picioare de pasăre şi câteva dâre în zigzag, lăsate de şerpii-de-apă.

Insula Dragonului avea vreun sfert de milă lungime şi arăta ca o jumătate de ou uriaş, verde, tăiat pe lungime şi trântit în mijlocul mlaştinii. De jur-împrejur, pe malul şanţului de apărare, era o potecă, şi pe acolo o luă Jenna. Aerul care venea odată cu pâcla era rece şi sărat. Jenna se simţea bine – îi plăcea pâcla. Se simţea în siguranţă, ştiind că nimeni nu i-ar putea găsi aici.

În afară de găinile care locuiau în barca pe care Jenna şi Nicko o văzuseră dimineaţa devreme, mai găsiră o capră priponită în mijlocul unei pajişti cu iarbă înaltă şi o colonie întreagă de iepuri pripăşiţi în vizuinile de pe mal. Mătuşa Zelda împrejmuise locul ca să îi împiedice să ajungă la straturile ei cu varză pentru iarnă.

Se vedea că era o potecă umblată, care trecea pe lângă vizuini, printre straturile de varză şi apoi cobora şerpuind spre o băltoacă de noroi şi un petic de iarbă ciudat de verde.

— Crezi că ar putea fi Mărunţei pe-aici? îl întrebă Jenna în şoaptă pe Nicko, încetinind pasul.

La suprafaţa băltoacei apărură câteva băşici şi se auzi un zgomot puternic, de parcă cineva trăsese o cizmă din mâlul mlaştinii. Jenna se dădu înapoi, speriată, văzând că băltoaca bolborosea şi se umfla.

— Cât mi-s io p-aci, nu-i chip.

Faţa lătăreaţă a Smârcanului apăru din băltoacă. Clipi ca să se descotorosească de noroiul din ochi şi îi privi cu ochi tulburi.

— ’neaţa, zise el încet.

— Bună dimineaţa, domnule Smârcan, răspunse Jenna.

— Zi-mi Smârcan şi atât.

— Aici locuieşti? Nu cumva te-am deranjat? întrebă Jenna politicoasă.

— Ba e/a, ca să zic aşa. Io ziua dorm. (Smârcanul clipi din nou şi se lăsă uşor în mâl.) Da voi n-aveaţi de unde şti. Nu vorbiţi de Mărunţei că mă trezesc îndat. Cum aud de ei, cum sar în sus.

— Îmi cer scuze, zise Jenna. Plecăm imediat şi te lăsăm în pace.

— Îhî, făcu Smârcanul şi dispăru în mâl.

Jenna, Nicko şi Băiatul 412 se întoarseră în vârfurile picioarelor la potecă.

— S-a supărat, nu?

— Nu, răspunse Nicko. Cred că aşa e el întotdeauna. Asta e felul lui.

— Sper să ai dreptate.

Merseră ce merseră de-a lungul potecii până când ajunseră la capătul turtit al „oului” verde. Era o colină înverzită pe care creşteau câteva tufişuri rotunde, pline de spini. Urcară colina şi se opriră în vârf, uitându-se la valurile de pâclă care se răsuceau în jurul lor.

Jenna şi Nicko merseseră în tăcere ca nu cumva să îl trezească din nou pe Smârcan, dar

acum, când stăteau în vârful colinei, Jenna spuse:

— Nu simţi ceva ciudat când mergi?

— Parcă mă strâng puţin ghetele. Cred că sunt încă ude.

— Nu, eu vorbesc despre pământul pe care călcăm. Parcă ar fi… ăăă…

— Un gol dedesubt, zise Nicko.

— Chiar aşa. Un gol.

Jenna izbi tare cu piciorul în pământ. Era tare, într-adevăr, dar cumva diferit.

— Cred că din cauza vizuinilor de iepure, zise Nicko.

Coborâră de pe colină şi se îndreptară spre un iaz mare lângă care se afla un coteţ pentru raţe. Câteva raţe îi zăriră şi veniră legănat spre ei prin iarbă, sperând că le aduseseră pâine.

— Ia stai, unde s-a dus? zise Jenna pe neaşteptate, uitându-se înjur după Băiatul 412.

— Trebuie că s-a întors la căsuţă. Cred că nu prea îi place să stea cu noi.

— Aşa e, dar nu ar fi trebuit să avem grijă de el? Dacă a căzut în băltoaca Smârcanului, sau în şanţul de apărare? Sau dacă l-au prins cumva *Mărunţeii*?

— *Şşş*! O să îl trezeşti din nou pe Smârcan.

— Dar chiar s-ar putea să-l fi prins un Mărunţel. Ar trebui să încercăm să îl găsim.

— Îmi închipui, zise Nicko fără convingere, că Mătuşa Zelda s-ar supăra dacă l-am pierde.

— Dar şi eu m-aş supăra, adăugă Jenna.

— Nu cumva îţi *pasă* de el? După ce prostia

lui era să ne coste viaţa?

— Nu a fost cu intenţie. Acum îmi dau seama. Era tot atât de speriat ca şi noi. Ia gândeşte-te, trebuie că a fost în Armata Tânără de când e pe lume. Habar nu are cum e să ai o mamă şi un tată. Nu ca noi. De fapt, ca tine, se corectă ea.

— Tu *ai* mamă şi tată, prostuţo. Bine, dacă vrei tu, ne ducem şi îl căutăm.

Jenna se uită în jur, întrebându-se de unde să înceapă, şi atunci îşi dădu seama că nu mai vedea căsuţa. De fapt, nu mai vedea aproape nimic în afară de Nicko, şi asta doar fiindcă felinarul lui dădea o lumină roşiatică.

Pâcla se ridicase.

z o

BĂIATUL 412

B

băiatul 412 căzuse într-o groapă. Nu fusese în intenţia lui şi nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo, dar asta era realitatea – se afla pe fundul unei gropi.

Chiar înainte să cadă în groapă, Băiatul 412 îşi zicea că s-a săturat să se ţină după fetiţa-Prinţesă şi băiatul-Vrăjitor. Nici ei nu păreau prea încântaţi de compania lui, iar lui îi era frig şi se plictisea. Aşa că se hotărâse să se întoarcă la căsuţă, cu speranţa că Mătuşa Zelda era singură, ca să stea de vorbă cu ea.

Apoi se lăsase pâcla.

Măcar atât învăţase în Armata Tânără. De

multe ori, în mijlocul unei nopţi ceţoase, băieţii din plutonul lui fuseseră duşi în Pădure şi lăsaţi să găsească singuri drumul înapoi. Bineînţeles că nu toţi reuşeau. Întotdeauna era câte un nenorocit care cădea pradă unui jder flămând sau rămânea prins într-una din capcanele puse de Vâlvele-Pădurii. Băiatul 412 avusese însă noroc. Ştia să nu facă zgomot şi să se mişte cu repeziciune prin ceaţa nopţii. Acum, la fel de tăcut ca pâcla, Băiatul 412 se întoarse şi o porni spre colibă. La un moment dat trecu atât de aproape de Nicko şi Jenna că i-ar fi putut atinge dacă întindea mâna. Se strecurase însă pe lângă ei fără nici cel mai mic zgomot, bucurându-se de sentimentul de libertate şi independenţă care îl încerca.

După o vreme, Băiatul 412 ajunse la movila mare, înverzită, de la capătul insulei. Era buimăcit, fiindcă era sigur că trecuse deja de ea şi ar fi trebuit să fie foarte aproape de căsuţă. Era poate altă movilă? Mai era poate una la celălalt capăt al insulei? începu să se întrebe dacă nu cumva se rătăcise. Se gândi cu spaimă că ar putea da la nesfârşit ocol insulei, fără să mai ajungă *vreodată* la căsuţă. Adâncit în gândurile lui, Băiatul 412 făcu un pas greşit şi căzu cu capul înainte într-un tufiş mic dar plin de ţepi. Ei, şi atunci nu mai ştia ce se întâmplase. Acum tufişul era aici, iar în clipa următoare Băiatul 412 cădea prin el şi se prăbuşea în întuneric.

Ţipătul lui de surprindere fu înghiţit de pâcla groasă, iar el aterizâ pe spate cu o bufnitură.

Incapabil să mai respire, Băiatul 412 rămase nemişcat un moment, întrebându-se dacă nu cumva îşi rupsese vreun os. Nu, nimic nu părea să se fi rupt, nu îl durea nimic, se gândi el ridicându-se încet. Avusese noroc. Aterizase pe ceva ce părea a fi nisip şi căderea îi fusese amortizată. Se ridică în picioare şi imediat se lovi cu capul de tavanul de piatră. Asta *chiar* că îl duru.

Ţinându-se de cap cu o mână, Băiatul 412 întinse cealaltă mână şi încercă să găsească pe pipăite gaura prin care căzuse, dar dădu doar de un perete neted de piatră, de care nu se putea prinde cu mâna sau pe care nu putea pune piciorul. Era un perete de piatră perfect neted, rece ca gheaţa.

Întunericul era de nepătruns. De sus nu venea nicio geană de lumină şi oricât se străduia el, sperând că ochii i se vor obişnui, nu vedea absolut nimic, de parcă orbise.

Băiatul se puse în patru labe şi începu să pipăie în jur prin nisip. Îi venise în minte ideea disperată că ar putea să sape un tunel şi să iasă la lumină. Dar după ce trase la o parte nisipul dădu cu mâna de o podea de piatră, atât de netedă şi rece că se gândi că era de marmură. Băiatul văzuse cum arată marmura de câteva ori, când fusese de gardă la Palat, dar nu îşi putea închipui ce căuta aici, într-un loc uitat de lume din Mlaştinile Ierboase.

Se aşează pe jos şi se apucă să prefire nisipul printre degete, tot cugetând la ce să facă. Chiar se

gândea că până la sfârşit i s-a înfundat, când dădu cu degetele de ceva de metal. La început se bucură – poate că era chiar ce căuta, o încuietoare secretă – dar când apucă obiectul fu cuprins de deznădejde. Era doar un inel. Băiatul 412 ridică inelul, îl puse în palmă şi îl privi, deşi în întunericul ca smoala nu putea vedea nimic.

— Ce n-aş da să am puţină lumină, mormăi el, încercând să zărească inelul şi căscând ochii cât putea de mari, deşi oricum nu vedea nimic.

Inelul stătea în palma lui şi, după sute de ani cât zăcuse în locul acela întunecos şi rece, începu să se încălzească la căldura mâinii, prima mână de om care îl atingea după ce fusese pierdut atâta vreme.

Stând cu inelul în mână, băiatul începu să se mai liniştească, îşi dădu seama că nu îi mai era teamă de întuneric, ba chiar se simţea în siguranţă, cum nu se mai simţise de ani de zile. Era la multe mile depărtare de cei care îl chinuiseră în Armata Tânără şi ştia că aici nu aveau cum să îl găsească. Zâmbi şi se propti cu spatele de perete. Acum era sigur că va găsi o cale de ieşire.

Apoi vru să vadă dacă inelul i se potrivea. Era mult prea mare pentru degetele lui subţiri, aşa că îl puse pe arătătorul mâinii drepte, acesta fiind degetul cel mai gros. Îl răsuci pe deget, bucurându-se de senzaţia de căldură, chiar de fierbinţeală, pe care l-o dădea. În scurtă vreme, îşi dădu seama cu mirare că inelul, care părea să fi

prins viaţă, se strângea pe degetul lui, până ajunse să i se potrivească perfect. Şi nu numai atât, dar dădea şi o lumină slabă, aurie.

Băiatul 412 se uită încântat la inel, acum că îl putea vedea în sfârşit. Nu semăna cu niciun alt inel pe care îl mai văzuse, în jurul degetului lui era încolăcit un dragon de aur care îşi muşca coada. Ochii verzi de smarald sclipeau şi băiatul avu senzaţia ciudată că dragonul îl priveşte. Fermecat, se ridică, ţinând mâna întinsă în faţă. Inelul lui cu dragon strălucea acum, luminând totul în jur.

Uitându-se împrejur la lumina inelului, îşi dădu seama că se află la capătul unui tunel. În faţa lui pornea un gang îngust şi înalt, tăiat în stâncă, şi cobora tot mai adânc în pământ. Ridică mâna deasupra capului cât putu de sus, uitându-se în întunericul de unde căzuse, dar nu întrezări nicio cale de a se urca înapoi. Atunci, după o oarecare şovăială, hotărî că nu îi rămânea decât să urmeze tunelul şi să spere că îl va duce la altă ieşire.

Băiatul 412 o porni la drum, ţinând inelul sus ca să îi lumineze calea. Tunelul cobora destul de repede, sucindu-se la dreapta şi la stânga, uneori ducându-l într-o fundătură, alteori mergând în cerc, până când nu mai ştiu din ce parte a venit şi încotro merge şi simţi că ameţeşte. Ai fi zis că tunelul fusese anume construit ca să îl zăpăcească, ceea ce se şi întâmplase.

După părerea băiatului, aşa se şi explica de ce căzuse pe trepte.

Ajuns la picioarele scării, Băiatul 412 îşi trase

sufletul. Nu păţise nimic căci, oricum, nu căzuse prea de sus. Numai că îi lipsea ceva – *pierduse inelul*. Pentru prima oară de când căzuse în tunel, Băiatul 412 simţi că îl cuprinde teama. Inelul nu numai că îi dădea lumină, ci îi mai şi ţinea tovărăşie. Iar în afară de asta, îşi dădu el seama înfiorându-se în frigul din tunel, îi ţinuse şi cald. Se uită în jur, cu ochii larg deschişi în întuneric, căutând cu disperare o luminiţă aurie.

Nimic.

Nu vedea nimic. Totul era negru. Disperarea puse stăpânire pe el. Se simţea la fel de disperat ca atunci când prietenul lui cel mai bun, Băiatul 409, căzuse peste bord în timpul unui raid de noapte, iar lor nu li se dăduse voie să se oprească să îl salveze. Îşi propti capul în mâini şi simţi că-l lasă puterile.

Atunci auzi cântecul.

Un sunet blând, subţire, plăcut, îi ajunse la urechi, chemându-l. Mergând în patru labe, fiindcă nu voia să mai cadă pe vreo scară, Băiatul 412 se îndreptă cu grijă în direcţia din care venea cântecul, pipăind podeaua de marmură. Pe măsură ce se apropia, cântecul era mai blând şi mai puţin insistent, până când se auzi înăbuşit şi băiatul îşi dădu seama că pusese mâna peste inel.

Îl găsise. Sau, mai bine zis, inelul îl găsise pe el. Zâmbind cu gura până la urechi, puse inelul la loc pe deget şi întunericul din jur dispăru.

După aceea îi fu uşor. Inelul îl duse de-a lungul tunelului, care acum se lărgise, mergea

drept şi avea pereţii decoraţi cu sute de picturi simple, desenate în culori vii – albastru, galben şi roşu. Băiatul nu stătu însă să se uite la ele. Tot ce voia era să iasă afară din tunel, aşa că merse şi merse, până când, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta: un şir de trepte care duceau în sus. Oftând uşurat, băiatul urcă treptele şi ajunse la altă pantă abruptă, şi aceasta acoperită de nisip. Din nou dădu de o fundătură, numai că, de această dată, văzu ieşirea. De un perete era proptită o scară veche de lemn, iar deasupra se afla un chepeng. Băiatul se urcă pe scară, întinse mâna şi împinse chepengul. Nu era blocat. Împinse puţin mai tare, chepengul se deschise, iar el aruncă o privire afară. Era tot întuneric, dar aerul avea alt miros; îşi dădu seama că a ieşit la suprafaţă. Băiatul 412 zăbovi o clipă, ca să se lămurească unde se află, şi zări pe podea o fâşie îngustă de lumină. Atunci respiră cu adevărat uşurat. Ştia unde se află: în dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale al Mătuşii Zelda. Se strecură fără zgomot prin chepeng, îl închise şi trase la loc covoraşul care îl acoperea. Apoi deschise cu băgare de seamă uşa şi se uită afară să vadă dacă era cineva prin preajmă.

În bucătărie, Mătuşa Zelda pregătea o poţiune nouă. Când Băiatul 412 se furişă prin faţa uşii, ea ridică privirea dar, probabil preocupată de ceea ce făcea, nu spuse nimic. Băiatul trecu tiptil pe lângă ea şi se duse spre vatră. Deodată se simţi foarte obosit. Îşi scoase inelul cu dragon şi îl

ascunse într-un buzunăraş pe care îl descoperise înăuntrul bonetei roşii, apoi se întinse lângă Berta pe covorul din faţa focului şi căzu într-un somn adânc.

Dormea atât de dus încât nu o auzi pe Marcia coborând scările şi comandând stivei celei mai înalte şi dezordonate de cărţi de Magie să se ridice în aer. Nu auzi nici fâsâitul unei cărţi foarte mari şi vechi, *Risipirea Negurii*, care ieşi singură din vraful de cărţi ce se legăna ameninţător şi zbură lângă scaunul cel mai confortabil de lângă foc. După cum nu auzi nici foşnetul paginilor când cartea se deschise ascultătoare exact la pagina pe care voia Marcia să o vadă.

Tot aşa, nu auzi nici ţipătul înăbuşit al Marciei care, îndreptându-se spre scaun, aproape călcă pe el, făcu un pas înapoi şi apoi călcă pe Berta. Adâncit în somn, Băiatul 412 avu un vis ciudat, în care se făcea că o mulţime de raţe şi pisici înfuriate îl fugăreau printr-un tunel şi pe urmă îl ridicau în aer şi îl învăţau să zboare.

Băiatul 412 zâmbea în somn. Era liber.

2.1
RATTUS RATTUS

C

am de ai ajuns înapoi atât de repede? îl întrebă Jenna.

Din cauza pâclei, Nicko şi Jenna rătăciseră toată după-amiaza până să găsească drumul înapoi spre căsuţă. Cât umblaseră de colo-colo,

Nicko alcătuise în minte un clasament al primelor zece dintre cele mai bune bărci, iar apoi, după ce i se făcuse foame, se gândise ce i-ar plăcea cel mai mult să mănânce la cină. Jenna, pe de altă parte, nu-şi putuse lua gândul de la Băiatul 412, făcându-şi griji în privinţa lui. Până la urmă se hotărâse că de acum încolo va fi mult mai amabilă cu el. Sigur, cu condiţia să nu fi căzut în şanţul de apărare şi să se fi înecat.

Aşa se face că, atunci când ajunse în sfârşit la căsuţă, îngheţată şi udă până la piele, cu scame de ceaţă agăţate încă de haine, şi îl găsi pe Băiatul 412 stând ţanţoş pe sofa alături de Mătuşa Zelda şi părând foarte mulţumit de el, Jenna nu fu aşa de supărată cum era Nicko. Acesta doar mârâi ceva şi se duse să facă o baie în izvorul cald. După ce Mătuşa Zelda îi uscă părul, Jenna se aşează pe sofa lângă Băiatul 412 şi îl întrebă din nou:

— Cum de ai ajuns atât de repede?

Băiatul 412 o privi sfios dar nu răspunse nimic.

— Mi-a fost frică să nu fi căzut în şanţul de apărare.

Băiatul se uită la ea surprins. Nu se aşteptase ca Prinţesei să îi pese dacă ar fi căzut în şanţ sau chiar într-o groapă adâncă.

— Îmi pare bine că te-ai întors teafăr şi nevătămat, insistă Jenna. Mie şi lui Nicko ne-a luat o grămadă de vreme. Tot timpul ne rătăceam.

Băiatul 412 zâmbi. Îi stătea pe limbă să îi povestească Jennei ce i se întâmplase şi să îi arate

inelul, dar, după ce atâţia ani fusese nevoit să-şi ţină gura, învăţase să tacă. Singura persoană căreia îi împărtăşise un secret fusese Băiatul 409 şi, deşi ceva din blândeţea Jennei îi amintea de el, Jenna era o Prinţesă şi, ceea ce era şi mai rău, o *fată*. Aşa că nu spuse nimic.

Jenna îl văzu că zâmbea şi se bucură. Tocmai voia să încerce să îl întrebe altceva când Mătuşa Zelda strigă atât de tare că sticluţele cu poţiuni zdrăngăniră:

— Şobolan Mesager!

Marcia, care stătea la pupitrul Mătuşii Zelda tocmai în celălalt capăt al camerei, se ridică de îndată şi, spre uimirea Jennei, o apucă de mână şi o trase de pe sofa.

— Hei! protestă Jenna.

Marcia nu o luă însă în seamă. Se repezi spre scări, trăgând-o pe Jenna după ea. La jumătatea scării dădură nas în nas cu Silas şi Maxie, care coborau grăbiţi ca să îl vadă pe Şobolanul Mesager.

— Câinele ăsta nu ar trebui să stea sus, se răsti Marcia, încercând să se strecoare pe lângă Maxie fără să îşi păteze mantia cu balele lui.

În starea de agitaţie în care se afla, Maxie lăsă o dâră de salivă pe mâna Marciei înainte să se repeadă jos după Silas şi reuşi în acelaşi timp să o calce apăsat pe picior. Maxie nu prea îi dădea atenţie Marciei. Nu îşi bătea capul să se dea la o parte din calea ei sau să fie atent la ce spunea ea pentru că, în capul lui de câine-lup, Silas era

Câinele-şef, iar Marcia era cea mai neînsemnată din haită.

Din fericire, Marcia nu înţelese ideile lui Maxie despre lume şi viaţă, aşa că îl împinse deoparte şi urcă treptele câte două odată, trăgând-o pe Jenna după ea ca nu cumva să o zărească Şobolanul Mesager.

— De… de ce m-ai tras aşa? o întrebă Jenna gâfâind când ajunseră în camera de sus.

— Şobolanul Mesager, îi răspunse Marcia, care îşi cam pierduse şi ea răsuflarea. Nu ştim ce fel de şobolan este. S-ar putea să nu fie un Şobolan Confidenţial Autorizat.

— Cele/ de şobolan? făcu Jenna neînţelegând.

— Stai aici, şopti Marcia aşezându-se pe patul îngust al Mătuşii Zelda, acoperit cu o mulţime de plăpumioare din petice, cusute în serile lungi pe care le petrecuse singură în faţa focului, şi făcându-i Jennei semn să stea lângă ea.

— Ştii ceva despre Şobolanii Mesageri? întrebă Marcia cu voce joasă.

— Cred că da, răspunse Jenna, nu foarte sigură pe ea. Dar acasă nu am primit niciodată vreunul. Niciodată. Credeam că trebuie să fii o persoană cu adevărat importantă ca să primeşti un Şobolan Mesager.

— Nu, spuse Marcia. Oricine poate primi unul. Sau trimite unul.

— Poate l-a trimis mami, zise Jenna cu speranţă în glas.

— Poate că da, poate că nu. Trebuie să aflăm

dacă este un Şobolan Confidenţial înainte de a avea încredere în el. Un

Şobolan Confidenţial spune întotdeauna adevărul şi păstrează orice secret. Costă foarte mult.

Jenna se întristă, gândindu-se că, în acest caz, Sarah nu ar fi putut trimite şobolanul.

— Vom vedea, spuse Marcia. Până atunci stăm aici; nu cumva să fie un şobolan iscoadă, venit să afle unde se ascund Vrăjitorul Neobişnuit şi Prinţesa.

Jenna încuviinţă din cap. Iar i se spunea Prinţesă. Încă nu se obişnuise şi nu îi venea să creadă că despre ea era vorba. Rămase tăcută lângă Marcia, uitându-se prin mansardă.

Era o încăpere surprinzător de spaţioasă şi aerisită. Acoperişul în pantă, sprijinit pe bârne groase, avea o fereastră micuţă de la care puteai vedea mlaştinile acoperite de zăpadă. De bârne atârnau un fel de corturi din petice – cel puţin aşa i se păru Jennei până când îşi dădu seama că trebuie să fie rochiile Mătuşii Zelda. În cameră erau trei paturi. Cel pe care stătea Jenna trebuie că era al Mătuşii Zelda, judecând după plăpumioarele colorate cu care era acoperit. Altul, înghesuit într-un alcov lângă scară şi acoperit de păr de câine, era cu siguranţă al lui Silas. Într-un colţ, în partea cealaltă a camerei, era un pat mare, construit într-o firidă din perete. Privindu-l, Jenna îşi aminti de patul ei din dulap şi o apucă dorul de casă. Pesemne că acesta era al Marciei, pentru că

alături se aflau cartea ei, *Risipirea Negurii*, un toc subţire de onix şi un vraf de pergamente de cea mai bună calitate, acoperite cu semne şi simboluri magice.

Marcia îi urmări privirea.

— Hai, poţi să scrii cu tocul meu. O să-ţi placă. Scrie cu orice culoare vrei, cu condiţia să fie bine dispus.

Cât stătu Jenna în mansardă, făcând exerciţii cu tocul Marciei, care se încăpăţâna să scrie din două în două litere cu un verde lugubru, Silas rămase jos ca să îl potolească pe Maxie, extrem de agitat după ce îl văzuse pe Şobolanul Mesager.

— Nicko, zise Silas când îl văzu pe Nicko ieşind ud de la izvorul cald. Ţine-l bine pe Maxie. Ai grijă să nu-ţi scape şi să ajungă la şobolan.

Nicko şi Maxie săriră pe sofa, iar Băiatul 412 sări la o parte la fel de repede.

— Ei, unde e şobolanul ăla? zise Silas.

Afară, în faţa ferestrei, stătea un şobolan mare, cafeniu, şi bătea iritat în geam. Mătuşa Zelda deschise fereastra, şobolanul sări înăuntru şi privi în jur cu ochii lui ageri, strălucitori.

— Chiţăie, Şobolane! spuse Silas în limba magică.

Şobolanul îl privi nerăbdător.

— Vorbeşte, Şobolanule!

Şobolanul îi aruncă o privire cruntă lui Silas, îşi încrucişă labele şi aşteptă.

— Hmm… Iertare. Nici nu mai ştiu de când n-am mai primit un Şobolan Mesager, se scuză Silas.

A, mi-am adus aminte: Vorbeşte, Rattus Rattus.

— În sfârşit, zise şobolanul cu un oftat. Ţi-a cam luat ceva vreme. Mai întâi, trebuie să pun o întrebare, continuă el luând o poziţie semeaţă, în două labe. E de faţă cineva care răspunde la numele de Silas Heap? întrebă privindu-l pe Silas drept în ochi.

— Da, eu, spuse Silas.

— Aşa m-am gândit şi eu, îi răspunse şobolanul. Descrierea se potriveşte.

Tuşi scurt, dându-şi importanţă, îşi îndreptă umerii şi-şi duse labele la spate.

— Am venit cu un mesaj pentru Silas Heap. Mesajul a fost trimis astăzi-dimineaţă la ora opt de o anume Sarah Heap, care locuieşte în casa lui Galen. Începe mesajul:

Te salut, dragul meu Silas. Şi pe Jenna-purceluşul şi pe Nicko-îngeraşul.

Am trimis şobolanul acasă la Zelda cu speranţa că vă va găsi teferi şi sănătoşi. Sally ne-a spus că Vânătorul e pe urmele voastre şi n-am închis ochii toată noaptea de grijă. Omul acela are un renume atât de rău. Am crezut că îmi pierd minţile până dimineaţa şi eram sigură că v-a prins (deşi Galen mi-a spus că ştie că sunteţi la loc sigur). Dragul de Alther a venit însă de cum s-a luminat şi ne-a dat vestea minunată că aţi scăpat. Ne-a spus că v-a văzut cu ochii lui cum aţi luat-o spre Mlaştinile Ierboase. Îi părea rău că nu a putut să vă însoţească.

Silas, s-a întâmplat ceva. Când veneam

încoace, Simon a dispărut. Eram pe poteca ce duce de-a lungul râului spre partea din Pădure în care locuieşte Galen când mi-am dat seama că nu mai e cu noi. Nu pot înţelege ce i s-a întâmplat. Nu am văzut niciun Gardian şi nimeni dintre noi nu l-a văzut sau auzit plecând. Silas, mi-e atât de teamă să nu fi căzut într-una din capcanele pe care le pun vrăjitoarele acelea răutăcioase. Astăzi plecăm în căutarea lui.

Gardienii au dat foc birtului lui Sally, iar ea de-abia a reuşit să scape cu viaţă. Nici ea nu prea ştie cum de a izbutit, dar a ajuns cu bine aici azi-dimineaţă şi m-a rugat să îi spun Marciei că îi este recunoscătoare pentru Amuleta Ocrotitoare pe care i-a dat-o. De fapt, îi suntem cu toţii recunoscători. E o dovadă de mare generozitate din partea Marciei.

Silas, te rog trimite şobolanul înapoi şi dă-mi de ştire ce e cu tine.

Toate gândurile noastre sunt îndreptate spre voi cu dragoste, A ta soţie iubitoare, Sarah.

Mesajul ia sfârşit, încheie şobolanul.

De cum termină, şobolanul se prăbuşi istovit pe pervazul ferestrei.

— Ce-aş mai da pe gât o ceaşcă de ceai, spuse.

Silas era foarte agitat.

— Va trebui să mă întorc să-l caut pe Simon, zise el. Cine ştie ce i s-a întâmplat?

Mătuşa Zelda încercă să îl liniştească. Aduse două căni de ceai dulce, fierbinte, îi dădu una

şobolanului şi pe cealaltă lui Silas. Şobolanul dădu ceaiul pe gât dintr-o sorbitură, dar Silas rămase pe gânduri, învârtind cana în mâini.

— Simon e puternic, tati, făcu Nicko. Se descurcă. Cred că s-a rătăcit şi nimic mai mult. Trebuie că s-a şi întors la mama până acum.

Silas nu se lăsa însă convins.

Atunci Mătuşa Zelda hotărî că singurul lucru cu cap pe care îl puteau face era să ia masa de seară. De obicei, oamenii care luau masa la ea acasă uitau de necazurile care îi frământau. Zelda era o gazdă ospitalieră, îi plăcea să gătească şi să aibă cât mai mulţi invitaţi posibil. Cât despre musafiri, ei se bucurau să stea de vorbă, numai că mâncarea era o adevărată încercare. Despre felurile de mâncare gătite de Zelda se spunea în general că sunt „interesante”. De exemplu: „Pâinea cu varză la cuptor a fost foarte… interesantă, Zelda. Mie nici nu mi-ar fi dat prin cap să gătesc aşa”. sau „Trebuie să recunosc, dulceaţa de căpşuni este un sos atât de… interesant pentru feliile de ţipar”.

Silas a fost însărcinat să pună masa, ca să mai uite de gânduri, iar Şobolanul Mesager a fost invitat să le ţină companie.

Mătuşa Zelda servi tocană de broască şi iepure cu napi fierţi de două ori, iar ca desert jeleu de cireşe şi păstârnac. Băiatul 412 se ghiftui cu mult entuziasm, căci mâncarea era nemaipomenit de bună în comparaţie cu ce li se dădea în Armata Tânără, ba chiar mai ceru o a

doua şi o a treia porţie, spre încântarea Mătuşii Zelda. Până atunci nimeni nu îi mai ceruse a doua porţie, ce să mai zicem de *a treia*.

Lui Nicko îi părea bine că Băiatul 412 mănâncă atât de mult, căci îi atrăgea Mătuşii Zelda atenţia de la bucăţile mari de broască pe care le ascunsese sub cuţit. Iar dacă cumva ea observă, nu se necăji. Nicko mai reuşise şi să îi dea lui Maxie urechea întreagă de iepure pe care o găsise în farfurie, spre marea lui uşurare şi încântarea lui Maxie.

Marcia se scuzase că ea şi Jenna nu vor coborî la cină din cauză că era de faţă Şobolanul Mesager. Silas însă credea că e un pretext transparent şi o bănuia că se foloseşte de puterile ei magice pentru a pregăti pe şest nişte feluri de mâncare gustoase de te lingi pe degete.

Cu toate că Marcia nu era prezentă – sau poate tocmai de aceea – cina fu foarte plăcută. Şobolanul Mesager era un conviv grozav. Silas nu îşi mai bătuse capul să anuleze comanda Vorbeşte, Rattus Rattus, aşa că şobolanul cel guraliv turuia despre tot ceea ce îi venea în minte, adică de la problema tinerilor şobolani din zilele noastre până la scandalul cârnaţilor de şobolan găsiţi în cantina Gardienilor (care tulburase întreaga comunitate şobolănească, darămite pe Gardieni).

Când masa era pe încheiate, Mătuşa Zelda îl întrebă pe Silas dacă avea de gând să îl trimită pe Şobolanul Mesager înapoi la Sarah în noaptea aceea.

Şobolanul făcu ochii mari de spaimă. Deşi era vânjos şi putea, după cum îi plăcea să se laude faţă de oricine, „să îşi poarte singur de grijă”, Mlaştinile Ierboase nu i se păreau câtuşi de puţin un loc potrivit pentru o plimbare pe timp de noapte, întâlnirea cu o Ştimă a Apelor, din cele care îţi sug sângele prin nişte ventuze, ar fi însemnat un sfârşit sigur pentru un şobolan. Cât despre Mărunţei sau chiar Smârcani, în niciun caz nu şi i-ar fi ales ca tovarăşi. Mărunţeii l-ar fi tras în adâncul Bulboanei doar ca să se distreze, iar un Smârcan înfometat s-ar fi bucurat să facă o fiertură de şobolan pentru puii lui care, după părerea Şobolanului Mesager, erau o adevărată pacoste, din cauză că mâncau tot ce le cădea în gheare.

(Bineînţeles, Smârcanul nu li se alăturase la masă. Nu venea niciodată, de altfel. Prefera să mănânce sandvişurile cu varză fiartă pe care i le pregătea Mătuşa Zelda stând tolănit în băltoaca lui de noroi. Cât despre carnea de şobolan, nu mai mâncase de multă vreme. Personal, nu îi prea plăcea gustul, iar pe deasupra îi mai rămâneau şi oscioare între dinţi.)

— Mă gândeam, spuse Silas rar, că ar fi poate mai bine să îl trimitem pe şobolan înapoi mâine-dimineaţă. A făcut un drum lung şi are nevoie de somn.

Şobolanul păru încântat.

— Cât se poate de adevărat, domnule. Aţi vorbit cu înţelepciune. Multe mesaje s-au pierdut

pentru că mesagerul nu a avut parte de odihnă. Şi de o masă bună. Vă rog să îmi permiteţi să spun că a fost o cină deosebit de…

interesantă, doamnă. (Aici înclină din cap în direcţia Mătuşii Zelda.)

— Plăcerea a fost de partea mea, zâmbi Mătuşa Zelda.

— *Avem de-a face cu un Şobolan Confidenţial*? întrebă piperniţa cu vocea Marciei, făcându-i pe toţi să sară în sus.

— Măcar anunţă-ne că ai de gând să îţi trimiţi vocea încoace şi-ncolo, se văită Silas. Era cât pe ce să mă înec cu jeleul de păstârnac.

— Ei, este sau nu este confidenţial? insistă piperniţa.

— Eşti Şobolan Confidenţial? îl întrebă Silas pe Şobolanul care se holba la piperniţă şi, pentru prima dată în seara aceea, nu găsea nimic de spus. Eşti sau nu?

— Da, răspunse şobolanul, neştiind dacă să i se adreseze lui Silas sau piperniţei, şi până la urmă o alese pe cea din urmă. Într-adevăr, sunt, doamnă Piperniţă. Sunt Şobolan Confidenţial Autorizat de Cursă Lungă. Sluga dumneavoastră.

— Bun, atunci cobor.

Marcia coborî scara sărind câte două trepte deodată şi traversă camera, cu o carte în mână. Roba ei de mătase mătura pe jos şi răsturnă o grămadă de borcane cu poţiuni. Jenna venea fuga după ea, dornică să vadă cu ochii ei un Şobolan Mesager.

— Ce *strâmtă* e casa asta, se plânse Marcia, scuturându-şi enervată cele mai frumoase Amestecuri Strălucitoare de

Culori ale Zeldei de pe mantie. Nu înţeleg cum poţi sta aici, Zelda.

— Mă descurcam destul de bine până să vii tu, mormăi Mătuşa Zelda ca pentru sine.

Marcia se aşează la masă lângă Şobolanul Mesager. Acesta păli pe sub blana cafenie. Nici măcar în vis nu îşi închipuise că va da ochii cu Vrăjitorul Neobişnuit. Făcu o plecăciune adâncă, mult prea adâncă, şi căzu cu botul în farfuria cu jeleu de cireşe şi păstârnac.

— Silas, vreau să pleci *şi tu* înapoi cu şobolanul, îi puse Marcia în vedere.

— Poftim? făcu Silas. *Acum*?

— Nu am autorizaţie să transport pasageri, înălţimea Voastră, se adresă şobolanul Marciei cu o voce tremurândă. De fapt, Maiestate preabinevoitoare, şi o spun cu cel mai adânc respect…

— Rattus Rattus, Mâlc! se răsti Marcia la el.

Şobolanul Mesager deschise şi închise gura de câteva ori, încercând să mai spună ceva, dar din gâtlej nu îi ieşea niciun sunet. Neavând ce face, se aşează şi se apucă să îşi lângă jeleul de cireşe şi păstârnac de pe labe. Nu putea decât să aştepte, căci un Şobolan Mesager poate pleca doar dacă i se dă un răspuns sau dacă destinatarul mesajului refuză să dea un răspuns. Până acum nu i se spusese niciuna, nici alta, aşa că şobolanul,

fiind un adevărat profesionist, aştepta răbdător dar şi posomorât, fiindcă îi veneau în minte vorbele spuse de nevasta lui în acea dimineaţă, când o anunţase că are de dus la bun sfârşit o însărcinare pentru un Vrăjitor.

„Stanley”, îi spusese Dawnie, nevasta lui, fluturându-i arătătorul prin faţa nasului, „dacă aş fi în locul tău m-aş feri să am de-a face cu Vrăjitorii. Îţi aduci aminte de soţul lui Hlli, care a fost fermecat de o Vrăjitoare bondoacă în Turn şi a rămas prins în oala cu ciorbă? S-a întors după două săptămâni, şi atunci arăta ca vai de el. Nu te duce, Stanley, te rog”.

Numai că orgoliul lui Stanley fusese gâdilat de faptul că Biroul Şobolanilor Mesageri îi dăduse o însărcinare în afară, şi pe deasupra, pentru un Vrăjitor. În plus, era bucuros de o schimbare după însărcinarea dinainte. Îşi petrecuse o săptămână transmiţând mesaje între două surori care se certau. Mesajele deveneau din ce în ce mai scurte şi mai nepoliticoase, până când ajunsese să alerge de la o soră la alta fără să spună nimic, pentru că fiecare dorea ca cealaltă să ştie că nu mai vorbeşte cu ea. Fusese o mare uşurare pentru el când mama lor, îngrozită de factura de plată pe care o primise de la Birou, anulase însărcinarea.

Ceea ce explică de ce Stanley se bucură să îi spună nevestei lui că, dacă e nevoie de el, înseamnă că trebuie să se ducă.

„La urma urmei”, zisese el, „sunt unul dintre puţinii Şobolani Confidenţiali de Cursă Lungă din

Castel”.

„Şi unul dintre cei mai nătărăi”, l-o întorsese nevastă-sa.

Aşa se face că Stanley stătea acum pe masă, printre rămăşiţele celei mai ciudate cine pe care o luase vreodată, ascultând-o pe Marcia, Vrăjitorul Neobişnuit, inexplicabil de prost dispusă, după părerea lui, cum îi dă ordine Vrăjitorului Obişnuit. Marcia trânti cartea pe masă de clincăniră farfuriile.

— M-am uitat prin cartea Zeldei, *Risipirea Negurii*. Ce n-aş da să am şi eu una în Turnul Vrăjitorilor. E o carte nepreţuită.

Marcia bătu uşor cu palma în carte, în semn de apreciere. Cartea nu o înţelese însă. Sări brusc de pe masă şi zbură la locul ei, în stiva de cărţi ale Mătuşii Zelda, spre marea iritare a Marciei.

— Silas, zise Marcia, vreau să te duci şi să îmi aduci înapoi Amuleta Ocrotitoare pe care i-am dat-o lui Sally. Avem nevoie de ea aici.

— Bine, zise Silas.

— Chiar *trebuie* să te duci, Silas, insistă Marcia. Siguranţa noastră poate depinde de amuletă. Fără ea am mai puţină putere decât aş fi crezut.

— Bine, *bine*, Marcia. S-a făcut, răspunse Silas preocupat, cu gândul la Simon.

— De fapt, în calitate de Vrăjitor Neobişnuit, îţi *ordon* să te duci, îi spuse Marcia apăsat.

— Da! Marcia, ţi-am spus că *da*. Mă *duc*. Oricum m-aş fi dus, răspunse Silas exasperat.

Simon a dispărut. Mă duc să-l caut.

— Bine, zise Marcia, fără să fie atentă – ca de obicei – la ceea ce spunea Silas. Ia să vedem, unde e şobolanul?

Acesta, neputând să vorbească, ridică laba.

— Mesajul tău este acest Vrăjitor, returnat expeditorului. Ai înţeles?

Stanley încuviinţă din cap, deşi nu părea prea sigur pe el. Ar fi vrut să îi spună Vrăjitorului Neobişnuit că era o încălcare a regulilor Biroului. Ei nu se ocupau de pachete, cu oameni sau altceva. Oftă adânc. Câtă dreptate avusese nevastă-sa!

— Vei transmite acest Vrăjitor teafăr şi în bună stare, folosind mijloacele potrivite, la adresa expeditorului. Ai priceput?

Stanley dădu iar din cap, necăjit de-a binelea. Mijloacele potrivite? Probabil, îşi zise el, că asta însemna că Silas nu va putea trece râul înot. Nici să se furişeze în bagajul vreunui negustor ambulant, ca să mai scutească din osteneală. Splendid.

Silas îi sări în ajutor.

— N-am nevoie să fiu înregistrat ca pachet, mulţumesc. Voi lua o canoe, iar şobolanul poate veni cu mine ca să îmi arate drumul.

— Foarte bine, zise Marcia, dar vreau confirmarea ordinului. Vorbeşte, Rattus Rattus.

— Da, zise şobolanul cu glas stins. Ordin confirmat.

Silas şi Şobolanul Mesager plecară chiar

după ce răsări soarele în dimineaţa următoare, în canoea numită Muriel *Unu*. În noaptea aceea pâcla se risipise şi soarele de iarnă arunca umbre lungi peste mlaştini în lumina cenuşie a dimineţii.

Jenna, Nicko şi Maxie se treziră şi ei devreme ca să îşi ia rămas-bun de la Silas şi să îi transmită mesaje pentru Sarah şi băieţi. Era atât de frig că respiraţiile lor rămâneau atârnate ca nişte norişori albicioşi în aerul îngheţat. Silas se înfăşură în pelerina lui albastră de lână şi îşi trase gluga până la ochi. Şobolanul Mesager stătea lângă el tremurând, şi nu doar din cauza frigului.

Din spate se auzeau horcăielile lui Maxie, pe care Nicko îl ţinea strâns de băsmăluţa de la gât, şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, ceva mai încolo Stanley dădu cu ochii şi de Smârcan.

— Bună dimineaţa, zise Mătuşa Zelda zâmbind. Mulţumesc foarte mult, dragă Smârcane, că ţi-ai scurtat somnul pentru noi. Uite nişte sandvişuri, să ai pe drum. Le pun în canoe. Iar astea, Silas, sunt pentru tine şi pentru şobolan.

— A, bine, mulţumesc, Zelda. Ce fel de sandvişuri sunt, dacă îmi dai voie să te întreb?

— Cele mai bune sandvişuri cu varză fiartă.

— Aha. Ce... drăguţ din partea ta să te gândeşti la noi, făcu Silas, bucuros că reuşise să ia pe furiş nişte pâine şi brânză şi să le ascundă în mânecă.

Smârcanul înota îmbufnat prin şanţul de apărare şi nu părea prea încântat de oferta de sandvişuri cu varză. Nu îi plăcea să umble pe

afară ziua, nici măcar în mijlocul iernii. Din cauza luminii îl dureau ochii (şi oricum avea vederea slabă), iar dacă nu avea grijă soarele îi ardea urechile.

Şobolanul Mesager stătea abătut pe malul şanţului, prins între suflarea câinelui din spate şi Suflarea de Smârcan din faţă.

— Hai, îi spuse Silas şobolanului. Sus în canoe. Îmi închipui că vrei să stai în faţă. Maxie stă întotdeauna în faţă.

— Eu nu sunt câine, pufni Stanley. Şi nu călătoresc alături de Smârcani.

— Smârcanul nostru e de încredere, îi spuse Mătuşa Zelda.

— Nu există Smârcani de încredere, mormăi Stanley.

Chiar atunci o văzu însă pe Marcia ieşind din căsuţă ca să îi facă cu mâna lui Silas, aşa că tăcu, sări iute în canoe şi se ascunse sub banchetă.

— Ai grijă, tati, îi spuse Jenna lui Silas strângându-l în braţe.

— Să îl găseşti pe Simon, tari, îi spuse şi Nicko îmbrăţişându-l. Şi nu uita să te ţii aproape de mal dacă mergi împotriva fluxului. Curentul e totdeauna mai puternic în mijlocul râului.

— Nu uit, zâmbi Silas, Aveţi grijă de voi. Şi de Maxie.

— La revedere, tati.

Maxie începu să scheaune şi să se zbată, înţelegând că Silas *chiar* îl părăsea.

Silas le mai făcu odată cu mâna şi îndreptă

destul de nesigur canoea pe apă, urmându-i pe Smârcanul care o luase de la capăt cu:

— Veniţi după mine?

Jenna şi Nicko urmăriră din ochi canoea cum îşi croieşte încet drum prin canalele întortocheate şi iese apoi la larg, în Mlaştinile Ierboase, până când nu mai zăriră gluga albastră a lui Silas.

— Sper ca tata să se descurce, zise Jenna. Nu e foarte priceput când e vorba să găsească un anume loc.

— Va avea Şobolanul Mesager grijă să ajungă cu bine, zise Nicko, Altminteri va trebui să îi dea explicaţii Marciei.

Undeva, în mijlocul Mlaştinilor Ierboase, Şobolanul Mesager stătea în canoe, cu ochii la primul colet pe care îl avusese vreodată de livrat. Se hotărâse să nu îi sufle o vorbă lui Dawnie şi nici celor de la Biroul Şobolanilor Mesageri. „E o gravă încălcare a regulilor”, îşi zise el oftând cu năduf.

După ceva vreme însă, pe când Silas îi ducea încet şi oarecum nehotărât pe canalele întortocheate din mlaştină, Stanley începu să-şi spună că, la urma urmei, nu era chiar cel mai rău mod de a călători. Era dus în canoe până la destinaţie. Nu avea decât să stea liniştit, să povestească două, trei istorioare şi să se bucure de călătorie, în timp ce Silas trăgea la vâsle.

Şi chiar asta şi făcu Şobolanul Mesager, după ce Silas îşi luă rămas-bun de la Smârcan la capătul Marelui Canal şi porni vâslind în sus pe râu,

îndreptându-se spre Pădure.

I

n scara aceea un vânt venit dinspre răsărit sufla peste mlaştini.

Mătuşa Zelda închise obloanele de lemn de la ferestre şi puse un Farmec de Ferecătură la tunelul pisicii, după ce se asigurase că Berta este în siguranţă, în casă. Apoi făcu turul căsuţei, aprinzând lămpile şi punând lumânări de vânt la ferestre ca să ţină departe furtuna. Abia aştepta să se aşeze în linişte la pupitrul ei şi să aducă la zi lista de poţiuni.

4-K 2, .

Magie

Numai că Marcia i-o luase înainte. Răsfoia nişte cărticele de Magie şi lua notiţe de zor. Din când în când încerca un farmec rapid ca să vadă dacă merge şi atunci se auzea un mic pocnet şi aerul se umplea de mirosul specific de fum. Pe deasupra, Mătuşii Zelda nu îi plăcea deloc felul în care Marcia modificase pupitrul: îi făcuse picioare de raţă ca să nu se mai legene şi îi adăugase o pereche de braţe care să o ajute să pună hârtiile în ordine.

— Când crezi că ai terminat, Marcia, te-aş ruga să-mi laşi masa de lucru cum era înainte, zise Mătuşa Zelda cam ţâfnoasă.

— Poţi să o iei, Zelda, îi răspunse Marcia bine dispusă. Luă o cărticică pătrată şi se duse lângă foc, lăsând un maldăr de hârtii pe pupitru. Mătuşa

Zelda le aruncă jos, înainte ca braţele să le apuce, şi se aşeză cu un oftat.

Instalându-se lângă Jenna, Nicko şi Băiatul 412, Marcia deschise cartea pe coperta căreia Jenna citise:

Farmece Ocrotitoare şi Amulete Păzitoare

Pentru uzul începătorilor şi al celor săraci cu duhul

Compilată şi garantată de Liga de Asigurări a Vrăjitorilor

— *Săraci cu duhul*? făcu Jenna. Nu e cam nepoliticos?

— A, nu-ţi bate capul cu asta, răspunse Marcia. E din vremuri de demult. Dar cărţile vechi sunt adesea cele mai bune. Simple şi frumoase, nu ca acum, când te miri ce Vrăjitor încearcă să îşi pună numele în vrajă, schimbând-o puţin. Întotdeauna ies încurcături, îmi aduc aminte că am găsit odată un Farmec de Du-te şi Adu care părea foarte simplu. Era ultima ediţie, care conţinea şi o grămadă de Amulete nou-nouţe, nefolosite, lucru care ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Când am vrut să-mi aducă botinele din piele de piton, mi-a adus şi bietul piton pe lângă ele. Nu e chiar ceea ce ţi-ai dori să vezi dimineaţa, când abia te-ai trezit.

Marcia răsfoia preocupată cartea de farmece.

— E pe undeva pe aici o versiune uşoară a Farmecului Fă-te Nevăzut. Am văzut-o ieri… A, uite-o.

Jenna se uită peste umărul Marciei la pagina

îngălbenită. Ca în toate cărţile de Magie, pe fiecare pagină era scris un farmec sau o incantaţie, iar în cărţile vechi acestea erau scrise frumos de mână, cu cerneluri de diferite culori, care de care mai ciudate. Sub fiecare farmec pagina era îndoită, formând un fel de buzunăraş în care erau puse Amuletele. Fiecare Amuletă conţinea amprenta magică a farmecului. De cele mai multe ori era o bucăţică de pergament, deşi putea fi orice altceva. Marcia văzuse farmece scrise pe bucăţi de mătase sau de lemn, pe scoici sau chiar pe pâine prăjită, deşi ultimul nu funcţionase cum trebuie fiindcă şoarecii roseseră sfârşitul.

Şi acum să vedem cum se făcea o carte de Magie. Primul Vrăjitor care crea farmecul scria cuvintele şi instrucţiunile pe ce îi pica sub mână. Cel mai bine era să-l scrii pe loc, căci Vrăjitorii – după cum se ştie prea bine – sunt grozav de uituci. În plus, farmecul îşi pierdea puterea magică dacă nu era scris cât mai iute. Ne putem uşor închipui că un Vrăjitor îşi lua micul dejun când îi venea în minte un farmec, aşa că folosea ce avea la îndemână, de pildă o felie de pâine prăjită (preferabil, fără să fie unsă cu unt). De câte ori Vrăjitorul scria farmecul pe ceva, acel obiect devenea o Amuletă. Vasăzică, numărul Amuletelor depindea de numărul obiectelor – eventual al feliilor de pâine prăjită – pe care Vrăjitorul scria farmecul.

Când un Vrăjitor aduna un număr mai mare

de farmece, le prindea într-o carte ca să le păstreze mai bine. În multe cărţi de Magie erau însă adunate pagini desprinse din cărţi mai vechi, amestecate la inspiraţia Vrăjitorului. O carte întreagă de Magie, cu toate Amuletele în buzunăraşe, era o adevărată comoară. Cel mai adesea găseai o carte aproape goală, cu doar o Amuletă sau două, de la farmecele mai puţin apreciate.

Unii Vrăjitori făceau doar o Amuletă sau două pentru farmecele mai complicate, iar acestea erau foarte greu de găsit, deşi majoritatea Amuletelor se aflau în Biblioteca Piramidei din Turnul Vrăjitorilor* Mai mult decât orice, Marcia ducea dorul bibliotecii din Turn, dar fusese plăcut surprinsă de colecţia de cărţi de Magie a Mătuşii Zelda.

— Uite, zise ea dându-i cartea Jenei. Ce-ar fi să iei o Amuletă?

Jenna luă cartea, care se dovedi a fi neaşteptat de grea. Era deschisă la o pagină destul de murdară şi ferfeniţită (se vedea că fusese citită de multe ori), scrisă cu cerneală purpurie, aproape ştearsă, cu litere mari, frumoase, uşor de citit. Pe pagină scria:

Fă-te Nevăzut un Farmec Preţuit şi Preferat de toate Persoanele care ar dori (din Motive care Ţin de siguranţa lor Personală sau a Altora) să nu fie Văzuţi de cei care ar putea să le facă Rău.

Jenna citi cuvintele cu o strângere de inimă, nevrând să se gândească la cine ar putea să îi facă

rău, iar apoi băgă degetele în buzunăraşul de hârtie groasă în care erau Amuletele. În buzunăraş găsi un fel de bănuţi subţiri şi netezi. Scoase unul, care se dovedi a fi o bucăţică ovală de abanos, bine lustruită.

— Foarte frumos, zise Marcia aprobator. Negru ca noaptea. Cât se poate de potrivit. Vezi cuvintele de pe Amuletă?

Jenna îşi miji ochii ca să vadă ce era scris pe bucăţica de abanos. Cuvintele erau micuţe, scrise cu cerneală aurie, cu litere de modă veche. Marcia scoase o lupă mare din cingătoare, o desfăcu şi i-o întinse Jenei.

— Ia vezi dacă aşa te descurci mai bine.

Jenna trecu încet lupa peste literele aurite şi le citi pe măsură ce le vedea mai bine:

Fă-mă, dară, să dispar, Duşmanii n-aibă habar, Pe lângă mine să treacă, Niciun Rău să nu îmi facă.

— Frumos şi simplu, spuse Marcia. Nu e greu să ţi-l aminteşti dacă dai de vreo încurcătură. Unele farmece ţi se par floare la ureche, dar dacă încerci să ţi le aminteşti când eşti la ananghie, îţi dai seama că nu e chiar uşor. Acum trebuie să fixezi farmecul.

— Cum anume? întrebă Jenna.

— Ţine Amuleta la piept şi rosteşte cuvintele farmecului. Trebuie să spui *exact* acele cuvinte. Iar în timp ce spui cuvintele trebuie să-ţi închipui că vraja se îndeplineşte. Asta e lucrul cel mai important.

Nu era atât de uşor cum îşi închipuise Jenna, mai ales că Nicko şi Băiatul 412 stăteau cu ochii pe ea. Dacă spunea cuvintele cum trebuie, uita să îşi închipuie că dispare, iar dacă se gândea prea mult că o să dispară, uita cuvintele.

— Mai încearcă o dată, o încurajă Marcia după ce Jenna, spre exasperarea ei, făcuse totul cum trebuie dar uitase un cuvinţel. Lumea crede că farmecele sunt uşoare, dar nu e deloc aşa. Hai, mai ai puţin.

Jenna trase aer adânc în piept.

— Nu vă mai *holbaţi* la mine, le spuse ea lui Nicko şi Băiatului 412.

Cei doi rânjiră cu subînţeles şi îşi îndreptară privirile spre Berta. Aceasta începu să se mişte prin somn. Simţea întotdeauna când o privea cineva. Aşa se face că Nicko şi Băiatul 412 nu văzură prima dispariţie a Jennei.

— Ai reuşit! strigă Marcia încântată, bătând din palme.

— Într-adevăr? Chiar am *reuşit*? se auzi vocea Jennei venind de undeva, din aer.

— Hei, Jen, unde eşti? râse Nicko.

Marcia se uită la ceas.

— Nu uita, când îl faci prima oară, un farmec nu durează mult. O să reapari peste un minut sau două. Dar după aceea va dura cât timp vrei tu.

Băiatul 412 se uita cu gura căscată cum forma Jennei se materializează încet, întâi înceţoşată, apoi din ce în ce mai clară, dintre umbrele mişcătoare aruncate de lămpile Mătuşii

Zelda. Voia *şi el* să încerce.

— Nicko, zise Marcia, acum e rândul tău.

Băiatul 412 se supără pe el însuşi. Cum de-i venise ideea că Marcia îl va invita *pe el*? Bineînţeles că nu avea cum. El nu făcea parte dintre ei. Era un Soldat de Sacrificiu din Armata Tânără.

— Mulţumesc, dar am propriul meu Farmec de Dispariţie, răspunse Nicko. Nu vreau să le încurc.

Nicko privea Magia într-un fel foarte simplu şi practic. Nu avea nicio intenţie să devină Vrăjitor) deşi provenea dintr-o familie de Vrăjitori şi i se predaseră Noţiunile de Bază ale Magiei. Nu înţelegea de ce i-ar trebui mai multe farmece de acelaşi fel. De ce să-ţi încarci creierul cu atâtea lucruri? După părerea lui, avea deja în cap toate farmecele de care ar putea avea vreodată nevoie. Prefera să-şi păstreze restul creierului pentru lucruri mai folositoare, cum ar fi orele mareelor şi manevrele marinăreşti.

— Prea bine, spuse Marcia, care ştia că e o pierdere de vreme să încerci să-l faci pe Nicko să se apuce de ceva care nu îl interesa. Dar ţine minte că numai cei care sunt în acelaşi

Nevăzut se pot vedea unul pe celălalt. Dacă tu ai un anume farmec, Nicko, nu vei putea fi văzut de cineva care are alt farmec, chiar dacă amândoi sunteţi nevăzuţi. Ai înţeles?

Nicko dădu din cap, fără a părea convins. Nu înţelegea ce importanţă are.

— Iar acum, zise Marcia întorcându-se spre Băiatul 412, e rândul tău.

Băiatul se înroşi până în vârful urechilor. Lăsă ochii în jos. Iată că *îl invitase*. Îşi dorea din tot sufletul să încerce farmecul, dar îl scotea din fire faptul că toată lumea era cu ochii la el şi era sigur că se va face de râs dacă va încerca.

— Chiar că trebuie să încerci, insistă Marcia. Vreau să fiţi cu *toţii* în stare să faceţi farmecul.

Băiatul 412 ridică ochii, surprins. Oare Marcia voia să spună că era la fel de important ca ceilalţi doi copii? Cei doi care erau *de-ai ei*?

Din capătul celălalt al camerei se auzi vocea Mătuşii Zelda:

— *Bineînţeles* că o să încerce.

Băiatul 412 se ridică stânjenit în picioare. Marcia scoase o Amuletă din carte şi l-o întinse.

— Acum trebuie să fixezi farmecul, îi spuse.

Băiatul 412 strânse Amuleta în mână. Jenna şi Nicko stăteau cu ochii la el, curioşi să vadă ce va face.

— Spune cuvintele, îl îndemnă Marcia cu blândeţe. Băiatul nu zise nimic, dar cuvintele farmecului i se învârteau în cap, bâzâind ca un roi de albine. Simţea cum părul tuns scurt i se zbârleşte sub boneta roşie. Simţea Magia furnicându-i degetele.

— A dispărut! strigă Jenna, nevenindu-i să creadă. Nicko scoase un şuierat admirativ:

— Da’ ştii că nu se încurcă?

Băiatul 412 se înfurie. Nu era nevoie să-l ia

peste picior. Iar Marcia, de ce se uita atât de ciudat la el? Greşise cu ceva?

— Acum întoarce-te, spuse Marcia, blând dar ferm. Tonul Marciei îl sperie puţin pe băiat. Ce se întâmplase? Atunci îi veni o idee năstruşnică. Făcu uşor un pas peste

Berta, se furişă pe lângă Jenna fără să o atingă şi se duse în mijlocul camerei. Nimeni nu îl urmărea cu privirea. Se uitau cu toţii la locul gol în care stătuse.

Simţea că nu-şi mai încape în piele de bucurie. Putea face farmece! Putea să se facă nevăzut! Nimeni nu îl putea vedea. Era *liber*!

De bucurie sări în sus. Nimeni nu băgă de seamă. Ridică braţele deasupra capului şi le mişcă prin aer. Nimeni nu băgă de seamă. Îşi puse degetele mari în urechi şi flutură celelalte degete. Nimeni nu băgă de seamă. Atunci se repezi să stingă o lampă, se împiedică de covor şi se prăbuşi pe podea.

— Aha, *acolo* erai, zise Marcia supărată.

Şi acolo rămase, aşezat pe podea, frecându-şi julitura de la genunchi şi devenind încet, încet vizibil pentru ochii celor de faţă, care erau într-adevăr impresionaţi.

— Eşti bun, spuse Jenna. Cum ai făcut asta aşa de uşor?

Băiatul 412 clătină din cap. Habar n-avea cum o făcuse. Pur şi simplu o făcuse. Dar se simţea grozav.

Marcia îl privea ciudat. Băiatul 412 crezuse

că va fi mulţumită de el, dar ea nu părea deloc aşa.

— Nu trebuie să fixezi un farmec atât de repede. E primejdios. Puteai să nu te mai întorci.

Ceea ce Marcia nu îi spuse e că nu văzuse niciodată pe cineva care să stăpânească un farmec atât de bine de la prima încercare. Asta o neliniştea. Fu şi mai neliniştită atunci când băiatul îi înapoie Amuleta şi ea simţi o vibraţie de Magie, ca o pocnitură de energie statică, trecând din mâna lui în mâna ei.

— Nu, îi spuse dându-i Amuleta înapoi, Păstreaz-o. La fel şi Jenna. E bine ca începătorii să păstreze Amuletele pentru farmecele de care ar putea avea nevoie.

Băiatul 412 puse Amuleta în buzunarul pantalonilor. Era puţin ameţit. Simţea încă unda de Magie învârtindu-i-se prin

cap şi ştia că făcuse farmecul la perfecţie. Atunci de ce era Marcia supărată? Cu ce greşise? Poate că era aşa cum li se spusese în Armata Tânără. Poate că Marcia, Vrăjitorul Neobişnuit, chiar era smintită. Nu cântau ei aşa în fiecare dimineaţă, înainte să îşi preia postul de gardă la Turnul Vrăjitorilor şi să spioneze, raportând apoi când veniseră şi plecaseră fiecare dintre vrăjitori, în special Vrăjitorul Neobişnuit?

Smintită, nu-i găseşti pereche, Urâtă, chiar mai tare, S-o punem într-o cadă veche, S-o aruncăm în mare!

Numai că versurile nu îl mai făceau să râdă, şi oricum, nu păreau să aibă vreo legătură cu Marcia. De fapt, cu cât se gândea mai mult la Armata Tânără, Băiatul 412, înţelegea adevărul.

Armata Tânără era o sminteală. Marcia era Stăpâna Magiei.

ARIPI

I

n noaptea aceea, *vântul dinspre răsărit* se transformă în furtună. Zgâlţâia obloanele şi uşile şi tulbura liniştea căsuţei. Din când în când, o pală puternică de vânt se învârtea în jurul căsuţei, suflând fumul înapoi în horn şi făcându-i pe cei trei copii care dormeau lângă foc, înfăşuraţi în plăpumioare, să se trezească tuşind.

Sus, la mansardă, Maxie refuzase să plece din patul stăpânului său, iar acum dormea sforăind după cum îi era obiceiul, scoţându-le din sărite pe Marcia şi pe Mătuşa Zelda, care nu puteau da geană-n geană din cauza lui.

După o vreme, Mătuşa Zelda se ridică uşor şi se duse să arunce o privire afară, aşa cum făcea întotdeauna în nopţile cu furtună, de când fratele ei mai mic, Theo, un Formăschimbător ca şi fratele mai mare, Benjamin Heap, se săturase să-şi ducă viaţa sub nori. Theo voia să se ridice printre ei, spre lumina soarelui, şi să rămână acolo. Într-o zi de iarnă venise să îşi ia la revedere de la sora lui, iar a doua zi, în zori, Zelda stătu pe marginea şanţului de apărare şi îl privi cum se preschimbă

pentru ultima dată în Forma aleasă de el, o pasăre a furtunii. Ultima dată când îl mai văzuse zbura, sub formă de pasăre, peste Mlaştinile Ierboase, îndreptându-se spre mare. Privindu-l cum se îndepărtează, îşi dădea seama că probabil nu-l va mai vedea niciodată, căci păsările furtunii îşi petrec viaţa zburând pe deasupra oceanelor şi doar arareori se întorc pe uscat, şi asta doar dacă le aduce furtuna. Mătuşa Zelda oftă şi se întoarse în vârful picioarelor la patul ei.

Marcia îşi acoperise capul cu perna, încercând să scape de sforăielile lui Maxie şi de urletul vântului care mătura mlaştinile şi, dând de căsuţă, încerca să intre în ea şi să iasă pe partea cealaltă. Nu era însă trează numai din cauza zgomotului. Ceea ce văzuse în seara aceea îi dăduse speranţe pentru viitor. Acest viitor însemna întoarcerea la Castelul eliberat de Magia întunecată. Acum stătea trează, plănuindu-şi următoarea mişcare.

În camera de jos, Băiatul 412 nu avea nici el somn. De când făcuse vraja se simţea ciudat, de parcă un roi de albine îi bâzâiau în cap. Îşi închipuia că-i rămăseseră în cap nişte fărâme de Magic care continuau să se învârtă acolo. Se întreba de ce Jenna, care dormea buştean, nu se trezea şi ea. De ce ei nu îi bâzâia nimic în cap? îşi puse inelul şi acesta lumină toată camera, dându-i o idee. Era cu siguranţă din cauza inelului. De aceea îi bâzâia ceva în cap şi de aceea putea face un farmec atât de uşor. Găsise un inel magic.

Băiatul 412 încercă să îşi aducă aminte ce se întâmplase după ce făcuse farmecul. Stătuse lângă Jenna şi se uitaseră prin cartea de farmece, până când Marcia îi văzuse şi le spusese să o pună deoparte, fiindcă nu mai avea nevoie de alte giumbuşlucuri, nu, mulţumesc. Ceva mai târziu, când nu era nimeni prin preajmă, Marcia îl încolţise şi îi spusese că vrea să vorbească cu el a doua zi. Între patru ochi. După capul lui, asta nu mirosea a bine.

Băiatul 412 era amărât. Fiindcă nu putea să îşi pună gândurile în ordine, se hotărî să facă o listă, aşa cum învăţase în Armata Tânără. Întotdeauna îl ajutase să se limpezească.

Faptul numărul Unu: Dimineaţa nu se mai sună deşteptarea. BINE.

Faptul numărul Doi: Mâncarea e mult mai bună. BINE

Faptul numărul Trei: Mătuşa Zelda e cumsecade. BINE.

Faptul numărul Patru: Fetiţa-Prinţesă e prietenoasă. BINE.

Faptul numărul Cinci: Găsit inel magic. BINE.

Faptul numărul Şase: Vrăjitorul Neobişnuit s-a supărat pe mine. RĂU.

Băiatul 412 era mirat. Nu i se mai întâmplase niciodată ca faptele notate cu BINE să fie mai numeroase decât cele notate cu RĂU. Într-un fel, asta făcea ca RÂUL să pară şi mai rău. Căci, pentru prima oară, îşi dădu seama că are ceva de pierdut, în cele din urmă îl cuprinse somnul, dar

nu dormi bine şi se trezi de cum se lumină de ziuă.

A doua zi dimineaţă vântul de răsărit se potolise şi toţi cei din căsuţă parcă aşteptau să se întâmple ceva.

Mătuşa Zelda ieşi din casă în zori ca să vadă dacă nu cumva vântul adusese vreo pasăre a furtunii. Nu era niciuna. Ştia dinainte că aşa va fi, dar întotdeauna spera să se înşele.

Marcia îl aştepta pe Silas să se întoarcă cu Amuleta Ocrotitoare.

Jenna şi Nicko aşteptau un mesaj de la Silas.

Maxie aştepta să i se dea micul dejun.

Băiatul 412 se aştepta să dea de necaz.

— Nu mănânci fiertura de ovăz? îl întrebă Mătuşa Zelda pe Băiatul 412 la micul dejun. Ieri ai mâncat două porţii, pe când azi abia te-ai atins de mâncare.

Băiatul scutură din cap.

Mătuşa Zelda se îngrijoră:

— Nu prea arăţi bine. Eşti sigur că n-ai nimic?

Băiatul încuviinţă din cap, deşi nu era adevărat.

După micul dejun, în timp ce Băiatul 412 îşi împăturea cu grijă plăpumioara, aşa cum îşi împăturise pătura în armată de când se ştia, Jenna îl întrebă dacă voia să plece cu ea şi Nicko pe *Muriel Doi* ca să îl aştepte pe Şobolanul Mesager. Băiatul scutură din cap, ceea ce nu o miră pe Jenna, fiindcă ştia că lui nu îi plac bărcile.

— Bine, atunci ne vedem mai târziu, îi strigă

ea voioasă şi o luă la fugă spre canoea unde o aştepta Nicko.

Băiatul 412 îl privi pe Nicko cum mână canoea pe şanţul de apărare şi iese înspre mlaştini. Peisajul era mohorât şi rece în acea dimineaţă, de parcă vântul din noaptea trecută îl înăsprise şi mai tare. Era bucuros că rămăsese în căsuţă, lângă foc.

— A, aici erai, o auzi pe Marcia în spatele lui, ceea ce îl făcu să sară în sus. Am ceva să îţi spun.

Băiatul simţi că îl cuprinde deznădejdea. „Asta a fost”, îşi zise el. „Mă trimite înapoi, în Armata Tânără. Era prea frumos să pot rămâne aici”.

Marcia băgă de seamă că băiatul pălise dintr-odată.

— Nu te simţi bine? îl întrebă. E din cauza plăcintei cu picior de porc de aseară? Nici mie nu mi-a picat prea bine. Nici de dormit nu prea am dormit, mai ales că vântul de la răsărit bătea atât de tare. Şi fiindcă veni vorba de vânturi, nu înţeleg de ce câinele acela scârbos nu poate dormi în altă parte.

Băiatul 412 zâmbi. El personal era mulţumit că Maxie dormea sus.

— Mă gândeam că ai putea să îmi arăţi insula, continuă Marcia. Îmi închipui că acum o cunoşti bine.

Băiatul 412 se uită alarmat la Marcia. Oare avea unele bănuieli? Ştia că găsise tunelul?

— Nu face o mutră atât de lungă, zâmbi

Marcia. Hai, nu vrei să-mi arăţi băltoaca Smârcanului? N-am văzut niciodată unde locuieşte.

Spre regretul lui, Băiatul 412 se văzu nevoit să plece de la căldura plăcută a căsuţei ca să îi arate Marciei băltoaca Smârcanului.

Dacă i-ar fi văzut cineva, şi-ar fi spus că arătau ciudat împreună. Băiatul 412, fost Soldat de Sacrificiu în Armata Tânără, era mic, slăbuţ, cu toate că purta cojocul de oaie şi pantaloni largi de marinar, suflecaţi până la genunchi; îl vedeai de departe datorită bonetei roşu-aprins, pe care refuzase până acum să o scoată, chiar şi când îl rugase Mătuşa Zelda. Alături, dominându-l prin înălţimea ei, Marcia Overstrand, Vrăjitor Neobişnuit, mergea atât de repede că băiatul trebuia din când în când să o ia la fugă ca să ţină pasul cu ea. Cingătoarea ei de aur şi platină sclipea în lumina soarelui de iarnă, iar roba de mătase tivită cu blană flutura în urma ei ca un şuvoi purpuriu.

În scurtă vreme ajunseră la băltoaca Smârcanului.

— Aici e? întrebă Marcia, nevenindu-i să creadă că cineva putea trăi într-un loc atât de rece şi nămolos.

Băiatul 412 dădu din cap, mândru că îi poate arăta Marciei ceva ce ea nu ştia.

— Ca să vezi, zise Marcia. În fiecare zi poţi afla câte ceva. Iar ieri, continuă ea privindu-l pe băiat drept în ochi ca acesta să nu-şi poată

întoarce privirea, ieri am aflat ceva foarte interesant.

Băiatul 412 se lăsa când pe un picior, când pe altul şi se uita aiurea. Nu prea îi plăcea ce spunea Marcia.

— Am aflat, zise Marcia încet, ca să o audă doar el, că eşti înzestrat cu puteri magice. Ai făcut acel farmec atât de repede, de parcă studiaseşi Magia de ani de zile. Dar până acum nu ai mai făcut niciun farmec, nu-i aşa?

Băiatul 412 scuturǎ din cap, cu ochii în pământ.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Marcia. Îmi închipui că eşti în Armata Tânără de când aveai… cât să zicem… doi ani şi jumătate? Cam la vârsta asta iau ei copiii.

Băiatul nu avea nici cea mai vagă idee de când fusese în Armata Tânără. Nu îşi amintea nimic altceva despre el însuşi, aşa că îşi închipuia că Marcia avea dreptate. Dădu din nou din cap.

— E bine ştiut că Armata Tânără e ultimul loc unde poţi da de Magie. Pe de altă parte, e limpede că tu ai propria ta energie magica. Am simţit un şoc puternic aseară când mi-ai dat Amuleta.

Marcia scoase un obiect mic şi strălucitor dintr-un buzunăraş al cingătorii şi îl puse în palma băiatului. Acesta plecă ochii şi rămase uimit: în palma lui murdară se afla o pereche de aripi micuţe, de argint. Aripile sclipeau şi băiatului i se părea că erau gata să îşi ia zborul. Când se uită mai bine, văzu că pe fiecare aripă erau încrustate

nişte litere micuţe, aurii. Acum ştia ce are în mână – o Amuletă, numai că aceasta nu era doar o bucăţică de lemn, ci un giuvaier minunat de frumos.

— Unele Amulete pentru înalta Magie pot fi foarte frumoase, spuse Marcia. Nu sunt doar bucăţi de pâine prăjită îmbibată cu apă. Îmi aduc aminte când mi l-a arătat Alther prima oară pe acesta. M-am gândit că e una dintre cele mai simple şi frumoase Amulete pe care le-am văzut vreodată. Aşa cred şi acum.

Băiatul 412 se uită şi el la Amuleta. Pe una dintre aripi scria zboară slobod iar pe cealaltă cu mine.

„Zboară slobod cu mine”, spuse el în gând, ascultând cum sună cuvintele în mintea lui. Şi atunci…

Nici el nu ştiu cum se întâmplă. Spusese cuvintele în gând, visul despre zbor îi venise în minte şi…

— Eram sigură că ai să reuşeşti! exclamă Marcia entuziasmată. Eram *absolut* sigură!

Băiatul 412 nu înţelegea ce vrea să spună, dar dintr-odată îşi dădu seama că parcă ajunsese la fel de înalt ca Marcia, dacă nu cumva chiar mai înalt. De fapt, se înălţase deasupra ei. Se uită mirat în jos, aşteptându-se ca Marcia să îi spună să termine cu prostiile, aşa cum făcuse cu o seară înainte, şi să coboare *imediat*, dar, spre marea lui uşurare, Marcia zâmbea cu gura până la urechi şi ochii verzi îi străluceau de încântare.

— E uimitor! zise Marcia, privind în sus, cu mâna streaşină la ochi ca să se ferească de soare, la băiatul care plutea pe deasupra băltoacei Smârcanului. Asta e Magie pentru iniţiaţi, ceva ce se învaţă în ani de zile. Nu-mi vine să cred.

N-ar fi trebuit să spună aşa ceva, fiindcă nici Băiatul 412 nu putea crede. Se auzi un pleosc! şi se trezi în mijlocul băltoacei Smârcanului.

— Oi! Nu puteţi lăsa un biet Smârcan în pace? se auzi o voce supărată şi o pereche de ochi negri, plini de reproş, se iviră clipind din băltoacă.

— Aaa… gâfâi Băiatul 412, luptându-se să iasă la suprafaţă, cu o mână înfiptă în blana Smârcanului.

— Ieri n-am avut parte de somn, se văieta Smârcanul trăgându-l pe băiat spre mal. Am mers tocmai pân la râu, cu soarele bătându-mi în ochi, şobolanul mi-a împuiat capul cu chiţcăitul lui, oftă el împingându-l pe băiat pe malul băltoacei, şi nu-mi doream decât să aţipesc şi eu olecuţă. N-am nevoie de mosafiri. Vreau doar să trag un pui de somn. Ai priceput? N-ai păţit nimic, băiete, nu?

Băiatul 412 încuviinţă din cap, scuipând noroiul care îi intrase în gură. Marcia îngenunche lângă el şi se apucă să îl şteargă pe faţă cu o batistă purpurie de mătase fină. Smârcanul, care era cam miop, se fâstâci când o văzu.

— Bună dimineaţă, înălţimea Voastră, spuse el respectuos. Nu vă văzusem.

— Bună dimineaţa, Smârcane. Îmi pare rău că ţi-am tulburat odihna. Mulţumim. Acum plecăm şi

te lăsăm în pace.

— Nu face nimic. Plăcerea mea.

Cu acestea, Smârcanul se afundă în băltoaca de noroi, lăsând în urmă doar câteva băşici de aer la suprafaţă.

Marcia şi Băiatul 412 se întoarseră alene la căsuţă. Marcia se hotărâse să nu ia în seamă faptul că băiatul era plin de noroi din cap până în picioare. Voia să îl întrebe ceva. Îşi pusese ceva în minte şi nu mai voia să aştepte.

— Spune-mi, zise ea, ai vrea să devii Ucenicul meu?

Băiatul 412 rămase nemişcat, privind-o pe Marcia. Albul ochilor îi strălucea pe faţa acoperită de noroi. „Ce a spus?”

— Ai fi primul meu Ucenic. Până acum nu am găsit pe nimeni potrivit.

Băiatul 412 se uita la ea şi nu îi venea să îşi creadă urechilor.

— Vreau să spun, încercă Marcia să îi explice, că până acum nu am găsit pe nimeni care să aibă o scânteie de Magie. Tu o ai. Nu ştiu de ce o ai sau cum ai căpătat-o, dar nu încape îndoială că ai acea scânteie. Împreună, cu puterea mea şi a ta la un loc, am putea risipi Negura, am putea închide calea spre Tărâmul Celălalt. Ce spui? Vrei să fii Ucenicul meu?

Băiatul 412 era speriat. Cum ar *putea* el să o ajute pe Marcia, pe *Vrăjitorul Neobişnuit*? îşi făcuse o părere greşită. El era un impostor. Inelul cu dragon era într-adevăr magic, dar el nu. Oricât

şi-ar fi dorit să primească, nu putea spune da. Scuturǎ din cap.

— Nu? făcu Marcia uimită. Răspunsul tău e nu?

Băiatul 412 încuviinţă.

— Nu…

Pentru prima oară în viaţa ei, Marcia rămase fără glas. Nici prin cap nu îi trecuse că Băiatul 412 o va refuza. Nimeni nu refuzase vreodată oferta de a deveni Ucenic al Vrăjitorului Neobişnuit. Bineînţeles, dacă nu îl punea la socoteală pe prostul de Silas.

— Îţi dai seama ce spui? întrebă.

Băiatul 412 nu răspunse. Se simţea îngrozitor. Iar făcuse o boacănă cât el de mare.

— Te rog să te mai gândeşti, zise Marcia cât putea de blând, căci băgase de seamă ce înspăimântat părea băiatul. E o hotărâre importantă pentru noi amândoi. Şi pentru Castel. Sper să te răzgândeşti.

Băiatul 412 nu vedea cum s-ar putea răzgândi. Întinse mâna spre Marcia, vrând să îi dea înapoi Amuleta. În palma lui murdară părea că străluceşte şi mai tare.

Fu rândul Marciei să scuture din cap.

— Ho chezăşie a propunerii mele, care e încă valabilă. Alther mi-a dat Amuleta când mi-a propus să devin Ucenica lui. Bineînţeles, am spus da pe loc, dar îmi dau seama că tu eşti altfel. Ai nevoie de timp ca să te gândeşti. Aş vrea să păstrezi Amuleta până te gândeşti mai bine. Iar acum, zise

Marcia pe un ton vioi, hotărâtă să schimbe subiectul, ia să vedem dacă te pricepi să prinzi gângănii.

La asta Băiatul 412 se pricepea foarte bine. De-a lungul anilor avusese tot felul de gângănii pe care le îngrijea cu mare atenţie. Cel mai mult îi îndrăgise pe Cerbu, o rădaşcă-cu-coarne, pe Picioruş, un miriapod, şi pe Urechiuşă, o urechelniţă foarte mare. Mai avusese şi un păianjen-de-casă, unul mare, negru, cu picioare păroase, cunoscut sub numele de Joe Şapte Labe. Joe locuia într-o gaură din perete, deasupra patului lui. Toate mergeau bine până când Băiatul 412 a început să îl bănuiască pe Joe Şapte Labe că o mâncase pe Urechiuşă şi probabil şi toată familia ei. După aceea Joe s-a trezit mutat sub patul Cadetului-şef, căruia îi era groază de păianjeni.

Marcia era foarte mulţumită de recolta de gângănii. Cincizeci şi şapte de insecte de toate felurile aveau să fie îndeajuns şi, oricum, Băiatul 412 nu putea căra mai multe.

— Trebuie să scoatem Borcanele de Gângănii de îndată ce ajungem şi să le punem repede în ele, zise Marcia.

Băiatul 412 înghiţi în sec. Deci pentru asta erau: gem de gângănii.

Mergând în urma Marciei pe drumul de înapoiere, Băiatul 412 spera că gângania care i se urca pe braţ, pe sub mânecă, gâdilându-l, nu avea prea multe picioare.

24

GÂNGĂNIILE PROTECTOARE

Un miros îngrozitor de şobolan fiert şi peşte stricat îi întâmpină încă de la şanţul de apărare pe Nicko şi Jenna care se întorceau acasă în *Muriel Doi*, după ce umblaseră o zi întreagă prin mlaştină fără să dea de vreo urmă a Şobolanului Mesager.

— Crezi că a ajuns înaintea noastră şi acum Mătuşa Zelda îl fierbe pentru masa de seară? întrebă Nicko râzând, în timp ce legau canoea la mal şi se întrebau dacă e înţelept să intre în casă.

— Te rog, Nicko, nu vorbi aşa. Mie mi-a plăcut Şobolanul Mesager. Sper ca tati să-l trimită înapoi curând.

Jenna şi Nicko urcară poteca spre căsuţă ţinându-se cu mâinile de nas. Îngrijorată, Jenna împinse uşa.

— Pfui!

Înăuntru duhoarea era şi mai insuportabilă. În afară de mirosul de şobolan fiert şi peşte împuţit se simţea şi un iz clar de caca de pisică.

— Intraţi, dragilor. Găteam, se auzi vocea voioasă a Mătuşii Zelda venind din bucătărie de unde, îşi dădu Jenna seama, venea şi mirosul.

„Dacă aşa miroase mâncarea pentru cină, mai degrabă îmi mănânc ciorapii”, se gândi Nicko.

— Aţi ajuns taman la ţanc, zise Mătuşa Zelda bucuroasă, zâmbindu-le.

— Straşnic, făcu Nicko, întrebându-se dacă

Mătuşa Zelda mai avea miros sau dacă anii nenumăraţi de fiert varză i-l distruseseră cu totul.

Jenna şi Nicko se apropiară neîncrezători de bucătărie, întrebându-se ce putea găti Mătuşa Zelda de mirosea atât de urât.

Spre surprinderea şi uşurarea lor, nu era vorba de cină. Şi nici măcar nu gătea Mătuşa Zelda, ci Băiatul 412.

Băiatul 412 avea o înfăţişare foarte ciudată. Purta un costum tricotat în multe culori, format dintr-un pulover lăbărţat, cusut din petice, şi o pereche de pantaloni scurţi tricotaţi, încă şi mai lăbărţaţi. Pe cap avea însă îndesată aceeaşi bonetă roşie, care scotea aburi la căldura focului din bucătărie. Restul hainelor lui erau atârnate la uscat lângă vatră.

Până la urmă, Mătuşa Zelda câştigase bătălia. Băiatul 412 făcuse baie, dar numai fiindcă se simţea atât de rău, murdar cum era din cap până-n picioare de noroiul clisos din băltoaca Smârcanului, că, odată întors la căsuţă, fusese bucuros să meargă direct la cabană şi să se afunde în apa fierbinte. Doar la boneta roşie nu voise să renunţe. Mătuşa Zelda îşi bătuse gura de pomană. Oricum, era bucuroasă că putuse să îi spele hainele şi găsea că îi stă foarte bine în costumul tricotat pe care îl purtase Silas când era tânăr. Băiatului 412. i se părea că arată de-a dreptul caraghios şi se ferea să se uite spre Jenna.

Îşi concentrase toată atenţia asupra fierturii urât mirositoare, deşi nu era total convins că

Mătuşa Zelda *nu* făcea gem de gândaci, mai ales că stătea la masa din bucătărie cu un vraf de borcane de gem goale în faţă. Desfăcea capacele şi dădea borcanele Marciei, care stătea şi ea la masă şi scotea Amulete dintr-o carte groasă de farmece, intitulată:

Gângănii Protectoare la Borcan 500 de Amulete Garantat identice şi 100% eficiente

Ideale pentru Vrăjitorul de azi interesat de siguranţă

— Intraţi şi staţi jos, zise Mătuşa Zelda, făcându-le loc la masă. Facem Borcane cu Gângănii. Marcia face Amuletele, iar voi puteţi face gângăniile dacă vreţi.

Jenna şi Nicko se aşezară la masă, încercând să respire doar pe gură. Mirosul venea din oala cu lichid vâscos în care Băiatul 412 învârtea cu mare grijă.

— Uite, luaţi gângăniile, zise Mătuşa Zelda împingând spre ei un castron mare.

Jenna aruncă o privire înăuntru. Castronul era plin cu gândaci viermuitori, de toate formele şi mărimile.

— Pfui, se cutremură Jenna de scârbă.

Nici lui Nicko nu îi plăceau. Când era mic, Edd şi Erik îi băgaseră un miriapod pe sub guler şi de atunci nu putea suferi nici gândacii, nici târâtoarele.

Mătuşa Zelda nu îl luă în seamă.

— Prostii, sunt doar nişte făpturi cu multe picioare. Sunt mult mai speriate de tine decât eşti

tu de ele. Acum Marcia vă va da Amuleta. Fiecare din noi trebuie să ţină Amuleta în mână pentru ca gângania să ne înveţe şi să ne recunoască atunci când este eliberată, apoi Marcia va pune Amuleta în borcan. Voi doi puneţi o gânganie şi daţi borcanul Băiatului 412. El va umple borcanul cu Lichidul de Conservare şi va înşuruba bine capacul. Terminăm cât ai clipi.

Aşa şi făcură, doar că până la sfârşit Jenna fu cea care înşuruba capacele fiindcă prima gânganie i se urcase pe braţ şi nu reuşise să scape de ea decât după ce sărise în sus şi în jos, ţipând cât o ţinea gura.

Tuturor le păru bine când ajunseră la ultimul borcan. Mătuşa Zelda desfăcu capacul şi dădu borcanul Marciei, care întoarse pagina cărţii de farmece şi scoase încă o Amuletă mică, în formă de scut. Le dădu Amuleta şi fiecare o ţinu puţin în mână, apoi îi dădu drumul în borcan şi îi dădu borcanul lui Nicko. Acesta se cam codea, căci în castron era ultima gânganie, un miriapod mare, roşu, exact la fel ca ăla care îi fusese băgat pe după gât cu ani în urmă. Se învârtea înnebunit în jurul castronului, încercând să scape. Dacă nu i-ar fi fost atât de teamă, lui Nicko i-ar fi părut rău de el, însă nu se putea gândi decât la momentul când va trebui să îl ia din castron cu *mâna*. Marcia pusese deja Amuleta în borcan şi aştepta. Băiatul 412 aştepta şi el, în mână cu un polonic de lichid vâscos. Toată lumea *aştepta*.

Nicko trase aer în piept, închise ochii şi băgă

mâna în castron, dar miriapodul fu mai iute decât el. Cu ochii închişi, Nicko pipăia prin castron căutându-l, dar miriapodul fugea încolo şi încoace şi nu se lăsa prins. La un moment dat văzu mâneca puloverului şi se repezi într-acolo.

— L-ai prins! exclamă Marcia. Hai, repede, în borcan cu el!

Neîndrăznind să deschidă ochii, Nicko scutură mâneca deasupra borcanului şi îl răsturnă. Amuleta se rostogoli pe masă, căzu pe jos şi dispăru.

— Ei, fir-ar să fie! făcu Marcia. Amuletele astea sunt cam instabile.

Scoase alta şi o aruncă repede în borcan, uitând să o mai dea celorlalţi.

— Hai mai repede, zise ea, enervată. Efectul licorii se şterge repede. *Hai*!

Întinse mâna şi, cu un bobârnac bine ţintit, aruncă miriapodul de pe mâneca lui Nicko drept în borcan. Băiatul 412 turnă repede deasupra lichidul verzui. Jenna înşurubă capacul, puse borcanul pe masă cu un gest larg şi rămaseră să privească preschimbarea.

Miriapodul zăcea nemişcat pe fundul borcanului. Pe cât îşi amintea, dormea adânc sub bolovanul lui preferat când Ceva Mare cu o Bonetă Roşie dăduse la o parte bolovanul şi îl ridicase în aer. Dar partea cea mai rea de-abia acum venea. Miriapodul, care era o creatură singuratică, fusese aruncat într-o grămadă de gângănii gălăgioase, murdare şip *rost crescute*,

care îl împingeau de colo-colo şi chiar încercau să *îl muşte de picioare*. Miriapodul nu putea suferi să îi atingă cineva picioarele. Avea o mulţime, şi fiecare trebuia menţinut în perfectă stare de funcţionare, altminteri nu era bine de el. Un picior dacă era beteag şi n-ar mai fi putut merge decât în cerc. Prin urmare, miriapodul se băgase sub celelalte gângănii, şi rămăsese acolo, înghiţindu-şi indignarea, până când se trezise că toate dispăruseră şi nu mai avea unde *să se ascundă*. Orice miriapod ştie că, dacă *nu are* unde să se ascundă, s-a zis cu el, iar acesta îşi dădea seama că aşa şi era: plutea într-un lichid verzui şi vâscos şi simţea că i se întâmplă ceva *îngrozitor* – unul câte unul, *picioarele îi dispăreau*.

În plus, corpul lui lung şi subţire se scurta şi se îngroşa, până ajunse bondoc, cu un căpşor ţuguiat. Pe spate îi crescuse o frumoasă pereche de aripi verzi, blindate, iar pieptul îi era acoperit cu solzi verzi. Dar asta nu era tot: acum avea *doar patru picioare*. Patru picioare groase, verzi, dacă putem să le numim aşa. Numai că miriapodul era de altă părere. Avea două sus şi două jos, iar cele de sus erau mai scurte decât cele de jos. Fiecare avea la capăt câte cinci vârfuri ascuţite, pe care miriapodul le putea mişca, iar într-unul din picioarele de sus ţinea un băţ ascuţit de metal. Picioarele de jos se terminau cu ceva plat, la capăt iar cu câte cinci vârfuri ascuţite verzi. Miriapodul era disperat. Cum putea să trăiască cu doar patru picioare groase, cu vârfuri ascuţite? Ce fel de

creatură devenise?

Desigur, miriapodul nu ştia că devenise o Gânganie Protectoare.

Fostul miriapod, transformat acum complet în Gânganie Protectoare, plutea în lichidul verde. Se mişca încet, de parcă voia să se obişnuiască cu noua lui înfăţişare. Privea afară cu ochii lui verzi, cu o expresie de mirare, aşteptând momentul când avea să fie eliberat.

— E o Gânganie Protectoare perfectă, zise Marcia mândră, ridicând borcanul în lumină ca să admire fostul miriapod. E cea mai reuşită dintre toate. Bravo.

La puţină vreme după aceea cele cincizeci şi şapte de borcane erau aliniate pe pervazuri ca să stea pavăză casei. Gângăniile de culoare verde-aprins care pluteau adormite prin lichidul verzui, aşteptând ca cineva să deschidă capacele şi să le elibereze, erau într-adevăr o privelişte stranie, ca din altă lume. Când Jenna o întrebă pe Marcia ce se întâmplă când deschizi borcanul, aceasta îi spuse că Gângania Protectoare ţâşnea afară şi te apăra până la ultima suflare sau până o prindeai şi o puneai la loc în borcan, ceea ce nu prea se întâmpla. Odată ieşită din borcan, Gângania Protectoare nu mai avea niciun chef să intre la loc.

În timp ce Mătuşa Zelda şi Marcia spălau oalele folosite la fabricarea gângăniilor, Jenna stătea lângă uşă, ascultând zăngănitul vaselor din bucătărie. În lumina apusului se uita la cele cincizeci şi şapte de pete de lumină verde care

cădeau pe podeaua de piatră şi vedea în fiecare o mică umbră ce se mişca încet, aşteptând momentul când avea să fie liberă.

25
VÂLVA-PĂDURII

P

i la miezul nopţii toată lumea din căsuţă dormea, cu excepţia Marciei. Vântul bătuse din nou de la răsărit, de data asta aducând zăpadă cu el. Înşirate pe pervazuri, Borcanele cu Gângănii clincăneau trist când lighioanele dinăuntru se mişcau, tulburate de viscolul de afară.

Marcia stătea la pupitrul Mătuşii Zelda. Aprinsese o lumânare mică, să nu îi trezească pe cei care dormeau lângă foc, şi era adâncită în

cartea ei, *Risipirea Neguri* Afară, în şanţul de apărare, înotând foarte aproape suprafaţă, Smârcanul stătea de pază, singur în noapte.

* * *

Departe, în Pădure, Silas stătea şi el de pază sub ninsoarea care era destul de deasă ca să îl ajungă prin hăţişul de ramuri sub care se adăpostise. Stătea în picioare, tremurând puţin, sub un ulm înalt, cu trunchiul gros, aşteptând-o pe Morwenna Mould.

Silas şi Morwenna Mould se cunoşteau de multă vreme. Pe când era tânăr Ucenic, Silas trecuse într-o noapte prin Pădure, trimis de Alther cu treburi anume. La un moment dat auzise urletele înfiorătoare ale unei haite de jderi. Ştia prea bine ce înseamnă urletul: haita găsise o pradă şi acum o înconjura. Lui Silas i se făcu milă de bietul animal. Ştia prea bine ce groaznic e să te trezeşti înconjurat de un cerc de ochi galbeni, strălucind în noapte. I se întâmplase şi lui o dată şi nu putea uita nici acum, numai că, din fericire, el era Vrăjitor. Făcuse un Farmec de împietrire şi se îndepărtase cât putuse de repede.

În noapte aceea însă, Silas auzi în mintea lui o voce slabă, pierdută: *Ajutor*…

Alther îl învăţase să ia seama la astfel de lucruri, aşa că Silas se duse spre locul de unde venea vocea şi ajunse în spatele unei haite de jderi care stăteau în cerc. În mijlocul cercului se afla o tânără Vâlvă. Stătea împietrită.

Întâi Silas crezu că tânăra Vâlvă era

împietrită de groază. Stătea în mijlocul cercului, cu ochii măriţi de spaimă, cu părul încâlcit de cât fugise prin desişurile Pădurii ca să scape de jderi, strâns înfăşurată în mantia ei groasă, neagră.

Dar după câteva clipe Silas îşi dădu seama că, speriată cum era, Vâlva încurcase farmecul şi se transformase pe ea însăşi în stană de piatră, în loc să îi împietrească pe jderi, oferindu-le astfel cea mai uşor de obţinut cină. Jderii nu mai avuseseră parte de aşa o pleaşcă de când Armata Tânără organizase într-o noapte un exerciţiu Scapă-Cine-Poate. Chiar sub ochii lui Silas, jderii începură să strângă cercul. Se învârteau încet în jurul Vâlvei, nescăpând-o din ochi, bucurându-se de masa copioasă ce urma. Silas aşteptă şi el până ce putu cuprinde cu ochii toată haita, apoi îi împietri pe toţi. Fiindcă nu era prea sigur că ştie să facă un Farmec de Dezlegare pentru Vâlvă, Silas o luă în braţe – spre norocul lui şi al ei, era una dintre cele mai mici şi slăbuţe Vâlve ale Pădurii – şi o duse cât putu de departe. Apoi stătu cu ea toată noaptea, până se şterse Farmecul de împietrire.

Morwenna Mould nu uitase ce făcuse Silas pentru ea. De atunci încolo, ori de câte ori se aventurase în Pădure, Silas ştia că se află sub protecţia Vâlvelor – Pădurii. Şi mai ştia şi că Morwenna Mould avea să vină oricând s-ar fi găsit el la ananghie. Nu trebuia decât să o aştepte lângă copacul ei la miezul nopţii. Asta şi făcea acum, după ce trecuseră atâţia ani de când nu se mai

văzuseră.

— Hi, dar pe cine văd? Vrăjitorul meu cel viteaz, Silas Heap. Ce te aduce aici tocmai în ajunul Sărbătorii Solstiţiului? veni din întuneric o voce blândă, puţin şuierată, asemenea foşnetului frunzelor, căci aşa vorbeau locuitorii Pădurii.

— Morwenna, tu eşti? zise Silas puţin fâstâcit, sărind în picioare şi uitându-se în jur.

— Bineînţeles, zise Morwenna apărând din noapte, înconjurată de un vârtej de fulgi.

Mantia neagră de blană îi era acoperită de zăpadă, ca şi părul lung, negru, prins cu o bentiţă verde de piele, cum purtau Vâlvele. Ochii ei albaştri de Vâlvă străluceau în noapte. Stătuse ascunsă şi îl urmărise pe Silas câtăva vreme, ca să se asigure că nu e nicio primejdie.

— Bună, Morwenna, zise Silas, simţindu-se intimidat. Nu te-ai schimbat deloc.

Adevărul e că Morwenna se schimbase considerabil. Era mult mai voinică decât ultima oară când o văzuse Silas. Cu siguranţă că acum nu ar mai fi putut să o ia în braţe şi să o scoată din mijlocul unei haite de jderi înfometaţi.

— Nici tu nu te-ai schimbat, Silas Heap. Ai acelaşi păr blond ciufulit şi aceiaşi ochi verzi, minunaţi. Ce pot face pentru tine? Aştept de multă vreme să îţi întorc fapta bună. O Vâlvă nu uită niciodată.

Silas nu îşi găsea locul. Nu ştia de ce, dar avea legătură cu faptul că Morwenna stătea atât de aproape de el. Spera că nu greşise când venise

să îi ceară ajutorul.

— Eu, adică… îl mai ţii minte pe băiatul meu cel mare, Simon?

— Silas, îmi aduc aminte că aveai un băieţel pe nume Simon. Mi-ai povestit despre el în timp ce eu mă despietream. Îl necăjeau dinţii, pe cât îmi aduc aminte. Iar tu nu prea apucai să dormi. Cum mai stă cu dinţii acum?

— Dinţii? A, foarte bine, după câte ştiu. Acum are optsprezece ani, Morwenna. Dar acum două nopţi a dispărut în Pădure.

— Asta nu e bine deloc. În Pădure au apărut tot soiul de Arătări. Au ieşit din Castel. Sunt Arătări cum noi nu am mai văzut. Nu e bine ca băiatul să fie singur printre ele. Nu e bine nici pentru tine, Silas Heap.

Morwenna puse mâna pe braţul lui Silas şi acesta tresări. Ea îi şopti cu glas abia desluşit:

— Noi, Vâlvele, suntem foarte *sensibile*.

În chip de răspuns, Silas nu reuşi decât să scoată un mic geamăt. Uitase câtă forţă avea o Vâlvă în toată puterea cuvântului.

— Ştim că o Negură teribilă s-a furişat în inima Castelului, chiar în Turnul Vrăjitorilor. S-ar putea ca ea să îţi fi luat băiatul.

— Speram că l-ai văzut tu, zise Silas deznădăjduit.

— Nu, spuse Morwenna. Dar o să-l caut. Dacă-l găsesc, o să ţi-l aduc teafăr şi nevătămat, fii fără grijă.

— Mulţumesc, Morwenna, spuse Silas

recunoscător.

— E prea puţin, Silas, în comparaţie cu ce ai făcut tu pentru mine. Îmi pare bine că sunt aici să te ajut. Dacă pot.

— Dacă… dacă afli ceva, mă poţi găsi la casa din copac a lui Galen. Stau acolo cu Sarah şi băieţii.

— Ai mai mulţi băieţi?

— Da. Încă cinci. Am avut şapte cu totul, dar…

— Şapte. Un dar nepreţuit. Al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Trebuie că e înzestrat cu puteri magice.

— A murit.

— Vai, îmi pare rău, Silas. Ce pierdere… Pentru noi toţi. Ar fi fost bine să îl avem acum.

— Într-adevăr.

— Deocamdată te las, Silas. Voi lua casa din copac şi pe toţi cei care locuiesc în ea sub protecţia mea, atât cât se va putea, ţinând seama de Negura care se apropie. Iar mâine, toţi cei din căsuţă sunt invitaţi la Sărbătoarea Solstiţiului, alături de noi.

Silas era mişcat.

— Mulţumesc, Morwenna. Eşti foarte amabilă.

— La revedere, Silas. Mergi cu bine şi bucură-te de Sărbătoare mâine, mai spuse Morwenna şi dispăru în Pădure, lăsându-l pe Silas singur sub ulm.

— La revedere, Morwenna, şopti el în

întuneric şi îşi croi drum prin zăpadă spre casa din copac unde Sarah şi Galen îl aşteptau cu veşti.

După ce cugetase toată noaptea, Silas ajunse la concluzia că Morwenna avea dreptate. Probabil că Simon fusese luat şi dus la Castel. Ceva îi spunea că Simon e acolo.

Sarah nu era însă atât de convinsă.

— Nu înţeleg de ce te bizui atât pe Vâlva aceea, Silas. Mie nu mi se pare că e chiar atotştiutoare. Dacă Simon e totuşi undeva în Pădure şi tu vei fi luat? Cum ar fi atunci?

Dar Silas era de neclintit în hotărârea lui. Îşi preschimbă roba de Vrăjitor într-o tunică scurtă, cenuşie, cum purtau lucrătorii, îşi luă rămas-bun de la Sarah şi de la băieţi şi coborî din casa din copac. Mirosul mâncărurilor gătite de Vâlve pentru Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă, care răzbătea până la ei din depărtare, aproape îl făcu să se răzgândească, dar până la urmă porni hotărât în căutarea lui Simon.

— Silas! îl strigă Sally după ce ajunsese jos. Prinde! zise şi îi aruncă Amuleta pe care l-o dăduse Marcia.

Silas o prinse şi îi mulţumi.

Sarah se uită la Silas cum îşi trage gluga peste ochi şi porneşte prin Pădure spre Castel. Pe când se îndepărta, Silas mai aruncă peste umăr câteva cuvinte:

— Nu-ţi face griji. Mă voi întoarce curând cu Simon. Numai că Sarah îşi făcu griji, iar Silas *nu* se întoarse cu Simon.

26
SĂRBĂTOAREA SOLSTIŢIULUI DE IARNĂ

— Nu, mulţumesc, Galen. Nu merg la Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă. Noi, Vrăjitorii, nu o ţinem, îi spuse Sarah lui Galen în dimineaţa aceea, după ce Silas plecase.

— Noi ne ducem, zise Galen, şi cred că ar trebui să mergem cu toţii. Trebuie să ai un motiv serios ca să refuzi o invitaţie a Vâlvelor – Pădurii. E o cinste să fii poftit de ele. De fapt, nici nu pot să îmi închipui cum a făcut Silas ca să fim toţi invitaţi.

Sarah pufni în chip de răspuns.

Dar pe măsură ce seara se apropia şi din Pădure începu să vină un miros îmbietor de jder la proţap, băieţii începură să se agite. Galen nu mânca decât legume, rădăcini şi nuci sau alune, adică, după cum spusese Erik cu voce tare după prima masă luată în casa lui Galen, exact ceea ce dădeau ei iepurilor.

Zăpada cădea ca o perdea groasă printre copaci când Galen deschise chepengul căsuţei din copac. Trăgând un fel de scripete pe care îl meşterise singură, lăsă în jos scara lungă de lemn până când picioarele ei se înfipseră în stratul de zăpadă care acoperea acum pământul. Casa din copac fusese construită pe mai multe platforme care uneau trei stejari bătrâni şi fusese acolo de

când aceştia erau deja copaci în toată puterea cuvântului, cu câteva sute de ani în urmă. Cu vremea, mai multe colibe fuseseră clădite talmeş-balmeş pe platforme. Acum erau acoperite de iederă şi atât de bine ascunse în copaci că nu puteau fi văzute de jos.

Sam, Edd, Erik şi Jo Jo împărţeau coliba pentru oaspeţi, aflată chiar în vârful stejarului din mijloc, şi aveau o funie doar pentru ei ca să coboare în Pădure. În timp ce băieţii se luaseră la harţă care să se dea jos primul, Galen, Sarah şi Sally coborâră liniştite pe scara principală.

Galen se gătise pentru Sărbătoare. Mai fusese invitată cu mulţi ani în urmă, când vindecase copilul unei Vâlve, şi ştia că e o ocazie deosebită. Galen era o femeie micuţă, cu faţa zbârcită şi arsă de soare după anii petrecuţi în aer liber, în Pădure. Avea păr roşcat, tuns scurt şi zbârlit, iar ochii ei căprui râdeau fără încetare. În general se îmbrăca într-o tunică verde, cu croială simplă, pantaloni tricotaţi strâmţi şi o mantie. Astăzi purta însă rochia pentru Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă.

— Vai de mine, Galen, chiar că ţi-ai bătut capul cu toaleta, zise Sarah cu un ton uşor dezaprobator. N-am mai văzut rochia asta. E... ceva deosebit.

Galen nu prea ieşea în lume, dar când ieşea chiar că se gătea. Rochia de acum părea făcută din sute de frunze multicolore cusute laolaltă. La brâu avea o cingătoare de un verde sclipitor.

— Mulţumesc, răspunse Galen, mi-am făcut-o singură.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Sarah.

Sally Mullin împinse scara la loc prin chepeng şi porniră cu toţii prin Pădure, urmând mirosul îmbietor de friptură de jder.

Galen îi duse pe potecile Pădurii, acoperite acum cu un strat gros de zăpadă şi străbătute în cruciş şi-n curmeziş de urmele lăsate de animalele pădurii. După ce osteniră străbătând un labirint de poteci, şanţuri şi ravene, ajunseră la ceea ce fusese pe vremuri cariera de ardezie a Castelului. Aici se ţinea întrunirea Vâlvelor – Pădurii.

Treizeci şi nouă de Vâlve, îmbrăcate toate în robele roşii pe care le purtau întotdeauna la Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă, erau adunate în jurul unui foc mare, în mijlocul carierei. Pământul era acoperit cu ramuri proaspăt tăiate, pudrate cu zăpada care cădea uşor în jur, deşi mulţi fulgi se topeau sâsâind la căldura focului. În aer plutea un miros ameţitor de mirodenii. Jderii se roteau pe proţapuri, iepurii fierbeau în cazane care bolboroseau şi veveriţele se coceau în cuptoarele îngropate în pământ. Pe o masă lungă erau îngrămădite tot felul de dulciuri şi mâncăruri aromate. Vâlvele le cumpăraseră de la Neguţătorii din Nord şi le păstraseră pentru această zi, cea mai importantă din an. Băieţii făcură ochii cât cepele. De când erau nu mai văzuseră atâta mâncare la un loc. Chiar şi Sarah trebui să recunoască în sinea ei că era impresionată.

Morwenna Mould îi zări cum stăteau nehotărâţi la intrarea în carieră. Îşi prinse în mâini roba roşie de blană şi pluti până la ei ca să îi întâmpine.

— Fiţi bine-veniţi cu toţii. Poftiţi lângă noi.

Vâlvele se dădură la o parte respectuoase din faţa Morwennei, Vâlva Mamă, care îi conduse pe oaspeţii muţi de uimire la cele mai bune locuri de lângă foc.

— Îmi pare atât de bine că ne-am întâlnit în cele din urmă, Sarah, îi spuse Morwenna zâmbind. Parcă te-aş cunoaşte de o viaţă. Silas mi-a povestit multe despre tine în noaptea când m-a salvat.

— A, da?

— Sigur. Mi-a vorbit toată noaptea de tine şi de bebeluş.

— Chiar aşa?

Morwenna o luă pe Sarah pe după umeri.

— Suntem cu toatele în căutarea băiatului tău. Sunt sigură că va fi teafăr şi nevătămat, până la sfârşit. La fel şi ceilalţi trei care sunt departe de tine acum. Şi cu ei va fi totul bine.

— Ceilalţi trei? se miră Sarah.

— Ceilalţi trei copii ai tăi.

Sarah socoti repede. Uneori nici ea nu mai era sigură câţi sunt.

— Doi, zise ea. Ceilalţi doi.

Sărbătoarea se prelungi târziu în noapte. După câteva căni din Băutura Vâlvelor, Sarah uită cu totul de grijile legate de Simon şi Silas. Din păcate, îşi aduse aminte de ei a doua zi dimineaţă,

când se trezi şi cu o durere straşnică de cap.

Pentru Silas Ziua Solstiţiului de Iarnă nu fu o sărbătoare.

O luă pe poteca de la râu, care trecea pe la marginea Pădurii, apoi înconjură zidurile Castelului şi, împins de la spate de palele de vânt cu zăpadă, se îndreptă spre Poarta de Miazănoapte.

Voia să ajungă în locuri cunoscute înainte să se hotărască ce să facă. Ajuns aici, îşi trase gluga cenuşie ca să nu i se vadă ochii verzi de Vrăjitor, trase adânc aer în piept şi trecu podul mobil, acum acoperit de zăpadă, care ducea la Poarta de Miazănoapte.

Gringe era de serviciu în gheretă şi era în toane rele. Lucrurile nu mergeau prea bine acasă la el şi toată dimineaţa fusese cu gândul la necazurile lui domestice.

— Hai, mormăi Gringe bătând din picioare în zăpada îngheţată, mişcă-te mai repede. Ai întârziat la curăţirea obligatorie a străzilor.

Silas trecu grăbit pe lângă el.

— Nu aşa repede! strigă Gringe după el. Te costă un bănuţ.

Silas se scotoci prin buzunare şi scoase un bănuţ mânjit de jeleul de cireşe şi păstârnac al Mătuşii Zelda, pe care îl îndesase în buzunar ca să nu fie nevoit să îl mănânce. Gringe luă bănuţul, îl mirosi bănuitor, apoi îl şterse de şubă şi îl puse deoparte. În fiecare seară, doamna Gringe avea plăcuta sarcină de a spăla monedele murdare, aşa

că o puse şi pe aceasta peste celelalte şi îl lăsă pe Silas să treacă. Gândindu-se mai bine, strigă în urma lui:

— Tu, ăla, nu te ştiu de undeva?

Silas clătină din cap.

— Eşti în trupa de căluşari?

Silas clătină iar din cap şi îşi continuă drumul.

— Iei lecţii de lăută?

— Nu! răspunse Silas şi dispăru după un colţ.

— Da eu tot îl *ştiu* de undeva, mormăi Gringe pentru sine însuşi. Lucrător nu e. Nu, cu ochii ăia verzi lucind ca doi licurici într-o căldare cu cărbuni. A, e Silas Heap! exclamă el după ce se mai gândi puţin. Ce tupeu are să vină aici! Las că-l învăţ eu minte.

Curând după aceea Gringe întâlni un Gardian care trecea pe acolo şi Custodele Suprem află în cel mai scurt timp despre întoarcerea lui Silas la Castel. Dar oricât se strădui, nu reuşi să dea de el. Îl ocrotea Amuleta Marciei.

În vremea asta Silas se grăbise să ajungă în bătrâna Hardughie, fericit că scăpase şi de Gringe şi de viscol. Avea o ţintă precisă: nici el nu ştia prea bine de ce, dar voia să mai vadă o dată vechea lui locuinţă. Se furişă nebăgat în seamă prin coridoarele întunecate pe care le ştia atât de bine. Era bucuros că se deghizase, căci nimeni nu dădea atenţie unui lucrător cu palmele, dar, pe de altă parte, de-abia acum îşi dădea seama cât de puţin respectat era un asemenea lucrător. Nimeni

nu se dădea la o parte din calea lui. Oamenii îl împingeau încoace şi încolo, dădeau drumul uşilor să i se trântească în nas, iar de vreo două ori cineva strigă la el că ar face mai bine să se ducă afară, să cureţe strada. „Poate că totuşi nu e chiar atât de rău să fii un Vrăjitor Obişnuit”, îşi zicea Silas.

Uşa camerei familiei Heap stătea deschisă, cu un aer nefericit. După cât se părea, nici nu îl recunoscu pe Silas când acesta intră în vârful picioarelor în încăperea unde îşi petrecuse ultimii douăzeci şi cinci de ani de viaţă. Silas se aşează pe scaunul lui preferat, pe care şi-l făcuse chiar el, şi se uită trist prin cameră, adâncit în gânduri. Camera părea ciudat de mică acum, când nu mai erau copiii, nu era niciun zgomot şi nici Sarah nu mai stătea acolo, îngrijindu-se de treburile casei. Pe deasupra, mai părea şi stânjenitor de murdară, chiar şi lui Silas căruia nu prea îi păsa de un pic de gunoi ici şi colo.

— În ce mizerie trăiau! Vrăjitori nenorociţi! N-am avut eu timp să mă ocup de ei până acum.

Silas sări în sus, se întoarse şi văzu un zdrahon proţăpit în uşă. În spatele lui, pe coridor, era un cărucior mare de lemn.

— Nu credeam că vor trimite pe cineva să dea o mână de ajutor. E bine că eşti aici. Dacă eram singur, îmi lua toată ziua ca să curăţ. Căruciorul e afară. Totul trebuie aruncat la gunoi. Cărţile de Magie trebuie arse. Ai priceput?

— Cum?

— Aoleu şi vai de mine! Mi-au trimis un tâmpit. Ia ascultă la mine: gunoi, cărucior, groapa de gunoi. Nu e greu. Acum, dă-mi scaunul pe care te-ai pus şi hai să începem.

Lui Silas i se părea că visează. Se ridică de pe scaun şi i-l dădu omului, care îl luă şi îl aruncă în cărucior. Scaunul se rupse în bucăţi. În scurtă vreme, deasupra lui se adunase un maldăr de lucruri, tot ce strânseseră Silas şi Sarah o viaţă, iar căruciorul era plin ochi.

— Până aici e bine, zise zdrahonul. Mă duc să duc căruciorul la groapa de gunoi, până nu se închide poarta. Tu scoate cărţile de Magie pe coridor. Când vin pompierii mâine să-şi facă rondul, le iau ei.

Îi puse lui Silas în mână o mătură mare şi adăugă:

— Te las să mături părul de câine şi ce scârboşenii mai sunt pe aici. Dup-aia po să te duci acasă. S-ar zice că eşti terminat. Nu prea eşti învăţat cu munca, este?

Chicoti şi îi trase lui Silas o palmă pe spate, chipurile prieteneşte. Silas tuşi şi zâmbi abătut.

— Nu uita de cărţile de Magie, îi mai spuse şi plecă, împingând căruciorul care se legăna, mai-mai să se rupă, spre Groapa de gunoi „Farmecul Râului”.

Fără să îşi dea seama prea bine ce face, Silas mătură praful, părul de câine şi murdăria adunate în douăzeci şi cinci de ani, făcând o grămăjoară. Apoi se uită cu regret la cărţile lui de Magie.

— Te ajut eu dacă vrei, auzi lângă el vocea lui Alther, care îl luă pe după umeri.

— A, bună, Alther, răspunse Silas abătut. Ce zi!

— Da, nu a fost prea bună. Îmi pare foarte rău, Silas.

— Toate… s-au dus, murmură Silas, iar acum se vor duce şi cărţile. Aveam unele foarte frumoase. Şi multe Amulete rare… Toate vor sfârşi în flăcări.

— Nu neapărat, zise Alther. Cred că ar încăpea foarte bine în dormitorul tău din acoperiş. Te ajut eu cu Farmecul de Mutare, dacă vrei.

Silas se mai învioră.

— Adu-mi aminte cum e, Alther, apoi îl fac eu singur. Sunt sigur că pot.

Farmecul de Mutare îi ieşi bine lui Silas. Cărţile se aliniară cuminţi, chepengul din tavan se deschise şi, una câte una, cărţile zburară şi se aşezară teancuri, teancuri în fostul dormitor al lui Silas şi Sarah. Una sau două cărţi, mai încăpăţânate, o luară spre uşă şi erau deja la jumătatea coridorului până să apuce Silas să le cheme înapoi, dar la sfârşitul farmecului toate cărţile de Magie erau la adăpost sub acoperiş şi Silas reuşi chiar să şi mascheze chepengul cu un farmec. Nu i-ar fi dat nimănui prin minte că e ceva acolo.

Silas ieşi pentru ultima oară din camera care răsuna a gol şi o luă pe Coridorul 223. Alther plutea alături de el.

— Hai şi stai cu noi puţin, zise el. La Bodega La Firidă.

— Unde?

— De curând am descoperit-o şi eu. Mi-a arătat-o unul dintre Bătrâni. E o bodegă veche, chiar în zidul Castelului. Intrarea a fost zidită de una dintre Regine, care avea ceva cu băutorii de bere. E plină ochi de fantome şi atmosfera e foarte plăcută. Poate te mai înveseleşte.

— Nu prea mă trage inima, dar mulţumesc oricum, Alther. Nu e cumva în locul unde au zidit o călugăriţă?

— Da, Sora Bernadette. E o fată de treabă. Nu zice niciodată nu unei halbe de bere. Aduce viaţă în orice petrecere, ca să zic aşa. Oricum, am veşti despre Simon şi sunt sigur că vrei să le auzi.

— Simon! E teafăr? *Unde* e? întrebă Silas.

— E aici, Silas. În Castel. Vino la Bodega La Firidă. E cineva acolo cu care trebuie să vorbeşti.

În Bodega La Firidă atmosfera era foarte animată.

Alther îl dusese pe Silas până la o grămadă de bolovani aflată lângă zidul Castelului, ceva mai încolo de Poarta de

Miazănoapte. De fapt, grămada de dărâmături ascundea o gaură în zid prin care Silas reuşise cu greu să se strecoare. Odată ce intră însă se găsi în altă lume.

Bodega era foarte veche şi fusese construită în peretele gros al Castelului. În urmă cu câteva zile, când Marcia o luase pe scurtătură ca să

ajungă în Partea de Est, trecuse chiar peste acoperişul bodegii, fără să aibă însă habar că sub picioarele ei o mulţime pestriţă de fantome stăteau la poveşti ca să îşi mai treacă vremea.

Lui Silas îi trebuiră câteva minute până când ochii, deprinşi cu sclipirea zăpezii de afară, i se obişnuiră cu lumina slabă a lămpilor care pâlpâiau pe pereţi. Atunci văzu cea mai uimitoare adunare de fantome. Erau strânse în mici grupuri în jurul meselor lungi de lemn de lângă foc sau stăteau singuratice şi îngândurate în câte un colţ. Erau şi o mulţime de Vrăjitori Neobişnuiţi, îmbrăcaţi în robe purpurii cu croieli diferite, unele vechi de sute de ani, după cum fusese moda la vremea lor. Mai erau cavaleri în armură completă, paji în livrele extravagante, femei cu văluri de călugăriţă, regine tinere cu rochii bogate de mătase şi regine în vârstă îmbrăcate în negru. Cu toţii păreau că se simt foarte bine împreună.

Alther îl conduse pe Silas prin mulţime. Silas se strădui să nu treacă prin niciunul dintre ei, dar o dată sau de două ori simţi o boare rece învăluindu-l, când păşi printr-o fantomă. Nimeni nu părea să îi dea prea mare atenţie – unii dădură din cap în semn de salut, alţii erau prea adânciţi în interminabilele lor conversaţii ca să întoarcă privirile spre el – dar Silas îşi dădu seama că oricine era prieten cu Alther era bine-venit la Bodega La Firidă.

Stăpânul bodegii, şi el o fantomă, renunţase să se mai învârtă pe lângă butoaiele cu bere,

fiindcă oaspeţii încă beau din aceeaşi halbă care le fusese oferită când sosiseră prima dată, iar unele halbe durau sute de ani. Alther îl salută voios pe proprietar, care era adâncit în discuţie cu trei Vrăjitori Neobişnuiţi şi un vagabond bătrân care adormise sub una dintre mese şi nu se mai trezise. Apoi îl conduse pe Silas într-un colţ liniştit unde îi aştepta o călugăriţă bondoacă.

— Fă cunoştinţă cu Sora Bernadette, zise Alther. Soră Bernadette, el e Silas Heap, cel despre care ţi-am vorbit. E tatăl băiatului.

Cu tot zâmbetul luminos pe care i-l adresă călugăriţa, lui Silas i se strânse inima ca de o presimţire rea.

Călugăriţa cu faţă rotundă îi aruncă o privire şăgalnică şi spuse cu voce cântată:

— E un bărbat în toată legea fiul tău. Ştie ce vrea şi nu se teme să ia ceea ce îşi doreşte.

— Da, se poate. Precis vrea să devină Vrăjitor, asta o ştiu sigur. Vrea să devină Ucenic, dar după cum merg lucrurile acum…

— Aşa e, nu e vremea potrivită să fii un Vrăjitor tânăr, plin de speranţe, îi întări călugăriţa spusele. Dar nu de asta s-a întors el la Castel.

— Vasăzică s-a întors. Oh, ce uşurare! Credeam că a fost luat ostatic. Sau… sau *ucis*.

Alther puse mâna pe umărul lui Silas:

— Din păcate, Silas, a fost prins ieri. Sora Bernadette era de faţă. O să-ţi povestească chiar ea.

Silas îşi prinse capul în mâini şi gemu.

— Cum? întrebă. Cum s-a întâmplat?

— Păi, zise călugăriţa, se pare că tânărul Simon avea o iubită.

— Avea o iubită?

— Chiar aşa. Pe nume Lucy Gringe.

— Nu cumva fata paznicului de la Poartă? Nu, *nu* se *poate*.

— Sunt sigură că e o fată cumsecade, Silas, îl dojeni Sora Bernadette.

— Sper că nu seamănă câtuşi de puţin cu tatăl ei, asta e tot ce pot spune. *Lucy Gringe*… Cine ar fi zis?

— Ei, Silas, se pare că Simon s-a întors la Castel dintr-un motiv bine întemeiat. El şi Lucy trebuiau să se întâlnească în secret la capelă, ca să se căsătorească. Ce romantic… zâmbi ea visătoare.

— Să se *căsătorească*? Nu pot să *cred*. Sunt rudă cu omul acela îngrozitor, se văietă Silas, mai alb la faţă decât unii din muşterii bodegii.

— Nu, Silas, nu eşti, zise Sora Bernadette pe un ton mustrător. Din nefericire, Simon şi Lucy nu au ajuns să se căsătorească.

— Din nefericire?

— Gringe a prins de veste şi le-a spus Gardienilor Custozi. Nu voia ca fata lui să se mărite cu un Heap, tot aşa cum tu nu vrei ca Simon să se însoare cu o Gringe. Gardienii au năvălit în capelă, au trimis-o pe biata fată acasă şi l-au luat pe Simon. Câtă cruzime, câtă cruzime, oftă călugăriţa.

— Unde l-au dus? întrebă Silas încet.

— Ei, Silas, continuă Sora Bernadette cu vocea ei blândă. Eram eu însămi în capelă fiindcă voiam să văd nunta. Îmi plac nunţile. Gardianul care îl ţinea pe Simon a trecut chiar prin mine, aşa că am ştiut ce gândea în acel moment. Se gândea că trebuie să îl ducă pe băiat la Tribunalul Custozilor. În faţa Custodelui Suprem, nici mai mult nici mai puţin. Îmi pare rău că trebuie să-ţi dau o astfel de veste, Silas.

Călugăriţa puse mâna pe braţul lui Silas. Mâna era caldă, dar nu îi aduse nicio mângâiere.

Era exact de ce se temea Silas cel mai tare. Simon era în mâinile Custodelui Suprem. Cum avea să îi dea lui Sarah o asemenea veste? Silas petrecu restul zilei la bodegă, aşteptând. Alther trimisese cât de multe fantome putuse la Tribunal să îl caute pe Simon sau să afle ce era cu el.

Niciuna nu veni cu vreo ştire. Simon parcă dispăruse.

În Ziua Solstiţiului de Iarnă, Stanley fu trezit din somn de nevastă. Avea un mesaj de la Biroul Şobolanilor Mesageri.

— Nu pricep de ce nu te lasă în pace măcar azi, se plânse ea. Toată ziua muncă şi iar muncă. Avem şi noi nevoie de o vacanţă, Stanley.

— Dawnie, draga mea, îi explică Stanley răbdător, dacă nu mă duc la lucru nu putem avea vacanţă. E foarte simplu. Ţi-au spus ce vor de la mine?

— N-am întrebat, răspunse ea înţepată. Cred că iar e vorba de blestemaţii de Vrăjitori.

— Nu sunt chiar atât de răi precum se zice. Până şi Vrăjitorul Neobi… hait!

— Aha, va să zică *acolo* ai fost?

— Nu.

— Ba da. Mie nu poţi să-mi ascunzi nimic, chiar dacă eşti Şobolan Confidenţial. Îţi dau un sfat, Stanley.

— Numai unul?

— Nu te încurca cu Vrăjitorii, Stanley, că ai să dai de *belea*. Crede-mă că ştiu. Ultimul pe care l-am avut, femeia aia, Marcia, ştii ce a făcut? A răpit-o pe singura fiică a unui Vrăjitor sărac şi a fugit cu ea. Nimeni nu ştie de ce. Iar acum ceilalţi membri ai familiei… cum îi cheamă? A, Heap. Au plecat cu toţii să o caute. Bineînţeles, o parte bună e în toate, fiindcă acum avem un nou Vrăjitor Neobişnuit, unul cumsecade. Săracul de el, cred că nu-şi vede capul de treburi, punând ordine în harababura pe care a lăsat-o Marcia. Cred că nu îl vom vedea o bună bucată de vreme. Ai auzit de nenorocirea cu şobolanii rămaşi fără casă?

— Ce şobolani fără casă? o întrebă Stanley fără chef, arzând de nerăbdare să se ducă la Birou şi să vadă ce însărcinare i se dă.

— Cei care locuiau la birtul lui Sally Mullin. Îţi mai aduci aminte de noaptea în care a venit noul Vrăjitor Neobişnuit? Ei, în seara aia Sally Mullin a uitat în cuptor una din turtele alea

îngrozitoare de orz şi birtul a ars până la temelii. Treizeci de familii de şobolani au rămas pe drumuri. Închipuieşte-ţi ce nenorocire, pe vremea asta!

— Într-adevăr, e groaznic. Ei, eu am plecat, scumpo. Ne vedem când mă întorc, zise Stanley ieşind grăbit şi îndreptându-se spre Biroul Şobolanilor Mesageri.

Biroul era situat în vârful Turnului de Pază de la Poarta de Est. Stanley o luă pe scurtătură, alergând pe zidul Castelului şi trecând chiar pe deasupra Bodegii La Firidă, despre a cărei existenţă nici nu avea habar. În scurtă vreme ajunse la Turnul de Pază şi intră grăbit într-o ţeavă de scurgere care urca pe o latură. Ajuns în vârful turnului, sări pe parapet şi bătu la uşa unei gherete pe care scria:

biroul oficial al şobolanilor accesul permis numai şobolanilor mesageri biroul de relaţii cu clienţii la parter lângă lăzile de gunoi

— Intră! auzi dinăuntru o voce pe care nu o recunoscu. Stanley intră în vârful labelor. Nu îi plăcuse deloc cum sunase vocea aceea.

Îi plăcu şi mai puţin felul în care arăta posesorul vocii. Un şobolan mare, negru, pe care Stanley nu îl mai văzuse până atunci, stătea la biroul şefului. Îşi ţinea coada lungă încolăcită pe birou şi zvâcnind uşor din vârf în timp ce Stanley îl privea.

— Tu eşti Şobolanul Confidenţial după care am trimis? mârâi şobolanul cel negru.

— Într-adevăr, răspunse Stanley, puţin nesigur pe el.

— Se spune „într-adevăr, *domnule* îl corectă şobolanul cel negru.

— A, făcu Stanley, descumpănit.

— A, *domnule*, îl corectă din nou şobolanul. Va să zică, Şobolan 101…

— Şobolan 101?

— Şobolan 101, *domnule*. Cer să mi se dea respectul cuvenit, Şobolan 101, şi am de gând să-l capăt. Începem cu numerele. Fiecare Şobolan Mesager va avea un număr în loc de nume. Acolo de unde vin eu, un şobolan numerotat e un şobolan eficient.

— Dar de *unde* veniţi? îndrăzni Stanley să întrebe.

— *Domnule*. Nu e treaba ta, mârâi şobolanul negru. Am o însărcinare pentru tine, 101.

Şobolanul învârti o manivelă şi din Biroul de Relaţii cu Clienţii urcă un coşuleţ din care pescui o hârtie. Era o comandă de transmis un mesaj şi Stanley observă că hârtia avea antetul Palatului Custozilor. Şi că era semnată nici mai mult, nici mai puţin decât de Custodele Suprem.

Numai că, din motive pe care Stanley nu le putea pătrunde, mesajul care trebuia transmis nu era de la Custodele Suprem, ci de la Silas Heap. Şi trebuia transmis Marciei Overstrand.

— La naiba, făcu Stanley cu inima strânsă.

Încă un drum prin Mlaştinile Ierboase, ferindu-se de Pitonul-de-Mlaştină, nu era chiar ce

sperase Stanley.

— La naiba, *domnule*, îl corectă şobolanul negru. Acceptarea acestei însărcinări nu este opţională, se răsti el. A, şi încă un lucru, Şobolan 101. Statutul de confidenţialitate ţi-a fost retras.

— Cum? Nu puteţi face aşa ceva!

— *Domnule*. Nu puteţi face aşa ceva, *domnule*. Ba pot, şi, de fapt, *am şi făcut-o*, zise şobolanul negru zâmbind pe sub mustăţi, mulţumit de sine.

— Dar mi-am luat toate examenele, am trecut şi testul de Confidenţialitate Superioară. *Şi* am ieşit primul…

— *Şi am ieşit primul*, *domnule*. Cu atât mai rău. Statutul de confidenţialitate ţi-a fost retras. Punct. Eşti liber.

— Dar… dar… se bâlbâi Stanley.

— Şterge-o, urlă şobolanul negru, plesnind cu coada în birou.

Stanley îşi luă tălpăşiţa.

Ajuns jos, lăsă hârtiile la Biroul de Relaţii cu Clienţii, cum făcea de obicei. Şobolanul de Serviciu se uită atent la hârtia cu mesajul şi arătă cu o labă boantă spre numele Marciei.

— Ştii unde să o găseşti, nu?

— Bineînţeles, răspunse Stanley.

— Bun. Asta voiam să aud, zise şobolanul.

— Ce ciudat, mormăi Stanley pentru el însuşi.

Nu prea îi plăceau noii angajaţi ai Biroului şi se întreba ce s-a întâmplat cu şobolanii bătrâni şi înţelegători care lucrau acolo înainte.

Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă fu începutul unei călătorii lungi şi primejdioase pentru Stanley.

Mai întâi reuşi să se strecoare pe un şlep care transporta lemne până în Port. Din nefericire pentru Stanley, pe şlep era un motan despre care căpitanul şlepului credea că nu poate fi în formă decât dacă e flămând. Chiar aşa şi era. Tot timpul călătoriei, Stanley încercă cu disperare să evite motanul, o namilă roşcată cu colţi galbeni şi respiraţie urât mirositoare. Norocul îl părăsi înainte să ajungă la Marele Canal. Fu încolţit de motan şi de un marinar mătăhălos, în mână cu o scândură lată. Stanley se văzu nevoit să părăsească şlepul mai devreme decât îşi făcuse socoteala.

Apa era rece ca gheaţa, iar curentul foarte puternic, târându-l pe Stanley la vale. Tot ce putea face era să se zbată ca să-şi ţină capul la suprafaţă. Doar când ajunse în Port reuşi, cu mari eforturi, să se urce pe mal.

Stanley zăcea pe prima treaptă a scării de piatră din port, prea obosit ca să poată urca. Arăta ca o bucată de blană udă. Deasupra lui auzea vocile celor care mergeau pe parapetul portului.

— Mamă, uite! E un şobolan mort pe trepte. Pot să-l iau acasă şi să-l fierb ca să-i păstrez scheletul?

— Nu, Petunia, nu se poate.

— Dar n-am niciun schelet de şobolan, mamă.

— Şi nici nu vei avea. Hai.

Stanley se gândea că, dacă Petunia l-ar fi luat

acasă, nu l-ar fi deranjat să facă o baie într-o oală cu apă fiartă. Măcar aşa s-ar fi încălzit.

Când în cele din urmă se ridică abia ţinându-se pe picioare şi urcă treptele mai mult târându-se, îşi dădu seama că până nu găseşte un loc cald şi ceva de mâncat nu va putea să îşi continue drumul. Luându-se după nas, ajunse la o brutărie, se furişă înăuntru şi se pitulă după cuptor, reuşind încet, încet să se încălzească. Până la urmă, un chiot al brutăresei şi o lovitură de mătură bine plasată îl trimiseră înapoi pe drum, dar nu înainte să fi mâncat o mare parte dintr-o gogoaşă cu gem şi să fi ronţăit din trei pâini şi o tartă cu cremă de ouă.

Simţind că şi-a mai venit în fire, Stanley se apucă să caute un mijloc de transport până la Mlaştinile Ierboase. Nu era chiar uşor. Deşi majoritatea oamenilor din Port nu sărbătoreau Ziua Solstiţiului de Iarnă, mulţi profitaseră de acest prilej ca să ia un prânz copios şi să îşi petreacă restul după-amiezii dormind. Portul era aproape gol. Din cauza vântului rece de la miazănoapte care aducea rafale de zăpadă, străzile erau aproape pustii, cu excepţia câtorva trecători mânaţi afară din casă de vreo nevoie, şi Stanley începu să se întrebe dacă într-adevăr va găsi pe cineva atât de nesocotit încât să plece spre Mlaştini.

Ei, şi atunci îl găsi pe Jack cel Smintit şi cotiga lui trasă de un măgăruş.

Jack locuia într-o cocioabă chiar la marginea

Mlaştinilor Ierboase. Îşi câştiga traiul tăind stuf şi vânzându-l oamenilor din Port ca să îşi acopere cu el casele. Tocmai vânduse ultimele legături de stuf şi se îndrepta spre cocioaba lui când dădu cu ochii de Stanley, care se învârtea pe lângă nişte lăzi de gunoi, tremurând în bătaia vântului îngheţat. Jack cel Smintit se bine dispuse pe loc. Îi plăceau şobolanii şi îşi dorea din tot sufletul să îi trimită şi lui cineva un Şobolan Mesager, numai că nu dorea atât mesajul cât şobolanul.

Jack opri cotiga lângă lăzile de gunoi.

— Alo, Şobi, mergi undeva? Am o cotigă frumoasă şi călduroasă şi mă îndrept spre Mlaştini.

Lui Stanley i se păru că nu aude bine. „Visezi cu ochii deschişi”, îşi spuse el. „Trezeşte-te”.

Jack cel Smintit se uită în jos la el şi zâmbi cât putea el de binevoitor cu gura-i fără dinţi.

— Hai, nu te sfii. Hopa sus, flăcău.

Stanley şovăi un moment înainte să urce în cotigă.

— Hai şi stai lângă mine, Şobi, chicoti Jack cel Smintit. Uite, înfăşoară-te în pătura asta. Îţi fereşte blana de ger, da, da.

Jack îl înfăşură pe Stanley într-o pătură care mirosea puternic a măgar şi trase de hăţuri. Măgarul dădu urechile pe spate şi porni voinicește prin rafalele de zăpadă pe drumul bine ştiut spre cocioaba pe care o împărţea cu Jack cel Smintit. Când ajunseră, Stanley se încălzise bine şi îi era foarte recunoscător lui Jack.

— Acu suntem acas, făcu Jack voios, deshămând măgarul şi mânându-l înăuntru.

Stanley rămase în cotigă. Nu prea îi venea să lase căldura păturii, dar ştia că nu are de ales.

— Da poftim înăuntru şi stai niţel, îl îndemnă Jack. Îmi plac şobolanii prin casă. Mă mai înveselesc şi îmi ţin de urât. Mă înţelegi?

Oricât îi părea de rău, Stanley scutură din cap. Avea un mesaj de transmis şi el era un profesionist adevărat, chiar dacă statutul de confidenţialitate îi fusese suspendat.

— A, tre' să fii unu din ăia, făcu Jack cel Smintit coborând vocea şi uitându-se în jur, de parcă voia să vadă dacă nu îi ascultă cineva. Tre' să fii un *Şobolan Mesager*. Ştiu că lumea nu crede că sunt de-adevăratelea, da' eu cred. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Jack cel Smintit îngenunche şi îi întinse lui Stanley mâna, iar acesta nu putu să reziste şi îi întinse şi el laba. Jack o strânse în mâna lui.

— Eşti din ăia, nu? *Eşti* Şobolan Mesager, şopti el.

Stanley încuviinţă din cap. Până să se dumirească, Jack cel

Smintit îi prinsese laba ca într-o menghină, aruncase pătura măgarului peste el, înfăşurându-l atât de strâns că nu putea mişca nici măcar coada, şi îl luase cu el în cocioabă.

Se auzi un zăngănit şi Stanley se trezi aruncat într-o cuşcă goală. Jack cel Smintit o închise bine şi îi puse un lacăt. Apoi chicoti, băgă

cheia în buzunar şi se dădu câţiva paşi înapoi, privindu-şi încântat prizonierul.

Stanley zgâlţâi cu furie gratiile. Era mai furios pe el însuşi decât pe Jack cel Smintit. Cum a *putut* să fie atât de neghiob? Cum de-a uitat ceea ce fusese învăţat la şcoală: Şobolanul

Mesager călătoreşte *întotdeauna* incognito. Şobolanul Mesager nu dezvăluie *niciodată* străinilor identitatea lui.

— Ah, Şobi, ce-o să ne mai distrăm, zise Jack cel Smintit. O să fim doar noi doi, Şobi. O să mergem împreună la tăiat stuf şi, dacă eşti cuminte, o să mergem la circ atunci când vine în oraş şi o să ne uităm la clovni. Eu mor după clovni, Şobi. O s-o ducem bine împreună, o să vezi, da, da.

Chicoti fericit şi scoase două mere scofâlcite dintr-o desagă ce atârna de tavan. Îi dădu unul măgăruşului, apoi desfăcu briceagul şi îl tăie cu grijă în două pe celălalt. Jumătatea mai mare l-o întinse lui Stanley, care refuză să o primească.

— O să mănânci tu pân la urmă, Şobi, zise Jack cu gura plină, împroşcându-l pe Stanley cu fărâmiţe de măr. Altceva nu ai să capeţi până nu stă ninsoarea. Şi până atunci mai e. Vântul bate din nord, vine Marele îngheţ. Întotdeauna vine cam de Ziua Solstiţiului de Iarnă. Cum mă vezi şi cum te văd.

Jack cel Smintit râse răguşit, apoi se înveli în pătura cu miros de măgar din cauza căreia dăduse Stanley de necaz şi adormi buştean.

Stanley izbi cu labele în gratiile cuştii,

întrebându-se cât de slab va trebui să ajungă ca să se poată strecura afară.

Oftă din băierile inimii. Va trebui să fie chiar *foarte* slab.

2.8
MARELE ÎNGHEŢ

L

a căsuţa din Mlaştini, resturile festinului de la Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă, adică varză fiartă, capete de ţipar la grătar şi ceapă cu mirodenii, erau întinse pe masă. Mătuşa Zelda încerca să învie focul în cămin. Ferestrele erau acoperite cu gheaţă pe dinăuntru, în căsuţă era din ce în ce mai frig, dar Mătuşa Zelda tot nu reuşea să aprindă focul. Berta îşi lăsă mândria la o parte şi se cuibări lângă Maxie ca să se încălzească. Toţi ceilalţi stăteau înfăşuraţi în plăpumi, cu ochii la focul care se încăpăţâna să nu se aprindă.

— De ce nu mă laşi să încerc eu, Zelda? întrebă Marcia supărată. Nu înţeleg de ce trebuie să stăm aici şi să îngheţăm, când e de ajuns să fac aşa.

Marcia pocni din degete şi focul se aprinse în cămin.

— Ştii că nu-mi place să schimb cursul firesc al lucrurilor, îi spuse Zelda cu asprime. Voi, Vrăjitorii, nu aveţi niciun respect pentru Mama Natură.

— Nu şi când Mama Natură îmi preschimbă

picioarele în blocuri de gheaţă, mormăi Marcia nemulţumită.

— Dacă ai purta încălţări potrivite, cum port eu, în loc să ţopăi de colo-colo cu flecuşteţele alea purpurii din piele de piton, n-ai simţi frigul la picioare, o puse Mătuşa Zelda la punct.

Marcia nu îi dădu nicio atenţie. Se aşeză lângă focul care ardea acum din plin să îşi încălzească picioarele încălţate cu botine purpurii şi remarcă satisfăcută că Zelda nu încercase să readucă focul la starea în care îl lăsase Mama Natură.

Afară, Vântul de Miazănoapte se tânguia neîntrerupt. Ploaia cu zăpadă care căzuse în ziua aceea se îndesise, iar acum vântul aducea cu el viforul care mătura întinderea vastă a Mlaştinilor Ierboase şi începea să înalţe nămeţi de zăpadă. Afară se lăsase întunericul, dar focul aprins de Marcia începu să încălzească încăperea, iar urletul vântului fu înăbuşit de nămeţii de omăt care se îngrămădeau afară. În scurtă vreme pacea şi somnul învăluiră căsuţa înzăpezită. Focul ardea vârtos în cămin. Unul câte unul, urmară exemplul lui Maxie şi adormiră.

După ce reuşise să îngroape căsuţa în zăpadă până la acoperiş, Marele îngheţ îşi continuă drumul. Străbătu mlaştinile, acoperind apa sărată cu un strat gros de gheaţă, îngheţând smârcurile şi mocirlele şi alungând lighioanele din mlaştină adânc sub pământ, acolo unde gerul nu le putea ajunge. Urcă în sus pe râu şi se întinse pe maluri,

îngropând grajdurile cu vite, casele şi uneori câte o oaie rătăcită.

La miezul nopţii ajunse la Castel, unde totul era pregătit.

În luna de dinainte, locuitorii Castelului îşi făcuseră provizii de hrană, se duseseră până departe în Pădure şi adunaseră câte lemne de foc putuseră căra, şi petrecuseră o grămadă de timp tricotând şi ţesând pături. Era vremea din an când soseau Neguţătorii din Nord, care aduceau dimie de lână, blănuri groase de la pol şi peşte sărat, plus mâncărurile condimentate care plăceau atât de mult Vâlvelor – Pădurii. Neguţătorii din Nord aflau întotdeauna, doar ei ştiau cum, când avea să vină Marele îngheţ: soseau în Port cam cu o lună înainte şi plecau chiar înainte să înceapă. Cei cinci Neguţători care fuseseră în birtul lui Sally în noaptea dinaintea incendiului plecaseră ultimii, aşa că nimeni din Castel nu se miră când veni Marele îngheţ. De fapt, după socoteala celor din Castel, ar fi trebuit să vină ceva mai târziu, dar adevărul e că cei cinci Neguţători plecaseră puţin mai devreme decât ar fi trebuit, căci afaceri importante îi chemaseră înapoi.

După cum îi era obiceiul, Silas uitase cu totul de Marele îngheţ şi se trezise prizonier în Bodega La Firidă după ce un troian uriaş blocase intrarea. Fiindcă oricum nu avea unde să se ducă, se împăcă cu ideea şi se hotărî să profite de situaţie în timp ce Alther şi câţiva dintre Bătrâni continuau să îl caute pe Simon.

Şobolanul negru de la Biroul Şobolanilor Mesageri se trezi prizonier în vârful Turnului de Pază de la Poarta de Est, care îngheţase complet. Ţeava de scurgere se umpluse cu apă de la altă ţeavă, care crăpase, şi apoi îngheţase bocnă, împiedicându-l să iasă. Şobolanii din Biroul de Relaţii cu Clienţii de la capătul de jos al ţevii îl lăsară acolo şi se duseră pe la casele lor.

Custodele Suprem aştepta şi el întoarcerea lui Stanley. Nu numai că voia informaţii de la şobolan – adică exact unde se află căsuţa Mătuşii Zelda – dar era şi foarte nerăbdător să vadă ce rezultat va avea mesajul pe care şobolanul trebuia să îl transmită. Nu se întâmplă însă nimic din toate astea. Din ziua când fusese trimis şobolanul, un pluton întreg de Gardieni Custozi, înarmaţi până-n dinţi, fusese postat la Poarta Palatului. Stăteau acolo cât era ziulica de lungă, bătând din picioarele îngheţate şi uitându-se cu ochii mijiţi prin viscol, aşteptând să apară Vrăjitorul Neobişnuit. Dar Marcia nu se întoarse.

Marele îngheţ se înstăpâni. Custodele Suprem, care se lăudase ore în şir în faţa lui DomDaniel cu ideea lui sclipitoare de a-i ridica statutul de confidenţialitate Şobolanului Mesager şi de a-i trimite un mesaj fals Marciei, făcea acum tot posibilul ca să nu îi iasă în cale stăpânului. Petrecea cât de mult timp putea în Camera de Toaletă a Doamnelor. Custodele Suprem nu era superstiţios, dar nici prost nu era, aşa că îşi dăduse seama că toate planurile pe care le

discutase în această cameră îi reuşiseră, deşi nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Avea acolo o sobă mică la care se putea încălzi, dar mai presus de toate se bucura că are prilejul de a *spiona*. Tare îi mai plăcea Custodelui Suprem să spioneze! încă de când era mic avea obiceiul să stea ascuns după câte un colţ şi să asculte ce vorbesc ceilalţi, avându-i pe toţi la mână cu câte ceva, avantaj pe care nu pregeta să îl folosească. Acest obicei îi fusese de mare folos atunci când avansase în Armata de Custozi şi jucase un rol decisiv în numirea lui în funcţia de Custode Suprem.

Aşa se face că, în timpul Marelui îngheţ, Custodele Suprem îşi făcea veacul în Camera de Toaletă. Aprindea focul în sobă şi se delecta spionând, ascuns în spatele uşii aparent nevinovate, cu literele de aur şterse, ascultând conversaţiile celor ce treceau pe acolo. Ce plăcere îi făcea să vadă cum se albesc la faţă când ţâşnea afară şi îi luă din scurt cu privire la vreun comentariu jignitor făcut la adresa lui! Dar şi mai mult îi plăcea să cheme Garda şi să îl trimită pe cel ce vorbise necugetat direct în temniţă, mai ales dacă încerca să îl roage de iertare. Se simţea foarte bine când se ruga cineva de el. Până acum arestase şi trimisese în temniţă douăzeci şi şase de persoane care vorbiseră urât despre el şi nici măcar o dată nu se gândise de ce nu auzise pe nimeni vorbindu-l de bine.

Dar ceea ce îl interesa cel mai mult în momentul de faţă era Simon Heap. Simon fusese

adus de la capelă direct în Camera de Toaletă a Doamnelor şi legat de o ţeavă. Fiindcă era fratele adoptiv al Jennei, Custodele Suprem se gândea că trebuie să ştie unde se află fata şi de-abia aştepta să îl convingă să-i spună.

Fiindcă Marele îngheţ venise şi nici Şobolanul Mesager, nici Marcia nu se întorseseră la Castel, Simon lâncezea în Camera de Toaletă, unde i se puneau tot timpul întrebări despre locul în care se află Jenna. Era însă prea speriat ca să deschidă gura. Dar Custodele Suprem era un om dibaci şi îşi pusese în cap să-i câştige încrederea lui Simon. Ori de câte ori avea ocazia, pipernicitul acela nesuferit intra fălos în cameră şi începea să trăncănească despre ziua obositoare pe care o avusese. Simon îl asculta politicos, la început prea speriat ca să spună ceva. După o vreme, îndrăzni să facă unele remarci, iar Custodele Suprem păru încântat că primea un răspuns şi îi aduse mai mult de mâncat şi băut. Simon se mai destinse puţin şi în scurtă vreme se trezi că îi mărturiseşte Custodelui dorinţa lui secretă de a deveni următorul Vrăjitor Neobişnuit şi dezamăgirea faţă de felul în care Marcia îşi luase tălpăşiţa. El nu ar fi procedat aşa nici în ruptul capului, îi spuse Custodelui Suprem.

Custodele Suprem îl asculta dând din cap a încuviinţare. În sfârşit găsise un Heap cu scaun la cap. Iar când îi oferi lui Simon posibilitatea de a-şi face ucenicia pe lângă noul Vrăjitor Neobişnuit – „îţi spun pentru că ştiu că o să rămână între noi,

dragul meu Simon, Ucenicul actual este absolut nesatisfăcător, ne pusesem atâtea speranţe în el şi ne-a dezamăgit pe toţi" – Simon Heap începu să îşi vadă viitorul altfel. Îl aştepta un viitor în care avea să fie respectat, avea să îşi folosească talentul magic şi nu va mai fi tratat drept „un biet Heap". Aşa se face că într-o seară, târziu, după ce Custodele Suprem se aşezase lângă el, îi dăduse un ceai fierbinte şi era gata să îi asculte păsurile, Simon Heap îi spuse ceea ce voia să ştie: că Marcia şi Jenna se duseseră la căsuţa Mătuşii Zelda din Mlaştinile Ierboase.

— Şi unde *anume* este căsuţa, băiete? întrebă Custodele Suprem cu un zâmbet subţire pe buze.

Simon trebui să spună că nu ştia unde *anume*.

Cuprins de furie, Custodele Suprem se năpusti afară pe uşă şi se duse să îl vadă pe Vânător, care îl ascultă tăcut cum tuna şi fulgera împotriva prostiei celor din familia Heap şi a lui Simon mai presus de toţi.

— Ce vreau eu să spun, Gerald… (Aşa îl chema pe Vânător, dar nu îi plăcea să se ştie, iar Custodele Suprem profita de orice prilej ca să-i spună pe nume, ceea ce îl scotea din sărite.) … ce vreau eu să *spun*, continuă Custodele Suprem dând din mâini şi plimbându-se indignat prin camera sărăcăcioasă în care locuia Vânătorul la cazarmă, cum se poate să nu ştii *exact* unde locuieşte mătuşa ta? Cum, Gerald, poţi s-o vizitezi dacă nu ştii *exact* unde locuieşte?

Custodele Suprem îşi vizita cu regularitate

numeroasele mătuşi, care şi-ar fi dorit ca nepotul lor să nu ştie *exact* unde locuiesc.

Dar pentru Vânător informaţiile date de Simon erau suficiente. De îndată ce Custodele Suprem plecă, Vânătorul se puse pe treabă. Scoase hărţi detaliate ale Mlaştinilor Ierboase şi în scurtă vreme găsi locul în care trebuia să se afle căsuţa Mătuşii Zelda. Era din nou gata de Vânătoare.

Tremurând de emoţie, Vânătorul se duse la DomDaniel.

* * *

DomDaniel stătea ascuns în vârful Turnului Vrăjitorilor şi îşi trecea vremea scoţând la iveală vechile lui cărţi de Necromanţie pe care Alther le încuiase într-un dulap şi chemându-le la ordine pe ajutoarele de bibliotecar, doi Magogi mici de statură, absolut dezgustători. DomDaniel îi găsise pe Magogi după ce sărise din Turn. În mod normal aceştia locuiau adânc sub pământ şi de aceea semănau izbitor cu nişte râme mari, care aveau şi două braţe fără oase. Nu aveau picioare şi înaintau pe pământ târându-se asemenea omizilor şi lăsând în urmă o dâră de mâzgă, dar se puteau mişca surprinzător de repede dacă doreau. Magogii nu aveau păr, erau de culoare galben-albicioasă şi, pe cât se părea, nu aveau ochi. De fapt, aveau un ochi mic, tot de culoare galben-albicioasă, aşezat deasupra singurelor trăsături de pe faţa lor, adică două găuri negre în chip de nas şi o crăpătură dedesubt, în chip de gură. Mâzga pe

care o secretau era lipicioasă şi urât mirositoare, deşi lui DomDaniel mirosul i se părea destul de plăcut.

Un Magog ar fi fost probabil înalt de vreo patru picioare dacă l-ai fi întins, numai că nimeni nu încercase asta vreodată. Erau feluri mai bune de a-ţi petrece timpul; de exemplu, să zgârii tabla cu unghiile sau să mănânci o găleată de mormoloci. Nimeni nu atinsese vreodată un Magog, decât poate din greşeală. Mâzga lor era atât de scârboasă că multora li se făcea rău pur şi simplu dacă îşi aduceau aminte mirosul. Magogii se năşteau sub pământ din larve lăsate în mici animale care hibernau, precum aricii sau hârciogii. Evitau broaştele ţestoase fiindcă micilor Magogi le era greu să iasă din carapacea acestora. De îndată ce primele raze de soare încălzeau pământul, larvele ieşeau din trupul animalelor-gazdă, mâncau ce mai rămăsese din ele şi apoi se afundau tot mai adânc în pământ, până dădeau de o vizuină de Magog. DomDaniel avea sute de vizuini de Magogi în preajma ascunzătorii lui din Tărâmurile Rele şi avea grijă să nu ducă niciodată lipsă de ei. Erau nişte paznici perfecţi. Muşcătura lor otrăvea sângele victimei, care murea în câteva ore, iar o zgârietură făcută de gheara lor se infecta atât de tare că nu se mai vindeca niciodată. Dar cea mai puternică armă a lor era chiar felul în care arătau: capul umflat, alb-gălbui, aparent fără ochi, şi fălcile cu dinţi ascuţiţi, gălbui, care mestecau tot timpul erau atât de

înspăimântătoare că nimeni nu cuteza să se apropie.

Magogii sosiseră chiar înainte de Marele îngheţ. Îl înnebuniseră de groază pe Ucenic, fapt care îl amuzase pe DomDaniel şi îi dăduse un motiv să îl lase pe băiat să tremure de frig în faţa uşii, încercând, pentru a nu ştiu câta oară, să înveţe Tabla înmulţirii cu Treisprezece.

Magogii îl luară şi pe Vânător pe nepregătite. Când ajunse în capul scării în spirală şi trecu pe lângă Ucenic, fără să-i arunce o privire, alunecă pe dâra de mâzgă lăsată de Magogul care intrase la DomDaniel. Reuşi să se îndrepte înainte să cadă, dar nu înainte de a auzi râsul ironic al Ucenicului.

Nu trecu mult şi Ucenicul avu într-adevăr de ce să râdă, fiindcă DomDaniel ţipa acum la altcineva decât la el. Asculta încântat vocea furioasă a Magistrului său, care se auzea perfect, cu toate că uşa purpurie era foarte groasă.

— Nu, nu şi iar *nul* striga DomDaniel. Trebuie să fiu *nebun* să te las să pleci din nou la o Vânătoare de capul tău. Eşti un *cap sec* şi dacă aş fi găsit pe altcineva să se ocupe de treaba asta, *să ştii* că l-aş fi trimis. Ai să aştepţi până îţi spun *eu* că poţi pleca. Iar atunci vei pleca *sub supravegherea mea*. Nu mă *întrerupe*! Nu, *nu* vreau să aud nimic. Iar acum *ieşi* – sau vrei să te *ajute* unul din Magogii mei?

Ucenicul văzu uşa purpurie cum se deschide larg, Vânătorul ieşi grăbit, alunecând din nou pe

mâzgă, şi coborî scara în goana mare. După aceea Ucenicul aproape reuşi să înveţe Tabla înmulţirii cu Treisprezece. Mai bine zis, ajunse la şapte înmulţit cu treisprezece, unde nu ajunsese niciodată până atunci.

Alther, care era ocupat să încurce perechile de ciorapi ale lui DomDaniel, auzi totul. Suflă peste foc şi îl stinse, apoi îl urmă pe Vânător afară din Turn. Acolo făcu zăpada de pe Marea Arcadă să cadă peste Vânător tocmai când trecea pe dedesubt. Trecură ore în şir până când se apucă cineva să îl dezgroape, dar asta nu prea îl consolă pe Alther. Ceea ce auzise nu prevestea nimic bun.

În adâncul Pădurii îngheţate, Vâlvele puseră capcane, sperând să prindă vreun jder imprudent ca să îşi mai amăgească foamea în perioada de post care se anunţa. Apoi se retraseră în peştera comunală din cariera de ardezie, unde se înveliră în blănuri groase şi se apucară să spună poveşti, ţinând focul aprins zi şi noapte.

Toţi cei care stăteau în căsuţa din copac se adunară în jurul sobei cu lemne din coliba cea mare şi se puseră pe ronţăit proviziile de alune şi fructe de pădure ale lui Galen. Sally Mullin se cuibări într-un maldăr de blănuri de jder, jelind pe tăcute după birtul ei şi consolându-se cu o grămadă uriaşă de alune. Sarah şi Galen aveau grijă să nu se stingă focul şi vorbeau cât era ziulica de lungă de leacuri şi poţiuni.

Cei patru băieţi Heap îşi construiră o tabără din zăpadă în Pădure, la oarecare distanţă de casa

din copac, şi se învăţară să trăiască din vânat. Prindeau veveriţe în capcane şi le frigeau. De fapt, prindeau şi frigeau orice găseau, iar Galen, deşi nu încuviinţa asemenea apucături, nu le spunea nimic. Băieţii aveau ceva de făcut şi nu mai stăteau în casa din copac, iar proviziile ei – pe care Sally Mullin le ronţăia într-un ritm alarmant – nu mai erau chiar atât de ameninţate. Sarah se ducea să îi vadă pe băieţi în fiecare zi şi, deşi la început îşi făcea griji că stăteau de capul lor în Pădure, în scurtă vreme fu impresionată de igluurile pe care le construiseră, şi mai băgă de seamă că Vâlvele mai tinere începuseră să vină pe acolo aducându-le câte ceva de mâncare şi băut. În scurtă vreme, rar i se mai întâmpla lui Sarah să treacă pe acolo şi să nu găsească măcar două sau trei vrăjitoare tinere care îi ajutau pe băieţi să gătească sau care pur şi simplu stăteau în jurul focului de tabără, râzând şi spunând glume. Sarah era uimită văzând cât de mult se schimbaseră băieţii de când îşi purtau singuri de grijă. Crescuseră parcă peste noapte, chiar şi Jo-Jo, care avea doar treisprezece ani. După o vreme, Sarah începu să se simtă puţin străină în tabăra lor, dar continuă să vină în fiecare zi, pe de o parte fiindcă voia să fie cu ochii pe ei, iar pe de altă parte fiindcă începuse să îi placă foarte mult friptura de veveriţă.

29
PITONI ŞI ŞOBOLANI

A

În dimineaţa de după Marele îngheţ, Nicko deschise uşa din faţă a căsuţei şi dădu cu ochii de un zid de zăpadă. Văzând cum stau lucrurile, luă lopata pentru cărbuni a Mătuşii Zelda şi, după ce săpă un tunel lung de vreo şase picioare, ieşi în lumina soarelui iernatic. Jenna şi Băiatul 412 veniră şi ei în urma lui, clipind din cauza razelor puternice.

— Ce orbitoare e lumina, zise Jenna ferindu-şi ochii cu mâna de sclipirea aproape dureroasă a zăpezii îngheţate.

Marele îngheţ transformase căsuţa într-un enorm iglu, iar întinderea mlăştinoasă din jur devenise o câmpie de gheaţă, aproape de nerecunoscut, într-atât o schimbaseră troienele de zăpadă şi umbrele lungi datorate soarelui care nu urcase încă pe cer. Maxie completă tabloul sărind afară şi tăvălindu-se prin zăpadă până când ajunse să arate ca un urs alb, pus pe şotii.

Jenna şi Băiatul 412 îl ajutară pe Nicko să deschidă o potecă până la şanţul de apărare, a cărui apă îngheţase, apoi luară nişte mături din uriaşa rezervă a Mătuşii Zelda şi se apucară să măture zăpada de pe gheaţă ca să poată patina. Jenna încercă gheaţa în timp ce băieţii se luară la bătaie cu bulgări de zăpadă. Băiatul 412 se dovedi a fi un bun ţintaş, aşa că în scurtă vreme Nicko arăta cam ca Maxie. Gheaţa avea vreo şase degete grosime şi era netedă şi alunecoasă ca sticla. Mii de bule mici de aer rămăseseră suspendate în apa

îngheţată, făcând-o să pară înceţoşată, dar nu îndeajuns cât să nu se vadă smocurile de iarbă prinse în gheaţă – iarba şi ceva ce era dedesubt. Jenna mai dădu odată cu mătura şi atunci văzu ce se afla dedesubt: de sub gheaţă o priveau, fără să clipească, ochii galbeni ai unui şarpe uriaş.

— Vai! ţipă Jenna.

— Ce e, Jen? întrebă Nicko.

— Ochi, *ochi de şarpe*. Sub gheaţă e ditamai şarpele.

Băiatul 412 şi Nicko veniră lângă ea.

— Aoleu, ce *mare* e, făcu Nicko.

Jenna îngenunche şi dădu zăpada la o parte.

— Uite, zise ea. Aici e coada, chiar lângă cap. Trebuie că e lung cât tot şanţul de apărare.

— Nu se poate, se împotrivi Nicko.

— Nu are cum să fie altfel.

— Poate sunt mai mulţi.

— Putem afla, dacă vrem. Hai, daţi şi voi o mână de ajutor. Jenna luă o mătură şi se apucă să dea zăpada la o parte.

Nicko şi Băiatul 412 luară şi ei câte una, cam fără tragere de inimă, şi începură şi ei să măture.

Spre seară îşi dădură seama că era într-adevăr un singur şarpe.

— Trebuie că are vreo milă lungime, zise Jenna când ajunseră înapoi de unde plecaseră.

Pitonul-de-Mlaştină îi privea înciudat prin gheaţă. Nu îi plăcea să fie privit fix, mai ales de ceva ce se putea *mânca*. Deşi prefera caprele şi râşii, considera că orice are picioare poate fi

mâncat. De altfel, se şi înfruptase când şi când cu un călător rătăcit sau vreunul care căzuse într-un canal şi se zbătuse prea mult, făcând zgomot. În general însă evita prada cu două picioare. Lucrurile în care era înfăşurată îi cauzau indigestie, iar mai presus de toate nu putea suferi ghetele.

* * *

Marele îngheţ venise într-adevăr. Mătuşa Zelda se consolase cu ideea că va trebui să aştepte până la primăvară, cum făcea în fiecare an, şi îi aduse la cunoştinţă Marciei, care era nerăbdătoare, că nici nu putea fi vorba ca Silas să se întoarcă cu Amuleta ei Ocrotitoare acum. Mlaştinile Ierboase erau complet izolate de restul lumii. Marcia va trebui să aştepte Marele Dezgheţ, aşa cum făcea toată lumea.

Dar Marele Dezgheţ nu dădea semn că se apropie. În fiecare noapte vântul de miazănoapte aducea altă viforniţă şi nămeţii se înălţau văzând cu ochii.

Temperatura scăzu atât de tare că Smârcanul trebui să îşi părăsească băltoaca de noroi, ca să nu îngheţe acolo. Se retrase în coliba cu izvorul fierbinte, ca să poată moţăi în voie în aburul cald.

Pitonul-de-Mlaştină rămase prins în şanţul de apărare. Se mai descurca mâncând peştii şi ţiparii neatenţi care treceau pe lângă botul lui şi visa la ziua când va fi liber şi va înghiţi câte capre va putea.

Jenna şi Nicko se duceau să patineze. La

început se mulţumiră să se învârtească în jurul insulei, pe gheaţa din şanţul de apărare, şi să îl sâcâie pe Piton, dar după o vreme începură să se aventureze pe întinderea îngheţată a mlaştinii. Petreceau ore în şir luându-se la întrecere pe canalele îngheţate, ascultând gheaţa cum trosneşte sub ei şi uneori vaietul trist al vântului care ameninţa să aducă încă o viforniţă. Jenna băgă de seamă că toate creaturile din mlaştină amuţiseră. Nu se mai auzea foşnetul ierbii prin care şoarecii-de-mlaştină alergau de colo-colo şi nici clipocitul apei prin care înotau şerpii-de-baltă. Mărunţeii din Bulboană nu îi puteau ajunge, căci erau îngheţaţi adânc sub pământ, iar Ştimele dormeau şi ele, cu ventuzele lipite pe sub gheaţă, aşteptând dezgheţul.

Săptămânile se scurgeau în tihnă la căsuţa Mătuşii Zelda, iar vântul continua să sufle dinspre miazănoapte. În timp ce Jenna şi Nicko îşi petreceau ore în şir afară, patinând pe şanţul de apărare, Băiatul 412 rămânea în casă. Dacă stătea afară, cât de puţin ar fi fost, simţea că îngheaţă, de parcă o părticică din el încă nu se încălzise de când fusese îngropat în zăpadă în faţa Turnului Vrăjitorilor. Jenna stătea uneori alături de el în faţa focului. Îi plăcea Băiatul 412, deşi nici ea nu ştia de ce, fiindcă el nu îi adresase nicio vorbă. Jenna nu era supărată, deoarece ştia că nu spusese nimănui o vorbă de când sosiseră la căsuţă. Principalul subiect de conversaţie al Jennei cu el era Pietricica Drumeţica, pe care

Băiatul 412 începuse să o îndrăgească.

În unele după-amiezi, Jenna se aşeza pe canapea lângă băiat şi el o privea cum scoate Pietricica din buzunar. Jennei îi plăcea să stea lângă foc cu Pietricica, fiindcă aşa îşi aducea aminte de Silas. Când ţinea Pietricica în mână era sigură că Silas se va întoarce teafăr.

— Ia, ţine-o şi tu, îi spunea băiatului şi îi punea pietricica lucioasă, cenuşie, în mâna lui murdară.

Pietricicăi îi plăcea Băiatul 412. Îi plăcea din cauză că avea mâinile puţin lipicioase şi mirosea a mâncare. Pietricica Drumeţica îşi scotea cele patru picioruşe boante, deschidea ochii şi îi lingea mâna. „Mm”, îşi spunea, „nu e rău deloc”. Simţea gust de ţipar, dar nu cumva se simţea şi un delicios gust de varză? Pietricicăi îi plăcea ţiparul şi de obicei mai lingea o dată mâna băiatului. Avea o limbuţă uscată şi puţin aspră, ca o pisică, iar Băiatul 412 izbucnea în râs, fiindcă îl gâdila.

— Te place, spunea Jenna zâmbind. Mie nu îmi linge niciodată mâna.

Băiatul 412 stătea zile în şir lângă foc, citind cu nesaţ cărţile Mătuşii Zelda, cufundându-se într-o lume despre care nu ştiuse nimic până atunci. Până să vină la căsuţa Mătuşii Zelda, nu citise nicio carte. Învăţase să citească în Armata Tânără, dar nu i se dăduse voie să citească decât liste interminabile de Duşmani, Ordine de Zi şi Planuri de Bătaie. Acum, spre bucuria lui, Mătuşa Zelda îi dădea tot felul de cărţi, de la cele de aventuri la

cele de Magie, iar el parcă le înghiţea pe nemestecate. Într-una din aceste zile, la aproape şase săptămâni după ce începuse Marele îngheţ, când Jenna şi Nicko se hotărâră să vadă dacă pot merge pe patine până în Port, Băiatul 412 băgă de seamă ceva.

Ştia deja că în fiecare dimineaţă, dintr-un motiv necunoscut, Mătuşa Zelda aprindea două lămpi şi dispărea în dulapul cu poţiuni de sub scară. La început nu îi dăduse atenţie. La urma urmei, în dulap era întuneric şi Mătuşa Zelda avea multe poţiuni de preparat. Ştia că poţiunile care trebuie ţinute la întuneric sunt cele mai instabile şi au nevoie să fie sub atentă observaţie. Chiar cu o zi înainte, Mătuşa Zelda stătuse ore în şir să filtreze un Antidot Amazonian care se tulburase şi făcuse cocoloaşe din cauza frigului. Dar în acea dimineaţă Băiatul 412 se miră că din dulap nu se auzea nimic, pentru că Mătuşa Zelda nu se putea mişca fără să facă zgomot. Ori de câte ori trecea pe lângă Borcanele cu Gângănii, acestea se clătinau şi clincăneau, iar când era în bucătărie oalele şi cratiţele zăngăneau şi troncăneau, aşa că acum băiatul se întreba cum de reuşea să nu facă gălăgie într-un spaţiu atât de mic. Şi de ce avea nevoie de *două* lămpi?

Puse cartea jos şi se duse în vârful picioarelor până la dulapul cu poţiuni. Nu se auzea nimic, lucru ciudat, ţinând seama că înăuntru se afla Mătuşa Zelda, înconjurată de sute de borcănele clincănitoare. Băiatul 412 ciocăni uşor la uşă. Nu

primi niciun răspuns. Lipi urechea de uşă. Linişte. Băiatul 412 îşi dădea seama că ar trebui să se întoarcă la cartea pe care o citea, *Taumaturgia şi vrăjitoria pe înţelesul tuturor*, dar îl interesa mai mult să afle ce făcea Mătuşa Zelda. Împinse uşa şi aruncă o privire înăuntru.

Dulapul cu poţiuni era gol.

O clipă, băiatul se gândi că era doar o glumă şi că Mătuşa Zelda va face „bău" de undeva din întuneric, dar îşi dădu îndată seama că ea nu era acolo. Apoi înţelese şi de ce. Chepengul era deschis, iar în nări îi veni mirosul de mucegai din tunel, mirosul de care îşi amintea foarte bine. Stătea în uşă, neştiind ce să facă. Îi trecu prin minte că poate Mătuşa Zelda căzuse din greşeală prin chepeng şi avea nevoie de ajutor, dar îşi dădu seama că, dacă ar fi căzut, ar fi rămas înţepenită, fiindcă Mătuşa Zelda părea mult mai mare decât gura chepengului.

Tocmai când se întreba cum de reuşise Mătuşa Zelda să se strecoare prin chepeng, Băiatul 412 văzu lumina galbenă a lămpii apărând de undeva de dedesubt. Imediat după aceea auzi scârţâitul nisipului din tunel sub cizmele groase ale Mătuşii Zelda şi respiraţia ei gâfâită când urca panta abruptă spre scara de lemn. Când Mătuşa Zelda puse piciorul pe prima treaptă, Băiatul 412 închise fără zgomot uşa dulapului şi se duse repede la locul lui, lângă foc.

Câteva minute mai târziu, Mătuşa Zelda, respirând greu, scoase capul din dulapul cu

poţiuni şi aruncă o privire puţin bănuitoare spre Băiatul 412, care părea cufundat în *Taumaturgia şi vrăjitoria* pe *înţelesul tuturor*.

Înainte ca Mătuşa Zelda să aibă timp să se tragă înapoi în dulap, uşa din faţă se dădu de perete şi în prag apărură Nicko şi Jenna. Îşi aruncară patinele şi îi arătară Băiatului 412 ceva ce semăna cu un şobolan mort.

— Ia uite ce am găsit, zise Jenna.

Băiatul 412 făcu o mutră scârbită. Nu putea suferi şobolanii. Prea multă vreme trăise alături de ei ca să îi placă.

— Lasă-l afară, zise Mătuşa Zelda. Dacă vii cu un animal mort în casă, în afară de cazul că e pentru mâncare, aduci ghinionul cu tine. Nu cred că l-aţi adus ca să îl *mâncaţi*.

— Nu e mort, Mătuşă Zelda, zise Jenna. Uite.

Întinse bucăţica de blană Mătuşii Zelda ca să o vadă. Aceasta o împunse neîncrezătoare cu degetul.

— L-am găsit lângă cocioabă, zise Jenna. O ştii, cea de la capătul mlaştinii, nu departe de Port. E a unui om care are un măgăruş. Şi o mulţime de şobolani morţi în cuşti. Ne-am uitat pe fereastră, e ceva îngrozitor. S-a trezit şi ne-a văzut şi atunci am rupt-o la fugă şi am văzut şobolanul ăsta. Cred că tocmai scăpase. L-am luat, l-am pus sub haină şi am fugit cât am putut de repede. Bătrânul a ieşit din cocioabă şi a strigat la noi, dar nu ne-a putut prinde, fiindcă eram cu patinele. Nu-i aşa, Nicko?

— Da, spuse Nicko, care era cam zgârcit la vorbă.

— Oricum, cred că e Şobolanul Mesager cu un mesaj de la tati, zise Jenna.

— *Imposibil*, zise Mătuşa Zelda. Şobolanul ăla era gras. Şobolanul scoase un chiţăit de protest.

— Pe când ăsta, continuă Mătuşa Zelda împungându-l cu degetul în coaste, e numai piele şi os. În sfârşit, aduceţi-l încoace, indiferent ce-o fi.

Şi aşa se face că Stanley ajunse în cele din urmă la destinaţie, la aproape şase săptămâni după ce fusese trimis de la Biroul Şobolanilor Mesageri. Ca un bun Şobolan Mesager ce era, respectase deviza Biroului: „*Nimic* nu poate opri un Şobolan Mesager”.

Numai că Stanley nu mai avea putere să transmită mesajul. Zăcea neputincios pe o pernă în faţa focului, în timp ce Jenna îi dădea piure de ţipar cu linguriţa. Şobolanul nu se omorâse niciodată după ţipar, mai ales sub formă de piure, dar după ce petrecuse şase săptămâni într-o cuşcă, bând numai apă şi nemâncând nimic, până şi piureul de ţipar i se părea că are un gust minunat. Iar ce era şi mai minunat era că stătea pe o pernă în faţa focului, în loc să dârdâie pe fundul unei cuşti murdare. Chiar dacă Berta îl ciupea câteodată, când nu o vedea nimeni.

Marcia îi adresă ordinul Vorbeşte, Rattus Rattus fiindcă Jenna insistase foarte mult, dar Stanley nu scoase un cuvânt şi rămase întins pe

pernă.

— Eu tot nu cred că e Şobolanul Mesager, spuse Marcia câteva zile mai târziu, văzând că şobolanul tot nu spusese nimic. Primul şobolan turuia ca o morişcă, pe cât îmi aduc aminte. Mă rog, zicea mai mult prostii, dar vorbea.

Stanley o privi cât putea de urât, dar Marcia nu băgă de seamă.

— El e, Marcia, încerca Jenna să o convingă. Am avut o mulţime de şobolani şi mă pricep să îi recunosc. Sunt sigură că e acelaşi Şobolan Mesager.

Acum aşteptau toţi cu nerăbdare ca Stanley să îşi recapete puterile şi să transmită mult aşteptatul mesaj de la Silas. Erau cu toţii îngrijoraţi. Şobolanul făcu febră mare şi începu să delireze. Mormăia ore în şir lucruri fără sens, până când Marcia simţi că îşi pierde minţile. Mătuşa Zelda prepară cantităţi enorme de infuzie de scoarţă de salcie, iar Jenna, răbdătoare, îi dădea ceaiul cu o pipetă mică. După o săptămână în care toţi fură prost dispuşi, febra cedă.

Într-o după-amiază, când Mătuşa Zelda se încuiase în dulapul cu poţiuni (încuia întotdeauna uşa după ce Băiatul 412 trăsese cu ochiul înăuntru), iar Marcia rezolva nişte vrăji matematice, aşezată la pupitru, Stanley tuşi şi se ridică. Maxie scoase un hămăit şi Berta sâsâi, dar Şobolanul Mesager nu le dădu nicio atenţie.

Avea de transmis un mesaj.

UN MESAJ PENTRU MARCIA

În scurtă vreme toată lumea se adunase în jurul lui Stanley, aşteptând cu nerăbdare să audă ce avea de spus. Şobolanul se ridică clătinându-se de pe pernă, se aşeză pe labele din spate şi trase adânc aer în piept. Apoi spuse cu voce tremurătoare:

— Mai întâi trebuie să întreb: este aici cineva care răspunde la numele de Marcia Overstrand?

— Ştii prea bine că da, răspunse Marcia nerăbdătoare.

— E datoria mea să întreb, înălţimea Voastră. Aşa e procedura, spuse Şobolanul Mesager. Am venit aici să transmit un mesaj Marciei Overstrand, ex-Vrăjitor Neobişnuit…

— Poftim? îi tăie Marcia vorba. Ex? Cum adică? Ce vrea să spună şobolanul ăsta neghiob?

— Ai răbdare, Marcia, zise Mătuşa Zelda. Să vedem ce are de spus.

Stanley continuă:

— Mesajul a fost trimis la ora şapte dimineaţa… (Aici se opri ca să numere câte zile trecuseră de când fusese trimis mesajul. Ca un profesionist adevărat ce era, Stanley ţinuse socoteala zilelor petrecute în cuşcă zgâriind pe gratii câte o linie pentru fiecare zi. Ştia că stătuse treizeci şi nouă de zile la Jack cel Smintit, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre cât timp petrecuse aiurând în faţa focului, în căsuţa

Mătuşii Zelda.) …ăăă… cu mult timp în urmă, prin împuternicit, de la un anume Silas Heap care locuieşte în Castel…

— Ce înseamnă „împuternicit”? întrebă Nicko.

Stanley bătu nervos cu laba în podea. Nu îi plăcea să fie întrerupt, mai ales când mesajul era atât de vechi că se temea că nu şi-l mai aduce aminte. Tuşi cu subînţeles.

— Începe mesajul.

Dragă Marcia.

Sper că eşti bine. Eu sunt bine şi sunt la Castel. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea veni să te întâlneşti cu mine în faţa Palatului cât poţi de curând.

S-a *întâmplat ceva. Voi fi la Poarta Palatului la miezul nopţii, în fiecare noapte, până când vei veni. Abia aştept să te văd. Cu cele mai bune gânduri*.

Silas Heap

Mesajul se încheie.

Stanley se aşeză la loc pe pernă şi oftă uşurat. Poate că îi trebuise mai mult timp decât oricărui alt şobolan vreodată ca să transmită mesajul, dar până la urmă reuşise. Deşi era încă în timpul serviciului, îşi permise un mic zâmbet.

Urmă o clipă de tăcere, după care Marcia izbucni:

— Tipic, de-a dreptul *tipic* pentru Silas! Nu-şi bate capul cum să se întoarcă înainte de Marele îngheţ, iar apoi, când în cele din urmă îi dă prin

minte să trimită un mesaj, nu suflă o vorbă despre Amuleta mea Ocrotitoare. M-am săturat. Trebuia să merg eu în locul lui.

— Şi cu Simon ce s-a întâmplat, l-a găsit tati? întrebă Jenna neliniştită. Şi de ce nu ne-a trimis tata un mesaj şi *nouă*?

— Oricum, tata nu prea vorbeşte aşa, mormăi Nicko.

— Ai dreptate, Silas nu e niciodată atât de politicos.

— Cred că a fost într-adevăr *prin împuternicit*, zise Mătuşa Zelda, neştiind ce să creadă.

— Ce înseamnă împuternicit? întrebă Nicko din nou.

— Cineva care ţine locul cuiva. Altcineva a dat mesajul la Biroul Şobolanilor Mesageri. Probabil că Silas nu a avut cum să ajungă acolo. Era de aşteptat, cred. Mă întreb doar cine a fost împuternicitul?

Stanley nu zise nimic, deşi ştia foarte bine că împuternicitul era Custodele Suprem. Deşi nu mai era Şobolan Confidenţial, trebuia să respecte regulile Biroului. Ceea ce însemna că toate conversaţiile purtate în Biroul Şobolanilor Mesageri erau Strict Secrete. Lui Stanley îi venea însă să intre în pământ de ruşine. Vrăjitorii aceştia îl salvaseră, îl îngrijiseră şi probabil că le datora viaţa. Stanley se tot foia pe pernă, cu ochii în podea. Era limpede că se întâmpla ceva, iar el nu voia să se amestece. Povestea cu mesajul fusese

un coşmar de la început până la sfârşit.

Marcia se duse la masă şi închise cartea cu o bufnitură.

— Cum îndrăzneşte Silas să treacă cu vederea ceva atât de important cum e Amuleta mea Ocrotitoare? zise ea furioasă. Chiar nu ştie că rostul unui Vrăjitor Obişnuit e să-l slujească pe Vrăjitorul Neobişnuit? *Nu* mai sunt dispusă să închid ochii în faţa nesupunerii lui. Îl găsesc eu şi îi zic vreo două.

— Marcia, te-ai gândit bine? o întrebă Mătuşa Zelda încet.

— Sunt încă Vrăjitorul Neobişnuit şi *nu* admit să fiu ţinută deoparte, declară Marcia.

— Noaptea e un sfetnic bun. Dimineaţa vezi lucrurile altfel, îi sugeră Mătuşa Zelda, înţeleaptă.

În noaptea aceea, Băiatul 412 era treaz. Se uita la flăcările care pâlpâiau în vatră şi asculta respiraţia fonfăită a lui Nicko şi răsuflarea calmă a Jennei. Fusese trezit din somn de sforăielile puternice ale lui Maxie, care cu siguranţă răzbeau chiar şi până afară. Maxie ar fi trebuit să doarmă în camera de jos, dar întotdeauna încerca să se strecoare în patul lui Silas dacă vedea că îi merge. De fapt, când Maxie începea să sforăie chiar lângă el, băiatul îi dădea câinelui un brânci, îndemnându-l să urce la mansardă. În acea noapte însă Băiatul 412 îşi dădu seama că mai auzea şi altceva pe lângă sforăiturile unui câine-lup cu probleme la sinusuri.

Podeaua mansardei scârţâia… pe scară se

auzeau paşi furişaţi… a doua treaptă de jos scârţâi, cum făcea când călca cineva pe ea… Ce se întâmpla? Cine era acolo? îi veniră în minte poveştile cu stafii pe care le auzise. Deodată auzi foşnetul unei mantii pe podeaua de piatră şi îşi dădu seama că oricine sau orice ar fi fost, era acum în aceeaşi cameră cu el.

Se ridică încet, cu inima bătându-i nebuneşte, şi scrută bezna. O siluetă întunecată se mişca hoţeşte spre cartea pe care

Marcia o lăsase pe masă. Silueta luă cartea şi o ascunse sub mantie, apoi văzu albul ochilor băiatului lucind în întuneric.

— Eu sunt, şopti Marcia, făcându-i semn să se apropie. Băiatul 412 ieşi de sub plapumă şi veni tiptil spre ea.

— Cum crede cineva că se poate dormi în aceeaşi cameră cu animalul acela, nu pot să înţeleg, zise Marcia supărată.

Băiatul zâmbi sfios. Nu avea cum să spună că tocmai el îl îndemnase pe Maxie să urce la mansardă.

— Astă-seară mă întorc, zise Marcia. Vreau să folosesc Minutele de la Miezul Nopţii, ca să fiu sigură că totul merge bine. Să ţii minte: în timpul minutelor de dinainte şi de după miezul nopţii poţi călători în deplină siguranţă. Mai ales dacă ai duşmani care vor să-ţi facă rău. Aşa stau lucrurile şi acum, bănuiesc. Mă duc la Poarta Palatului şi îl învăţ minte pe Silas Heap. Ia să vedem cât e ceasul. Aha, zise uitându-se la ceas, mai sunt două

minute până la miezul nopţii. Mă întorc repede. Poate îi spui tu Mătuşii Zelda.

Apoi se uită la Băiatul 412 şi îşi aminti că nu scosese un cuvânt de când le spusese ce rang şi ce număr are, la Turnul Vrăjitorilor.

— Ei, nu e nimic dacă nu îi spui. Îşi va da seama şi singură. Băiatului îi veni o idee. Se scotoci în buzunarul jachetei şi scoase Amuleta pe care Marcia l-o dăduse atunci când îi ceruse să devină Ucenicul ei. Se uită la aripioarele argintii cu puţin regret. Acum luceau ca argintul şi ca aurul din cauza luminii magice care începuse să o învăluie pe Marcia. Băiatul îi întinse Amuleta Marciei. Se gândea că nu mai are de ce să o ţină, de vreme ce nu avea cum să devină Ucenicul ei. Însă Marcia clătină din cap şi îngenunche lângă el.

— Nu, îi spuse în şoaptă. Încă mai sper că te vei răzgândi şi te vei hotărî să fii Ucenicul meu. Mai gândeşte-te cât sunt eu plecată. Ei, mai e un minut până la miezul nopţii. Dă-te mai încolo.

Aerul din jurul Marciei se răci, un curent de Magie o înconjură şi camera se umplu de electricitate. Băiatul 412 se trase înapoi, puţin speriat dar şi fascinat. Marcia închise ochii şi începu să murmure ceva lung şi complicat într-o limbă pe care el nu o mai auzise până atunci. Cum stătea cu ochii la ea, băiatul văzu apărând aceeaşi ceaţă magică pe care o văzuse pe când stătea în *Muriel* pe Marele Canal. Deodată, Marcia se înfăşură în mantie, acoperindu-se din cap până în picioare; ceaţa magică purpurie şi mantia

purpurie se contopiră. Se auzi un şuier, ca atunci când picuri apă pe metal încins, şi Marcia dispăru, lăsând în urmă doar o umbră palidă, care se stinse şi ea după câteva clipe.

* * *

La douăzeci de minute după miezul nopţii, un pluton de Gardieni făcea de pază la Poarta Palatului, aşa cum făcuse de cincizeci de nopţi încoace, pe un frig cumplit. Gardienii erau îngheţaţi până în măduva oaselor şi se aşteptau la încă o noapte plictisitoare, în care nu le rămânea decât să bată din picioare ca să se mai încălzească. Asta era voia Custodelui Suprem, care îşi băgase în cap o idee năstruşnică, şi anume că Vrăjitorul Neobişnuit avea să îşi facă apariţia chiar în acel loc. Da, chiar aşa. Bineînţeles, nu apăruse şi nici nu se aşteptau să apară. Cu toate acestea, Custodele îi trimitea afară noapte de noapte, să stea în frig până îngheţau bocnă. Aşa se explică de ce, când o ceaţă purpurie începu să apară în mijlocul lor, niciunuia nu îi veni să îşi creadă ochilor.

— *Ea* e, şopti unul, speriat de valul de Magic care se răsucea prin aer şi care le electriza coifurile negre de metal, dându-le o senzaţie ciudată.

Gardienii îşi scoaseră săbiile din teacă şi aşteptară până când ceaţa se transformă într-o siluetă înaltă, înfăşurată în mantia purpurie a Vrăjitorului Neobişnuit.

Marcia Overstrand îşi făcuse apariţia chiar în

capcana întinsă de Custodele Suprem. Luată pe neaşteptate, lipsită de Amuleta Ocrotitoare şi de pavăza Minutelor de la Miezul Nopţii – întârziase cu douăzeci de minute – nu se putu împotrivi Căpitanului Gardienilor, care îi smulse Talismanul Akhu de la gât.

Zece minute mai târziu, Marcia zăcea în fundul Lemniţei Numărul Unu, care era de fapt un puţ adânc şi întunecos, îngropat în fundaţia Castelului. Zăcea acolo ameţită, prinsă în Vârtejul de Umbre şi Năluci pe care DomDaniel se delectase creându-l special pentru ea. Era cea mai rea noapte din viaţa Marciei. Zăcea neputincioasă într-o băltoacă de apă clocită, sprijinindu-se de o grămadă de oase înălbite ale foştilor ocupanţi ai temniţei, chinuită de gemetele şi vaierele Umbrelor şi Nălucilor care se învârteau în jurul ei, absorbindu-i puterile magice. Până a doua zi dimineaţa – când, spre norocul ei, o bătrână fantomă care se rătăcise prin Castel trecu din greşeală prin peretele Lemniţei Numărul Unu – nimeni în afară de DomDaniel şi Custodele Suprem nu ştiu unde se afla.

Bătrâna fantomă îl conduse pe Alther până la temniţă, numai că tot ce putea el face era să stea cu Marcia şi să o încurajeze ca să rămână în viaţă. Şi încă îi trebui toată puterea lui de convingere, fiindcă Marcia era deznădăjduită. Îl învinuia pe Silas că distrusese tot ce reuşise Alther prin detronarea lui DomDaniel. Căci DomDaniel avea din nou Talismanul Akhu la gâtul lui gros, ceea ce

însemna că el, şi nu Marcia, era acum Vrăjitorul Neobişnuit.

ÎNTOARCEREA ŞOBOLANULUI

măsurat timpul. În căsuţa ei ceasurile nu mergeau niciodată bine din cauza Undelor subpământene. Din nefericire, Mătuşii Zelda nu îi trecuse prin minte să îi spună asta şi Marciei, deoarece ora exactă nu prea avea însemnătate pentru ea. Dacă voia să ştie ce oră este, Mătuşa Zelda se uita la cadranul solar, cu speranţa că va apărea soarele; altminteri, o interesau mult mai mult fazele lunii.

mătuşa Zelda nu avea ceas sau vreun alt instrument de in ziua în care Şobolanul Mesager fusese salvat, Mătuşa Zelda o luase pe Jenna la plimbare pe insulă după lăsatul serii.

Era zăpadă din belşug, iar stratul gros era acoperit de o pojghiţă de gheaţă, aşa încât Jenna putea alerga cu uşurinţă pe deasupra. În schimb, Mătuşa Zelda, cu cizmele ei mari, se afunda la fiecare pas. Merseseră până la capătul insulei, departe de luminile căsuţei, şi Mătuşa Zelda îi arătase cerul negru pe care sclipeau sute de mii de stele, mult mai multe decât văzuse Jenna vreodată.

— În noaptea asta, spusese Mătuşa Zelda, este întunecarea Lunii.

Jenna se înfioră. Nu din cauza frigului, ci a unui simţământ ciudat care o încercă gândindu-se că stă pe o insulă, înconjurată de imensitatea

înstelată.

— În noaptea asta, oricât ai căuta, nu vei zări luna, zise Mătuşa Zelda. Nimeni de pe pământ nu va zări luna în noaptea asta. Nu e vremea să umbli singur prin mlaştină, iar dacă lighioanele şi spiritele nu ar fi îngheţate sub pământ am fi cu toţii închişi în căsuţă, cu un Farmec *de* Ferecătură la uşă. M-am gândit însă că ţi-ar plăcea să vezi stelele fără lumina lunii. Mamei tale îi plăcea să se uite la stele.

Jenna se înecă de emoţie:

— *Mama* mea? Adică mama care m-a *născut*?

— Da, răspunse Mătuşa Zelda. Adică Regina. Îi plăceau foarte mult stelele. M-am gândit că şi ţie îţi plac.

— Într-adevăr, spuse Jenna în şoaptă. Acasă, când nu puteam dormi, mă uitam pe fereastră şi număram stelele. Dar… cum se face că ai cunoscut-o pe mama?

— O vedeam în fiecare an, zise Mătuşa Zelda. Până când a… până când lucrurile s-au schimbat. Şi pe mama ei, frumoasa ta bunică, o vedeam tot aşa, în fiecare an.

Mama, bunica… Jenna începea să îşi dea seama că avea o întreagă familie de care nu ştia nimic. Dar cum de ştia Mătuşa Zelda?

— Mătuşă Zelda, zise Jenna încet, îndrăznind în sfârşit să pună o întrebare care îi stătuse pe buze de când aflase cine e cu adevărat.

— Hmm? făcu Mătuşa Zelda, privind în zare, peste mlaştini.

— Dar tata?

— Tatăl tău? A, era din Tărâmurile îndepărtate. A plecat înainte să te naşti tu.

— A plecat?

— Avea o corabie. S-a dus să caute ceva, veni răspunsul nedesluşit al Zeldei. S-a întors în Port chiar după ce te-ai născut tu, cu o corabie plină de bogăţii pentru tine şi mama ta, aşa am auzit. Dar când a aflat îngrozitoarea veste a plecat cu prima maree.

— Cum… cum îl chema? întrebă Jenna.

— Habar n-am, zise Mătuşa Zelda care, la fel ca cei mai mulţi, nu îşi bătuse capul să afle cine e consortul reginei – căci moştenirea trecea de la mamă la fiică, iar bărbaţii din familie erau liberi să îşi trăiască viaţa după cum credeau de cuviinţă.

Ceva în vocea Mătuşii Zeldei îi atrase atenţia Jennei, care îşi luă ochii de la stele ca să o privească. I se tăie respiraţia. Până atunci nu băgase de seamă că Mătuşa Zelda avea ochii albaştri, pătrunzători, ai Vrăjitoarelor Albe. Ochii ei străluceau acum în întuneric, aţintiţi cercetător spre mlaştini.

— Gata, zise Mătuşa Zelda, e vremea să intrăm în casă.

— Bine, dar…

— Îţi voi spune mai multe la vară. Atunci obişnuiau să vină, la vremea solstiţiului de vară. Am să te şi duc acolo.

— Unde? întrebă Jenna. Unde ai să mă duci?

— Hai, nu îmi place cum arată umbra aceea.

Mătuşa Zelda o apucă pe Jenna de mână şi o luă la fugă prin zăpadă. Ceva mai departe, în mlaştină, un Râs-de-Mlaştină înfometat se opri şi făcu drumul înapoi spre vizuină. Era prea slăbit ca să le urmărească. Cu câteva zile în urmă ar fi putut mânca pe săturate şi ar fi reuşit să treacă iarna. Acum însă se furişă în vizuina lui din zăpadă şi se apucă să morfolească ultimul şoarece îngheţat.

* * *

După întunecarea Lunii, o fâşie subţire din noua lună apăru pe cer. Creştea cu fiecare noapte. Cerul era limpede, acum că ninsoarea se oprise. Noapte de noapte, Jenna se uita la lună de la fereastră, în timp ce Gângăniile Protectoare se mişcau ca prin vis în borcanele lor, aşteptând să fie eliberate.

— Uită-te în fiecare seară, o sfătuise Mătuşa Zelda. Pe măsură ce creşte, luna atrage ceea ce este în pământ. Căsuţa îi atrage pe cei care vor să vină aici. Atracţia e cea mai puternică la lună plină, adică atunci când aţi venit şi voi.

Apoi, la pătrarul lunii, Marcia plecase.

— Cum de a *plecat* Marcia? a întrebat-o Jenna pe Mătuşa Zelda a doua zi, când descoperiseră plecarea Marciei. Credeam că atunci când luna e în creştere toţi vin încoace, nu pleacă.

Mătuşa Zelda făcu o figură morocănoasă. Plecarea neaşteptată a Marciei o îngrijora. Pe deasupra, nu îi plăcea deloc să o sâcâie cineva în legătură cu teoriile ei despre lună.

— Uneori, spuse Zelda pe un ton misterios, trebuie să pleci ca să te întorci.

Intră bufnind în dulapul cu poţiuni şi închise uşa.

Nicko o privi înţelegător pe Jenna şi îi flutură prin faţa ochilor perechea ei de patine.

— Hai să ne luăm la întrecere până la malul mlaştinii, o îmbie râzând.

— Cine ajunge ultimul e un şobolan mort, chicoti Jenna.

Stanley se trezi tresărind când auzi cuvintele „şobolan mort” şi deschise ochii taman la timp ca să îi vadă pe Nicko şi Jenna înhăţând patinele şi dispărând pentru restul zilei.

Când se făcu lună plină şi Marcia tot nu sosise, toată lumea începu să îşi facă griji.

— I-am spus Marciei să aştepte până dimineaţa, zicea Mătuşa Zelda, dar parcă poţi să te înţelegi cu ea? S-a înfuriat pe Silas, n-a mai aşteptat şi a plecat în puterea nopţii. Nu mai avem nicio ştire despre ea. Nu e a bună deloc. Înţeleg, Silas nu se poate întoarce, mai ales că a venit şi Marele îngheţ. Dar Marcia?

— Poate se întoarce în noaptea asta, încercă Jenna să o liniştească, fiindcă e lună plină.

— Poate da, poate nu.

Bineînţeles, Marcia nu se întoarse în noaptea aceea. O petrecu, ca şi pe ultimele zece nopţi, în mijlocul Vârtejului *de* Umbre şi Năluci, zăcând neputincioasă în balta de apă murdară din fundul Lemniţei Numărul Unu. Alther Mella stătea lângă

ea, folosindu-şi toată energia lui magică de fantomă ca să o ţină în viaţă. Puţini rămăseseră în viaţă după ce căzuseră în Temniţa Numărul Unu, iar dintre aceia niciunul nu rezistase multă vreme, ci se cufundase în apa stătută, alături de oasele celor dinaintea lui. Nu încăpea nicio îndoială că, dacă n-ar fi fost Alther, la fel s-ar fi întâmplat şi cu Marcia.

În noaptea cu lună plină, după ce soarele apusese şi luna se înălţase pe cer, Jenna şi Mătuşa Zelda se înfăşuraseră în câte o plăpumioară şi stătuseră de veghe la fereastră. Jenna adormi în curând, dar Mătuşa Zelda rămase trează toată noaptea, până când răsări soarele şi luna apuse. De-abia atunci renunţă la slaba speranţă că Marcia se va întoarce.

A doua zi după luna plină, Stanley hotărî că îşi recăpătase puterile şi putea pleca înapoi. Chiar şi un şobolan are o limită la cât piure de ţipar poate mânca, iar Stanley era cât se poate de convins că atinsese acea limită.

Totuşi, înainte să plece, Stanley trebuia fie să primească un alt mesaj pe care să îl transmită, fie să fie lăsat să plece fără niciun mesaj. Aşa că în dimineaţa aceea tuşi politicos şi spuse:

— Dacă îmi daţi voie…

Toate privirile se întoarseră către el. Cât timp fusese bolnav nu scosese nicio vorbă şi se mirau să îl audă vorbind acum.

— A venit vremea să mă întorc la Biroul Şobolanilor Mesageri. Oricum sunt în mare

întârziere. Trebuie însă să vă întreb: Vreţi să preiau un mesaj?

— Tati! strigă Jenna. Du-i lui tati un mesaj!

— Şi cine e tati? întrebă şobolanul. Şi unde poate fi găsit?

— Nu ştim, l-o tăie Zelda scurt. Mulţumesc, nu avem niciun mesaj de trimis, Şobolanule Mesager. Poţi pleca.

Uşurat, Stanley făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, doamnă. Şi, hm, mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră. Vă mulţumesc tuturor. Vă sunt foarte recunoscător.

Şobolanul o luă la fugă prin zăpadă, lăsând după el urme ale lăbuţelor şi cozii.

— Îmi pare rău că nu am trimis un mesaj, zise Jenna întristată.

— E mai bine aşa, răspunse Mătuşa Zelda. E ceva ce nu-mi place la şobolanul ăsta. Ceva diferit de data trecută.

— Păi, era mult mai slab, observă Nicko.

— Hm, murmură Mătuşa Zelda, ceva nu-mi miroase a bine. Pot să pun rămăşag că s-a întâmplat ceva.

Stanley ajunse cu bine la Castel. Lucrurile începură să ia o întorsătură urâtă de-abia când sosi la Biroul Şobolanilor Mesageri. Urcă grăbit ţeava de canal recent curăţată de gheaţă şi ciocăni la uşa biroului.

— Intră! se auzi vocea aspră a şobolanului negru, care tocmai se întorsese la serviciu după ce petrecuse o bună bucată de vreme blocat în biroul

îngheţat, aşteptând să îl salveze cineva.

Stanley intră temător, dându-şi seama că va avea de dat explicaţii.

— A, tu eşti! urlă şobolanul negru. Ai apărut, în cele din urmă. Cum îndrăzneşti să îţi baţi joc de mine? îţi dai seama *cât timp* ai lipsit?

— Aăă… şaizeci de zile, murmură Stanley.

Îşi dădea prea bine seama cât fusese plecat şi începea să se întrebe ce va spune Dawnie.

— *Aăă… şaizeci de zile*, *domnule*! zbieră şobolanul negru, plesnind cu coada în masă de furie. Îţi dai seama că toţi m-au luat de *tâmpit* din cauza ta?

Stanley tăcu, gândindu-se că tot ieşise ceva bun din călătoria aceea de coşmar.

— Ai să plăteşti pentru asta, răcni şobolanul negru. Am să am grijă să nu mai primeşti nicio însărcinare cât timp sunt eu şef aici.

— Dar…

— Dar, *domnule*! urlă şobolanul. Ce ţi-am spus? Să îmi zici *domnule*!

Stanley amuţi. I-ar fi spus în multe feluri şobolanului negru, dar în niciun caz „domnule”. Brusc, îşi dădu seama că în spatele lui era cineva. Se întoarse şi dădu nas în nas cu doi şobolani, cei mai musculoşi pe care îi văzuse vreodată. Se proţăpiseră ameninţător în uşă, blocând lumina dar, în acelaşi timp, împiedicându-l pe Stanley să o tulească afară, ceea ce îşi şi dorea din tot sufletul să facă în acel moment. Şobolanul negru păru însă că se bucură să îi vadă.

— A, la fix. Au venit băieţii. Luaţi-l, băieţi.

— Unde? chiţcăi Stanley. Unde mă duceţi?

— Unde – mă – duceţi – *domnule*? făcu şobolanul scrâşnind din dinţi. La împuternicitul care a trimis mesajul. Vrea să ştie cu *precizie* unde ai găsit destinatarul. Şi, de vreme ce nu mai eşti Şobolan Confidenţial, va trebui desigur să îi spui. Duceţi-l la Custodele Suprem.

A

doua zi după ce *plecase Şobolanul* Mesager, se porni Marele Dezgheţ. Începu în Mlaştinile Ierboase, unde era întotdeauna ceva mai cald decât în alte părţi, apoi se întinse în sus pe râu, prin Pădure şi spre Castel. Toţi se bucurară, căci proviziile de hrană se sfârşiseră din cauză că Armata de Custozi jefuise multe depozite pentru ca lui DomDaniel să nu îi lipsească nimic la desele banchete pe care le dădea.

MARELE DEZGHEŢ

Marele Dezgheţ aduse o oarecare uşurare şi unui anume Şobolan Mesager care tremura de frig şi de groază într-o cursă de şobolani, sub podeaua Camerei de Toaletă a Doamnelor. Stanley fusese abandonat acolo din cauză că refuzase să spună unde se afla căsuţa Mătuşii Zelda. Nu avea de unde să ştie că Vânătorul îşi dăduse seama unde se află căsuţa din cele spuse de Simon Heap Custodelui Suprem şi nici că nimeni nu avea de gând să îl elibereze, deşi Stanley stătuse destul acolo ca să îşi dea seama şi singur. Şobolanul

rezistă cum putea: mânca tot ce putea prinde, în mare parte păianjeni şi gândaci, lingea apa care picura de pe ţevi şi, oricât ar părea de necrezut, se gândea aproape cu drag la Jack cel Smintit. După o vreme, Dawnie renunţase să îl mai aştepte şi se dusese să stea la sora ei.

Mlaştinile Ierboase erau acum inundate de apa provenită din zăpada care se topea văzând cu ochii. Curând dădu colţul ierbii şi pământul se îmbibă de apă. Gheaţa din şanţul de apărare şi din canale se topi ultima. Simţind creşterea temperaturii, Pitonul-de-Mlaştină începu să se mişte, să dea din vârful cozii şi să îşi dezmorţească sutele de vertebre. În căsuţă toţi aşteptau cu sufletul la gură momentul când şarpele uriaş avea să se elibereze. Nu ştiau cât de flămând sau de supărat putea fi. Ca să fie sigur că Maxie stătea în casă, Nicko îl legase cu o sfoară groasă de piciorul mesei. Carnea de câine-lup ar fi fost desigur o delicatesă pentru Pitonul-de-Mlaştină după ce scăpa din închisoarea lui de gheaţă.

În a treia după-amiază a Marelui Dezgheţ se auzi un trosnet puternic. Gheaţa de deasupra capului Pitonului se sparse şi bucăţile săriră în aer. Şarpele se cabră şi Jenna, care se întâmplase să fie singură în apropiere, se ascunse după barca găinilor. Pitonul aruncă o privire înspre ea, dar nu avea niciun chef să îi roadă cizmele groase, aşa că, deşi tot corpul îl durea, o luă încet de-a lungul şanţului de apărare, căutând un loc prin care să

iasă. Atunci îşi dădu seama că nu mai putea ieşi. Crescuse şi mai mult, iar acum era prizonier în şanţul circular, încercă să se răsucească în direcţia opusă, dar nu reuşi. Nu putea decât să se învârtească în cerc în şanţul de apărare. Ori de câte ori încerca să iasă printr-un canal care ducea spre mlaştină, muşchii refuzau să îl asculte.

Şarpele rămase zile în şir în şanţul de apărare, clămpănind din fălci la peşti şi aruncând priviri fioroase oricui se apropia. După ce îl izbise pe Băiatul 412 cu limba lui lungă, despicată, şi îl aruncase cât colo, nimeni nu mai îndrăzni să treacă pe lângă el. În cele din urmă, într-o dimineaţă, soarele de primăvară îl încălzi destul pentru ca muşchii lui înţepeniţi să se înmoaie. Scârţâind ca o poartă ruginită, tresărind de durere la fiecare mişcare, plecă înot în căutarea câtorva capre. În zilele care urmară reuşi cu chiu cu vai să îşi mai îndrepte spatele. Dar drept ca înainte nu a mai fost niciodată. Până la sfârşitul zilelor sale, Pitonul a avut tendinţa să înoate spre dreapta.

Când Marele Dezgheţ ajunse la Castel, DomDaniel îi luă pe cei doi Magogi şi o porniră în sus spre Golful Negru. La miezul nopţii, cei trei trecură o pasarelă îngustă, acoperită de mucegai, şi urcară pe corabia lui întunecată, *Răzbunarea*. Acolo aşteptară câteva zile până când nivelul apei crescu îndeajuns ca DomDaniel să poată scoate corabia din golf.

În dimineaţa Marelui Dezgheţ, Custodele Suprem convocă Consiliul Custozilor, uitând că, în

urmă cu o zi, uitase să încuie uşa Camerei de Toaletă a Doamnelor. Simon nu mai era legat cu lanţul de ţeavă, deoarece Custodele Suprem începuse să îl considere mai degrabă un tovarăş decât un ostatic, aşa că Simon stătea şi aştepta răbdător vizita pe care Custodele Suprem l-o făcea în fiecare dimineaţă. Lui Simon îi plăcea să audă fel de fel de bârfe despre pretenţiile despotice şi accesele de furie ale lui DomDaniel, iar acum era dezamăgit, căci Custodele Suprem nu venise la ora obişnuită. Nu avea cum să ştie, dar Custodele Suprem, care în ultima vreme se cam plictisise de compania lui Simon, punea cu voioşie la cale ceea ce DomDaniel numea „operaţiunea de curăţare”, care însemna să scape nu numai de Jenna, ci de întreaga familie Heap, inclusiv de Simon.

După o vreme, mai mult de plictiseală decât din dorinţa de a evada, Simon încercă uşa. Spre uluirea lui, uşa se deschise iar el se găsi în faţa unui coridor gol. Simon sări înapoi şi închise repede uşa, speriat. Ce să facă? Să fugă? Dar voia într-adevăr să scape?

Se sprijini de uşă şi cântări situaţia. Singurul motiv de a rămâne era oferta vagă a Custodelui Suprem de a deveni Ucenicul lui DomDaniel. Oferta nu îi fusese însă făcută decât o singură dată. Iar Simon Heap învăţase o mulţime de lucruri de la Custodele Suprem în cele şase săptămâni pe care le petrecuse în Camera de Toaletă a Doamnelor. Înainte de toate, învăţase să nu creadă nimic din ceea ce spunea Custodele

Suprem. În al doilea rând, să aibă grijă de persoana cea mai importantă. Iar de acum încolo persoana cea mai importantă din viaţa lui Simon era chiar el.

Simon deschise din nou uşa. Coridorul era gol, ca şi înainte, îşi luă inima în dinţi şi ieşi din cameră.

Silas mergea posomorât pe Drumul Vrăjitorilor, privind în sus, la ferestrele murdare ale atelierelor şi birourilor înşirate de-a lungul străzii şi întrebându-se dacă nu cumva Simon era prizonier tocmai acolo, în vreun colţ întunecat. Un pluton de Gardieni trecu încolonat pe lângă el şi Silas se trase la adăpostul unei intrări, strângând în palmă Amuleta Ocrotitoare a Marciei şi sperând că îl va ajuta.

— Psst, se auzi vocea lui Alther.

— Ce? sări Silas în sus, luat pe nepregătite.

Nu prea îl mai văzuse pe Alther în ultima vreme, căci acesta îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu Marcia, în Temniţa Numărul Unu.

— Cum se simte Marcia astăzi? întrebă Silas în şoaptă.

— A văzut şi vremuri mai bune, răspunse Alther mohorât.

— Ar trebui să îi dăm Zeldei de ştire, zise Silas.

— Fă cum îţi spun, Silas, şi nici măcar nu te *apropia* de Biroul Şobolanilor Mesageri. A fost preluat de şobolanii aduşi de DomDaniel din Tărâmurile Rele. O ceată de bătăuşi. Lasă, găsesc

eu o soluţie, zise Alther. Trebuie să fie o cale să o scoatem de acolo.

Silas se simţi cuprins de deznădejde. Simţea lipsa Marciei mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Capul sus, îi zise Alther. Te aşteaptă cineva la bodegă. L-am găsit rătăcind prin Palat când mă întorceam de la Marcia. L-am scos pe furiş prin tunel. Ai face bine să te grăbeşti, să nu se răzgândească şi să plece iar. Nu prea ştii la ce să te aştepţi de la Simon ăsta al tău.

— Simon! zâmbi Silas cu gura până la urechi. De ce nu spui aşa? Ce face, e bine?

— Aşa s-ar *părea*, răspunse Alther scurt.

Simon se întorsese de aproape două săptămâni la familia lui. În ziua de dinaintea lunii pline, Mătuşa Zelda stătea în pragul căsuţei, ascultând un zgomot îndepărtat.

— Băieţi, nu acum, îi dojeni ea pe Nicko şi pe Băiatul 412, care se duelau cu nişte cozi de mătură. Trebuie să mă concentrez.

Nicko şi Băiatul 412 se opriră, iar Mătuşa Zelda rămase nemişcată, cu privirea pierdută în zare.

— Vine cineva încoace, spuse ea după o vreme. Îl trimit pe Smârcan să vadă cine e.

— În sfârşit! făcu Jenna. Poate e tati, sau poate Marcia. O fi şi Simon cu ei? Sau poate e mama? Ce bine ar fi să fie *toţi*!

Maxie sări cu labele pe Jenna, dând din coadă ca un nebun. Uneori părea că înţelege exact ce

spunea ea. Bineînţeles, nu când era ceva de felul „Hai să faci baie, Maxie” sau „Gata cu biscuiţii, Maxie”.

— Stai cuminte, Maxie, zise Mătuşa Zelda, mângâindu-l pe urechile mătăsoase. Ce mă necăjeşte e că nu pare a fi cineva cunoscut.

— Bine, dar cine mai ştie că suntem aici? se miră Jenna.

— Nu ştiu, răspunse Mătuşa Zelda. Oricine ar fi, a intrat deja în mlaştini. Chiar acum. Aşa simt. Du-te şi culcă-te, Maxie. Bravo. Ei, şi acum, unde e Smârcanul?

Zelda şuieră ascuţit. O siluetă bondoacă ieşi din şanţul de apărare şi veni legănându-se spre căsuţă.

— Nu aşa de tare, se plânse el, frecându-şi urechile mici, rotunjite. Îmi sparge timpanu, zău că da. Bună seara, don’şoară, dădu el din cap în direcţia Jennei.

— Bună, Smârcane, răspunse Jenna zâmbind.

Smârcanul o făcea întotdeauna să zâmbească.

— Smârcane, zise Mătuşa Zelda. Vine cineva dinspre mlaştină. Poate mai multe persoane. Nu sunt sigură. Poţi da o fugă să vezi cine este?

— Cum să nu. Chiar mă bătea gândul să înot niţeluş. Mă întorc de îndată, răspunse acesta.

Plecă legănându-se spre şanţul de apărare, sări în apă şi dispăru fără zgomot.

— Cât îl aşteptăm pe Smârcan, hai să pregătim Borcanele cu Gângănii, zise Mătuşa Zelda. Nu se ştie niciodată.

— Dar tata spunea că ai vrăjit căsuţa după ce au invadat-o Mărunţeii. Nu înseamnă că suntem în siguranţă? zise Jenna.

— Doar faţă de Mărunţei şi, oricum, vraja e pe cale să se risipească. Pe de altă parte, cel care vine acum spre noi prin mlaştină e mult mai mare decât un Mărunţel, răspunse Mătuşa Zelda şi se duse să caute cartea de vrăji *Gângăn*iile *Protectoare*.

Jenna se uită la borcanele care stăteau aliniate pe pervazurile ferestrelor. Gângăniile stăteau în aşteptare, plutind în mâzga verzuie. Cea mai mare parte dormeau, dar unele se mişcau uşor, parcă ştiind că va fi nevoie de ele.

„Împotriva a ce?” se întrebă Jenna. „Sau a cui?”

— Am găsit-o, zise Mătuşa Zelda apărând cu cartea şi trântind-o pe masă.

O deschise la prima pagină şi scoase un ciocănel de argint pe care i-l dădu Jennei.

— Ia-l, du-te şi loveşte uşor fiecare borcan. Gângăniile vor şti că trebuie să fie gata.

Jenna luă ciocănelul şi luă borcanele la rând, lovind uşor în capacul fiecăruia. De cum lovea capacul, gângania dinăuntru se trezea şi lua poziţia de drepţi. În scurtă vreme, o armată de cincizeci şi şase de Gângănii Protectoare aşteptau să li se dea drumul din borcane. Jenna ajunse la ultimul borcan, cel în care se afla fostul miriapod. Lovi capacul cu ciocănelul şi, spre uimirea ei, capacul se deschise şi gângania ţâşni afară,

împroşcând mâzgă verzuie. Ateriză pe braţul Jennei. Fata scoase un ţipăt.

Gângania se puse în poziţie de atac, cu sabia în mână, pe braţul Jennei. Aceasta înlemni, aşteptându-se ca gângania să se întoarcă şi să o atace. Uita însă că singurul scop al gânganiei era să îşi apere Eliberatoarea de duşmani. Tocmai pe aceştia îi căuta acum gângania.

Gângania Protectoare era mică dar putea ucide, iar acum era gata de atac. Platoşa de solzi verzi se mişca uşor, urmărindu-i fiecare gest în timp ce se întorcea încolo şi încoace, cercetând camera. În mâna dreaptă ţinea o sabie ascuţită ca un brici care sclipea în lumina lumânării, iar picioarele scurte dar puternice se mişcau neîncetat, după cum îşi trecea greutatea de pe unul pe altul, rotindu-şi ochii în căutarea duşmanului.

Numai că duşmanii nu prea semănau a duşmani.

Ceva mai încolo era un cort mare, făcut din petice colorate, care îl privea cu ochi albaştri, strălucitori.

— Pune mâna peste gânganie, îi şopti cortul Eliberatoarei sale. Se va face ghem. Apoi vom încerca să o punem la loc în borcan.

Eliberatoarea gânganiei se uită la sabia pe care o flutura aceasta şi şovăi.

— Lasă că am eu grijă, zise cortul şi se apropie de gânganie.

Gângania se răsuci pe călcâie, cu un aer

amenințător, și cortul se opri, întrebându-se ce nu era cum trebuie. Doar învățaseră toate gângăniile cine sunt ei. Asta de aici ar trebui să știe că niciunul dintre ei nu e dușman. Numai că gângania nu părea să înțeleagă. Stătea pe brațul Jennei într-o atitudine amenințătoare, căutându-și dușmanul.

Iar acum zări ceea ce căuta: doi tineri războinici cu sulițe în mâini, gata să atace. Pe lângă asta, unul dintre ei purta și o căciulă roșie. Gângania Protectoare își amintea ca prin ceață de căciula roșie, dintr-o viață anterioară. Îi făcuse rău. Nu mai știa în ce fel anume, dar nu avea nicio însemnătate.

Zărise dușmanul.

Scoțând un țipăt înfiorător, gângania își luă zborul de pe brațul Jennei, fâlfâind din aripile grele, și despică aerul cu un zăngănit metalic puternic. Gângania se îndrepta spre Băiatul 412 asemenea unei rachete teleghidate, cu sabia ridicată deasupra capului. Tipa tare, iar în gura deschisă se vedea un șir de dințișori verzi, ascuțiți.

— Lovește-o! strigă Mătușa Zelda. Iute, dă-i în cap!

Băiatul 412 roti prin aer coada măturii, dar nu nimeri gângania. Nicko încercă și el, și aproape o nimeri, dar gângania se feri în ultima clipă, țipând ascuțit și fluturându-și sabia spre Băiatul 412. Acesta se uita cu ochii mari la gânganie, dându-și seama că sabia era cu adevărat foarte

tăioasă.

— Nu te mişca! îi şopti Mătuşa Zelda. Orice ar fi, nu te mişca.

Băiatul 412 văzu cu groază cum gângania aterizează pe umărul lui şi se îndreaptă spre gâtul lui, cu sabia ridicată, ca un pumnal.

Jenna se repezi spre el.

— Nu! ţipă ea.

Gângania se întoarse spre Eliberatoarea ei. Nu înţelese ce spunea Jenna, dar, când aceasta puse mâna pe ea, băgă ascultătoare sabia în teacă şi se făcu ghem. Băiatul 412 se lăsă pe podea cu o bufnitură.

Mătuşa Zelda veni repede cu borcanul gol şi Jenna se strădui să pună gângania înăuntru, dar nu reuşi. Ba rămânea un braţ afară, ba altul. Jenna strânse amândouă braţele, dar atunci văzu că un picior mare, verde, se zbătea peste buza borcanului. Jenna apăsă şi împinse, dar Gângania Protectoare se zbătea şi se împotrivea din toate puterile, refuzând să intre la loc în borcan.

Jennei îi era teamă că se va înfuria şi va scoate sabia, dar gângania, oricât se împotrivea să fie băgată în borcan, nu scoase sabia. Prima ei grijă era siguranţa Eliberatoarei sale. Şi cum putea fi în siguranţă dacă protectoarea ei se afla într-un borcan?

— Va trebui să o laşi afară, oftă Mătuşa Zelda. N-am mai auzit să fi izbutit cineva să pună o gânganie la loc în borcan.

Mă gândesc uneori că nu merită bătaia de

cap pe care ţi-o dau. Dar Marcia a insistat foarte mult, ca de obicei.

— Dar cu Băiatul 412 cum rămâne? întrebă Jenna. Dacă rămâne afară din borcan, nu îl va ataca din nou?

— Acum că ai luat-o de pe el, nu cred. Nu o să îi mai facă nimic. Băiatul 412 nu părea prea încântat. „Nu cred" nu i se părea mulţumitor. Ar fi preferat ca Mătuşa Zelda să spună „precis".

Gângania Protectoare se aşează pe umărul Jennei. Câtăva vreme se uită bănuitoare la toţi cei din cameră, dar, de câte ori făcea o mişcare, Jenna o acoperea cu mâna. În cele din urmă se linişti cu totul.

Deodată se auzi un râcâit la uşă. Toată lumea rămase înlemnită. Afară, cineva zgâria uşa cu ghearele. Rac... *rac*... *rac*... Maxie începu să geamă uşor.

Gângania se ridică pe labele din spate şi scoase sabia din teacă. De această dată Jenna nu o mai opri. Gângania se învârtea pe umărul ei, gata să sară.

— Du-te şi vezi dacă e un prieten, Berta, zise Mătuşa Zelda calmă.

Raţa se duse legănat până la uşă, ascultă cu capul lăsat într-o parte şi scoase un mieunat scurt.

— E un prieten, zise Mătuşa Zelda. Trebuie să fie Smârcanul. Nu înţeleg însă de ce zgreapţănă aşa.

Mătuşa Zelda deschise uşa şi ţipă:

— Smârcane! Vai, Smârcane!

Smârcanul zăcea pe prag într-o băltoacă de sânge.

Mătuşa Zelda îngenunche lângă el şi toţi ceilalţi se strânseră în jurul lor.

— Bietul de tine, ce ţi s-a întâmplat?

Smârcanul nu scotea un cuvânt. Ochii îi erau închişi, iar blana năclăită de sânge. Se prăbuşi pe pământ, căci îşi folosise ultima fărâmă de energie ca să ajungă la căsuţă.

— Smârcane, deschide ochii, dragule, plângea Mătuşa Zelda iar apoi, neprimind niciun răspuns, zise: Ajutaţi-mă să îl ridic. Repede.

Nicko se repezi şi o ajută să îl ridice pe Smârcan, numai că acesta era foarte greu şi le aluneca din mâini, aşa că trebuiră să dea cu toţii o mână de ajutor. Îl duseră pe Smârcan în bucătărie, încercând să nu se uite la dâra de sânge pe care o lăsa pe podea, şi îl aşezară pe masă.

Mătuşa Zelda îi puse mâna pe piept.

— De-abia mai respiră, zise ea. Inima i se zbate ca o pasăre speriată. E foarte slăbit.

Îşi înăbuşi un suspin, apoi îşi adună tot curajul şi se puse pe treabă.

— Jenna, ţine-l de vorbă până aduc sipetul cu leacuri.

Vorbeşte-i şi spune-i că suntem aici. Nu-l lăsa să-şi piardă cunoştinţa. Nicko, du-te şi adu nişte apă fierbinte din cazan.

Băiatul 412 se duse să o ajute pe Mătuşa Zelda să aducă sipetul cu leacuri, iar Jenna rămase cu Smârcanul, ţinându-i labele murdare de

noroi în mâinile ei şi vorbindu-i în şoaptă, cu speranţa că părea mai calmă decât era în realitate.

— Smârcane, nu te speria. Te vei face bine în curând. Să fii sigur. Mă auzi? Mă auzi? Strânge-mă de mână dacă mă auzi.

Degetele Smârcanului atinseră uşor mâna Jennei.

— Bravo, Smârcane. Suntem cu tine. Te vei face bine. Îţi promit.

Mătuşa Zelda şi Băiatul 412 se întoarseră aducând un cufăr mare de lemn pe care îl lăsară pe podea. Nicko puse o oală mare cu apă fierbinte pe masă.

— Aşa, zise Mătuşa Zelda. Vă mulţumesc tuturor. Acum aş vrea să mă lăsaţi singură cu Smârcanul. Duceţi-vă şi staţi cu Maxie şi Berta.

Nu le venea să plece şi să o lase singură cu Smârcanul.

— Duceţi-vă, insistă Mătuşa Zelda.

Jenna dădu drumul labei moi a Smârcanului fără tragere de inimă şi ieşi din bucătărie după Nicko şi Băiatul 412. Uşa se închise în urma lor.

Posaci, Jenna, Nicko şi Băiatul 412 se aşezară pe jos lângă foc. Nicko îl trase pe Maxie lângă el. Jenna şi Băiatul 412 rămaseră cu ochii la foc, fiecare cu gândurile lui.

Băiatul 412 se gândea la inelul lui magic. Poate că, dacă i l-ar da Mătuşii Zelda, ar ajuta-o să îl vindece pe Smârcan. Dar dacă i-l dădea, ea l-ar fi întrebat unde îl găsise. Fără să ştie anume de

ce, era sigur că dacă i-ar fi spus unde îl găsise, Mătuşa Zelda s-ar fi supărat pe el. S-ar fi supărat rău de tot. Poate că l-ar fi dat pe uşă afară. Orice s-ar zice, îl furase, ăsta era adevărul. Furase inelul. Nu era al lui. Dar ar putea să îl salveze pe Smârcan.

Cu cât se gândea mai bine, cu atât îi era mai limpede ce avea de făcut. Trebuia să îi dea Mătuşii Zelda inelul cu dragon.

— Mătuşa Zelda a zis să o lăsăm în pace, îi spuse Jenna când îl văzu că se ridică şi se îndreaptă spre uşa închisă a bucătăriei.

Băiatul 412 se făcu că nu o aude.

— Nu intra, se răsti Jenna la el.

Se repezi să îl oprească, dar în acel moment uşa bucătăriei se deschise. În prag stătea Mătuşa Zelda. Avea faţa albă şi trasă, iar şorţul îi era plin de sânge.

— Smârcanul a fost împuşcat, zise ea.

Pe *masa din bucătărie* se *afla un glonţ*. Bucăţica de plumb, de care mai era încă lipit un smoc din blana Smârcanului, avea ceva ameninţător aşa cum stătea pe masa proaspăt spălată.

Smârcanul zăcea într-o cadă de tablă pusă pe podea. Părea atât de mic, de slab şi era atât de curat că le venea greu să creadă că e prietenul lor, Smârcanul, pe care îl cunoşteau şi la care ţineau. Era înfăşurat peste burtă cu un bandaj făcut dintr-un cearşaf. O pată roşie se lăţea deja pe albul

pânzei.

CU OCHII ÎN PATRU

Deschise puţin ochii atunci când Jenna, Nicko şi Băiatul 412 intrară în vârful picioarelor.

— Trebuie şters cât mai des cu buretele muiat în apă călduţă, spuse Mătuşa Zelda. Nu trebuie să i se usuce pielea. Dar aveţi grijă să nu ajungă apa la rană. În afară de asta, trebuie să fie curat. Timp de cel puţin trei zile nu are voie să se apropie de noroi. I-am pus nişte frunze de coada-şoricelului sub bandaj, iar acum îi fac nişte ceai de coajă de salcie, ca să îi mai aline durerea.

— Se va face bine? întrebă Jenna»

— Da, se va face, răspunse Mătuşa Zelda cu un zâmbet în colţul gurii, amestecând fiertura de coajă de salcie într-o oală de aramă.

— Dar ce e cu glonţul? Cine ar face aşa ceva?

Jenna nu îşi putea lua ochii de la glonţul rămas pe masă – prea multe întrebări şi temeri erau legate de bila neagră de plumb şi tocmai acum, când aveau altele pe cap.

— Nu ştiu, răspunse Zelda în şoaptă. L-am întrebat, dar nu poate vorbi. Cred că în noaptea asta va trebui să stăm de veghe.

Drept urmare, în timp ce Mătuşa Zelda îl oblojea pe Smârcan, Jenna, Nicko şi Băiatul 412 ieşiră afară, luând Borcanele cu Gângănii cu ei.

De cum ieşiră în frigul nopţii, Băiatul 412 îşi aduse aminte de ce învăţase în Armata Tânără. Cercetă împrejurimile în căutarea unui loc de unde să vadă bine dacă se apropia cineva de

insulă dar să poată şi să stea ascuns în acelaşi timp. Curând găsi ceea ce căuta: barca găinilor.

Era o alegere bună. Noaptea, găinile erau închise în cală, iar puntea era goală. Băiatul 412 se urcă pe punte şi se ghemui lângă cabina dărăpănată a timonei, apoi le făcu semn Jennei şi lui Nicko să i se alăture. Aceştia se ridicară pe vârfuri, îi dădură borcanele Băiatului 412, apoi se suiră pe punte şi se ascunseră cu toţii în cabină.

Noaptea era înnorată şi luna abia dacă se vedea, dar din când în când ieşea din nori şi îşi arunca razele albe peste mlaştini, luminându-le cale de mai multe mile înjur. Băiatul 412 cuprinse peisajul într-o privire de cunoscător, vrând să vadă dacă e vreo mişcare sau vreun semn de prezenţă străină, după cum îl învăţase teribilul Vânător-adjunct, poreclit Arcanul. Pe băiat îl trecu şi acum un fior amintindu-şi de el. Era un bărbat extrem de înalt şi ăsta era unul dintre motivele pentru care nu putuse să ajungă Vânător-şef – era prea vizibil. Mai erau, desigur, şi alte motive, precum firea lui nestăpânită, obiceiul de a pocni din degete când era încordat (care îl dădea adesea de gol chiar înainte de a pune mâna pe pradă) şi faptul că nu prea îi plăcea să facă baie (mulţi îi scăpaseră printre degete numai fiindcă aveau mirosul mai fin şi vântul bătea înspre ei). Cu toate acestea, principalul motiv pentru care Arcanul nu reuşise să ajungă Vânător-şef era că nimeni nu îl putea suferi.

Nici Băiatul 412 nu îl avea la suflet, dar

învăţase multe de la el, după ce se obişnuise cu accesele de furie, mirosul neplăcut şi pocnitul degetelor. Iar unul dintre lucrurile de care îşi aducea aminte băiatul era *„fii cu ochii în patru”*. Era vorba preferată a Arcanului şi i-o repetase de atâtea ori că băiatului îi intrase în cap şi nu mai putea scăpa de ea, ca de o melodie enervantă. Fii cu ochii în patru, fii cu ochii în patru, *fii cu ochii în patru*.

După teoria lui, dacă erai cu ochii în patru şi aşteptai suficient timp, prada nu avea cum să nu se dea de gol. Poate că o crenguţă se mişca uşor, sau poate că frunzele foşneau sub picior, sau poate că un animal mic sau o pasăre era tulburată din somn, dar semnul oricum venea. Tot ce avea de făcut era să-l *aştepte*. Iar apoi, bineînţeles, trebuia să îl recunoască. Asta era partea cea mai grea, care nu îi reuşea întotdeauna Băiatului 412. Numai că de data asta, fără să mai simtă în ceafă răsuflarea acră a Arcanului cel urâcios, avea să fie la înălţime. Era sigur de el.

În cabina timonei era frig, dar găsiră într-un colţ un maldăr de saci vechi cu care se înveliră. Şi astfel se puseră pe aşteptat. *Cu ochii în patru*.

Deşi mlaştina era liniştită şi tăcută, pe cer norii alergau prin faţa lunii, când ascunzând-o şi cufundând întreg peisajul în întuneric, când lăsând-o să îşi reverse lumina peste întinderea de apă. Tocmai într-unul din aceste momente, când luna lumină păienjenişul de canale de scurgere care împânzea Mlaştinile Ierboase, Băiatul 412

văzu ceva. Sau i se păru că vede. Agitat, îl prinse pe Nicko de mână şi arătă cu degetul în direcţia în care i se păruse că vede ceva, dar, chiar în acel moment, norii acoperiră din nou luna. Nu puteau decât să rămână pitulaţi în cabina timonei şi să mai aştepte, cu ochii în patru.

Li se păru că aşteaptă de o veşnicie până când norul trecu prin faţa lunii. Cum stăteau acolo la pândă, Jenna îşi dădu seama că ultimul lucru pe care ar fi dorit să îl vadă era pe cineva sau ceva croindu-şi drum prin mlaştină. Îşi dorea ca cel care îl împuşcase pe Smârcan să îşi aducă brusc aminte că uitase ceainicul pe foc şi să se hotărască să se ducă înapoi să îl ia de pe foc înainte să ardă toată casa. N-a fost să fie aşa, căci luna apăru de după nor şi Băiatul 412 le arătă din nou ceva cu degetul.

La început Jenna nu zări nimic. Aşa cum stătea în cabina timonei, privind printre crăpăturile dintre scânduri ca un pescar care cercetează întinderea mării sperând să vadă un banc de peşti, nu vedea nimic pe suprafaţa mlaştinii. Apoi văzu ceva. Încet dar sigur, o umbră lungă, neagră, aluneca de-a lungul unui canal îndepărtat.

— Ho canoe, murmură Nicko.

Jenna se învioră:

— O fi tata?

— Nu, şopti Nicko. Sunt două persoane în ea. Poate trei, dar nu sunt sigur.

— Mă duc să-i spun Mătuşii Zelda, zise Jenna

şi se ridică să plece, dar Băiatul 412 îi puse mâna pe braţ şi o opri.

— Ce e? făcu Jenna, tot pe şoptite.

Băiatul 412 clătină din cap şi duse degetul la buze.

— Cred că îi e teamă că vei face un zgomot şi ne vei da de gol, răspunse Nicko. Noaptea, în mlaştină, sunetele se aud la mari depărtări.

— Atunci de ce nu spune aşa? se enervă Jenna.

Aşa că Jenna rămase în cabina timonei, privind canoea cum se apropie, cum îşi găseşte fără greş drumul prin labirintul de canale, trecând pe lângă toate celelalte insule şi îndreptându-se fără şovăială spre a lor. Privindu-i cum se apropiau, Jenna îşi dădu seama cu spaimă că ceva din înfăţişarea celor din canoe îi părea foarte familiar. Omul înalt care stătea la prova canoei avea privirea concentrată a unui tigru care îşi urmăreşte prada. O clipă, Jenna se gândi cu milă la pradă, dar tresări când îşi dădu seama cine era persoana vânată.

Era chiar ea.

Iar acela era Vânătorul, venit după ea.

AMBUSCADA

Pe *măsură* ce *canoea* se *apropia*, cei trei copii ascunşi în barca găinilor începură să îl vadă mai clar pe Vânător şi pe tovarăşii lui. Vânătorul stătea în faţă, vâslind cu mişcări iuţi, şi în spatele lui stătea Ucenicul. Iar în spatele Ucenicului era o…

Arătare» Acea Arătare stătea ghemuită în partea cea mai înaltă a canoei, rotindu-şi ochii peste întinderea mlăştinoasă şi înhăţând din când în când câte o insectă sau un liliac ce zbura prin apropiere. În mod evident, Uceniculuiîi era teamă de Arătare şi se ferea de ea, dar Vânătorului nu îi păsa. Avea lucruri mai importante la care să cugete.

Pe Jenna o trecu un fior văzând Arătarea. O înspăimânta chiar mai mult decât Vânătorul. Acesta cel puţin era o fiinţă umană, măcar că era un ucigaş. Dar ce era Arătarea din spatele canoei? Ca să se mai liniştească, ridică Gângania Protectoare de pe umăr, unde aceasta stătea cuminte, şi, ţinând-o cu grijă în palmă, îi arătă cu degetul canoea care se apropia şi sinistrul trio dinăuntru.

— Duşmani, şopti ea.

Gângania înţelese. Se uită încotro îi arăta degetul tremurând al Jennei şi rămase cu ochii verzi, pătrunzători, care vedeau perfect noaptea, la cei din canoe.

Gângania era mulţumită. Avea un duşman. Avea sabie. În scurtă vreme duşmanul va face cunoştinţă cu sabia ei. Ce simplă e viaţa de Gânganie Protectoare!

Băieţii dădură drumul şi celorlalte Gângănii Protectoare, desfăcând borcanele unul câte unul. De cum scoteau un capac, gângania dinăuntru ţâşnea afară, împroşcând mâzga verde, dar cu sabia deja scoasă din teacă. De cum ieşea o

gânganie, Nicko şi Băiatul 412 îi arătau cu degetul canoea care se apropia în viteză. În scurtă vreme, cincizeci şi şase de Gângănii Protectoare erau înşirate pe marginea bărcii găinilor, aşteptând încordate ca un arc. Cea de-a cincizeci şi şaptea rămase pe umărul Jennei, neclintită în fidelitatea ei faţă de cea care o eliberase.

Tot ce puteau face acum era să aştepte. Şi să fie cu ochii în patru. Asta şi făcură: aşteptară, simţind sângele cum le bubuie în urechi. Văzură cum Vânătorul şi Ucenicul se schimbă din nişte siluete neclare în persoanele care îi îngroziseră cu luni în urmă la intrarea pe Marele Canal. Arătau tot atât de fioroase şi ameninţătoare ca atunci.

Arătarea rămase însă o formă nelămurită.

Canoea ajunsese la un canal îngust, care făcea un cot şi dădea în şanţul de apărare. Cei trei copii îşi ţineau respiraţia, aşteptând să vadă canoea intrând în şanţul de apărare. Ca omul care, când simte că se îneacă, se agaţă de un pai, Jenna se gândea că poate vraja e mai puternică decât credea Mătuşa Zelda şi Vânătorul nu poate vedea căsuţa.

Canoea intră pe şanţul de apărare. Vânătorul putea să vadă foarte bine căsuţa. Vânătorul recapitulă în minte cele trei etape ale planului pe care şi-l făcuse:

Pasul numărul unu: De capturat Odrasla Reginei. De luat prizonieră şi pus în canoe sub paza Magogului. De împuşcat numai dacă e necesar. Altminteri, de returnat lui DomDaniel

care voia „să facă el însuşi treaba” de această dată.

Pasul numărul doi: De împuşcat plevuşcă, adică cumătră Vrăjitoare şi băiatul-Vrăjitor. Şi câinele.

Pasul numărul trei: Acţiune pe cont propriu. De luat dezertorul din Armata Tânără ca ostatic. De predat Armatei Tinere. De primit recompensa.

Mulţumit de planul lui, Vânătorul vâslea fără zgomot, îndreptând canoea spre debarcader. Băiatul 412 îl văzu apropiindu-se şi le făcu semn Jennei şi lui Nicko să stea nemişcaţi. Ştia că orice mişcare i-ar da de gol. În mintea lui trecuseră de la stadiul *Fii cu ochii în patru* la stadiul *Ambuscadă*. Iar într-o *Ambuscadă*, îşi amintea el că îi tot spunea Arcanul suflându-i în ceafă, totul e să stai nemişcat. Până când treci la *Acţiune*.

Cele cincizeci şi şase de Gângănii Protectoare aliniate pe marginea bărcii înţeleseră exact ce voia Băiatul 412. De fapt, o mare parte din farmecul prin care fuseseră create fusese inspirat de un manual de instrucţie al Armatei Tinere. Băiatul 412 şi Gângăniile erau perfect coordonaţi.

Vânătorul, Ucenicul şi Magogul nu aveau habar că în scurtă vreme vor fi obiectul *Acţiunii*. Vânătorul legase canoea de un stâlp al debarcaderului şi încerca să îl scoată pe Ucenic fără să facă niciun zgomot şi fără să îl scape în apă. În altă împrejurare, nici că i-ar fi păsat dacă Ucenicul ar fi căzut în apă. De fapt, ar fi dus mârşăvia până la a-i da chiar el un brânci, dar

acum ar fi făcut prea mult zgomot, plus că băiatul ar fi ţipat ca din gură de şarpe. Neavând de ales, Vânătorul îşi promise că îi va face vânt obrăznicăturii în apa rece cu prima ocazie. Se dădu jos din canoe pe nesimţite şi apoi îl trase şi pe Ucenic pe platforma debarcaderului.

Magogul se lăsă jos în canoe, îşi trase gluga neagră peste ochiul lui de vierme orb, căci îl deranja lumina puternică a lunii, şi rămase nemişcat. Ce se întâmpla pe insulă nu era treaba lui. El se afla acolo ca să o ia în primire pe Prinţesă şi să îi păzească pe cei din canoe de creaturile mlaştinii pe timpul călătoriei. Se achitase foarte bine de îndatoriri, cu excepţia unui incident enervant care se întâmplase numai şi numai din cauza Ucenicului. În schimb, nicio Iazmă a Mlaştinii şi niciun Mărunţel nu îndrăznise să se apropie de canoea în care se afla Magogul, iar scursura lipicioasă pe care o secreta pielea lui se prelinsese pe canoe şi le arsese pe Ştimele care încercaseră să se urce peste bord.

Vânătorul era mulţumit de cum mergeau lucrurile. Zâmbi cum zâmbea el de obicei, doar cu buzele, niciodată cu ochii. În cele din urmă ajunseseră la bârlogul Vrăjitoarei Albe, după ce îi ieşise sufletul vâslind prin mlaştină şi mai pierduse vremea şi cu un animal de mlaştină absolut stupid, care se încăpăţânase să îi ţină calea. Zâmbetul îi dispăru când îşi aduse aminte de întâlnirea cu Smârcanul. Nu îi plăcea să-şi irosească gloanţele. Nu se ştie niciodată când îţi

mai trebuie unul. Ţinând pistolul în palmă, puse încet, cu cea mai mare grijă, un glonţ de argint pe ţeavă.

Jenna văzu sclipirea pistolului de argint în lumina lunii. Se uită la cele cincizeci şi şase de gângănii gata să atace şi se hotărî să ţină gângania ei personală cu ea, pentru orice eventualitate. O acoperi cu mâna ca să o liniştească şi gângania, ascultătoare, băgă sabia în teacă şi se făcu ghem. Jenna o puse în buzunar. Dacă Vânătorul avea pistol, atunci avea şi ea o Gânganie Protectoare.

Având grijă să nu facă niciun zgomot, Vânătorul, pe care Ucenicul îl urma îndeaproape, aşa cum fusese instruit, o luă pe poteca ce ducea de la debarcader la căsuţă, trecând pe lângă barca găinilor. Când ajunse la barcă, Vânătorul se opri: auzise ceva. Auzise bătăile unor inimi. Trei inimi de om băteau foarte repede. Ridică pistolul… *Aaaiiiccc*!

Ţipătul a cincizeci şi şase de Gângănii Protectoare este cumplit. Dislocă cele trei oscioare dinăuntrul urechii şi îţi dă un sentiment de panică imposibil de stăpânit. Cei care ştiu despre Gângăniile Protectoare mai ştiu şi că tot ce poţi face e să îţi înfunzi degetele în urechi şi să încerci să îţi stăpâneşti sentimentul de panică. Exact aşa făcu Vânătorul: rămase ca o stană de piatră, cu degetele înfipte în urechi; iar dacă simţi vreo umbră de panică, atunci îi trecu cât ai clipi.

Ucenicul nu ştia, bineînţeles, nimic despre

Gângăniile Protectoare. Drept urmare, făcu ceea ce ar fi făcut oricine s-ar fi văzut atacat de un roi de gângănii verzi care fluturau săbii tăioase ca briciul şi scoteau ţipete atât de ascuţite de zici că îţi pocnesc timpanele. O luă la fugă, mai repede decât fugise vreodată în viaţa lui. Se îndreptă spre şanţul de apărare, sperând să ajungă la canoe şi să poată pleca de acolo.

Vânătorul ştia că, dacă e să aleagă, o Gânganie Protectoare va urmări un duşman care se mişcă, lăsându-l în pace pe cel care stă nemişcat. Exact aşa se şi întâmplă. Spre marea mulţumire a Vânătorului, toate cele cincizeci şi şase de gângănii se hotărâră că Ucenicul era duşmanul şi se luară după el, ţipând cât de tare puteau. Îngrozit, băiatul se aruncă în apa rece ca gheaţa ca să scape de roiul atacator.

Curajoasele gângănii se aruncară în apă după Ucenic, făcând ceea ce ştiau să facă, adică să îşi urmeze duşmanul până la capăt, numai că pentru ele aceasta însemnă sfârşitul. Ajunse în apă, se duceau la fund ca nişte pietre, căci armura grea le trăgea în jos, în nămolul lipicios de pe fundul şanţului. Ucenicul, înfricoşat, abia respirând de frig, reuşi să iasă la mal şi se ascunse sub un tufiş, de unde nu mai îndrăzni să iasă.

Magogul urmări scena fără să dea vreun semn că l-ar interesa câtuşi de puţin. Apoi, când lucrurile se mai liniştiră, se apucă să scociorască prin nămolul de pe fundul şanţului cu labele lui lungi, în căutarea gângăniilor înecate. Era foarte

mulţumit când găsea câte una: întâi le sugea carnea, apoi le ronţăia cu colţii gălbejiţi până ce armura, sabia şi tot restul se transformau într-o pastă verzuie, după care le înghiţea încântat.

Vânătorul zâmbea privind cabina timonei. Nici nu se aşteptase să fie atât de uşor. Erau toţi trei acolo, ca nişte şoareci prinşi în cursă.

— Coborâţi de bunăvoie sau trebuie să vin după voi? întrebă cu voce tăioasă.

— Fugi, îi şopti Nicko Jennei.

— Şi tu?

— Nu-ţi face griji pentru mine. Pe tine te caută. Fugi. *Acum*.

Nicko ridică vocea şi i se adresă Vânătorului:

— Vă rog, nu trageţi. Cobor îndată.

— Nu singur, băiete. Coborâţi cu *toţii*. Prima să coboare fata.

Nicko o împinse pe Jenna:

— Fugi!

Dar Jenna nu putea să se mişte. Nu voia să părăsească barca găinilor, unde credea că e în siguranţă. Băiatul 412 îi citi groaza pe faţă. Aşa se simţise şi el de nenumărate ori pe când era în Armata Tânără şi ştia că, dacă nu o trage după el, cum făcuse Băiatul 409 odată, când îl salvase de un jder în Pădure, Jenna nu va putea face nicio mişcare. Doar el o putea salva din mâinile Vânătorului. Cât ai clipi, o împinse afară din cabină, o apucă strâns de mână şi săriră jos din barcă, în partea opusă celei din care venea Vânătorul. Aterizară pe o grămadă de găinaţ

amestecat cu paie şi în acelaşi moment îl auziră pe Vânător înjurând.

— Fugiţi! şuieră Nicko, uitându-se în jos la ei de pe punte.

Băiatul 412 o trase pe Jenna de mână ca să se ridice, dar fata tot nu voia să plece.

— Nu-l putem lăsa pe Nicko! protestă ea.

— N-o să mi se întâmple nimic, Jen. *Plecaţi* odată! ţipă Nicko, uitând de Vânător şi de pistolul lui.

Vânătorul ar fi vrut să îl împuşte pe loc pe băiatul Vrăjitor, numai că trebuia să se îngrijească mai întâi de Odrasla Reginei. De nemernicul de băiat avea să se ocupe după aceea. Când Jenna şi Băiatul 412 se ridicară din grămada de gunoi, săriră peste gardul de sârmă şi o rupseră la fugă cât îi ţineau picioarele, Vânătorul se repezi după ei de parcă şi viaţa lui ar fi fost în joc. Ţinând-o strâns de mână pe Jenna, Băiatul 412 o luă pe după căsuţa Mătuşii Zelda şi se afundă în tufele de fructe de pădure. Avea avantajul că ştia insula, dar Vânătorul nu părea deloc descumpănit. Făcea ce ştia el mai bine: urmărea o pradă, şi încă una tânără şi înspăimântată. Floare la ureche. La urma urmei, unde puteau să fugă? Era doar o chestiune de timp.

Băiatul 412 şi Jenna alergau cu capetele aplecate printre tufe, în timp ce Vânătorul era nevoit să le ia urma şi să se ferească de ramurile pline de ţepi ascuţiţi. Până la urmă, deşi copiilor li se părea că mult prea devreme, ajunseră la

capătul parcelei şi, neavând încotro, ieşiră pe pajiştea verde care ducea la iazul raţelor. În acel moment luna ieşi din nori şi Vânătorul îşi văzu prada profilată pe întinderea mlaştinii.

Băiatul 412 alerga, trăgând-o pe Jenna după el, dar Vânătorul se tot apropia de ei şi părea că nu e deloc obosit, spre deosebire de Jenna, care simţea că nu mai poate face niciun pas. Ocoliră iazul raţelor şi urcară în goană movila înverzită de la capătul insulei. Îngroziţi, auzeau în spate paşii Vânătorului care ajunsese şi el la movilă şi intrase pe terenul care suna a gol.

Ţinând-o pe Jenna de mână, Băiatul 412 fugea de la un tufiş la altul, căutând adăpost, dar îşi dădea seama că Vânătorul mai avea puţin şi, dacă întindea mâna, ar fi putut să o înhaţe pe Jenna.

Şi apoi Vânătorul ajunse chiar foarte aproape de ei. Se aruncă înainte, vrând să o prindă pe Jenna de picioare.

— Jenna! ţipă Băiatul 412, smulgând-o din mâinile Vânătorului şi sărind cu ea într-un tufiş.

Jenna se prăbuşi în tufiş după el şi, spre uimirea ei, îşi dădu seama că tufişul dispăruse şi că ea se rostogolea printr-un tunel întunecos şi rece care părea că nu mai are sfârşit.

Căzu cu o bufnitură pe o grămadă de nisip. O clipă mai târziu se auzi încă o bufnitură şi Băiatul 412 se întinse cât era de lung alături de ea.

Jenna se ridică, ameţită, şi îşi frecă ceafa acolo unde se izbise de pământ. Se întâmplase ceva nemaipomenit şi acum încerca să îşi aducă

aminte ce. Nu faptul că scăpase din mâinile Vânătorului, nu că se afla într-o gaură sub pământ, ci ceva şi mai neaşteptat. Scuturǎ capul, încercând să îşi limpezească gândurile. Da, acum îşi amintea.

Băiatul 412 *vorbise*.

Vasăzică poţi *vorbi*, făcu Jenna, frecându-şi cucuiul din vârful capului.

— *Sigur* că pot, răspunse Băiatul 412.

— Atunci de ce n-ai spus nimic până acum? Nu ai scos o vorbă. Ţi-ai spus doar numele. Adică… numărul.

— Asta am fost instruiţi să spunem dacă suntem capturaţi. Gradul şi numărul. Atât şi nimic altceva. Asta am şi făcut.

— Dar tu nu ai fost capturat. Ai fost *salvat*, îl corectă Jenna.

— Ştiu, spuse Băiatul 412. Mai bine zis, *acum* ştiu. *Atunci* nu ştiam.

Jennei i se părea foarte ciudat să stea de vorbă cu Băiatul 412 după atâta timp. Lucru încă şi mai ciudat, stăteau de vorbă pe întuneric, pe fundul unei gropi.

— Ce bine ar fi dacă am avea o lampă. Tot mi se pare că Vânătorul se apropie pe furiş de noi, zise Jenna şi se cutremură.

Băiatul 412 băgă mâna în bonetă, scoase inelul şi şi-l puse pe degetul arătător drept. I se potrivea perfect. Acoperi inelul cu căuşul celeilalte

palme ca să îl încălzească şi să poată lumina. Inelul răspunse şi o lumină blândă începu să se răspândească printre degetele băiatului. Lumina era din ce în ce mai puternică, până când băiatul o văzu limpede pe Jenna cum îl priveşte. Băiatul 412 nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Inelul strălucea mai tare ca oricând şi în scurtă vreme lumina lui caldă îi învălui, cum stăteau pe fundul nisipos al gropii.

— Ce lucru uimitor, zise Jenna. Unde l-ai găsit?

— Aici, spuse Băiatul 412.

— Cum adică, l-ai găsit chiar acum? De când suntem aici?

— Nu. L-am găsit mai înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte… Mai ţii minte când ne-am pierdut prin pâclă?

Jenna încuviinţă din cap.

— Ei, eu am căzut aici. Credeam că n-am să mai pot ieşi niciodată de aici. Asta până când am găsit inelul. E magic. Mi-a dat lumină şi mi-a arătat calea de ieşire.

„Vasăzică asta a fost”, se gândi Jenna. Acum înţelegea. Băiatul 412 stătea liniştit şi îi aştepta, în timp ce ea şi Nicko se chinuiau să găsească drumul înapoi, uzi până la piele şi îngheţaţi după ce îl căutaseră ore în şir. Ştiuse ea că are un secret. Auzi, să aibă inelul la el de atâta vreme şi să nu sufle nimănui o vorbuliţă! Băiatul 412 nu era doar ce părea a fi.

— Ce frumos e inelul, zise ea, uitându-se la dragonul de aur încolăcit pe degetul băiatului. MM dai şi mie puţin?

Cam cu şovăială, Băiatul 412 scoase inelul de pe deget şi i-l dădu Jennei. Ea îl ţinu cu grijă în căuşul palmei, dar lumina începu să scadă şi întunericul se strânse în jurul lor. În scurtă vreme, lumina se stinse cu totul.

— L-ai scăpat pe jos? o întrebă Băiatul 412 pe un ton acuzator.

— Nu, e tot aici, în palma mea. Dar pentru mine nu dă lumină.

— Bineînţeles că dă. E un inel magic. Dă-mi-l înapoi, să îţi arăt. Luă inelul şi tunelul se umplu imediat de lumină. Vezi, e foarte simplu.

— E simplu pentru tine, zise Jenna, dar nu şi pentru mine.

— Nu înţeleg de ce, făcu băiatul nedumerit.

Însă Jenna înţelegea de ce. Văzuse de nenumărate ori astfel de întâmplări, căci crescuse într-o casă de Vrăjitori. Şi deşi ştia prea bine că ea nu are puteri magice, Jenna îşi dădea imediat seama cine avea.

— Nu inelul are puteri magice, ci tu, îi spuse ea Băiatului 412.

— Nu am niciun fel de puteri magice, îi răspunse el atât de categoric că Jenna nu îndrăzni să îl contrazică.

— Oricum, mai bine ţii tu inelul, zise ea. Şi acum, cum ieşim de aici?

Băiatul 412 îşi puse inelul pe deget şi porni

prin tunel sigur de el, conducând-o pe Jenna pe drumul întortocheat care îl zăpăcise prima dată, până când ajunseră la piciorul scării.

— Fii atentă, zise el. Data trecută am căzut aici şi era cât pe ce să pierd inelul.

Ajunsă lângă trepte, Jenna se opri. Se înfioră şi simţi că i se face pielea de găină.

— Am mai fost aici, şopti ea.

— Când? întrebă Băiatul 412; credea că numai el ştia de acest loc.

— În vis, mormăi Jenna. Cunosc locul ăsta. Îl visam vara, când eram acasă. Numai că era mai mare…

— Hai să mergem, o trezi Băiatul 412 din reverie.

— Mă întreb dacă nu cumva e totuşi mai mare, dacă nu are un ecou, zise Jenna ridicând vocea.

…*are un* ecou, *are un* ecou, *are un* ecou, *are un* ecou, *are un* ecou, *are un* ecou, *are un* ecou… se auzi în jurul lor.

— Şşş, făcu Băiatul 412. Să nu ne audă prin pământ. Sunt antrenaţi să audă la fel de bine ca şi câinii.

— Cine?

— Vânătorii.

Jenna tăcu. Uitase de Vânător şi nu voia să îi aducă cineva aminte de el.

— Pereţii sunt acoperiţi cu picturi, îi şopti ea Băiatului 412. Şi pe *ele* le-am visat. Sunt foarte vechi. Par să spună o poveste.

Băiatul 412 nu se prea uitase la picturi înainte, dar acum ridică inelul să vadă mai bine pereţii netezi de marmură din această parte a tunelului. Văzu forme simple, aproape primitive, pictate cu nuanţe intense de albastru, roşu şi galben: nişte dragoni, construirea unei corăbii, apoi un far şi un naufragiu.

Jenna îi arătă alte desene, aflate ceva mai încolo pe perete.

— Astea par a fi planurile unui turn.

— E Turnul Vrăjitorilor, zise Băiatul 412. Uită-te la Piramida din vârf.

— Nu ştiam că Turnul Vrăjitorilor e atât de vechi, zise Jenna trecându-şi degetul peste picturi şi gândindu-se că poate nimeni altcineva nu mai văzuse frescele astea de mii de ani.

— Turnul Vrăjitorilor e foarte vechi, zise Băiatul 412. Nu se ştie când a fost construit.

— Dar tu de unde ştii? întrebă Jenna, surprinsă că Băiatul 412 e atât de categoric.

Băiatul trase aer adânc în piept şi începu să recite cu o voce monotonă:

— „Turnul Vrăjitorilor este un monument străvechi. Vrăjitorul Neobişnuit iroseşte resurse preţioase pentru a menţine un lux deşănţat în Turn, în timp ce aceste resurse ar putea fi folosite pentru a vindeca bolnavii sau a transforma Castelul într-un loc mai sigur pentru toţi”. Vezi, încă mai ţin minte. Trebuia să recităm baliverne de-astea în fiecare săptămână la ora de Cunoaşte-ţi Duşmanul.

— Pfui, făcu Jenna simţind că i se face milă de el. Ascultă, pun rămăşag că Mătuşa Zelda ar fi foarte interesată să vadă ce e aici, adăugă, urmându-l pe Băiatul 412 prin tunel.

— Ştie deja despre tunel, răspunse băiatul, aducându-şi aminte cum dispăruse Mătuşa Zelda din dulapul cu poţiuni. Şi mai cred că ştie că şi eu ştiu.

— De ce crezi aşa? Ţi-a spus ea? întrebă Jenna, mirându-se că ea nu îşi dăduse seama de nimic.

— Nu, dar o dată s-a uitat ciudat, pe sub sprâncene, la mine.

— Mătuşa Zelda se uită la toată lumea pe sub sprâncene, remarcă Jenna. Asta nu înseamnă că îşi închipuie că toţi au intrat în tunelul secret.

Ceva mai încolo şirul de picturi se termina şi ajunseră la baza unei scări foarte abrupte. Jennei îi căzură ochii pe o piatră ce se afla lângă treapta de jos. O ridică şi l-o arătă Băiatului 412.

— Ia priveşte. Nu-i aşa că e frumoasă?

Era o piatră verde, de forma unui ou dar ceva mai mare, netedă şi lucioasă, de parcă abia fusese lustruită. La lumina inelului avea reflexe verzui, ca aripile libelulei. Ţinând-o în palme, Jennei i se păru destul de grea pentru mărimea ei.

— Ce netedă e, zise Băiatul 412, plimbându-şi degetele pe suprafaţa pietrei.

— Ia-o tu, zise Jenna, nici ea neştiind prea bine de ce. Poate fi piatra ta. Aşa cum e Pietricica Drumeţica mea, numai că mult mai mare. Când ne

întoarcem la Castel îl rugăm pe tati să găsească un farmec şi pentru ea.

Băiatul 412 luă piatra dar nu prea ştia ce să spună. Până atunci nu îi mai făcuse nimeni un dar. Puse piatra în buzunarul secret al cojocelului. Atunci îşi aminti ce îi spusese Mătuşa Zelda când el îi adusese nişte ierburi de leac din grădină.

— Mulţumesc, spuse el.

Ceva din felul lui de a vorbi îi aminti Jennei de Nicko.

Nicko.

Nicko şi Vânătorul

— Trebuie să ne întoarcem, zise ea cuprinsă de nelinişte. Băiatul 412 încuviinţă. Îşi dădea şi el seama că trebuie să iasă şi să dea piept cu ce îi aştepta afară. Aici se simţise bine, la adăpost de primejdie.

Ştia însă că asta nu putea dura prea mult

C

STANĂ DE PIATRĂ

Chepengul se ridică de câteva degete şi Băiatul 412 furişă o privire afară. Simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

Uşa dulapului cu poţiuni era deschisă de perete, iar el se uita drept la ghetele murdare de noroi ale Vânătorului. Stând în picioare cu spatele la dulap, la numai câţiva paşi distanţă, se afla Vânătorul, cu pelerina verde aruncată peste umăr şi cu pistolul de argint pregătit. Stătea cu faţa spre uşa bucătăriei, gata să se năpustească într-acolo.

Băiatul 412 aşteptă să vadă ce va face Vânătorul, dar acesta nu făcu nicio mişcare. Părea că *aşteaptă* ceva, probabil ca Mătuşa Zelda să iasă din bucătărie.

Sperând că Mătuşa Zelda va rămâne în bucătărie, Băiatul 412 întinse mâna în jos, pentru ca Jenna să îi dea Gângania ei Protectoare.

Jenna stătea câteva trepte mai jos pe scară. Era îngrijorată căci, văzând că băiatul era foarte încordat şi nu făcea nicio mişcare, îşi dădu seama că ceva era în neregulă. Când mâna lui se întinse către ea, scoase gângania ghemuită din buzunar şi i-o dădu, după cum se înţeleseseră, dorindu-şi din tot sufletul ca totul să meargă bine. Jenna începuse să ţină la gânganie şi îi părea rău să se despartă de ea. Băiatul 412 luă gângania şi o împinse cu grijă afară, prin deschizătura chepengului. Aşează ghemuleţul în armură verde pe podea, ţinându-l bine cu mâna, şi i-l arătă pe

Vânător.

Apoi îi dădu drumul. Gângania se ridică, cu ochii ţintă la Vânător, şi îşi scoase sabia cu un şuierat. Băiatul 412 îşi ţinu respiraţia, sperând că Vânătorul nu auzise zgomotul, şi într-adevăr, bărbatul nu făcu nicio mişcare. Băiatul răsuflă uşurat şi dădu un bobârnac gânganiei, care îşi luă zborul cu un ţipăt ascuţit.

Vânătorul rămase nemişcat.

Nu se întoarse şi nici măcar nu tresări când gângania ateriză pe umărul lui, cu sabia ridicată, gata să îl lovească. Băiatul 412 era impresionat. Ştia că Vânătorul e un bărbat trecut prin multe, capabil să se stăpânească, dar asta era prea de tot.

În acea clipă Mătuşa Zelda îşi făcu apariţia din bucătărie.

— Atenţie! ţipă băiatul. Vânătorul!

Mătuşa Zelda tresări puternic. Nu din cauza Vânătorului, ci fiindcă nu îl mai auzise pe Băiatul 412 vorbind, aşa că nu recunoştea vocea. De fapt, nici nu ştia de unde vine vocea.

Apoi, spre uluirea Băiatului 412, Mătuşa Zelda luă Gângania Protectoare de pe umărul Vânătorului şi o atinse uşor cu degetul ca să se facă ghem la loc.

Nici acum Vânătorul nu mişcă.

Mătuşa Zelda puse iute gângania într-unul din multele buzunare ale rochiei ei peticite şi privi în jur, întrebându-se de unde venea vocea necunoscută. Atunci îl zări pe Băiatul 412 privind-

o prin crăpătura chepengului.

— Tu eşti? se minună ea. Bine că nu ai păţit nimic. Jenna unde e?

— E aici, zise Băiatul 412, abia îndrăznind să vorbească, de teamă să nu îl audă Vânătorul.

Acesta nu dădea însă niciun semn că l-ar fi auzit, iar Mătuşa Zelda îl trata ca pe o mobilă, e drept, cam supărătoare, căci îl ocoli, ridică chepengul şi îi ajută pe Băiatul 412 şi pe Jenna să iasă.

— Ce bine îmi pare că nu aţi păţit nimic, zise ea fericită. Mi-am făcut atâtea griji!

— Bine, dar cu *el* cum rămâne? întrebă Băiatul 412, arătând spre Vânător.

— Stană de Piatră, zise Mătuşa Zelda şi pe faţă i se citea mulţumirea. Deocamdată rămâne aşa, până mă hotărăsc ce fac cu el.

— Nicko unde e? E bine? întrebă Jenna când ajunse sus.

— Foarte bine. S-a dus după Ucenic, răspunse Mătuşa Zelda.

Chiar atunci uşa se deschise cu zgomot. Ucenicul, şiroind de apă, fu împins înăuntru. În urma lui venea Nicko, şi el ud leoarcă.

— Un netrebnic, făcu Nicko şi trânti uşa.

Îi dădu drumul băiatului şi se apropie de foc să îşi usuce hainele.

Ucenicul căzu pe podea cu o figură posacă şi se uită spre Vânător, sperând să primească un ajutor din partea lui. Se pleoşti însă cu totul când văzu ce se întâmplase. Vânătorul stătea împietrit

în poziţie de atac, privind în gol cu ochi care nu vedeau. Ucenicului i se puse un nod în gât: o femeie masivă, îmbrăcată într-un cort peticit, se îndrepta spre el, mânată fără îndoială de intenţii rele. Ştia prea bine cine este din Cărţile de Joc Ilustrate cu Duşmani pe care le avusese de studiat înainte să plece la Vânătoare.

Era Vrăjitoarea Albă cea Nebună, Zelda Zanuba Heap.

Ca să nu mai spunem că era acolo şi băiatul-Vrăjitor, Nickolas Benjamin Heap, şi 412, dezertorul trădător. Erau cu toţii aici, exact aşa cum i se spusese. Dar unde era cea pentru care veniseră de fapt? Unde era *Odrasla Reginei*?

Ucenicul se uită în jur şi o zări pe Jenna ceva mai încolo, în spatele Băiatului 412. Se uită bine la coroniţa strălucitoare de aur, la cosiţele negre şi ochii violeţi. Era exact ca în Cartea de Joc cu Duşmani, portretul fiind abil desenat de Linda Lane, spioana. Odrasla Reginei era ceva mai înaltă decât se aşteptase, dar nu încăpea nicio îndoială că ea era.

Pe buzele Ucenicului apăru un zâmbet şiret. Se gândea cum ar fi dacă ar putea pune mâna pe Jenna de unul singur. Ce mulţumit ar fi Magistrul lui! Cu siguranţă că ar uita toate eşecurile lui din trecut şi nu l-ar mai ameninţa că îl trimite în Armata Tânără ca Soldat de Sacrificiu. Cu atât mai mult cu cât ar fi reuşit acolo unde Vânătorul dăduse greş.

Chiar aşa avea să facă.

Luându-i pe toţi prin surprindere, Ucenicul, deşi se mişca greu din cauza hainelor ude, se repezi şi o înhăţă pe Jenna. Era neaşteptat de puternic pentru vârsta lui. O prinse cu un braţ ca de fier pe după gât şi o strânse până când fata simţi că se sufocă. Apoi începu să o târască spre uşă.

Mătuşa Zelda dădu să îl oprească, dar Ucenicul îşi scoase briceagul şi îl apăsă pe gâtul Jennei.

— Dacă încearcă cineva să mă oprească, s-a zis cu ea, mârâi el, împingând-o pe Jenna afară şi apoi pe poteca ce cobora spre canoe, unde îi aştepta Magogul.

Acesta nu dădu nicio atenţie celor ce se întâmplau sub ochii lui. Era prea preocupat să mestece a cincisprezecea Gânganie Protectoare care se înecase în şanţul de apărare şi, oricum, îndatoririle lui începeau din momentul în care prizoniera era în canoe.

Clipa aceea era aproape.

Nicko nu avea însă de gând să stea deoparte şi să se uite cum Ucenicul îi răpeşte sora. Se repezi după Ucenic şi se aruncă asupra lui. Ucenicul căzu peste Jenna. Se auzi un ţipăt şi o şuviţă de sânge apăru de sub ea. Nicko îl aruncă pe Ucenic cât colo.

— Jen! ţipă el speriat. Ai păţit ceva?

Jenna sări în picioare şi se uită la dâra de sânge de pe potecă.

— Nu… nu cred, se bâlbâi ea. Cred că *el* s-a

rănit.

— Aşa-i trebuie, zise Nicko şi îl izbi pe Ucenic peste mână, aruncându-i briceagul cât colo.

Nicko şi Jenna îl ridicară pe Ucenic în picioare. Avea o mică tăietură la mână, dar în rest nu părea să fi păţit ceva. Era însă alb la faţă. Nu suporta să vadă sânge, mai ales dacă era al lui, dar era încă şi mai speriat gândindu-se la ce i-ar putea face Vrăjitorii. Pe când îl trăgeau înapoi în căsuţă, făcu o ultimă încercare de a se elibera. Se smulse din mâinile Jennei şi îl izbi zdravăn pe Nicko în fluierul piciorului.

Se luară la bătaie. Ucenicul îi trase lui Nicko un pumn vârtos în stomac şi se pregătea să îi mai tragă un picior, dar Nicko îi răsuci braţul la spate, făcându-l să geamă de durere.

— Acu să te văd ce faci, zise el cu năduf. Credeai că ai să-mi răpeşti sora şi să scapi teafăr? Netrebnicule.

— Nu avea cum să scape. E prea nerod, râse Jenna.

Ucenicul nu putea suferi să i se spună nerod. Aşa îi spunea întotdeauna Magistrul lui. Băiat nerod. Cap nerod. Minte neroadă. *Ura* să i se spună aşa.

— Nu sunt nerod, începu el, strâmbându-se fiindcă Nicko îl strânse şi mai tare de braţ. Pot face orice vreau. Aş fi putut să o împuşc. Am mai tras în *ceva* astă-seară. Aşa că aveţi grijă.

De-abia rostise acele vorbe că îi păru rău. Patru perechi de ochi acuzatori se îndreptară spre

el.

— Cum adică? îl întrebă Mătuşa Zelda pe un ton care nu prevestea nimic bun. Ai împuşcat *ceva*?

Ucenicul îşi făcu socoteala că obrăznicia l-ar putea salva.

— Nu e treaba voastră. Pot trage în orice vreau. Iar dacă vreau să împuşc un burduf cu blană care-mi stă în drum când sunt în misiune oficială, atunci să fiţi siguri că aşa voi face.

Aproape că nu le venea să creadă. Se lăsă liniştea, întreruptă în cele din urmă de Nicko.

— Smârcanul. El l-a împuşcat pe Smârcan. Nemernicul.

— Au! ţipă Ucenicul.

— Te rog, Nicko, nu îi face niciun rău, zise Mătuşa Zelda. Orice ar fi făcut, e doar un copil.

— Nu sunt *doar* un copil, se sumeţi Ucenicul. Sunt Ucenicul lui DomDaniel, Vrăjitor Suprem şi Necromant. Sunt al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu.

— Cum? sări Mătuşa Zelda. Ce ai spus?

— Sunt Ucenicul lui DomDaniel, Vrăjitor…

— Nu asta. *Asta* ştim. Vedem cât se poate de bine stelele negre de pe cingătoarea ta.

— Am spus, repetă Ucenicul, mulţumit că în sfârşit îl lua cineva în serios, că sunt al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Am puteri magice. („Chiar dacă nu mi le-am arătat încă. Dar va veni şi clipa aceea”, îşi zise.)

— Nu te cred, îi spuse Mătuşa Zelda pe un

ton categoric. Din câţi am văzut în viaţa mea, oricare arăta acel de-al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu mai degrabă decât tine.

— Ba sunt, răspunse Ucenicul îmbufnat. Sunt Septimus Heap.

CITIND ÎN LUNĂ

Minte, *spuse Nicko nervos*, plimbându-se în sus şi în jos prin cameră, în timp ce Ucenicul stătea abătut lângă foc, sperând să se usuce.

Roba lui verde împrăştia un miros neplăcut de mucegai, în care Mătuşa Zelda recunoscu aburul vrăjilor nereuşite şi al Magiei întunecate râncezite. Deschise câteva borcane de Miros Proaspăt şi în scurtă vreme în cameră plutea o aromă îmbietoare de prăjitură cu cremă de lămâie.

— Spune aşa doar ca să ne scoată din fire, repeta Nicko indignat. Netrebnicul ăsta *nu* poate fi Septimus Heap.

Jenna îl luă pe după umeri ca să îl liniştească. Băiatul 412 tare ar fi vrut să înţeleagă despre ce era vorba.

— Cine e *Septimus Heap*? întrebă el.

— Fratele nostru, zise Nicko.

Băiatul 412 chiar că nu mai înţelegea nimic acum.

— A murit când era bebeluş, îi explică Jenna. Dacă ar fi trăit, ar fi avut puteri magice

nemaiîntâlnite. Tati e şi el un al şaptelea fiu. Numai că asta nu e de ajuns ca să stăpâneşti Magia.

— În orice caz, n-a fost de ajuns în cazul lui Silas, bombăni Mătuşa Zelda.

— După ce mami şi tati s-au căsătorit, au avut şase fii. L-au avut pe Simon, pe Sam, pe Edd şi pe Erik, pe Jo Jo şi Nicko. Apoi l-au avut pe Septimus. El însă a murit chiar după ce s-a născut, spuse Jenna, amintindu-şi ce îi povestise Sarah într-o noapte de vară înainte să adoarmă. Întotdeauna am crezut că a fost fratele meu geamăn. S-a dovedit însă că nu a fost aşa…

— Aha, făcu Băiatul 412, gândindu-se cât de complicat trebuie să fie să ai o familie.

— Aşa că nu are cum să fie fratele nostru, spuse Nicko. Şi chiar dacă *ar fi*, n-aş vrea să ştiu de el. Nu e frate cu mine.

— Avem o singură cale de a ne lămuri, zise Mătuşa Zelda. Putem afla dacă spune adevărul, deşi eu una mă îndoiesc. Pe de altă parte, întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat de fapt cu Septimus… Totdeauna mi s-a părut că ceva nu e în ordine. (Deschise uşa şi se uită afară.) A, luna e în creştere. Aproape plină. E un moment destul de potrivit pentru cititul în lună.

— Pentru ce? întrebară Jenna, Nicko şi Băiatul 412 în cor.

— Am să vă arăt, zise Mătuşa Zelda. Haideţi cu mine.

Numai la iazul cu raţe nu se gândeau că vor

ajunge. Acum stăteau pe mal, uitându-se la luna răsfrântă în apa întunecată, după cum le spusese Mătuşa Zelda să facă.

Ucenicul era bine ţinut de o parte şi de alta de Nicko şi Băiatul 412, ca nu cumva să încerce din nou să fugă. Băiatul 412 era bucuros că Nicko avea în sfârşit încredere în el. Nu trecuse prea multă vreme de când Nicko încerca să îl oprească chiar pe el să îşi ia tălpăşiţa. Iar acum era aici, martor la exact acel fel de Magie împotriva căreia fusese avertizat în Armata Tânără: luna plină şi o Vrăjitoare Albă, cu ochii albaştri, pătrunzători, strălucind în lumina lunii, fluturându-şi braţele prin aer şi vorbind de bebeluşi morţi. Băiatului 412 nu îi venea să creadă nu atât ceea ce se întâmpla, ci faptul că acum totul i se părea firesc. Mai mult decât atât, îşi dădu seama că cei alături de care stătea pe malul iazului erau mult mai importanţi pentru el decât toţi cei pe care îi cunoscuse până atunci – cu excepţia Băiatului 409, desigur.

Numai că, îşi zise Băiatul 412, Ucenicul nu avea ce căuta acolo. Ucenicul îi amintea de toţi cei care îl chinuiseră în viaţa lui de dinainte. *Viaţa lui de dinainte*... Aşa va fi de acum încolo, îşi spuse el hotărât. Orice ar fi să fie, nu se va mai întoarce niciodată la Armata Tânără. *Niciodată*.

Mătuşa Zelda spuse cu voce scăzută:

— Acum am să îi cer lunii să ni-l arate pe Septimus Heap.

Pe Băiatul 412 îl trecu un fior, şi rămase cu

privirea aţintită asupra apei întunecate a iazului tăcut. Chiar în mijloc se vedea imaginea reflectată a lunii, atât de clară că putea vedea limpede mările şi munţii de pe lună, mai limpede decât îi văzuse vreodată.

Mătuşa Zelda se uită la lună şi spuse:

— Soră Lună, Soră Lună, fii bună şi arată-ni-l pe cel de-al şaptelea fiu al lui Silas şi Sarah. Arată-ne unde e acum. Arată-ni-l pe Septimus Heap.

Îşi ţinură cu toţii respiraţia, cu ochii la apa iazului. Jennei îi era puţin teamă. Septimus era *mort*. Ce aveau să vadă? O grămăjoară de oase? Un mic mormânt?

Se făcu linişte. Imaginea lunii răsfrântă în apă începu să crească şi tot crescu până când discul alburiu aproape umplu iazul. La început, pe faţa discului lunii apărură umbre neclare, care încet, încet prinseră contururi mai definite, până când… îşi văzură propriile imagini reflectate în apă.

— Ce mai ziceţi? făcu Ucenicul. Aţi cerut să mă vedeţi şi iată-mă. V-am spus doar.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Nicko indignat. Sunt doar imaginile noastre reflectate în apă.

— Poate că da, poate că nu, zise Mătuşa Zelda pe gânduri.

— Nu putem vedea ce s-a întâmplat cu Septimus după ce s-a născut? întrebă Jenna. Atunci am şti cu siguranţă dacă e încă în viaţă, nu?

— Da, atunci am şti. Am să rog Luna să ne arate. Dar să ştiţi că e mult mai greu să vezi lucruri deja petrecute. Mătuşa Zelda trase adânc aer în piept şi spuse: Soră Lună, Soră Lună, fii bună şi arată-ne prima zi din viaţa lui Septimus Heap.

Ucenicul îşi trase nasul şi tuşi.

— Linişte, vă rog, zise Mătuşa Zelda.

Imaginile lor dispărură încet de pe suprafaţa apei şi fură înlocuite de o imagine foarte limpede, în culori vii, care se vedea perfect în întunericul miezului de noapte.

Scena se petrecea într-un loc pe care Jenna şi Nicko îl ştiau foarte bine: căminul lor din Castel. Ca într-un tablou desfăşurat în faţa ochilor lor, personajele din cameră erau nemişcate, parcă împietrite. Sarah era întinsă într-un pat improvizat şi ţinea în braţe un bebeluş nou-născut. Lângă ea stătea Silas. Jennei i se tăie respiraţia. Până acum nu îşi dăduse seama ce dor îi era de casă. Aruncă o privire spre Nicko şi văzu că avea o figură concentrată, fără să pară însă supărat.

Deodată rămaseră toţi cu gura căscată. Personajele începură să se mişte. Prinseră viaţă şi începură să îşi joace rolurile sub ochii publicului care îi urmărea vrăjit, cu excepţia unuia singur.

— Camera Obscură a Magistrului meu e de o sută de ori mai bună decât iazul ăsta cu raţe, zise Ucenicul dispreţuitor.

— Ţine-ţi gura, îl repezi Nicko.

Ucenicul oftă ostentativ şi începu să se

foiască. „Ce prostie”, îşi zise el. „Ce are asta a face cu mine?”

Se înşela. Întâmplările care se desfăşurau sub ochii lui îi schimbaseră viaţa. Iată ce se vedea.

Camera familiei Heap este puţin diferită. Toate lucrurile sunt mai noi şi mai curate. Sarah Heap este şi ea mai tânără. Are faţa mai plină şi tristeţea nu îi adumbreşte ochii. De fapt, pare absolut fericită, ţinându-i în braţe pe băieţelul nou-născut, Septimus. Silas e şi el mai tânăr. Nu e chiar atât de ciufulit, iar faţa nu îi e brăzdată de riduri din cauza grijilor. În preajmă, şase băieţei se joacă cuminţi.

Jenna zâmbi trist, dându-şi seama că cel mai mic dintre băieţi, cel cu un smoc de păr zbârlit, trebuie să fie Nicko. „Ce drăguţ e, cum ţopăie de colo-colo, nerăbdător să îl vadă pe cel mic”, se gândi ea.

Silas îl ridică pe Nicko în braţe ca să îl vadă pe cel mic. Nicko întinde mânuţa lui grăsuţă şi mângâie bebeluşul pe obraz. Silas îi spune ceva şi apoi îl pune jos, îndemnându-l să se ducă să se joace cu fraţii mai mari.

Acum Silas îi sărută pe Sarah şi pe cel mic. Îşi ia rămas-bun de la ea, se opreşte ca să îi spună ceva lui Simon, băiatul cel mare, apoi iese pe uşă.

Tabloul se şterge, orele trec.

Acum, camera e luminată de o lumânare. Sarah îl îngrijeşte pe copilaş, iar Simon citeşte o poveste fraţilor mai mici. O femeie corpolentă, îmbrăcată într-o robă albastru-închis, Moaşa

Matroană, apare în cameră, la bebeluşul din braţele mamei şi îl pune în pătuţul lui. Stând cu spatele la Sarah, scoate din buzunar o sticluţă cu o licoare neagră şi îşi moaie degetul în ea. Apoi, după ce aruncă o privire vinovată peste umăr, temându-se să nu fie văzută, Moaşa îşi trece degetul peste buzele copilaşului. Pe dată, Septimus rămâne nemişcat, parcă fără viaţă.

Moaşa Matroană se întoarce spre Sarah şi îi arată bebeluşul inert. Sarah este disperată. Îşi apropie buzele de guriţa copilului, încercând să îi insufle viaţă, dar Septimus nu se mişcă. În scurtă vreme, licoarea îşi face efectul şi asupra lui Sarah. Ameţită, ea se prăbuşeşte pe perne.

În timp ce cei şase băieţi o privesc îngroziţi, Moaşa Matroană scoate nişte bandaje din buzunar şi începe să îl înfăşoare pe Septimus cu mişcări pricepute, începând cu picioarele, până când ajunge la cap. Aici se opreşte şi verifică dacă respiră, apoi îl înfăşoară cu totul în bandaje, lăsându-i doar nasul afară. Septimus arată acum ca o mică mumie egipteană.

Moaşa Matroană se îndreaptă spre uşă, luându-i cu ea pe Septimus. Sarah face un efort şi se trezeşte din somnul datorat licorii, la timp ca să o vadă pe Moaşă ieşind în fugă pe uşă şi izbindu-se de Silas, care îşi ţine pelerina strâns înfăşurată pe el. Moaşa Matroană îl împinge deoparte şi o ia la fugă pe coridor.

Coridoarele Hardughiei sunt luminate de torţe aprinse. Umbre întunecate joacă pe faţa

Moaşei, care aleargă ţinându-i pe Septimus la piept. După o vreme iese afară în noapte şi încetineşte pasul, aruncând priviri speriate înjur. Ţinând copilul strâns la piept ca să îl ferească de ochi străini, merge grăbită pe străduţele pustii până când ajunge la un loc deschis.

Băiatul 412 nu îşi putu stăpâni o exclamaţie de uimire: era Terenul de Paradă al Armatei Tinere, unde tuturor le era teamă să se aventureze.

Silueta întunecată se mişcă pe întinderea albă asemenea unui gândac negru pe o faţă de masă. Gardianul de la cazarmă o salută pe Moaşă şi o lasă să intre.

Odată intrată în cazarma lugubră, Moaşa Matroană încetineşte pasul. Coboară cu grijă o scară abruptă care duce într-un subsol umed şi rece, plin de şiruri de pătuţuri goale. Această cameră subterană va deveni creşa Armatei Tinere, unde vor fi crescuţi toţi băieţii orfani sau nedoriţi din Castel. (Fetele merg la Şcoala de Gospodărie.) În cameră sunt deja patru copii nefericiţi. Trei sunt băieţii unui Gardian care a îndrăznit să facă o glumă pe seama bărbii Custodelui Suprem. Al patrulea este băieţelul Moaşei însăşi, care are şase luni şi este ţinut la creşă cât timp că e la lucru. Femeia care vede de copii, o bătrână care tuşeşte mereu, stă prăbuşită într-un scaun, moţăind între două accese de tuse. Moaşa Matroană îl pune repede pe Septimus într-un pătuţ gol şi îi scoate bandajele. Septimus cască şi-

şi desface mânuţele pe care le ţinuse pumn.

E în viaţă.

Jenna, Nicko şi Mătuşa Zelda se uitau la scena oglindită în iaz, dându-şi seama că tot ceea ce le spusese Ucenicul părea să se adevereasc㠔 Băiatul 412 simţea că i se strânge stomacul. Îi făcea rău să revadă sinistra cazarmă a Armatei Tinere.

Simţindu-se la adăpost în semiîntunericul camerei, Moaşa Matroană se aşază, obosită. Din când în când se uită neliniştită la uşă, ca şi cum ar aştepta pe cineva. Nu vine însă nimeni.

Câteva minute mai târziu se ridică cu greu de pe scaun, se duce la pătuţul copilului ei, care ţipă, şi îl ia în braţe. În acea clipă uşa se dă de perete şi Moaşa Matroană se răsuceşte, cu faţa albă de spaimă.

În prag stă o femeie înaltă, îmbrăcată în negru. Peste roba neagră, bine călcată, poartă şorţul apretat al Infirmierelor, dar la brâu are o cingătoare roşu-aprins cu cele trei stele negre ale lui DomDaniel.

A venit să îl ia pe Septimus Heap.

Ucenicului nu îi plăcea deloc ceea ce vedea. Nu voia să ştie din ce familie umilă fusese luat şi salvat. Familia aceea nu însemna nimic pentru el. Nu voia să vadă nici ceea ce i se întâmplase când era copil. Ce importanţă mai avea pentru el acum? În plus, i se făcuse lehamite să stea afară, în frig, alături de nişte duşmani.

Supărat, Ucenicul izbi cu piciorul o raţă care

se afla lângă el şi o trimise drept în apă. Berta ateriza cu o plescăitură în mijlocul iazului şi imaginea se sparse în mii de bucăţele luminoase.

Vraja era ruptă.

Ucenicul o luă la fugă cât îl ţineau picioarele. Ajunse la şanţul de apărare şi o porni de-a lungul lui, alergând cât putea de repede şi îndreptându-se spre canoea neagră. Nu ajunse însă departe. Berta, căreia nu îi picase bine că fusese azvârlită în iaz, era pe urmele lui. Ucenicul auzi fâlfâitul aripilor ei puternice doar cu o clipă înainte să simtă cum ciocul ei îl prinde de ceafă şi de robă, aproape sufocându-l. Raţa îl apucă de glugă şi îl trase spre Nicko.

— Vai de mine, făcu Mătuşa Zelda cu voce îngrijorată.

— Nu mi-aş face griji pentru el, zise Nicko furios, ajungându-l din urmă pe Ucenic şi punând mâna pe el.

— Dar nu pentru *el* îmi făceam griji, răspunse Mătuşa Zelda. Mi-a fost teamă ca Berta să nu îşi scrântească ciocul.

DESPIETRIREA

Ucenicul stătea ghemuit într-un colţ, lângă foc, iar Berta încă îl mai ţinea cu ciocul de una din mânecile ude ale robei. Jenna încuiase toate uşile şi Nicko ferecase toate ferestrele, lăsându-l pe Băiatul 412 să stea cu ochii pe Ucenic în timp ce

ei se duseră să vadă ce mai face Smârcanul.

Smârcanul zăcea în cada de tablă – un ghemotoc de blană cafenie, udă, pe cearşaful alb pus sub el de Mătuşa Zelda. Ridică puţin pleoapele şi îi privi cu ochi trişti, înceţoşaţi.

— Bună, Smârcane. Te simţi mai bine? întrebă Jenna. Smârcanul nu răspunse. Mătuşa Zelda muie un burete într-o găleată cu apă călduţă şi îl şterse cu gesturi blânde.

— Trebuie să aibă blana udă, zise ea. Dacă se usucă nu se simte bine.

— Nu arată prea grozav, nu crezi? îi şopti Jenna lui Nicko când ieşiră afară în vârful picioarelor împreună cu Mătuşa Zelda.

Vânătorul, care stătea încă în poziţie de atac în faţa uşii bucătăriei, o privi cu ură pe Jenna. Ochii lui albastru-deschis parcă voiau să o străpungă şi o urmăriră prin cameră. De mişcat nu putu însă să mişte nici măcar un deget.

Jenna îi simţi privirea pătrunzătoare şi ridică ochii. O trecu un fior de gheaţă.

— Se *uită* la mine, zise ea. Mă *urmăreşte* cu privirea.

— Fir-ar să fie, plescăi Mătuşa Zelda nemulţumită. Începe să se despietrească. Mai bine i-l iau, până nu dăm de vreun necaz.

Mătuşa Zelda luă pistolul de argint din mâna împietrită a Vânătorului. Ochii lui aruncară scântei când o văzu cum desface cu pricepere pistolul şi scoate glonţul de argint din butoiaş.

— Ia uită-te, zise Mătuşa Zelda întinzându-i

Jennei glonţul de argint. Te caută de zece ani, dar acum s-a sfârşit. Nu mai ai de ce să te temi.

Jenna zâmbi nesigură şi învârti în palmă biluţa de argint. Ar fi vrut să o arunce cât colo, dar, fără voia ei, îi admira perfecţiunea. Totuşi, parcă nu era chiar perfectă. O apropie de ochi şi o privi cu atenţie. Biluţa părea puţin ciobită. Spre surprinderea ei, văzu că erau două litere imprimate: P.I.

— Ce înseamnă „P.I.”? o întrebă pe Mătuşa Zelda. Mătuşa Zelda nu îi răspunse de îndată. Ştia ce înseamnă literele, dar nu era sigură dacă să îi spună Jennei.

— P.I., murmură Jenna, încercând să înţeleagă. P. I…

— Prinţesa Infantă, zise Mătuşa Zelda. Un glonţ menit cuiva anume. Un glonţ menit îşi găseşte întotdeauna victima. Nu are importanţă când sau cum, dar de găsit o găseşte. Aşa cum s-a întâmplat cu al tău. Numai că nu s-a întâmplat după vrerea lor.

— Oh, făcu Jenna pe gânduri. Deci celălalt, cel menit mamei mele, avea…

— Da, avea un „R” încrustat pe el.

— Înţeleg. Pot să păstrez şi pistolul? Mătuşa Zelda păru surprinsă.

— Da, de ce nu, dacă chiar asta vrei…

Jenna luă pistolul şi îl ţinu aşa cum îi văzuse pe Vânător şi pe Asasină ţinându-l. Simţindu-i greutatea în mână, o cuprinse un sentiment de putere care îi fusese străin până atunci.

— Mulţumesc, spuse ea, şi îi înapoie pistolul Mătuşii Zelda. Poţi să îl păstrezi pentru mine la loc sigur? Deocamdată.

Ochii Vânătorului o urmăriră pe Mătuşa Zelda când se duse cu pistolul la dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale şi îl încuie acolo. O urmăriră şi când se întoarse, se apropie de el şi îi pipăi urechile. Vânătorul o privea turbat de furie. Sprâncenele îi zvâcneau, ochii îi aruncau fulgere, dar în rest nu se mişca.

— Bun, zise Mătuşa Zelda, urechile îi sunt încă împietrite. Nu poate auzi ce vorbim, nu încă. Trebuie să ne hotărâm ce facem cu el înainte să se despietrească.

— Nu poţi să îl reîmpietreşti? întrebă Jenna.

— Nu, îmi pare rău, scutură din cap Mătuşa Zelda. Nu mai poţi să reîmpietreşti pe cineva după ce a început să se despietrească. Poate rămâne cu cocoloaşe. Sau se poate cofleşi. Nu v-aţi dori să vedeţi aşa ceva. Pe de altă parte, Vânătorul e un om primejdios şi nu va renunţa la Vânătoare. Cu niciun chip. Trebuie să facem ceva ca să îl oprim să ne vâneze.

Jenna rămase pe gânduri.

— Cred că ar trebui să îl facem să uite totul. Chiar şi cine este, chicoti ea. Am putea să îl facem să creadă că e un îmblânzitor de lei sau ceva în genul ăsta.

— Iar apoi se duce la un circ şi descoperă că nu are talent, dar numai după ce îşi bagă capul în gura unui leu, continuă Nicko.

— Nu trebuie să folosim Magia pentru a primejdui vieţi, le reaminti Mătuşa Zelda.

— Ar putea fi clovn la circ, sugeră Jenna. Oricum arată ca o sperietoare.

— Mda, am auzit că va veni un circ în Port peste câteva zile. Cred că îşi va găsi ceva de lucru, zâmbi Mătuşa Zelda. Mi s-a spus că angajează tot felul de ciudaţi.

Mătuşa Zelda aduse o carte veche, ferfeniţită, intitulată *Amintiri* magice.

— Tu te pricepi, îi zise ea Băiatului 412, întinzându-i cartea. Găseşte-mi Amuleta potrivită. Cred că se numeşte Amintirile unui Răufăcător.

Băiatul răsfoi cartea pătată de mucegai. Majoritatea Amuletelor se pierduseră, dar printre ultimele pagini găsi ceea ce căuta: o batistuţă înnodată, pe tivul căreia, scrisă cu cerneală neagră, puţin mâzgălită, era vraja.

— Foarte bine, zise Mătuşa Zelda. Acum fă vraja, te rog.

— *Eu*? făcu Băiatul 412 luat prin surprindere.

— Dacă nu ţi-e prea greu, răspunse Mătuşa Zelda. Nu prea văd bine la lumina asta.

Întinse mâna şi pipăi urechile Vânătorului. Erau calde. Vânătorul o fulgeră pe Mătuşa Zelda din priviri şi strânse ochii cercetător, după cum îi era obiceiul. Nimeni nu îl luă în seamă.

Despietrirea 423

— Acum aude, zise Zelda. Hai să terminăm până nu începe şi să vorbească.

Băiatul 412 citi cu atenţie instrucţiunile de

folosire a Amuletei. Apoi ridică batista înnodată şi recită:

Orice Trecut ai avea, Când Mă vezi, îl vei uita.

Băiatul flutură batista în faţa ochilor furioşi ai Vânătorului, apoi desfăcu nodul. În acea clipă ochii Vânătorului îşi pierdură orice expresie. Privirea lui nu mai era ameninţătoare, ci mai degrabă uimită şi poate puţin speriată.

— Perfect, zise Mătuşa Zelda. Până aici totul a mers cum trebuie. Acum să vedem partea a doua.

Băiatul 412 continuă:

Acum ascultă Cum vei fi, Căci doar ce-ţi spunem noi vei şti.

Mătuşa Zelda se proţăpi în faţa Vânătorului şi i se adresă pe un ton poruncitor:

— Aceasta este povestea vieţii tale. Te-ai născut într-o cocioabă din Port.

— Erai un copil foarte rău, continuă Jenna. Şi aveai o mulţime de coşuri.

— Nimeni nu te putea suferi, adăugă Nicko.

Vânătorul părea foarte nefericit.

— În afară de câinele tău, completă Jenna, căreia i se făcuse puţin milă de el.

— Dar câinele a murit, zise Nicko.

Vânătorul făcu o mutră disperată.

— *Nicko*, îl dojeni Jenna. Nu fi rău.

— Eu? Atunci *el* cum e?

Încetul cu încetul, Vânătorului i se perindă prin faţa ochilor viaţa lui îngrozitor de tragică. Era

o viaţă plină de coincidenţe nefericite, greşeli prosteşti şi întâmplări stânjenitoare care făcură urechile abia despietrite să se înroşească atunci când erau pomenite. Nefericita poveste se sfârşi cu ucenicia de tristă memorie la un clovn care era tot timpul cu capsa pusă, cunoscut sub porecla Suflare-de-Câine.

Ucenicul se uita cu un amestec de încântare şi oroare. Vânătorul îl chinuise atâta vreme că se bucura să vadă că îi venise cineva de hac. Pe de altă parte, se tot gândea ce îi pregăteau *lui*.

Când povestea jalnică a vieţii Vânătorului luă sfârşit, Băiatul 412 înnodă la loc batista şi spuse:

Trecutul vechi s-a risipit, Un nou Trecut azi ai găsit.

Îl cărară cu greu pe Vânător afară, fiindcă era înţepenit ca o scândură, şi îl puseră pe malul şanţului de apărare, ca să se despietrească până la capăt acolo. Magogul nu le dădu nicio atenţie, fiind ocupat cu cea de-a treizeci şi opta Gânganie Protectoare pe care de-abia o pescuise din noroi, iar acum se întreba dacă să îi arunce sau nu aripile înainte de a o mesteca.

— Nici nu se compară cu un pitic de grădină, zise Mătuşa Zelda, uitându-se cu scârbă la noua şi – spera – temporara decoraţiune a grădinii ei. Oricum, am făcut treabă bună. Acum trebuie să vedem ce facem cu Ucenicul.

— Septimus… zise Jenna pe gânduri. Nu-mi vine să cred. Ce vor spune mami şi tati? E *îngrozitor*.

— Cred şi eu. Nici nu ai cum să fii altfel dacă te-a crescut DomDaniel, spuse Mătuşa Zelda.

— Băiatul 412 a crescut în Armata Tânără, dar e un băiat de treabă, remarcă Jenna. El n-ar fi tras niciodată în Smârcan.

— Ştiu, încuviinţă Mătuşa Zelda. Dar poate că, în timp, Ucenicul... ăăă... Septimus va deveni mai bun.

— Poate, zise Jenna, dar nu părea deloc convinsă.

* * *

Ceva mai târziu, după miezul nopţii, când Băiatul 412 pusese cu grijă sub plapumă piatra verde pe care i-o dăduse Jenna, ca să o încălzească şi să o aibă lângă el, şi tocmai când se duseseră cu toţii la culcare, la uşă se auzi o bătaie sfioasă.

Jenna se ridică în capul oaselor, speriată. Cine putea fi? îi înghionti pe Nicko şi pe Băiatul 412 ca să îi trezească. Apoi se furişă la fereastră şi trase uşor unul dintre obloane.

Nicko şi Băiatul 412 se postară de o parte şi de alta a uşii, înarmaţi cu o mătură şi o lampă grea.

În colţul lui întunecat de lângă foc, Ucenicul zâmbi mulţumit: DomDaniel trimisese soldaţi să îl salveze.

Afară nu era niciun soldat venit să îl salveze pe Ucenic, dar Jenna păli când văzu cine bate la uşă.

— E *Vânătorul*, spuse ea în şoaptă.

— În niciun caz nu îl putem lăsa înăuntru, zise Nicko hotărât.

Vânătorul bătu din nou, de data asta mai tare.

— Pleacă de aici! ţipă Jenna la el.

Mătuşa Zelda ieşi din bucătărie, unde îl îngrijise pe Smârcan.

— Vedeţi ce vrea, zise ea, şi apoi îi putem spune să plece.

Deşi inima o îndemna altfel, Jenna deschise uşa Vânătorului.

Cu greu îl mai recunoscu. Deşi mai purta încă uniforma de Vânător, nu mai semăna nicidecum cu cel ce fusese înainte. Se înfăşurase în pelerina groasă ca un cerşetor într-o pătură şi stătea în prag cu capul plecat, plin de umilinţă.

— Mă rog de iertare că vă tulbur la această oră înaintată, oameni buni, murmură el. Cred că m-am rătăcit. Mi-aţi putea arăta calea spre Port?

— Într-acolo, zise Jenna tăios, arătând spre mlaştini.

Vânătorul părea descumpănit:

— Nu prea mă pricep să găsesc drumul, domnişoară. Cam în ce parte ar trebui să o iau?

— Mergi după lună, îi spuse Mătuşa Zelda. Îţi va arăta ea calea.

Vânătorul făcu o plecăciune adâncă.

— Vă rămân îndatorat, doamnă. Dacă îmi îngăduiţi să vă tulbur din nou, v-aş întreba dacă nu cumva este aşteptată venirea unui circ în oraş. Sper să obţin o slujbă acolo, ca bufon.

Jenna îşi înăbuşi un chicot.

— Aşa este, într-adevăr, zise Mătuşa Zelda. Aăă… poţi aştepta câteva clipe?

Dispăru în bucătărie şi apăru cu o trăistuţă în care erau nişte pâine şi brânză.

— Ia-o, zise ea, şi noroc în noua ta viaţă.

Vânătorul făcu din nou o plecăciune.

— Mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră, doamnă, mai spuse şi coborî pe potecă spre şanţul de apărare.

Trecu pe lângă Magogul adormit şi canoea neagră fără să dea vreun semn că şi-ar aduce aminte de ceva, apoi traversă podul.

Cei din casă rămaseră tăcuţi în uşă, uitându-se cum îşi caută drumul prin mlaştini şi se îndreaptă şovăitor spre noua lui viaţă la

CIRCUL AMBULANT ŞI MENAJERIA LUI CAP-DE-PEŞTE ŞI ŢESTOSU.

În cele din urmă, un nor acoperi luna şi întunericul se lăsă din nou peste mlaştină.

EVADAREA

Noaptea târziu Ucenicul reuşi să fugă prin tunelul pisicii.

Bertei, care îşi păstrase obiceiurile de pisică, îi plăcea să plece noaptea în hoinăreală, aşa că Mătuşa Zelda pusese pe uşa tunelului un Farmec de Ferecătură doar într-un singur sens. În acest fel Berta putea ieşi când voia, dar nimeni nu putea intra. Nici măcar Berta. Mătuşa Zelda avea mare grijă să nu nimerească înăuntru vreun Mărunţel rătăcit sau vreo Iazmă a Mlaştinii.

Când toată lumea adormise şi Berta se hotărî să iasă la plimbare, Ucenicul, singurul care mai rămăsese treaz, se gândi că ar putea ieşi după ea. Tunelul era foarte strâmt, dar Ucenicul, care era subţire ca un şarpe şi de două ori mai mobil, se furişă înăuntru. De cum intră, Magia întunecată cu care erau îmbibate hainele lui rupse vraja tunelului. În scurtă vreme, faţa lui, roşie de efort, apăru din tunel în aerul rece al nopţii.

Berta îi ieşi în întâmpinare şi îl ciupi tare de nas, dar Ucenicul nu se lăsă. Îi era mult mai frică să nu rămână înţepenit cu picioarele în tunelul pisicii şi cu capul afară, mai ales că era sigur că nimeni nu se va grăbi să îl tragă afară de acolo. Neţinând seama de ciupiturile Bertei, se zbătu până se eliberă.

Odată liber, se năpusti spre debarcader, urmărit îndeaproape de Berta, care încerca să îl apuce de guler. De data asta însă Ucenicul era pregătit: o pocni cu putere, aruncând-o cât colo. Berta căzu la pământ şi se lovi rău la aripă.

Magogul dormea întins cât era de lung în canoe; digera cele cincizeci şi şase de Gângănii Protectoare. Ucenicul păşi cu grijă peste el. Spre uşurarea lui, Magogul nici nu mişcă: după părerea lui, digestia era o treabă cât se poate de serioasă. Când îi veni în nări mirosul Magogului, simţi că i se strânge gâtul. Făcu un efort şi apucă vâsla plină de mâzga pe care o lăsase Magogul. La scurtă vreme după aceea era departe, îndreptându-se spre labirintul de canale care împânzeau

Mlaştinile Ierboase şi care aveau să îl scoată în cele din urmă în Marele Canal.

Pe măsură ce se îndepărta de căsuţă şi se afunda în ţinutul mlăştinos, Ucenicul era din ce în ce mai neliniştit. Din cauză că Magogul dormea, se simţea total lipsit de apărare. Începură să îi vină în minte poveştile înfricoşătoare pe care le auzise despre ce se întâmpla în mlaştină noaptea. Vâslea cât putea de uşor, de teamă să nu stârnească vreo creatură adormită. Sau, şi mai rău, să stârnească o creatură care îl *aştepta* ascunsă. În jurul lui auzea zgomotele noptatice ale mlaştinii. Auzi, venind de sub pământ, ţipetele înăbuşite ale unei cete de Mărunţei care, luând pe nepregătite o Pisică-de-Mlaştină, o prinseseră şi o trăgeau acum în Bulboană. Apoi se sperie auzind cum ceva râcâie şi izbeşte în fundul canoei; erau două Ştime mari care încercau să se prindă de canoe, să roadă lemnul şi să ajungă înăuntru. Din fericire, când dădură cu nasul de mâzga lăsată de Magog, o şterseră de acolo cât putură de repede.

La câtăva vreme după ce Ştimele îi lăsaseră în pace apăru o Iazmă a Mlaştinii. Deşi era doar un firicel de ceaţă alburie, lăsa în urmă un miros care îi aminti Ucenicului de vizuina din ascunzătoarea lui DomDaniel. Iazma se aşeză în spatele Ucenicului şi începu să îngâne cel mai jalnic şi enervant cântec pe care îl auzise Ucenicul vreodată. Era mai degrabă un vaiet lung, un fel de *„uuuiiidăăădaaduuu”* şi îl repetă de atâtea ori că Ucenicul simţi că începe să i se învârtească prin

cap ca o morişcă şi se temu că îşi va pierde minţile.

Încercă să o împingă afară din canoe, dar vâsla trecu prin firicelul de ceaţă, canoea se legănă primejdios şi Ucenicul fu cât pe ce să cadă în apa întunecată. Iar cântecul continuă mai abitir, ba chiar oarecum batjocoritor, căci Iazma ştia acum că reuşise să îşi scoată victima din minţi: „*uuuiiidăăădăăduuu*”.

— Taci! urlă Ucenicul, nemaiputând să suporte.

Îşi înfundă degetele în urechi şi se apucă să cânte cât putea de tare, ca să nu mai audă cântecul lugubru.

— Nu te aud, nu te aud, nu te aud, zbiera el cât îl ţineau plămânii, în timp ce Iazma se învârtea în jurul canoei, încântată că izbutise.

De obicei îi trebuia mult mai mult timp ca să aducă în pragul disperării o victimă tânără, dar în acea seară avusese noroc. Mulţumită de ea, Iazma se transformă într-o pânză subţire de ceaţă şi îşi luă zborul pe o boare de vânt, îndreptându-se spre mlaştina ei preferată, deasupra căreia avea să îşi petreacă restul nopţii.

Ucenicul se încăpăţână să vâslească mai departe, fără să îi mai pese de Bocitoarele Mlaştinii, Gândacii-Vampiri şi un alai de Focuri Rătăcitoare care încercară să îl ispitească dansând ore în şir în jurul canoei. Numai că în acel moment Ucenicului nu îi mai păsa de nimic atâta vreme cât nu *cânta*.

Când soarele se ridică la orizont, luminând întinderea mlăştinoasă, Ucenicul îşi dădu seama că se rătăcise şi îl cuprinse deznădejdea. Oriunde se uita, nu vedea decât mlaştini şi iar mlaştini, toate la fel. Deşi era mort de oboseală, continuă să vâslească, căci nu ştia ce altceva ar putea face. Pe la amiază ajunse la o întindere mare de apă ce părea că într-adevăr merge undeva în loc să se înfunde în alt smârc mocirlos. Simţind că e la capătul puterilor, Ucenicul întoarse canoea şi ajunse la izvoarele Marelui Canal, îndreptându-se apoi încet spre râu. Nici măcar când dădu cu ochii de Pitonul-de-Mlaştină, care stătea la pândă pe fundul canalului şi încerca să îşi îndrepte spinarea, nu îi păsă prea tare. Era mult prea obosit ca să se sperie. În acelaşi timp era şi foarte hotărât. Avea întâlnire cu DomDaniel şi de data *asta* nu avea să mai facă greşeli. În curând, Odrasla Reginei avea să regrete felul în care se purtase. *Toţi* aveau să regrete. Şi în primul rând raţa.

În dimineaţa aceea celor care stăteau în căsuţă nu le venea să creadă că Ucenicul reuşise să se strecoare prin tunelul pisicii.

— Credeam că are capul prea mare ca să poată intra în tunel, zise Jenna dispreţuitoare.

Nicko ieşi să cerceteze insula, dar se întoarse repede.

— Canoea Vânătorului a dispărut, îi anunţă el. Era dintre cele rapide. Probabil că acum e departe.

— Trebuie să îl oprim cumva, zise Băiatul 412, care ştia cât de periculos poate fi un băiat ca Ucenicul. Trebuie să îl oprim înainte să apuce să spună cuiva unde suntem, ceea ce va face cu primul prilej.

Aşa că Jenna, Nicko şi Băiatul 412 plecară pe urmele Ucenicului cu *Muriel Doi*. Când soarele palid de primăvară se ridică deasupra Mlaştinilor Ierboase, trimiţând umbre piezişe peste întinderile de apă şi mâl, *Muriel Doi*, care nu era nici pe departe atât de rapidă sau uşor de manevrat cum era canoea, îi purtă prin labirintul de canale. Canoea mergea încet, mult prea încet pentru Nicko, care ştia cât de repede trebuie să fi parcurs aceeaşi distanţă canoea Vânătorului. Nicko se tot uita în jur după vreo urmă a canoei negre şi nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut-o răsturnată în vreo Bulboană de-a Mărunţeilor sau plutind goală pe un canal. Spre marea lui dezamăgire, nu văzu decât un buştean lung, negru, care îi dăduse speranţe pentru câteva clipe.

Se opriră puţin lângă Balta Iazmelor să mănânce câteva sandvişuri cu brânză de capră şi cu sardele. Nu îi tulbură nimeni, pentru că Iazmele dispăruseră de mult, evaporate la căldura soarelui de dimineaţă.

Trecuse de amiază şi începuse să cadă o burniţă cenuşie când, în cele din urmă, intrară pe Marele Canal. Pitonul-de-mlaştină aţipise în noroi, pe jumătate îngropat în apa mâloasă rămasă după ultimul flux. Nu îi dădu nicio atenţie lui *Muriel*

Doi, spre marea uşurare a copiilor, şi rămase să aştepte următoarea maree, care avea să aducă bancuri întregi de peşti. Acum apa era foarte scăzută şi canoea se afla mult sub nivelul malurilor abrupte care se ridicau de o parte şi de alta, şi de aceea numai după ce dădură ultimul cot putură să vadă ce îi aştepta.

Era Răzbunarea.

ÎNTÂLNIREA

*C*ei din Muriel Doi amuţiră de spaimă.

Doar la o aruncătură de băţ mai încolo, *Răzbunarea* era ancorată în mijlocul râului, unde apa era mai adâncă; aştepta, tăcută şi nemişcată sub ploaia măruntă. Era o corabie neagră, masivă, care impresiona pe oricine o vedea: prova se ridica precum un mal abrupt de deal, iar catargele, pe care pânzele negre, zdrenţuite, erau strânse, se profilau ca două oase negre pe cerul mohorât. În lumina cenuşie, corabia era cufundată într-o linişte ameninţătoare. Nici măcar pescăruşii, care coboară de obicei pe punte în căutarea unor resturi de mâncare, nu îndrăzneau să se apropie. Bărcile mai mici care mergeau pe râu se îndepărtau tăcute, ocolind corabia şi ţinându-se cât se putea pe lângă maluri, riscând mai degrabă să se împotmolească în apa mică decât să fie prea aproape de faimoasa *Răzbunare*. Deasupra catargelor plutea un nor greu, negru, care arunca o umbră întunecată asupra întregii corăbii. La pupă flutura ameninţător un steag roşu

ca sângele, cu trei stele negre.

Chiar şi dacă nu ar fi văzut steagul, Nicko tot ar fi ştiut a cui era corabia. Nicio alta nu mai era vopsită cu smoala neagră pe care o folosea DomDaniel şi nicio alta nu ar fi putut arăta atât de ameninţător. Le făcu semne disperate Jennei şi Băiatului 412 să dea canoea înapoi şi câteva clipe mai târziu *Muriel Doi* era la adăpost, ascunsă după ultimul cot al Marelui Canal.

— Ce e? şopti Jenna.

— E *Răzbunarea*, corabia lui DomDaniel, răspunse Nicko. Cred că îl aşteaptă pe Ucenic. Pun pariu că acolo s-a dus, secătura. Dă-mi ocheanul, Jen.

Ocheanul îi dezvălui lui Nicko exact ce se temea să vadă: în umbra întunecată a corăbiei plutea canoea Vânătorului, aproape invizibilă alături de corabia imensă. Era goală şi sălta uşor pe apă, legată la piciorul unei scări lungi de frânghie care urca până pe puntea corăbiei.

Ucenicul venise la întâlnire.

— Am ajuns prea târziu, zise Nicko. E deja acolo. Pfui, ce-o mai fi şi aia? Ce *scârbos* arată! A ieşit o Arătare din canoe. O Arătare *vâscoasă*. Văd că e în stare să urce scara de frânghie. E un fel de maimuţă respingătoare, zise Nicko cutremurându-se.

— Îl vezi pe Ucenic? şopti Jenna.

Nicko îndreptă ocheanul spre scara de frânghie şi dădu din cap că da. Într-adevăr, Ucenicul aproape ajunsese pe punte, dar se oprise

şi se uita cu groază la Arătarea care urca repede după el. Cât ai clipi, Magogul îl ajunse pe Ucenic şi trecu peste el, lăsându-i o dâră de mâzgă galbenă pe robă. O clipă, Ucenicul şovăi şi păru gata să alunece de pe scară, dar cu o ultimă sforţare reuşi să urce ultimele trepte şi să ajungă pe punte, unde se prăbuşi şi zăcu o vreme neluat în seamă de nimeni.

„Aşa îi trebuie”, îşi spuse Nicko.

Se hotărâră să coboare pe mal ca să se uite mai bine la corabie. Legară canoea de o stâncă şi merseră până la plaja unde se opriseră ca să mănânce după ce scăpaseră din Castel. Când dădură cotul, Jennei i se opri inima în piept. Pe plajă era cineva. Jenna rămase pe loc şi se ascunse după trunchiul unui copac bătrân. *Băiatul 412* şi Nicko se izbiră de ea.

— Ce e? zise Nicko în şoaptă.

— E cineva pe plajă, răspunse Jenna. Poate e cineva de pe corabie şi stă de pază.

Nicko aruncă o privire de după trunchiul copacului.

— Nu e cineva de pe corabie, spuse el zâmbind.

— De unde ştii? Ar putea fi.

— Fiindcă e Alther.

Alther Mella stătea abătut pe plajă, sub ploaia măruntă, privind în depărtare. Aştepta acolo de multe zile, sperând că va apărea cineva de la căsuţa Mătuşii Zelda. Avea pentru ei veşti care nu sufereau amânare.

— Alther? şopti Jenna.

— Prinţesă!

Alther sări în sus, luminându-se la faţă. Apoi pluti până la Jenna şi o îmbrăţişă cu căldură.

— Hi, dar să ştii că ai crescut de când nu te-am mai văzut!

Jenna duse degetul la buze:

— Şşş, să nu ne audă, Alther, făcu ea.

Alther fu surprins. Nu era obişnuit să îi spună Jenna ce poate să facă şi ce nu.

— Nu mă pot auzi, chicoti el, decât dacă vreau eu. Nici pe voi nu vă pot auzi. Am făcut o Perdea de Tăcere. Nu pot auzi nimic.

— O, Alther, zise Jenna. Ce bine îmi pare să te văd. Nu-i aşa, Nicko?

— E grozav, răspunse Nicko, zâmbind cu gura până la urechi.

Alther îl măsură din ochi pe Băiatul 412 cu o privire ciudată.

— Dar mai avem aici pe cineva care a crescut. Băieţii din Armata Tânără sunt atât de slabi că ţi se face milă. Îmi pare bine să văd că te-ai mai împlinit.

Băiatul 412 roşi.

— S-a făcut un băiat foarte de treabă, Unchiule Alther, îi spuse Jenna fantomei.

— Cred că a fost întotdeauna de treabă, Prinţesă. Dar în Armata Tânără nu ai voie să fii de treabă. E strict interzis.

Îi zâmbi Băiatului 412 şi băiatul răspunse cu un zâmbet timid.

Acum stăteau pe plaja udă, într-un loc de unde nu puteau fi văzuţi de pe *Răzbunarea*.

— Ce mai fac mami şi tati? întrebă Nicko.

— Dar Simon? Simon ce face? întrebă Jenna.

— Ei, răspunse Alther. Simon a fugit de lângă Sarah atunci, în Pădure, fiindcă avea un plan. Se pare că el şi Lucy Gringe voiau să se căsătorească.

— Ce spui? Simon s-a *însurat*? se miră Nicko.

— Nu, Gringe a aflat şi l-a dat pe mâna Gardienilor Custozi.

— Vai, nu se poate! se speriară Jenna şi Nicko.

— Lasă, nu vă faceţi griji pentru Simon, făcu Alther cu o nepăsare de neînţeles. Nu pot în ruptul capului să pricep cum de a petrecut două săptămâni ca ostatic al Custodelui Suprem şi a reuşit să scape de acolo arătând de parcă venea din vacanţă. Mă rog, ceva, ceva bănuiesc eu.

— Ce vrei să spui, Unchiule Alther? întrebă Jenna.

— Ei, probabil nu e nimic la mijloc, Prinţesă, răspunse Alther şi părea că nu mai are poftă să mai discute despre Simon.

Băiatul 412 voia să îi pună şi el o întrebare, dar nu prea ştia cum să vorbească cu o fantomă. Voia însă foarte mult să afle răspunsul, aşa că îşi luă inima în dinţi şi zise:

— Aăă… mă scuzaţi, dar cu Marcia ce s-a întâmplat? E bine, sănătoasă?

— Nu, oftă Alther.

— Nu? întrebară toţi trei în cor.

— A fost atrasă într-o cursă, zise Alther încruntat. A fost atrasă într-o cursă de Custodele Suprem şi de Biroul Şobolanilor Mesageri. A adus şobolanii lui acolo. Sau, mai bine zis, şobolanii lui DomDaniel. Nişte ticăloşi. Înainte aveau o reţea de iscoade la palatul lui DomDaniel din Tărâmurile

Rele. Au un renume foarte rău. Au venit odată cu şobolanii care au adus ciuma acum câteva sute de ani. Nu e nevoie să vă spun mai mult.

— Adică Şobolanul Mesager care a venit la noi era unul dintre *acela*? întrebă Jenna, gândindu-se că ei îi plăcuse şobolanul.

— A, nu. Acela a fost forţat de şefii de la Biroul Şobolanilor Mesageri. De fapt, a şi dispărut. Sărmanul de el. Nu cred că a scăpat.

— Îngrozitor, murmură Jenna.

— Şi nici mesajul pentru Marcia nu a fost trimis de Silas, adăugă Alther.

— *Aşa* mi-am zis şi eu, făcu Nicko.

— Era de la Custodele Suprem, continuă Alther. Când Marcia a apărut la Poarta Palatului ca să se întâlnească cu Silas, Gardienii Custozi o aşteptau. Desigur, nu ar fi fost nimic dacă Marcia ar fi ajuns în timpul Minutelor de la Miezul Nopţii, dar ceasul ei era cu douăzeci de minute în urmă. Iar pe deasupra nu mai avea nici Amuleta Ocrotitoare. Mai rău nici că se putea. DomDaniel i-a luat Talismanul, aşa că acum… el e Vrăjitorul Neobişnuit.

Jenna şi Nicko rămaseră fără cuvinte. Era mult mai rău decât se temuseră ei.

— Scuzaţi-mă, îndrăzni să vorbească Băiatul 412, care se simţea vinovat, gândindu-se că dacă ar fi fost Ucenicul ei ar fi putut să o ajute şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Marcia e… încă în viaţă, nu-i aşa?

Alther se uită la Băiatul 412. Ochii lui verzi aveau o expresie blândă. Alther avea darul de a ghici gândurile, lucru care îi neliniştea pe mulţi, aşa că acum îi spuse băiatului:

— N-ai fi putut face nimic, băiete. Te-ar fi prins şi pe tine. Marcia a fost închisă în Temniţa Numărul Unu, dar acum…

Băiatul 412 se luă cu mâinile de cap, deznădăjduit. Ştia prea bine ce înseamnă Temniţa Numărul Unu.

Alther îl luă pe după umeri.

— Nu te mai frământa. Am fost cu ea aproape tot timpul şi i-a făcut bine. Am ajutat-o să treacă peste multe. Mă rog, în condiţiile date. Acum câteva zile m-am dus să mă ocup de nişte… treburi în locuinţa lui DomDaniel din Turn. Când m-am întors la temniţă ea nu mai era acolo. Am căutat-o peste tot. I-am pus şi pe unii dintre Bătrâni să o caute. Ştii cine sunt Bătrânii: fantomele foarte bătrâne. Acum sunt foarte şterse şi cam încurcă lucrurile. Majoritatea nici nu mai prea ştiu cum să se descurce prin Castel. Dau de un perete construit mai de curând sau de o scară nouă şi acolo rămân. Nu mai ştiu ce să facă. Chiar ieri am fost nevoit să îl scot pe unul din locul unde se aruncă gunoiul de la bucătărie. Cică acolo era sala

unde Vrăjitorii luau masa pe vremuri. Adică, acum vreo cinci sute de ani. Cinstit vorbind, Bătrânii sunt înduioşători, dar mai mult îţi dau bătaie de cap decât să te ajute. Mă întreb… zise Alther oftând.

— Ce anume? zise Jenna.

— Mă întreb dacă Marcia nu o fi la bordul *Răzbunării*. Din păcate, nu pot să mă duc acolo să aflu.

Alther era foarte supărat pe el însuşi. Acum i-ar fi sfătuit pe toţi Vrăjitorii Neobişnuiţi să se ducă în cât mai multe locuri în timpul vieţii ca să nu mai fie atât de limitaţi în mişcări când ajung fantome. Pentru Alther era însă prea târziu ca să mai schimbe ceea ce făcuse când era în viaţă. Trebuia să se descurce cum putea.

După ce îl numise Ucenic, DomDaniel insistase să facă cu Alther un tur al temniţelor – o plimbare foarte lungă şi neplăcută pentru Alther. La vremea aceea, lui Alther nici nu i-ar fi trecut prin minte că într-o zi va fi bucuros că mersese să vadă temniţele. Dacă însă ar fi acceptat şi invitaţia la petrecerea dată de DomDaniel când *Răzbunarea* fusese lansată la apă… Alther îşi amintea că, pe vremea când era un promiţător posibil Ucenic, fusese invitat la o petrecere pe noua jucărie pe care şi-o construise DomDaniel. Alther refuzase invitaţia din cauză că tot atunci era ziua de naştere a lui Alice Nettles. Femeilor le era interzis accesul pe corabie, iar Alther nu avea de gând să o lase pe Alice singură de ziua ei. La

petrecere, ceilalţi candidaţi la Ucenicie o luaseră razna şi făcuseră o grămadă de stricăciuni pe vas, aşa că nici măcar să facă curat prin casa Vrăjitorului Neobişnuit nu mai puteau spera. La scurtă vreme după aceea, DomDaniel i-a propus lui Alther să devină Ucenicul lui. Alther nu a mai avut ocazia să viziteze corabia. După dezastrul de la petrecere, DomDaniel a dus corabia în Golful Negru ca să fie reparată. În Golful Negru erau ancorate multe corăbii care putrezeau acolo, părăsite. Necromantului i-a plăcut atât de mult locul că şi-a lăsat corabia în golf, şi se întorcea în fiecare an să îşi petreacă acolo vacanţa de vară.

Se aşezară cu toţii pe plaja udă, cuprinşi de gânduri negre. Mâncară posomorâţi ultimele sandvişuri cu brânză şi sardele şi băură ce mai rămăsese în plosca cu suc de sfeclă şi morcov.

— Uneori, zise Alther pe un ton filosofic, chiar îmi pare rău că nu mai pot mânca…

— Dar nu şi de data asta, nu? îi completă Jenna spusele.

— Chiar aşa, Prinţesă.

Jenna o scoase pe Pietricica Drumeţica din buzunar şi îi dădu un cocoloş lipicios de sardea amestecată cu brânză.

Pietricica deschise ochii şi se uită surprinsă la cocoloş. Aşa ceva primea de obicei de la Băiatul 412; Jenna îi dădea întotdeauna biscuiţi. Oricum, mâncă tot, în afară de o bucăţică de brânză care i se lipi de cap şi apoi de buzunarul Jennei.

După ce terminară şi ultima bucată din

sandvişurile îmbibate cu apă, Alther spuse pe un ton serios:

— Ei, şi acum să vedem ce facem.

Trei feţe îngrijorate se întoarseră spre el.

— Vă spun eu cum facem. Voi vă duceţi *direct* la căsuţă şi îi spuneţi Zeldei să vă aducă pe toţi în Port mâine dis-de-dimineaţă. Alice – care e acum Şeful Vameşilor de acolo – vă va găsi o corabie. Plecaţi în Ţările îndepărtate şi staţi acolo până reuşesc eu să descurc lucrurile aici.

— *Dar*... protestară Jenna, Nicko şi Băiatul 412.

Alther nu îi luă în seamă.

— Ne întâlnim mâine la taverna „Ancora albastră” din Port. Neapărat *să fiţi* acolo. Vin şi mama şi tatăl vostru, împreună cu Simon. Vin încoace pe râu în barca mea veche, *Molly*. Din păcate, Sam, Erik, Edd şi Jo-Jo au refuzat să plece din Pădure. S-au sălbăticit, dar Morwenna a promis să nu îi scape din ochi.

Tăcură cu toţii, amărâţi. Niciunuia nu îi plăcea ce spusese Alther.

— Înseamnă să fugim ca nişte laşi, zise Jenna hotărâtă. Noi vrem să stăm aici şi să luptăm.

— Ştiam că aşa vei vorbi, oftă Alther. Aşa ar fi vorbit şi mama ta. Numai că trebuie să plecaţi chiar acum.

Nicko se ridică în picioare.

— Bine, zise el fără nicio tragere de inimă. Ne vedem mâine în Port.

— Ei, aşa mai vii de acasă, zise Alther. Drum

bun. Ne vedem cu toţii mâine.

Se ridică în aer şi îi urmări din priviri cum se îndreaptă dezamăgiţi spre *Muriel Doi*. Rămase cu ochii la ei până se convinse că înaintaseră destul pe Marele Canal, apoi o luă repede în sus pe râu, zburând cât putea de aproape de apă, ca să iasă înaintea celor de pe *Molly*. În scurtă vreme nu mai era decât un punctuleţ în depărtare.

Atunci *Muriel Doi* făcu cale întoarsă, îndreptându-se direct spre *Răzbunarea*.

RĂZBUNAREA

*P*e Muriel Doi se purta o discuţie aprinsă.

— Nu ştiu dacă e bine ce facem. Marcia s-ar putea nici să nu fie pe *Răzbunarea*.

— Eu pun rămăşag că este.

— Trebuie să o găsim. Sunt sigur că aş putea să o salvez.

— Ascultă, dacă ai fost în Armată nu înseamnă şi că te pricepi să ataci corăbii şi să eliberezi prizonieri.

— Înseamnă că poţi să *încerci*.

— Nu vom izbuti. Ne vor vedea când ne apropiem. Pe orice corabie e cineva de cart.

— Am putea face farmecul, ştii care… acela… cum îi zicea?

— Fă-te Nevăzut E foarte uşor. Apoi putem să vâslim până la corabie, să ne urcăm pe scară, apoi…

— Hei, stai puţin. E *primejdios*.

— Pe *mine* m-a salvat Marcia când eram la

ananghie.

— Şi pe *mine*.

— Bine, facem cum spuneţi voi.

Când *Muriel Doi* ajunse la ultimul cot al Marelui Canal, Băiatul 412 căută în buzunarul bonetei lui şi scoase inelul cu dragon.

— Ce inel e ăsta? întrebă Nicko.

— E un inel magic. L-am găsit sub pământ.

— Seamănă puţin cu dragonul de pe Talisman, zise Nicko.

— Da, şi mie mi s-a părut, zise Băiatul 412 şi îşi puse inelul pe deget, simţind cum începe să se încălzească. Să fac farmecul?

Jenna şi Nicko dădură din cap şi Băiatul 412 începu să recite:

Fă-mă, dară, să dispar Duşmanii n-aibă habar
Pe lângă mine să treacă Niciun Rău să nu îmi Facă.

Băiatul 412 se topi încet în ploaia măruntă, lăsând în urmă doar o vâslă suspendată în aer. Jenna trase aer în piept şi încercă şi ea farmecul.

— Tot aici eşti, Jen. Mai încearcă o dată.

De-abia a treia oară reuşi. Vâsla ei plutea acum prin aer alături de cea a Băiatului 412.

— Acum e rândul tău, Nicko, se auzi vocea Jennei.

— Staţi puţin, zise Nicko. Nu l-am mai făcut până acum.

— Mă rog, fă-l atunci pe cel pe care 4 ştii, zise Jenna. Important e să te faci nevăzut.

— Păi, nu prea ştiu dacă îşi va face efectul. Şi

nu are partea cu Niciun Rău să nu îmi Facă.

— *Nicko!* îl dojeni Jenna, nerăbdătoare.

— Bine, bine, încerc… Nevăzut, neauzit… ăăă… nu mai ţin minte restul.

— Încearcă Nevăzut, neauzit, neşoptit şi nerostit, îi sugeră vocea Băiatului 412 de undeva din aer.

— A, da. Aşa e. Mulţumesc.

Farmecul îşi făcu efectul. Nicko se topi şi el încet, încet.

— Ce e cu tine, Nicko? Nu te văd.

Nu primi niciun răspuns.

— Nicko?

Vâsla lui Nicko se mişcă tare în sus şi în jos.

— Nu putem să îl vedem şi nici el nu ne poate vedea fiindcă Nevăzutul lui e diferit de al nostru, zise Băiatul 412 uşor dezaprobator. Nu vom putea nici să îl auzim, fiindcă vraja lui e o vrajă tăcută. Pe deasupra, nici nu îl apără.

— Nu e cine ştie ce vrajă, zise Jenna.

— Nu, răspunse Băiatul 412. Ia stai, mi-a venit o idee. Am să încerc un Farmec de Recunoaştere. Cred că ăsta e bun:

Farmecele noastre fie Timp de-o oră-n armonie.

— Uite-l! exclamă Jenna văzând cum apare silueta lui Nicko, puţin înceţoşată. Nicko, ne vezi? îl întrebă.

Nicko zâmbi bucuros şi făcu semn că da.

— Oho, chiar te *pricepi*, îi spuse Jenna Băiatului 412.

Începuse să se lase ceaţa atunci când Nicko, folosindu-se de partea neauzită a farmecului său, îi duse cu canoea de pe Marele Canal spre mijlocul râului. Râul îşi purta domol apele sub ploaia măruntă. Nicko era foarte grijuliu să nu stârnească valuri, de teamă ca vreun pândar din vârful catargului să nu zărească încreţiturile de pe faţa apei îndreptându-se spre corabie.

Nicko înainta destul de repede şi în scurtă vreme corpul negru al *Răzbunării* se înălţă deasupra lor ieşind din ceaţă şi burniţă, iar *Muriel Doi*, invizibilă şi ea, ajunse lângă scara de frânghie. Hotărârâ că Nicko va rămâne în canoe în timp ce Jenna şi Băiatul 412 vor încerca să afle dacă Marcia era prizonieră pe vas şi, dacă va fi posibil, să o elibereze. Dacă vor avea nevoie de ajutor, Nicko trebuia să fie pregătit, dar Jenna spera să se descurce fără el. Ştia că farmecul lui Nicko nu-l putea apăra dacă dă de necaz. Nicko ţinu canoea pe loc când Jenna şi apoi Băiatul 412 se cocoţară cu destulă greutate pe scară şi începură urcuşul spre punte.

Nicko îi privea cu inima strânsă. Ştia că Nevăzuţii pot lăsa umbre şi urme neobişnuite în aer, iar pentru un Necromant ca DomDaniel era floare la ureche să le dibuie. Nicko nu putea decât să le ţină pumnii. Se hotărâse ca, dacă nu se întorceau până când fluxul se ridica până la jumătatea Marelui Canal, să meargă să îi caute, indiferent că îl apăra sau nu farmecul său.

Ca să îi mai treacă timpul, Nicko se urcă în

canoea Vânătorului. Mai bine să profite de timpul pe care îl avea şi să stea într-o canoe ca lumea. Chiar dacă era plină de mâzgă şi mai şi mirosea *îngrozitor*. Dar unele bărci ale pescarilor pe care îi ajutase miroseau încă şi mai rău.

Scara de frânghie era foarte lungă şi deloc uşor de urcat. Se tot izbea de peretele negru, alunecos, al vasului, şi Jenna se temea ca nu cumva să îi audă cineva. Pe vas domnea însă tăcerea. Era atâta linişte că Jenna începu să se întrebe dacă nu era un fel de corabie-fantomă.

Când ajunse sus, Băiatul 412 făcu greşeala să se uite înapoi. I se făcu rău. Simţi că i se învârte capul din cauza înălţimii, palmele îi transpirară şi fu cât pe ce să scape funia din mâini. Apa era ameţitor de departe. Canoea Vânătorului abia se vedea şi pentru o clipă i se păru că e cineva în ea. Băiatul 412 scutură din cap. „Nu privi în jos”, îşi spuse hotărât. „Nu privi în jos”.

Jenna nu avea rău de înălţime. Se urcă sprintenă pe puntea *Răzbunării* şi îl trase pe Băiatul 412 peste spaţiul dintre scară şi punte. Cât timp se zbătu să ajungă şi el pe punte şi apoi să se ridice tremurând în picioare, Băiatul 412 privi doar ghetele Jennei.

Apoi se uitară amândoi în jur.

Răzbunarea era un loc sinistru. Norul greu care atârna deasupra arunca o umbră neagră peste întreaga corabie şi singurul zgomot care se auzea era scârţâitul ritmic al vasului legănat de apele fluxului. Jenna şi Băiatul 412 merseră în

linişte pe punte, trecând pe lângă colaci de parâme frumos înfăşuraţi, şiruri ordonate de butoaie călăfătuite şi din loc în loc câte un tun îndreptat ameninţător spre Mlaştinile Ierboase. Dacă n-ar fi fost cufundată în întunericul apăsător şi n-ar fi fost pe punte urmele de mâzgă galbenă lăsate de Magog, nu ţi-ai fi putut da seama a cui era corabia. Doar când ajunseră la provă o prezenţă înnegurată se puse în calea Băiatului 412, aproape trântindu-l la pământ. Jenna merse mai departe, fără să îşi dea seama de nimic, şi băiatul o urmă, nevrând să o lase singură.

Negura venea de la un jilţ impunător, aşezat lângă catargul principal şi îndreptat cu faţa spre mare. Era o mobilă masivă, cu totul nepotrivită pe puntea unei corăbii. Jilţul era făcut din abanos măiestrit sculptat şi împodobit cu foiţă de aur roşu. Iar pe jilţ era aşezat însuşi DomDaniel, Necromantul. Stătea drept, cu ochii închişi, cu gura uşor deschisă, şi respira şuierător în aerul umed. DomDaniel îşi făcea somnul de după-amiază. Sub jilţ, asemenea unui câine credincios, dormea Arătarea într-o baltă de mâzgă gălbuie.

Deodată Băiatul 412 o strânse de mână pe Jenna atât de tare că ea abia reuşi să îşi înăbuşe un ţipăt, şi îi arătă cu degetul cingătoarea lui DomDaniel. Jenna se uită şi apoi îl privi pe Băiatul 412 disperată. Deci era adevărat. Nu îi venise să creadă ce le povestise Alther, dar acum vedea cu ochii ei că vorbele lui se adevereau. Dom Daniel avea la brâu, aproape ascunsă sub robă,

cingătoarea de Vrăjitor Neobişnuit. Cingătoarea *Marciei*.

Jenna şi Băiatul 412 îl priveau pe DomDaniel cu un amestec de dezgust şi fascinaţie. Degetele Necromantului erau încleştate pe braţele de abanos ale jilţului; unghiile galbene, groase, încovoiate la capăt, erau înfipte în lemn ca nişte gheare. Faţa lui de o paloare cenuşie mărturisea despre anii petrecuţi în Lumea Subpământeană, înainte de a se muta în bârlogul din Tărâmurile Rele. Faţa lui nu avea nimic deosebit – poate ochii erau puţin prea afundaţi în orbite iar gura puţin prea crudă – dar ceea ce îi făcu pe Jenna şi Băiatul 412 să se înfioare era Magia întunecată pe care o simţeai în el de cum îl vedeai.

DomDaniel purta pe cap o tichie neagră, ţuguiată, care, dintr-un motiv căruia nu îi dădea de rost, îi era întotdeauna puţin cam mare, deşi de nenumărate ori pusese să i se facă alta, pe măsură. Tichia asta îl scotea din fire mai mult decât era dispus să recunoască şi era convins că de când se întorsese în Turnul Vrăjitorilor capul i se tot micşora. Fiindcă Necromantul dormea, tichia îi alunecase în jos şi se sprijinea pe vârfurile urechilor lui albicioase. Era o tichie de modă veche, pe care niciun Vrăjitor nu o purtase vreodată şi nici nu voise să o poarte, fiindcă semăna cu cele ale marilor Vrăjitori Inchizitori din urmă cu câteva sute de ani.

Deasupra tronului era un baldachin de mătase roşie ca sângele, pe care erau brodate cele

trei stele negre. Baldachinul era îngreunat de apa de ploaie, care picura din când în când pe tichia lui DomDaniel, în borul căreia se strânsese o mică băltoacă.

Băiatul 412 o prinse pe Jenna de mână. Îşi amintise de o mică broşură mâncată de molii pe care o avea Marcia la căsuţa Mătuşii Zelda. Într-o după-amiază când nu ieşise afară din cauza zăpezii citise despre Efectul Hipnotic al Magiei Negre, iar acum îşi dădea seama că Jenna îi căzuse pradă. O trase din faţa Necromantului adormit spre un chepeng deschis.

— Marcia e *aici*, îi spuse el pe şoptite. Îi simt prezenţa»

Când ajunseră la chepeng auziră zgomot de paşi alergând pe puntea de dedesubt şi apoi urcând iute scara. Jenna şi Băiatul 412 săriră înapoi când pe punte apăru un marinar care purta în mână o torţă lungă, neaprinsă. Marinarul era un bărbat scund şi vânjos, îmbrăcat în tunica neagră a Custozilor, dar, spre deosebire de Gardienii Custozi, nu era ras în cap, ci avea păr lung, împletit cu grijă într-o coadă care cobora până la mijlocul spinării. Purta pantaloni lăbărţaţi, lungi până sub genunchi, şi un maiou cu dungi orizontale albe şi negre. Marinarul scoase o cutie cu iască şi cremene şi aprinse torţa. O flacără galben-roşiatică se înălţă în ceaţă, făcând umbrele să danseze pe punte. Marinarul se duse la provă cu torţa aprinsă şi o înfipse într-un suport special. DomDaniel deschise ochii, trezit din somnul de

după-amiază.

Marinarul se învârtea agitat pe lângă tron, aşteptând ordinele Necromantului.

— S-au întors? se auzi o voce joasă, găunoasă, care îl înfioră pe Băiatul 412.

Marinarul făcu o plecăciune, evitând privirea Necromantului.

— S-a întors băiatul, stăpâne. Şi servitorul Domniei-Voastre.

— Doar atât?

— Da, stăpâne. Dar…

— Dar ce?

— Băiatul spune că a prins-o pe Prinţesă, Sire.

— *Odrasla Reginei!* Nu mai spune! Să auzi şi să nu crezi. Adu-i aici. *Acum!*

— Da, stăpâne, zise marinarul făcând o plecăciune până la pământ.

— Şi… adu-mi *prizoniera*. Va fi *interesată* să-şi vadă pupila.

— Ce anume, Sire?

— *Odrasla Reginei*, tâmpitule. Adu-i pe *toţi* aici. *Acum!* Marinarul dispăru prin chepeng şi puţin după aceea Jenna şi Băiatul 412 simţiră din nou mişcare sub picioare. Ceva se agita în pântecul corăbiei. Marinarii se rostogoleau din hamace, lăsau jos bucăţile de lemn pe care le sculptau, funiile pe care le împleteau sau corăbioarele construite în sticle, şi dădeau fuga pe puntea de jos, cum poruncise DomDaniel.

DomDaniel se ridică încet de pe tron, puţin

înţepenit după somnul în ploaia rece, şi clipi enervat când un firicel de apă se scurse de pe tichie şi îi intră în ochi. De supărare, îi dădu un picior Magogului ca să îl trezească. Arătarea se prelinse afară de sub tron şi îl urmă pe DomDaniel pe punte, unde Necromantul rămase în picioare, cu braţele încrucişate, aşteptându-i pe ceilalţi. Pe faţă i se citeau mulţumirea şi nerăbdarea.

Puţin după aceea, pe scară se auziră tropăituri şi câteva clipe mai târziu pe punte îşi făcură apariţia şase marinari care se postară în jurul lui DomDaniel ca să îl păzească. După ei venea Ucenicul, cu pas şovăitor. Era alb la faţă şi mâinile îi tremurau. DomDaniel de-abia dacă îi aruncă o privire. Stătea cu ochii îndreptaţi spre chepeng, aşteptând să apară trofeul mult aşteptat – Prinţesa.

Dar nu mai apăru nimeni.

Timpul parcă se oprise în loc. Marinarii începură să se foiască, neştiind ce mai aşteptau, iar Ucenicului începu să i se bată ochiul stâng, un tic care îi apărea când era speriat. Din când în când arunca o privire spre Magistrul lui şi întorcea repede ochii, ca şi cum îi era teamă ca DomDaniel să nu observe. După un timp care i se păru o veşnicie, DomDaniel întrebă:

— Ei, *unde* e, băiete?

— Ci-cine, domnule? se bâlbâi Ucenicul, deşi ştia foarte bine la cine se referea Necromantul.

— *Odrasla Reginei*, cap nerod ce eşti. Despre cine crezi că vorbesc? De idioata de maică-ta?

— N-nu, domnule.

De sub punte se auzi din nou zgomot de paşi.

— A, bombăni DomDaniel. *În sfârşit*.

Pe punte apăru însă Marcia, împinsă de un Magog care îi ţinea strâns braţul în ghearele lui lungi, galbene. Marcia încercă să se elibereze, dar Arătarea se lipise de braţul ei şi o acoperise cu mâzga lui urât mirositoare. Marcia îl privea cu scârbă şi păstră aceeaşi expresie pe faţă când se întoarse să dea ochii cu triumfătorul DomDaniel. Chiar şi după ce petrecuse o lună închisă în întuneric, secătuită de puterile ei magice, Marcia impunea respect. Părul ei negru, despletit şi încâlcit o făcea să pară şi mai mânioasă; roba pătată de sare avea o demnitate simplă, iar botinele purpurii din piele de piton erau impecabile ca întotdeauna. Jenna îşi dădea seama că DomDaniel nu se simţea la largul lui.

— A, doamna Overstrand. Ce drăguţ din partea dumitale că ai trecut pe la noi, murmură el, dar Marcia nu îi răspunse. Hi bine, doamnă Overstrand, eu te-am ţinut aici cu un scop anume. Voiam să vezi acest… *final*. Avem o veste care te va interesa, nu-i aşa, Septimus?

Ucenicul încuviinţă fără prea multă convingere.

— Ucenicul meu, în care mi-am pus toată încrederea, a fost în vizită la nişte *prieteni* de-ai dumitale. Stau într-o căsuţă *drăguţă* ceva mai încolo, zise DomDaniel arătând cu mâna încărcată de inele spre Mlaştinile Ierboase.

Marcia se schimbă la faţă.

— Aha, înţeleg că ştii despre cine e vorba. Aşa mă gândeam şi eu. Vasăzică, Ucenicul meu, aici de faţă, mi-a raportat că şi-a *îndeplinit* misiunea.

Ucenicul dădu să spună ceva, dar Magistrul lui îi făcu semn să tacă.

— Nici măcar eu nu am auzit toate amănuntele. Sunt sigur că vrei să fii *prima* care să audă vestea cea bună. Ei, şi acum Septimus ne va povesti tot. Nu-i aşa, băiete?

Ucenicul se ridică fără tragere de inimă. Părea îngrozit, începu să vorbească cu o voce gâtuită.

— Eu… ăăă…

— Hai, băiete, vorbeşte mai tare. Nu auzim *nimic* din ce spui, zise DomDaniel.

— Eu… ăăă… am găsit-o pe Prinţesă. Odrasla Reginei.

Cei de pe punte păreau cuprinşi de nelinişte. Jenna avu impresia că vestea nu era prea bine primită de marinari şi îşi aminti că Mătuşa Zelda îi spusese că DomDaniel nu-i va avea niciodată de partea lui pe cei ce călătoresc pe mare.

— Hai, băiete, îl îndemnă DomDaniel nerăbdător.

— Eu… Vânătorul şi cu mine am pus mâna pe căsuţă şi ăăă… pe Vrăjitoarea Albă, Zelda Zanuba Heap, pe băiatul Vrăjitor, Nickolas Benjamin Heap, *şi* pe dezertorul din Armata Tânără, Soldat de Sacrificiu, Băiatul 412. Iar eu am prins-o pe

Prinţesă… Odrasla Reginei.

Ucenicul se opri. În ochi i se citea panica. Ce avea să spună mai departe? Cum putea să explice de ce Prinţesa nu era cu el iar Vânătorul dispăruse?

— Ai capturat-o *sau nu* pe Odrasla Reginei? întrebă DomDaniel, care începuse să devină bănuitor.

— Da, domnule. Am prins-o, dar…

— Dar ce?

— Dar… Vedeţi, domnule, după ce Vânătorul a fost învins de Vrăjitoarea Albă şi a plecat ca să se facă bufon…

— *Bufon*? Îţi îngădui să faci *glume* cu mine, băiete? Nu te-aş sfătui.

— Nu, domnule. Nu fac nicio glumă, domnule, spuse Ucenicul, sigur că niciodată nu fusese mai puţin înclinat să glumească. După ce Vânătorul a plecat, am reuşit de unul singur să o iau pe Prinţesă ostatică şi aproape că reuşisem să fug cu ea când…

— Aproape? *Aproape* că ai reuşit?

— Da, domnule. Nu mai aveam decât puţin. Am fost atacat cu un cuţit de băiatul-Vrăjitor cel smintit, Nickolas Heap. E foarte primejdios, domnule. Şi Odrasla Reginei a scăpat.

— A scăpat? urlă DomDaniel, apropiindu-se ameninţător de Ucenicul îngrozit. Te întorci şi spui că ţi-ai îndeplinit cu succes misiunea? Ce mai *succes*! mai întâi îmi spui că netrebnicul de Vânător s-a făcut *bufon*, apoi îmi spui că ai fost

împiedicat de o amărâtă de Vrăjitoare Albă şi nişte afurisiţi de copii fugiţi de acasă. Iar *acum* îmi spui că Odrasla Reginei a *scăpat*. Partea cea mai importantă a misiunii, *singurul scop*, era să capturaţi Odrasla pusă pe căpătuială. Aşa că spune-mi: *care* parte a misiunii ai îndeplinit-o?

— Păi, acum ştim unde se află, mormăi Ucenicul.

— Ştiam şi *înainte*, băiete. De-aia v-aţi şi dus *acolo*.

DomDaniel ridică ochii către cer. Ce avea Ucenicul de era atât de bătut în cap? Până acum al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu ar fi trebuit să arate că are *niscaiva* puteri magice. Ar fi trebuit să aibă destulă putere ca să învingă o mână de Vrăjitori de duzină pitiţi într-un loc uitat de lume. Simţi că se înăbuşă de furie.

— De ce? izbucni el. De ce sunt înconjurat de tâmpiţi?

Era atât de înfuriat că scuipa când vorbea. Chiar atunci văzu pe faţa Marciei o expresie de dispreţ amestecat cu uşurare la aflarea veştii.

— Luaţi prizoniera de aici! strigă. Încuiaţi-o şi aruncaţi cheia. S-a *terminat* cu ea!

— Încă nu, răspunse Marcia liniştită, întorcându-i intenţionat spatele lui DomDaniel.

Deodată, Jenna văzu cu groază că Băiatul 412 iese de după butoiul unde stăteau ascunşi şi se îndreaptă tăcut spre Marcia. Trecu cu grijă printre Arătare şi marinarii care o împingeau cu brutalitate pe Marcia spre chepeng. Expresia de

dispreţ de pe faţa Marciei se schimbă în uimire şi imediat într-o nepăsare studiată, şi Băiatul 412 îşi dădu seama că îl văzuse. Îşi scoase repede inelul cu dragon de pe deget şi îl vârî în palma Marciei. Ochii li se încrucişară când Marcia, fără să fie văzută de gardieni, puse pe furiş inelul în buzunarul tunicii. Băiatul 412 nu mai stătu să vadă ce se întâmplă. Se întoarse, dar, grăbit cum era, îl atinse în trecere pe unul dintre marinari.

— Stai! strigă acesta. Cine e acolo?

Toată lumea de pe punte împietri, în afară de Băiatul 412, care se repezi şi o apucă pe Jenna de mână. Era timpul să îşi ia tălpăşiţa.

— Intruşi! ţipă DomDaniel. Văd *umbre*! Puneţi mâna pe ei!

Marinarii de pe *Răzbunarea* priviră speriaţi în jur. Nu vedeau nimic. Oare stăpânul lor înnebunise până la urmă? Se aşteptau de multă vreme să se întâmple aşa.

Profitând de clipele de confuzie, Jenna şi Băiatul 412 fugiră spre scara de frânghie şi coborâră pe ea mult mai repede decât ar fi crezut că sunt în stare. Nicko îi văzu venind. Plecaseră taman la tanc: Farmecul Nevăzutului începuse să se risipească.

Sus pe punte oamenii alergau în toate părţile, aprindeau torţe şi cercetau locurile unde s-ar fi putut ascunde cineva. Pe când *Muriel Doi* şi canoea Vânătorului se îndepărtau prin ceaţă, cineva tăie scara de frânghie, care căzu cu un plescăit în apa întunecată a râului.

FURTUNA

Prindeţi-i! *îi vreau vii*! se auzeau urletele lui DomDaniel. Jenna şi Băiatul 412 erau în *Muriel Doi* şi vâsleau cât puteau de repede spre Marele Canal, iar Nicko, care nu mai voia să se despartă de canoea Vânătorului, îi urma. Acum auziră alt ordin dat de DomDaniel:

— Trimiteţi înotătorii. *Acum*, pe loc! Zgomotele de pe punte se mai potoliră cât timp singurii doi marinari care ştiau să înoate fură fugăriţi pe toată puntea şi prinşi. Se auziră două plescăituri puternice, semn că fuseseră aruncaţi peste bord ca să îi urmărească pe fugari.

Cei din canoe nu dădură nicio atenţie gemetelor venite din apă şi îşi continuară drumul spre Mlaştinile Ierboase, unde aveau să fie în siguranţă. Departe în urma lor, cei doi înotători, care aproape îşi pierduseră cunoştinţa căzând în apă de la o înălţime atât de mare, înotau în cerc, neştiind prea bine încotro să o ia, dându-şi seama că ceea ce le spuseseră marinarii bătrâni era cât se poate de adevărat: pentru un marinar e un adevărat ghinion să ştie să înoate.

Pe puntea *Răzbunării*, DomDaniel se întoarse la jilţul său. Marinarii îşi luaseră tălpăşiţa după ce fuseseră nevoiţi să arunce doi tovarăşi în apă, aşa că DomDaniel era singur. O perdea de frig îl înconjură când se aşeză pe tron şi se cufundă în Magia întunecată. Cu o voce plângătoare, se apucă să spună o lungă şi complicată Incantaţie pe Dos.

DomDaniel chema mareele.

Fluxul i se supuse. Îşi trase apele din mare şi le revărsă spre uscat; valurile se rostogoliră şi se învârtejiră, trecură de Port şi urcară râul, trăgând cu ele delfini, meduze, broaşte ţestoase şi foci care nu aveau cum să se împotrivească şuvoiului care le purta. Nivelul apei se ridica. Urca din ce în ce mai repede, iar canoele abia reuşeau să înainteze pe râul umflat. Când ajunseră la gura Marelui Canal aproape că nu mai puteau fi controlate: pluteau în voia valurilor care se năpusteau în Canal.

— Curentul e prea puternic, strigă Jenna ca să acopere zgomotul apei.

Vâslea cât putea de tare, luptându-se să înainteze, dar *Muriel Doi* sălta în sus şi în jos şi se legăna dusă de vârtejurile de apă. Valul uriaş luă canoele cu el, împingându-le cu viteză ameţitoare şi răsucindu-le ca pe nişte coji de nucă. În timp ce canoele erau purtate de ape încolo şi încoace, Nicko realiză că apa umpluse Canalul până sus. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— Se întâmplă ceva, strigă el către Jenna. Nu e normal.

— El e de vină! strigă Băiatul 412, arătând cu vâsla în direcţia lui DomDaniel şi regretând imediat ce făcuse, căci *Muriel Doi* se aplecă primejdios într-o parte.

Când *Răzbunarea* se ridică şi ea odată cu apa şi începu să tragă de lanţul ancorei, DomDaniel dădu noi ordine.

— Suflă! Suflă! Suflă! ţipa el. Suflă! Suflă! Suflă!

Vântul se repezi şi făcu ceea ce i se ordonase. Veni iute, urlând sălbatic, ridicând valuri pe suprafaţa apei, aruncând canoele încolo şi încoace. Risipi toată ceaţa aşa că acum, plutind chiar la buza Marelui Canal, Jenna, Nicko şi Băiatul 412 puteau vedea *Răzbunarea* cât se poate de bine.

Dar şi cei de pe corabie puteau să îi vadă.

DomDaniel se duse la provă cu ocheanul în mână şi cercetă întinderea apei până când zări ceea ce căuta: canoea. Privindu-i bine pe cei din canoe, îşi dădu seama că temerile lui cele mai negre se adevereau. Fata cu păr negru şi coroniţă de aur, care stătea la prova canoei verzi, nu putea fi decât ea, Odrasla Reginei. Fusese pe corabia lui! Umblase de colo-colo chiar sub nasul lui, iar el o lăsase să îi scape.

Păstrându-şi cumpătul, DomDaniel îşi adună toate forţele şi chemă cea mai grozavă Furtună pe care o stârnise vreodată.

Magia întunecată preschimbă urletul vântului într-un răcnet asurzitor. Nori negri de furtună se bulucirăă pe cer deasupra întinderii vaste a Mlaştinilor Ierboase. După-amiaza se schimbă în înserare. Valuri negre, reci ca gheaţa, începură să se spargă deasupra canoelor.

— Intră apa în canoe. Sunt udă până la piele, ţipă Jenna încercând să ţină canoea pe linia de plutire, în timp ce Băiatul 412 nu mai prididea să

dea apa afară.

Nici Nicko nu o ducea mai bine în canoea Vânătorului. Îl izbise un val şi canoea era plină de apă. „Încă un val ca ăsta şi am ajuns pe fundul Marelui Canal”, îşi zise el.

Şi dintr-odată, Marele Canal *dispăru*.

Malurile se surpară cu un bubuit ca de tunet. Un val uriaş se năpusti prin spărtură şi acoperi Mlaştinile Ierboase, ducând totul cu el: delfini, broaşte ţestoase, meduze, foci, înotători… şi două canoe.

Canoea lui Nicko era purtată cu o viteză pe care nici nu ar fi crezut-o posibilă. Era înspăimântător, dar şi palpitant în acelaşi timp. Canoea zbura pe crestele valurilor uşor, fără efort, de parcă acesta era momentul pe care îl aşteptase ca să arate de ce e în stare.

Jenna şi Băiatul 412 nu erau chiar atât de entuziasmaţi ca Nicko de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Muriel *Doi* era o canoe veche, greu de manevrat, căreia nu îi plăcea câtuşi de puţin acest nou fel de a călători. Se luptau cu ea şi doar cu mari eforturi reuşeau să nu fie răsturnaţi de valul care se rostogolea vuind peste mlaştină.

Pe măsură ce apa se răspândea în mlaştini valul începu să mai piardă din putere, iar Jenna şi Băiatul 412 putură cârmi mai uşor canoea. Nicko se apropie de ei mânând canoea Vânătorului cu multă pricepere, răsucindu-se şi învârtindu-se.

— E nemaipomenit! strigă el în gura mare, acoperind vuietul apei.

— Eşti nebun de-a binelea! ţipă Jenna, care se lupta să nu lase canoea ei să se răstoarne.

Furia valului se domolea; nu mai avea nici atâta viteză, nici atâta putere pe măsură ce apa se împrăştia în mlaştini, umplând şanţurile, bălţile, smârcurile şi bulboanele cu apă limpede, rece şi sărată. Marea se întindea acum peste mlaştini.

În scurtă vreme apa se linişti, iar Jenna, Nicko şi Băiatul 412 pluteau în derivă pe un braţ de mare care se întindea cât vedeau cu ochii, presărat ici şi colo de insuliţe.

Începură să vâslească, sperând că ghiciseră direcţia bună, dar în acest timp se lăsă un întuneric ameninţător, iar norii de furtună se adunară deasupra lor. Dintr-odată se făcu frig şi aerul se încărcă de electricitate. Se auzi un bubuit de tunet care nu prevestea nimic bun şi începură să cadă stropi grei de ploaie. Jenna îşi plimbă ochii peste întinderea cenuşie de apă, întrebându-se cum vor găsi drumul către căsuţă.

În zare, pe una dintre insulele cele mai îndepărtate, Băiatul 412 zări un licăr de lumină. Mătuşa Zelda aprindea lămpile de furtună şi le punea în ferestre.

Din înalt se auzea bubuitul tunetului, fulgerele tăcute începură să lumineze cerul, dar canoele prinseră viteză şi se îndreptară spre casă.

Uşa Mătuşii Zelda era deschisă. Îi aştepta.

Legară canoele de grătarul de şters picioarele de lângă uşa din faţă şi intrară în căsuţa nefiresc de tăcută. Mătuşa Zelda era în bucătărie

cu Smârcanul.

— Noi suntem! Ne-am întors! strigă Jenna.

Mătuşa Zelda ieşi din bucătărie, închizând încetişor uşa.

— L-aţi găsit? întrebă ea.

— Pe cine? se miră Jenna.

— Pe Ucenic. Pe Septimus.

— A, de el vorbeai.

Se întâmplaseră atâtea de când porniseră de acasă în dimineaţa aceea că Jenna uitase de ce plecaseră.

— Ce bine că v-aţi întors. Aţi ajuns la ţanc. S-a întunecat deja, zise Mătuşa Zelda, repezindu-se să închidă uşa.

— Da, e…

— Vai de mine! ţipă Mătuşa Zelda când ajunse la uşă şi văzu apa care bătea în prag, ca să nu mai spunem de cele două canoe care săltau pe valuri, legate de ştergătorul de picioare.

— Suntem inundaţi. Bietele animale! Se vor îneca.

— Sunt bine, o linişti Jenna. Găinile s-au urcat în vârful bărcii; sunt toate, le-am numărat noi. Iar capra s-a cocoţat pe acoperiş.

— Pe acoperiş?

— Da, când am văzut-o noi rodea cu poftă la stuf.

— Vai de mine. Ei, asta e.

— Raţele sunt bine, iar iepurii… cred că am văzut câţiva plutind prin împrejurimi.

— Plutind? se miră Mătuşa Zelda. Iepurii nu

plutesc.

— *Ăştia* pluteau. Am trecut pe lângă câţiva care făceau pluta pe spate. Cred că voiau să se bronzeze.

— Să se bronzeze? se minună Mătuşa Zelda. Noaptea?

— Mătuşă Zelda, spuse Jenna cu fermitate. Lasă-i încolo de iepuri. Vine furtuna.

Mătuşa Zelda se linişti dintr-odată şi se uită bine la cei trei copii uzi până la piele.

— Scuze, zise ea. La ce mi-o fi fost capul? Duceţi-vă să vă uscaţi lângă foc.

În timp ce Jenna, Nicko şi Băiatul 412 stăteau lângă foc cu hainele aburind, Mătuşa Zelda mai aruncă o privire în noapte. Apoi închise încetişor uşa căsuţei.

— Afară s-a pus o Negură, şopti ea. Ar fi trebuit să bag de seamă, dar Smârcanului i-a fost foarte rău. Când mă gândesc că aţi fost afară… singuri…

Mătuşa Zelda se cutremură.

Jenna începu să îi explice:

— E din cauza lui DomDaniel. E…

— Cum e?

— Îngrozitor, zise Jenna. L-am văzut. Pe corabia lui.

— Cum? făcu Mătuşa Zelda şi rămase cu gura căscată, neîndrăznind să creadă ceea ce auzea. L-aţi văzut pe *DomDaniel*? La bordul *Răzbunării*? Unde?

— Lângă Marele Canal. Ne-am urcat şi…

— Pe ce v-aţi urcat?

— Pe scara de funie. Ne-am urcat pe punte…

— Aţi… aţi fost pe *Răzbunarea*?

Mătuşa Zelda nu înţelegea ce îi spuneau copiii. Jenna văzu că mătuşa ei se albise deodată la faţă şi mâinile începuseră să îi tremure.

— E o corabie a răului, zise Nicko. Miroase a rău. Se simte răul în ea.

— Ai fost *şi tu* pe corabie?

— Nu, zise Nicko, cu mare părere de rău în glas. M-aş fi dus, dar Farmecul meu al Nevăzutului nu era destul de bun, aşa că am rămas în canoe.

Mătuşii Zelda îi trebuiră câteva clipe bune ca să pună cap la cap tot ce auzise. Se uită la Băiatul 412.

— Deci tu şi Jenna aţi fost pe corabia Răului… singuri… în mijlocul Magiei Negre. Bine, dar *de* ce?

— Să vezi, ne-am întâlnit cu Alther… încercă Jenna să îi explice.

— Alther?

— Şi ne-a spus că Marcia…

— *Marcia*? Ce are *Marcia* de-a face cu povestea asta?

— A fost luată captivă de DomDaniel, zise Băiatul 412. Alther ne-a spus că s-ar putea să fie pe corabie. Şi era. Am văzut-o noi.

— Vai de mine. E din ce în ce mai rău, oftă Mătuşa Zelda şi se prăbuşi pe un scaun de lângă foc. Fantoma asta bătrână care îşi bagă nasul peste tot ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Ce-

o fi fost în capul lui, să trimită trei copii pe o corabie întunecată?

— Nu, nu el ne-a trimis, pe cuvântul meu, zise Băiatul 412. De fapt, chiar ne-a spus ca nu cumva să ne ducem, dar noi eram datori să *încercăm* să o salvăm pe Marcia. Nu am izbutit…

— Marcia luată ostatică… şopti Mătuşa Zelda. E cum se poate mai rău, mai zise ea şi împunse lemnele din cămin cu vătraiul; câteva flăcări ţâşniră în aer.

Un bubuit de tunet, puternic şi prelungit, se auzi chiar deasupra căsuţei, zguduind-o din temelii. O pală puternică de vânt îşi croi drum prin ferestre, stingând lămpile de furtună. Camera nu mai era luminată decât de focul care pâlpâia în cămin. O clipă mai târziu, o ploaie de grindină izbi în ferestre şi răzbi prin horn, stingând focul cu un şuierat mânios.

Căsuţa fu cufundată în întuneric.

— Lămpile! strigă Mătuşa Zelda, ridicându-se şi dibuind prin întuneric până la dulapul cu lămpi.

Maxie schelălăi, iar Berta îşi ascunse ciocul sub aripa sănătoasă.

— La naiba, unde am pus cheia? bombănea Mătuşa Zelda căutându-se prin buzunare dar negăsind nimic. Fir-ar să fie!

Trosc!

Un fulger trecu prin faţa ferestrelor, luminând întinderea de apă, şi căzu foarte aproape de căsuţă.

— Nu ne-a nimerit, făcu Mătuşa Zelda

încruntată. Cu puţin.

Maxie scânci şi se ascunse sub covoraşul din faţa focului.

Nicko rămăsese cu ochii la fereastră. La lumina fulgerului văzuse ceva ce nu-şi dorea să mai vadă vreodată.

— Vine, spuse el. Am văzut corabia în depărtare. Plutea peste mlaştini. Vine *încoace*.

Se repeziră cu toţii la fereastră. La început nu văzură decât întunericul de dinaintea furtunii, dar în timp ce se uitau un fulger ţâşni dintre nori şi le arătă ceea ce zărise Nicko mai înainte.

Profilată pe cerul luminat de fulger, încă departe dar mânată de vântul care urla şi sufla în pânzele ridicate, uriaşa corabie întunecată îşi croia drum prin valuri, îndreptându-se spre căsuţă.

Răzbunarea venea după ei.

CORABIA-DRAGON

*M*ătuşa Zelda începea să intre în panică.

— Unde e cheia? N-o găsesc! A, uite-o.

Cu mâini tremurânde scoase cheia dintr-unul din buzunarele rochiei peticite şi descuie dulapul cu lămpi. Scoase una şi i-o dădu Băiatului 412.

— Ştii unde să te duci, da? îl întrebă. Chepengul din dulapul cu poţiuni.

Băiatul 412 încuviinţă din cap.

— Ia-o în jos prin tunel. Acolo veţi fi în siguranţă. Nu vă poate găsi nimeni acolo. Voi face chepengul să dispară.

— Dar tu nu vii? o întrebă Jenna.

— Nu, spuse Mătuşa Zelda cu o voce calmă. Smârcanului îi e foarte rău. Nu cred că mai trăieşte dacă îl mut de aici. Nu vă faceţi griji pentru mine. Nu pe mine mă vor. A, ia asta, Jenna. Mai bine să o ai cu tine.

Mătuşa Zelda pescui Gângania Protectoare a Jennei din alt buzunar şi i-o dădu. Jenna luă gângania care stătea făcută ghem şi o puse în buzunarul hainei.

— Iar acum plecaţi!

Băiatul 412 încă şovăia când un nou fulger spintecă întunericul.

— Plecaţi! strigă Mătuşa Zelda rotindu-şi mâinile ca o moară de vânt stricată. Plecaţi!

Băiatul 412 deschise chepengul din dulapul cu poţiuni şi ridică lampa, cu mâna tremurând puţin. Jenna coborî repede scara. Nicko rămăsese în urmă, întrebându-se unde se ascunsese Maxie. Ştia că îi e teamă de fulgere şi tunete şi voia să îl ia cu el.

— Maxie! îl strigă. Maxie, cuţu, cuţu.

De sub covor se auzi un geamăt în chip de răspuns.

Băiatul 412 era deja la jumătatea scării.

— Hai odată, îi spuse lui Nicko.

Nicko se lupta cu câinele care refuza să iasă din ceea ce i se părea a fi cel mai sigur loc din lume: covoraşul din faţa focului.

— Hai mai repede!

Băiatul 412 se întoarse şi scoase capul prin

deschizătură. Nu înţelegea nici în ruptul capului ce vedea Nicko la grămada aceea de blană cu miros de câine.

Nicko înşfăcase băsmăluţa în picouri pe care o purta Maxie la gât. Trăsese câinele îngrozit de sub covor şi îl târa spre chepeng. Ghearele lui Maxie făceau un zgomot înfiorător pe dalele de piatră, iar când Nicko îl împinse în dulapul cu poţiuni scheuna de ţi-era mai mare mila. Maxie ştia că doar când se purta foarte rău avea parte de aşa un tratament, iar acum se întreba oare ce făcuse. Măcar dacă s-ar fi bucurat de boacăna făcută…

Băiatul 412 se trezi că îi cade în cap o grămadă de blană udă de bale de câine. Lampa îi zbură din mână, se stinse şi se rostogoli pe panta abruptă.

— Poftim, uite ce ai făcut, îi zise Băiatul 412 înciudat câinelui când Nicko ajunse şi el jos.

— Ce? întrebă Nicko. Ce am făcut?

— Nu tu. *EL* a pierdut lampa.

— O să o găsim. Nu-ţi mai face griji. Acum suntem în siguranţă.

Nicko îl ridică pe Maxie în picioare, dar câinele alunecă pe panta nisipoasă, zgâriind cu ghearele piatra de dedesubt şi trăgându-l pe Nicko cu el. Căzură amândoi şi se duseră de-a dura pe pantă, ajungând claie peste grămadă la baza unei scări.

— Aha! zise Nicko. Cred că am găsit lampa.

— Bine, zise Băiatul 412, deşi supărarea nu îi

trecuse încă.

Luă lampa, care se aprinse şi lumină pereţii netezi de marmură ai tunelului.

— A, picturile, spuse Jenna. Nu-i aşa că sunt uimitoare?

— Cum se face că toată lumea a mai fost aici în afară de mine? se plânse Nicko. Nu m-a întrebat nimeni dacă mi-ar plăcea şi mie să mă uit la picturi. Ia uite, în asta e o corabie.

— Ştim, îi tăie vorba Băiatul 412.

Puse jos lampa şi se aşeză pe pământ. Era obosit şi ar fi vrut ca Nicko să tacă. Dar Nicko era entuziasmat de tunel.

— E nemaipomenit aici, repeta el, uitându-se la hieroglifele care acopereau pereţii de sus până jos, cât puteau cuprinde ei cu ochii la lumina pâlpâitoare a lămpii.

— Într-adevăr, zise Jenna. Uite, asta îmi place foarte mult. Cercul cu un dragon în mijloc, explică ea, plimbându-şi mâna peste imaginea pictată cu albastru şi auriu pe peretele de marmură.

În acel moment simţi că pământul începe să se mişte sub picioarele lor. Băiatul 412 sări în picioare.

— Ce-a fost asta?

Pământul se cutremură din nou şi un huruit venit din adâncuri răsună în tunel.

— Se mişcă! exclamă Jenna. Peretele tunelului se *mişcă*!

O parte din perete se desprinse şi se trase încet înapoi, deschizându-se ca o uşă imensă în

faţa lor. Băiatul 412 ridică lampa, care brusc începu să strălucească cu putere. Atunci văzură cu uimire că în faţa lor se afla un vast templu roman. La picioarele lor se întindea un mozaic cu desene complicate iar în depărtare, în penumbră, se înălţau impozante coloane rotunde de marmură. Dar asta nu era tot.

— O!

— Ah!

— Pilii! fluieră Nicko uluit, în timp ce Maxie se aşează pe podea, scoţând aburi respectuoşi în aerul rece.

În mijlocul templului, aşezată pe podeaua de mozaic, stătea cea mai frumoasă corabie pe care o văzuseră vreodată.

Corabia-Dragon aurie a lui Hotep-Ra.

Capul uriaş al dragonului, verde cu auriu, se înălţa la probă cu gâtul arcuit graţios, asemenea unei lebede uriaşe. Corpul dragonului era nava însăşi – o cocă de lemn aurit. Pe cele două laturi se aflau aripile dragonului, care acum era strânse cu grijă. Faldurile aripilor sclipeau ici şi colo, în locurile unde lumina lămpii cădea pe solzii verzi cu care erau acoperite. La pupa Corabiei-Dragon, o coadă verde, arcuită, cu ţepi la vârf, se pierdea în întunericul templului.

— Cum a ajuns *aici*? întrebă Nicko, abia respirând de emoţie.

— A naufragiat, răspunse Băiatul 412.

Jenna şi Nicko îl priviră uimiţi şi întrebară în cor:

— De unde ştii?

— Am citit despre ea în *o sută de poveşti neobişnuite şi ciudate pentru băieţii plictisiţi*. Mătuşa Zelda mi-a dat-o să o citesc. Credeam însă că e o legendă. Nu m-am gândit niciodată că există cu adevărat Corabia-Dragon. Sau că e chiar aici.

— Şi ce este, de fapt? vru să ştie Jenna, care era fermecată de corabie şi avea sentimentul inexplicabil că o mai văzuse cândva.

— Este Corabia-Dragon a lui Hotep-Ra. Se spune că el a fost Vrăjitorul care a clădit Turnul Vrăjitorilor.

— Aşa e, zise Jenna. Mi-a spus Marcia.

— Deci aşa stau lucrurile. Povestea spune că Hotep-Ra era un Vrăjitor puternic dintr-o ţară îndepărtată şi că avea un dragon. Într-o bună zi s-a întâmplat ceva şi a fost nevoit să plece de îndată. Dragonul s-a oferit să se preschimbe în corabie ca să îl ducă în siguranţă spre o ţară nouă.

— Cu alte cuvinte, corabia este – sau a fost – un dragon adevărat? spuse Jenna în şoaptă, de teamă ca nu cumva dragonul să o audă.

— Aşa cred, răspunse Băiatul 412.

— Jumătate corabie, jumătate dragon, mormăi Nicko. Ce ciudat. Dar de ce se află *aici*?

— A naufragiat pe nişte stânci cam pe lângă farul Portului, zise Băiatul 412. Hotep-Ra a pus să fie trasă în mlaştini, scoasă pe uscat şi adăpostită într-un templu roman pe care îl găsise pe o insulă sacră. A încercat să o repare, dar nu a găsit

meşteri destul de pricepuţi în Port. În vremurile acelea era un loc destul de sălbatic.

— Mai e şi acum, bombăni Nicko. Nici acum nu se pricep la construit corăbii. Cine vrea un constructor de nave priceput vine la Castel. Se ştie de când lumea.

— Da, aşa i s-a spus şi lui Hotep-Ra, continuă Băiatul 412. Numai că atunci când acesta a venit la Castel îmbrăcat în hainele lui ciudate şi pretinzând că e Vrăjitor, toţi au râs de el, refuzând să creadă povestea despre minunata Corabie-Dragon. Până într-o zi, când fiica Reginei s-a îmbolnăvit şi el i-a salvat viaţa. În semn de recunoştinţă, Regina l-a ajutat să construiască

Turnul Vrăjitorilor. Într-o vară, Hotep-Ra le-a dus pe Regină şi pe fiica ei în Mlaştinile Ierboase ca să vadă Corabia-Dragon. Regina şi fetiţa au prins drag de corabie. După ce Hotep-Ra a găsit toţi meşterii de care avea nevoie, Regina, căreia îi plăcea mult corabia şi ţinea la Hotep-Ra, a început să vină în fiecare vară acolo cu fiica ei, ca să vadă cum mergeau lucrările. Povestea spune că Regina mai vine şi acum în fiecare vară. Adică… ăăă… venea înainte… Se lăsă tăcerea.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit, se bâlbâi Băiatul 412.

— Nu-i nimic, zise Jenna cu nepăsare prefăcută.

Nicko se apropie de corabie şi cercetă lemnul aurit cu ochi de cunoscător.

— Ce frumos e reparată, spuse el admirativ.

Erau meşteri clasa întâi. Ce păcat că nu a mai mers nimeni cu ea de atunci. E minunată.

Începu să urce o scară veche de lemn proptită de corabie.

— Hai, nu staţi acolo. Veniţi să vedem cum e pe dinăuntru. Uimirea lor fu şi mai mare când văzură cum era corabia pe dinăuntru. Era vopsită în albastru-închis, iar de jur-împrejurul punţii erau pictate sute de hieroglife de aur.

— Mai ţii minte cufărul cel mare din camera Marciei din Turn? zise Băiatul 412 plimbându-se de-a lungul punţii şi trecându-şi degetele peste lemnul lustruit. Şi pe el erau pictate acelaşi fel de inscripţii.

— Chiar aşa? zise Jenna nedumerită căci, pe cât îşi amintea, Băiatul 412 ţinuse ochii închişi mai tot timpul cât se aflase în Turnul Vrăjitorilor.

— Am văzut când a intrat Asasina. Îl mai văd şi acum în minte, răspunse Băiatul 412, care, din nefericire pentru el, ţinea minte perfect cele mai neplăcute împrejurări, până în cele mai mici amănunte.

Se plimbară pe puntea Corabiei-Dragon, printre colaci de parâme verzi, tacheţi şi lanţuri aurite, scripeţi şi otgoane argintii şi nenumărate rânduri de hieroglife. Trecură pe lângă o cabină mică, pe ale cărei uşi, bine închise, era pictat acelaşi simbol al dragonului în mijlocul unui oval turtit pe care îl văzuseră la intrarea în tunel. Niciunul nu avu însă curajul să deschidă uşile şi să vadă ce e în spatele lor. Trecură mai departe în

vârful picioarelor şi ajunseră în cele din urmă la pupa corăbiei.

Adică la coada dragonului.

Coada groasă se arcuia deasupra lor iar vârful i se pierdea în penumbră. Era atât de impozantă că îi făcea să se simtă mici şi vulnerabili. Dacă Corabia-Dragon îi pocnea cu coada, s-ar fi zis cu ei, se gândi Băiatul 412 şi îl trecu un fior.

Maxie era foarte cuminte acum: mergea ascultător în spatele lui Nicko, cu coada între picioare. Tot se mai simţea vinovat că făcuse o boroboaţă şi plimbarea pe Corabia-Dragon nu îl făcea să se simtă mai bine.

Nicko era la pupa corăbiei şi se uita la cârmă cu ochi de cunoscător. Era într-adevăr o lucrare măiestrită: sculptată din lemn de mahon, cu o curbură elegantă, netedă şi lustruită, şi se potrivea în palmă de parcă fusese făcută anume.

Încântat de cârmă, Nicko se hotărî să îi arate Băiatului 412 cum să o mânuiască.

— Uite, o ţii aşa, zise el apucând fusul cârmei, şi apoi suceşti la dreapta dacă vrei să o iei la stânga, şi la stânga dacă vrei să mergi la dreapta. E simplu.

— Nu mi se pare chiar atât de simplu, zise Băiatul 412 cam îndoit. Mi se pare pe dos.

— Uite, aşa, îi explică Nicko şi împinse fusul spre dreapta.

Fusul se mişcă uşor, răsucind pana imensă a cârmei în direcţia opusă. Băiatul 412 se uită afară,

peste marginea pupei.

— Aha, deci aşa merge. Acum am înţeles.

— Ia încearcă, zise Nicko. Înţelegi mai bine dacă ţii chiar tu cârma.

Băiatul 412 apucă fusul cârmei cu mâna dreaptă, stând lângă el, după cum îi arătase Nicko. Coada dragonului se mişcă puţin.

Băiatul 412 tresări puternic:

— Ce-a fost asta?

— N-a fost nimic, zise Nicko. Uite, împingi fusul aşa…

În timp ce Nicko făcea ce îi plăcea lui mai mult să facă, adică să explice cuiva cum merg bărcile, Jenna se duse la probă să admire capul aurit al dragonului. Tot privindu-l, începu să se întrebe de ce oare ţinea ochii închişi. „Dacă aş avea o corabie minunată ca asta, i-aş pune dragonului două smaralde uriaşe în chip de ochi”, se gândea Jenna. „Aşa ar merita, după cât de frumos este”. Apoi, fără să ştie de ce, îşi încolăci braţele pe după gâtul verde lucios şi îşi lipi obrazul de el. Gâtul era moale şi neaşteptat de cald.

Când Jenna îl atinse, dragonul se înfioră şi o recunoscu. Corabia-Dragon fu năpădită de şuvoiul amintirilor de demult…

Lungi zile de convalescenţă după un groaznic accident. Hotep-Ra o aduce pe frumoasa Regină din Castel să o viziteze de Ziua Solstiţiului de Vară. Zilele se transformă în luni şi apoi în ani şi Corabia-Dragon este tot în templu, unde

marangozii lui Hotep-Ra o refac încet, mult prea încet. În fiecare an, de Ziua Solstiţiului de Vară, Regina, însoţită acum de fetiţa ei, vine să îi facă o vizită Corabiei-Dragon. Anii trec şi marangozii tot nu au terminat reparaţiile, ba chiar pleacă luni în şir, timp în care rămâne singură. Hotep-Ra îmbătrâneşte şi sănătatea îi e din ce în ce mai şubredă. În cele din urmă, când în sfârşit e reparată şi îşi regăseşte splendoarea de altă dată, Hotep-Ra e prea bolnav ca să vină să o vadă. Dă ordin ca templul să fie acoperit cu pământ, ca să o protejeze până în ziua când va fi din nou nevoie de ea. Corabia-Dragon rămâne singură în întuneric.

Dar Regina nu uită ce i-a spus Hotep-Ra – că trebuie neapărat să-i facă o vizită Corabiei-Dragon în fiecare Zi a Solstiţiului de Vară. Vine pe insulă în fiecare vară. Dă ordin să fie construită o căsuţă modestă în care să poată sta ea cu doamnele de companie, şi în fiecare Zi a Solstiţiului de Vară aprinde o lampă şi coboară în templu să vadă corabia pe care a ajuns să o îndrăgească. Anii trec şi Reginele vin în fiecare vară să facă o vizită Corabiei-Dragon. Nu mai ştiu de ce, dar vin, pentru că mamele lor veniseră şi ele şi pentru că ele însele prind drag de dragon. Dragonul le îndrăgeşte şi el pe Regine şi, deşi fiecare e altfel, ştie că toate au acelaşi fel mângâietor de a-l atinge, la fel ca aceasta.

Secolele trec. Vizitele de vară ale Reginei devin o tradiţie tainică, păzită de câte o Vrăjitoare Albă care locuieşte în căsuţă, păstrează secretul

Corabiei-Dragon şi aprinde lămpi pentru ca dragonului să nu îi fie urât. Dragonul dormitează veacuri întregi, îngropat sub movila de pe insulă, sperând să fie eliberat într-o bună zi şi aşteptând cu nerăbdare Ziua magică a Solstiţiului de Vară, când Regina însăşi aprinde o lampă şi vine să îi prezinte omagiile.

Până când, cu zece ani în urmă, Regina nu a mai venit de Ziua Solstiţiului. Dragonul s-a frământat şi şi-a făcut griji, dar nu a avut ce face. Mătuşa Zelda păstră căsuţa pregătită să o întâmpine pe Regină, iar dragonul rămase să aştepte, singura lui consolare fiind vizitele zilnice ale Mătuşii Zelda care aducea de fiecare dată o lampă aprinsă. Ce îşi dorea cel mai tare dragonul era ca Regina să vină şi să îl ia pe după gât.

Exact aşa cum făcuse aceasta.

Mirat, dragonul deschise ochii. Jennei i se tăie respiraţia şi îşi zise că visează. Ochii dragonului erau într-adevăr verzi, aşa cum îşi închipuise, dar nu erau de smarald. Erau ochi vii, care o priveau. Jenna dădu drumul gâtului dragonului şi se trase înapoi. Ochii dragonului o urmăriră. Voia să o vadă bine pe noua Regină. „E tânără”, îşi zise dragonul, „dar altminteri e la fel ca celelalte”. Aplecă respectuos capul.

De la pupă, Băiatul 412 văzu dragonul plecând capul şi fu *sigur* că nu era o părere. După cum nu era o părere şi ceea ce auzea: zgomot de apă curgând.

— Priviţi! strigă Nicko.

În perete, între doi pilaştri de marmură care sprijineau tavanul, apăru o crăpătură neagră. Un firicel de apă începu să se scurgă prin deschizătură, transformându-se repede într-un şuvoi ameninţător. Parcă se deschisese poarta unei ecluze. Sub ochii lor, crăpătura se lărgi şi înăuntru năvăli un adevărat pârâu. În scurtă vreme mozaicul templului era acoperit de apă iar pârâul deveni un torent.

Cu un bubuit ca de tunet, malul de pământ se rupse şi peretele dintre cei doi pilaştri se prăbuşi. Un râu de apă şi noroi inundă caverna, năvăli spumegând până la Corabia-Dragon, o ridică şi o împinse până când se înălţă legănându-se pe valuri.

— Pluteşte! exclamă Nicko bucuros.

De la provă, Jenna se uita la apa noroioasă învârtejindu-se dedesubt. Deodată îşi dădu seama că ceva se mişcă deasupra capului ei: încet, fiindcă gâtul îi înţepenise de atâţia ani de aşteptare şi îl durea, dragonul întorcea capul să vadă cine e la cârmă. Ochii verzi i se opriră asupra tânărului Stăpân, care, spre uimirea lui, era un ins scund, cu o bonetă roşie pe cap. Nu semăna nicidecum cu ultimul Stăpân, Hotep-Ra, un bărbat înalt, negricios, a cărui cingătoare de aur şi platină sclipea în lumina razelor reflectate de apă şi a cărui mantie purpurie flutura sălbatic în bătaia vântului atunci când goneau împreună pe ocean. Dar dragonul simţi ceea ce era mai important: mâna care ţinea din nou fusul cârmei

avea nemăsurate puteri magice.

Venise timpul să vadă din nou marea.

Dragonul înălţă capul şi cele două aripi uriaşe, care fuseseră strânse pe lângă corabie, începură să se desfacă.

Maxie mârâi şi părul i se zbârli pe ceafă.

Corabia se puse în mişcare.

— Ce faci? ţipă Jenna la Băiatul 412.

Băiatul 412 scutură din cap. El nu făcea nimic. Corabia făcea după voia ei.

— Dă-i drumul! strigă Jenna la el ca să acopere vuietul furtunii de afară. Dă drumul cârmei! Tu ai pus-o în mişcare! Dă-i drumul!

Dar Băiatul 412 nu putea lăsa din mână fusul cârmei. Mâna îi rămase prinsă de el, conducând Corabia-Dragon printre cei doi pilaştri de marmură. Corabia ieşea pe mare cu noul ei echipaj: Jenna, Nicko, Băiatul 412 şi Maxie.

După ce şi coada cu ţepi a dragonului ieşi din templu, începură să se audă scârţâituri puternice de ambele părţi ale corăbiei. Dragonul îşi ridica aripile, desfăcându-le şi răsfirându-le ca nişte mâini uriaşe care îşi dezmorţesc degetele lungi şi subţiri, trosnind şi gemând când pielea se întinse. Acum, echipajul Corabiei-Dragon se uita cu uimire la cerul nopţii şi la cele două aripi uriaşe ridicate deasupra corăbiei ca două imense pânze verzi.

Dragonul înălţă capul şi nările i se umflară când simţi mirosul la care visase de atâţia ani, mirosul mării.

În sfârşit, dragonul era liber.

⁂

Îndreaptă spre valuri! strigă Nicko când un val izbi corabia dintr-o parte şi se prăbuşi peste ei, udându-i până la piele.

Băiatul 412 se lupta să tragă cârma împotriva vântului şi a forţei valurilor. Era greu, cu furtuna urlându-i în urechi şi ploaia îngheţată bătându-i în faţă. Nicko se aruncă şi el asupra cârmei şi, împingând cât puteau de tare, reuşiră împreună să mişte fusul. Dragonul îşi roti aripile ca să prindă vântul, iar corabia se întoarse încet cu prova spre valuri.

SPRE MARE

La provă, Jenna, cu hainele şiroind de apă, se agăţase de gâtul dragonului. Corabia sălta în sus şi în jos pe valuri, aruncând-o de colo-colo.

Dragonul ridică capul, trase pe nas mirosul furtunii şi se bucură. Era la începutul unei călătorii, şi o furtună chiar la început era un semn bun. Dar oare unde voia să îl ducă noul lui Stăpân? Dragonul întoarse capul şi se uită înapoi la noul Stăpân de la cârmă, cu boneta roşie pleoştită de ploaie, cu apa şiroindu-i pe faţă, care se lupta împreună cu tovarăşul lui să ţină cârma.

Unde vrei să merg? întrebară ochii verzi ai dragonului.

Băiatul 412 îi înţelese privirea.

— După Marcia? ţipă el cât putu de tare, ca să îl audă atât Jenna cât şi Nicko.

Aceştia dădură din cap. De data *asta* aveau să reuşească.

— Marcia! strigă el dragonului.

Dragonul clipi nedumerit. Unde era Marcia? Nu mai auzise de ţara asta. Era oare departe? Regina ar trebui să ştie.

Deodată, dragonul lăsă în jos capul şi o ridică pe Jenna pe gâtul lui, cum făcea când se juca cu celelalte Prinţese. Numai că, în vuietul furtunii, Jennei nu i se păru deloc un joc. Fu îngrozită să se trezească zburând prin aer deasupra valurilor zbuciumate şi să aterizeze, câteva clipe mai târziu, udă toată de stropi, pe capul dragonului, chiar între urechi, de care se agăţă înspăimântată de moarte.

Unde e Marcia, domniţă? E un drum lung? o întrebă pe Jenna cu speranţă în glas, visând la multe luni de călătorie pe mare, cu echipajul cel nou, în căutarea ţării Marcia.

Jenna îndrăzni să dea drumul uneia din urechile aurite, care se dovediseră a fi moi şi calde la atingere, şi îi arătă *Răzbunarea*, care se apropia în viteză de ei.

— Marcia e acolo. Este Vrăjitorul nostru Neobişnuit. A fost luată ostatică pe corabia aceea. Trebuie să o eliberăm.

Vocea dragonului se auzi din nou, cu o undă de dezamăgire la gândul călătoriei pe care nu avea să o mai facă: *Dorinţa ta, oricare e ea, va fi îndeplinită, domniţă*.

În temniţa ei de pe *Răzbunarea*, Marcia

Overstrand stătea ascultând Furtuna dezlănţuită afară. Pe degetul mic de la mâna dreaptă – fiindcă doar acolo încăpuse – îşi pusese inelul pe care i-l dăduse Băiatul 412. Stând în întuneric, Marcia îşi frământa mintea încercând să ghicească cum de găsise Băiatul 412 Inelul cu Dragon al lui Hotep-Ra, de care nu se mai ştia nimic de atâta amar de vreme. Dar oricât îşi bătea capul, nu reuşea să găsească un răspuns. Oricum, inelul făcuse pentru Marcia ceea ce făcuse şi pentru Hotep-Ra: o vindecase de răul de mare. Iar Marcia ştia că totodată îi reda încet puterile magice. Puţin câte puţin, simţea cum puterile magice i se întorc şi, în acelaşi timp, Umbrele care o chinuiseră şi o urmăriseră chiar şi după ce fusese luată din Temniţa Numărul Unu dispăreau una câte una. Efectul groaznicului Vârtej al lui DomDaniel se ştergea. Marcia zâmbi din colţul gurii. Era prima oară după patru săptămâni lungi când îşi permitea să zâmbească.

Alături de Marcia, cei trei temniceri zăceau grămadă, gemând, pradă răului de mare. Îşi doreau să fi învăţat să înoate, aşa cel puţin ar fi fost aruncaţi şi ei peste bord.

Sus pe punte, în bătaia Furtunii pe care o stârnise, DomDaniel stătea drept în jilţul de abanos. Alături de el se afla Ucenicul, tremurând, copleşit de nenorocirea care se abătuse asupra lui. Băiatul trebuia să îl ajute pe Magistru să pregătească Lovitura de Fulger finală, dar îi era atât de rău că nu vedea decât ca prin ceaţă, iar

din când în când scotea câte un geamăt de suferinţă.

— Ţine-ţi gura, băiete! îl ocări DomDaniel, încercând să se concentreze ca să adune forţele electrice şi să dea cea mai puternică Lovitură de Fulger de până atunci.

Curând, se gândea DomDaniel triumfător, nu doar coliba vrăjitoarei aceleia de două parale, ci şi întreaga insulă avea să dispară, evaporată de fulgerul orbitor. DomDaniel se juca cu Talismanul de Vrăjitor Neobişnuit care, credea el, se afla acum acolo unde îi era locul: la gâtul lui, nu la gâtul sfrijit al unei Vrăjitoare hodorogite care îşi trăise traiul.

DomDaniel izbucni în râs. Era atât de simplu.

— Corabie la orizont, Sire! se auzi vocea slabă a unui marinar din vârful catargului. Corabie la orizont!

DomDaniel blestemă printre dinţi.

— Nu *mă întrerupe*! urlă el acoperind urletul vântului şi făcându-l pe marinar să cadă de pe catarg în apele spumegânde.

Dar DomDaniel îşi pierduse concentrarea. În timp ce încerca să îşi recapete controlul asupra elementelor naturii, pregătindu-se pentru Lovitura de Fulger finală, privirile îi fură atrase de ceva.

O luminiţă aurie ieşea din întuneric, îndreptându-se spre corabia lui. DomDaniel căută ocheanul, îl duse la ochi şi nu îi veni să creadă.

„E imposibil”, îşi repeta el, „absolut imposibil. Corabia Dragon a lui Hotep-Ra nu există. E doar o

legendă”. DomDaniel clipi ca să scape de apa care i se prelingea în ochi şi se mai uită o dată. Blestemata de corabie venea drept spre el. Ochii strălucitori ai dragonului străpunseră întunericul şi pătrunseră prin ochean până la ochiul lui. Necromantul se cutremură ca de un fior rece. „E mâna Marciei Overstrand”, crezu el că a găsit explicaţia. „Proiecţia minţii ei înfierbântate. Cu toate că e închisă, tot unelteşte împotriva mea, pe propria mea corabie. Chiar *nu* are de gând să se înveţe minte?”

DomDaniel se întoarse spre Magogi.

— Lichidaţi prizoniera! le spuse pe un ton răstit. Acum, pe loc!

Magogii îşi scoaseră ghearele gălbui şi murdare, şi capetele li se acoperiră de un strat subţire de mâzgă, aşa cum li se întâmpla ori de câte ori erau bucuroşi. Îl întrebară ceva pe DomDaniel, şuierând.

— Cum vreţi voi, răspunse acesta. Nu-mi pasă. Faceţi ce vreţi, dar lichidaţi-o. *Iute*!

Arătările plecară târâş, lăsând în urmă o dâră de mâzgă, şi dispărură sub punte. Le părea bine să nu mai fie în bătaia furtunii şi abia aşteptau să se distreze pe cinste.

DomDaniel dădu deoparte ocheanul. Nu îi mai trebuia, pentru că acum putea vedea Corabia-Dragon cu ochiul liber. Bătea nerăbdător din picior, aşteptând să dispară ceea ce el credea a fi o Proiecţie de-a Marciei. Văzu însă cu groază că nu dispare. Corabia-Dragon se apropia din ce în ce

mai mult şi părea că îl fixează cu o privire care nu prevestea nimic bun.

Pierzându-şi răbdarea, Necromantul începu să se plimbe pe punte, neluând în seamă rafala de ploaie care căzu dintr-odată pe el, surd la plesnetul zgomotos al pânzelor zdrenţuite care se zbăteau în vânt. Un singur sunet aştepta DomDaniel să audă – ultimul ţipăt al Marciei, venind din adâncul corăbiei.

Stătea cu urechile ciulite. Cea mai mare bucurie a lui fusese întotdeauna să audă ţipătul de moarte al unei fiinţe omeneşti. Putea fi strigătul oricărei fiinţe omeneşti, dar niciunul nu se compara cu cel al unui fost Vrăjitor Neobişnuit. Îşi frecă mulţumit mâinile, închise ochii şi aşteptă.

În adâncul *Răzbunării*, Inelul cu Dragon al lui Hotep-Ra strălucea pe degetul mic al Marciei, care îşi recăpătase puterile magice îndeajuns cât să se descotorosească de lanţuri. Se furişase pe lângă străjile care zăceau pe jos, gata să îşi dea duhul, şi acum urca scara. Când ajunse la capătul scării şi voi să se îndrepte spre următoarea, piciorul îi alunecă pe o mâzgă galbenă. Magogii, care pândeau din întuneric, se năpustiră asupra ei, şuierând de plăcere. O înghesuiră într-un colţ, clănţănind fără oprire din dinţii galbeni, ascuţiţi. Scoaseră ghearele cu un pocnet puternic şi se apropiară de Marcia, hămesiţi, cu limbile de şarpe atârnându-le din gură.

Marcia îşi dădu seama că venise vremea să vadă cu adevărat dacă puterile magice îi

reveniseră.

— Îngheţaţi şi uscaţi! Solidificaţi! şopti ea, îndreptând spre Magogi Inelul cu Dragon.

La fel ca nişte melci pe care ai pus sare, cei doi Magogi căzură pe jos şi se strânseră şuierând. Se auzi un pocnet urât când mâzga de pe ei se întări şi se uscă, formând o crustă galbenă, groasă. În câteva clipe, din Arătări nu mai rămaseră decât două grămăjoare uscate, gălbui-negricioase, lipite de punte chiar la picioarele Marciei. Marcia păşi dispreţuitoare peste ele, având grijă să nu îşi murdărească botinele, şi urcă mai departe spre puntea de sus.

Era hotărâtă să îşi recupereze Talismanul şi să nu dea înapoi, orice s-ar fi întâmplat.

Sus pe punte, DomDaniel îşi pierduse de-a binelea răbdarea. Se blestema singur pentru că avusese încredere că Magogii îi vor face de petrecanie Marciei. Ar fi trebuit să îi dea prin cap. Magogilor le plăcea să se joace cu victimele lor înainte să ucidă, dar DomDaniel nu putea aştepta. Blestemata de Proiecţie a Corabiei-Dragon se îndrepta spre el, şubrezindu-i puterile magice.

Când Marcia tocmai voia să pună piciorul pe prima treaptă a scării care ducea la punte, auzi o voce răcnind:

— O sută de coroane! răcnea DomDaniel. Ba nu, o mie de coroane. O mie de coroane celui care mă scapă de Marcia Overstrand! Pe *loc*!

Marcia auzi deasupra capului tropăitul picioarelor goale. Toţi marinarii de pe punte se

repeziră să coboare pe scara unde se afla Marcia. Marcia sări într-o parte şi se trase în umbra scării, în timp ce toţi marinarii de pe corabie se îmbulzeau şi se luptau, căci fiecare voia să ajungă primul la ostatică şi să capete recompensa. Marcia îi privea cum se luptau, se loveau şi se împingeau, fiecare vrând să îi dea pe ceilalţi la o parte. Apoi, când dispărură cu toţii în adâncurile corăbiei, îşi strânse roba udă pe lângă ea şi urcă pe puntea de sus.

Vântul rece îi tăie răsuflarea, dar, după zăpuşeala înăbuşitoare dinăuntrul corăbiei, aerul rece adus de furtună o învioră. Marcia se ascunse repede după un butoi şi aşteptă, gândindu-se ce să facă mai departe.

Îl privi atent pe DomDaniel şi se bucură să vadă că avea rău de mare. Pielea lui, de obicei cenuşie la culoare, avea acum o nuanţă verzuie, iar ochii parcă îi ieşiseră din orbite privind ceva aflat în spatele ei. Marcia se răsuci pe călcâie ca să vadă ce ar fi putut să îl facă pe DomDaniel să arate aşa.

Era Corabia-Dragon a lui Hotep-Ra.

Sus, deasupra *Răzbunării*, Corabia-Dragon, cu ochii verzi aruncând scântei care luminau faţa palidă a lui DomDaniel, zbura prin furtuna dezlănţuită şi prin şuvoaiele de ploaie. Aripile uriaşe băteau rar, cu putere, ridicând corabia aurită şi echipajul ei în aerul nopţii şi îndreptându-se spre Marcia Overstrand, care nu putea să îşi creadă ochilor.

Nici celor de pe Corabia-Dragon nu le venea să creadă. Când dragonul începuse să bată din aripi, ridicându-se încet din apă, Nicko se îngrozise. Un lucru ştia sigur: corăbiile nu zboară. Niciodată.

— Opreşte! strigă el în urechea Băiatului 412 ca să acopere scârţâitul aripilor uriaşe care se ridicau şi se lăsau, aruncându-le în faţă valuri de aer cu miros de piele.

Băiatul 412 era însă entuziasmat. Se ţinea bine de fusul cârmei, lăsând Corabia-Dragon să facă ce ştia ea mai bine.

— Ce să opresc? strigă şi el, uitându-se în sus la aripi, cu ochii strălucind şi un zâmbet larg pe faţă.

— Tu eşti de vină! ţipa Nicko. Numai tu! *Tu* o faci să zboare. Opreşte-o! Opreşte-o chiar acum!

Băiatul 412 clătină din cap. *El* nu făcea nimic. Era vina Corabiei-Dragon. *Ea* se hotărâse să îşi ia zborul.

Jenna stătea chiar pe ceafa dragonului şi se ţinea atât de strâns de urechile lui că i se albiseră degetele. Undeva, dedesubt, vedea valurile cum se sfarmă de copastia *Răzbunării* şi pe când Corabia-Dragon cobora vijelios către puntea vasului întunecat, Jenna vedea faţa lui DomDaniel, verde, schimonosită, ridicată spre ea. Jenna întoarse repede ochii de la Necromant; privirea lui răuvoitoare o făcuse să îngheţe până în măduva oaselor şi o umpluse de un sentiment îngrozitor de disperare. Scutură din cap ca să înlăture

sentimentul întunecat, dar nu putea scăpa de îndoială: cum aveau să o găsească pe

Marcia? aruncă o privire peste umăr în spate, spre Băiatul 412. Lăsase cârma şi se uita peste bord, în jos, spre *Răzbunarea*. Atunci, când Corabia-Dragon se lăsă în jos şi umbra ei căzu peste Necromant, Jenna înţelese ce voia să facă Băiatul 412. Se pregătea să sară pe puntea *Răzbunării*. Îşi aduna tot curajul ca să sară pe corabia întunecată şi să o salveze pe Marcia.

— Nu! strigă Jenna. Nu sări! Marcia e pe punte!

Marcia se ridicase în picioare. Rămăsese cu ochii la Corabia Dragon şi nu îi venea să creadă ceea ce vedea. Era doar un basm... Dar Corabia-Dragon cobora rotindu-se spre ea, ochii verzi ai dragonului străluceau şi pe nări îi ieşeau două fuioare roşii de foc. Marcia simţi dogoarea flăcărilor şi îşi dădu seama că nu e un basm.

Flăcările atinseră roba udă a lui DomDaniel şi aerul se umplu de un miros iute de lână arsă. Cu hainele pârlite, DomDaniel se dădu înapoi, dar nu îşi pierdu cu totul speranţa. Poate că era doar un vis urât, un coşmar, căci ceea ce vedea nu putea fi adevărat: pe capul dragonului stătea *Odrasla Reginei*.

Jenna îndrăzni să dea drumul uneia dintre urechile dragonului şi băgă mâna în buzunar. DomDaniel rămăsese cu ochii aţintiţi la ea şi Jenna voia să înceteze. De fapt, avea să îl *facă* să înceteze. Cu mâna tremurând, scoase din buzunar

Gângania Ocrotitoare şi o ridică în aer. De pe puntea corăbiei lui.

DomDaniel văzu că din mâna Jennei ţâşneşte ceva – o viespe mare şi verde, crezu el. DomDaniel ura viespile. Se trase înapoi poticnindu-se. Gângania se îndreptă spre el ţipând ascuţit, ateriză pe umărul lui şi îl înţepă în gât cât putu de tare.

DomDaniel scoase un urlet de durere, iar Gângania Ocrotitoare îl înţepă din nou. Puse palma peste gânganie şi aceasta, nedumerită, se făcu ghem şi căzu pe punte, unde se rostogoli până într-un colţ întunecos. DomDaniel se prăbuşi şi el pe punte.

Marcia îşi dădu seama că trebuia să profite de prilej. La lumina focului care ieşea pe nările dragonului, Marcia îşi luă inima în dinţi şi se apropie de Necromantul care zăcea nemişcat. Cu degete tremurânde căută printre creţurile gâtului lui zbârcit până dădu de ceea ce căuta: şiretul lui Alther. Deşi se simţea foarte rău, Marcia nu se dădu bătută; trase de un capăt al şiretului, sperând că nodul se va desface. Dar nodul nu se desfăcu. DomDaniel tuşi ca şi cum se înăbuşea şi duse mâinile la gât.

— Mă sugrumi, spuse el gâfâind şi apucă şiretul.

Şiretul lui Alther îşi făcuse bine datoria timp de ani şi ani, dar să reziste la doi Vrăjitori puternici care îl trăgeau într-o parte şi în alta era prea mult pentru el. Aşa că făcu ce fac de obicei

şireturile: se rupse.

Talismanul căzu pe punte şi Marcia îl înşfacă. Disperat, DomDaniel se repezi să i-l smulgă din mână, dar Marcia îşi lega deja şiretul la gât. Când nodul fu făcut, cingătoarea de Vrăjitor Neobişnuit îi apăru la brâu, roba începu să îi sclipească de Magie şi Marcia se ridică, triumfătoare. Privi în jur cu un aer de biruitor – îşi reluase locul cuvenit în lume. Era din nou Vrăjitorul Neobişnuit.

Scos din minţi de furie, DomDaniel se ridică în picioare clătinându-se, chemându-şi garda. Nu primi niciun răspuns. Tot echipajul era jos, scotocind prin pântecul corăbiei.

Marcia se pregătea să arunce un Trăsnet Nimicitor asupra lui DomDaniel, care ţipa ca un apucat, când auzi o voce cunoscută venind de deasupra ei:

— Hm, Marcia. Grăbeşte-te. Vino sus lângă mine.

Dragonul îşi lăsă în jos capul şi, pentru prima oară în viaţa ei, Marcia se supuse.

RETRAGEREA APELOR

Corabia-Dragon zbura încet deasupra mlaştinilor acoperite de apă, lăsând în urmă *Răzbunarea* şi pe stăpânul ei, acum neputincios. Furtuna se liniştea, iar dragonul îşi strânse aripile şi se lăsă pe apă cu o bufnitură, împroşcând apa în jur – nu mai exersase de multă vreme.

Jenna şi Marcia, care stăteau agăţate de gâtul

dragonului, erau ude până la piele.

Când corabia se izbi de apă, Băiatul 412 şi Nicko fură răsturnaţi pe punte şi se rostogoliră cât colo, până ajunseră un ghem de mâini şi picioare. Se ridicară, iar Maxie se scutură de apă. Nicko răsuflă uşurat. Acum nu mai avea nicio îndoială: corăbiile nu erau făcute pentru zbor.

La scurtă vreme după aceea norii fugiră spre mare şi luna apăru ca să le lumineze calea spre casă. Corabia-Dragon arunca sclipiri verzi şi aurii în lumina lunii. Ridicase aripile ca să prindă vântul şi se îndrepta spre insulă. Acolo, la o fereastră luminată, îi aştepta Mătuşa Zelda, puţin ciufulită după ce dansase de bucurie prin bucătărie şi se izbise de un maldăr de cratiţe.

Corabia-Dragon nu prea voia să se întoarcă la templu. După ce gustase libertatea îi era nesuferit gândul că s-ar putea să fie închisă din nou sub pământ. Inima îi dădea ghes să se întoarcă şi să se îndrepte spre mare, cât mai era timp, şi să cutreiere lumea cu tânăra Regină, noul ei Stăpân şi Vrăjitorul Neobişnuit. Numai că noul Stăpân avea alte idei. O ducea înapoi, înapoi la închisoarea uscată şi întunecoasă. Dragonul oftă şi lăsă capul în jos. Jenna şi Marcia fură cât pe ce să cadă în apă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Băiatul 412.

— E tristă, răspunse Jenna.

— Bine, dar acum eşti liberă, Marcia, zise el.

— Nu de *Marcia* e vorba. De Corabia-Dragon, îl lămuri Jenna.

— De unde ştii? întrebă Băiatul 412.

— Fiindcă îmi vorbeşte. Vorbeşte cu mine. Cu mintea mea.

— Ei, aş! făcu Nicko.

— Ei, da. E tristă fiindcă vrea să meargă pe mare. Nu vrea să se întoarcă în templu. Înapoi în temniţă, cum spune ea.

Marcia înţelegea cum se simte Corabia-Dragon.

— Spune-i, Jenna, zise Marcia, spune-i că vom merge pe mare. Dar nu în seara asta. În seara asta mergem acasă.

Dragonul ridică din nou capul şi de această dată Marcia chiar căzu. Alunecă pe gâtul dragonului şi căzu pe punte cu o bufnitură. Dar nu îi păsă, nici măcar nu se plânse. Rămase acolo, uitându-se în sus la stele, în timp ce Corabia-Dragon plutea liniştită peste Mlaştinile Ierboase.

Nicko stătea de pază şi fu surprins să vadă o bărcuţă bine cunoscută în depărtare, plutind dusă de curent. I-o arătă Băiatului 412:

— Am mai văzut barca aia. Trebuie să fie cineva de la Castel, venit la pescuit pe aici.

— Nu şi-a ales noaptea potrivită, nu? râse Băiatul 412.

Când ajunseră la insulă, apa se retrăgea cu repeziciune. Acum era foarte mică. Nicko luă cârma şi mână Corabia-Dragon de-a lungul şanţului de apărare, încă acoperit de apă. Trecură pe lângă templul roman şi rămaseră uimiţi. Marmura albă a templului strălucea în lumina

lunii, pentru prima dată de când Hotep-Ra îngropase Corabia-Dragon înăuntru. Pământul care acoperise templul şi acoperişul de lemn fuseseră luate de ape. Doar pilaştrii înalţi se ridicau acum în lumina lunii.

Marcia rămase cu gura căscată.

— Habar n-am avut că e un templu aici. Habar n-am avut. Ar fi trebuit să fie scris ceva în cărţile din Biblioteca Turnului. Cât despre Corabia-Dragon… Totdeauna am crezut că e o legendă.

— Mătuşa Zelda ştia, spuse Jenna.

— *Mătuşa Zelda*? Atunci de ce nu a spus nimic?

— Tocmai pentru că ea trebuie să păstreze secretul. E Păzitoarea insulei. Regina, adică… mama mea, şi bunica mea şi străbunica mea şi toate celelalte dinaintea lor trebuiau să îl viziteze pe dragon.

— Nu mai spune, făcu Marcia mirată. Dar de ce?

— Nu ştiu, răspunse Jenna.

— Aşa e, nici eu nu am ştiut. Şi nici Alther, dacă ne gândim bine.

— Şi nici DomDaniel, adăugă Jenna.

— Nu, zise Marcia gânditoare. Poate că e mai bine ca Vrăjitorii să nu ştie anumite lucruri.

Legară Corabia-Dragon la ponton, iar aceasta se aşeză în şanţul de apărare ca o lebădă în cuibul ei, strângându-şi aripile şi aranjându-le frumos pe lângă corp. Îşi lăsă în jos capul pentru ca Jenna să

poată coborî pe punte, apoi se uită împrejur. Poate că nu e chiar oceanul, se gândea ea, dar Mlaştinile Ierboase care se întindeau cât vedeai cu ochii semănau destul de mult cu acesta. Dragonul închise ochii. Regina se întorsese, iar el putea simţi mirosul mării. Era mulţumit şi liniştit.

Jenna stătea pe marginea punţii, legănându-şi picioarele şi uitându-se în jur. Căsuţa era liniştită, ca de obicei, deşi parcă nu mai era chiar atât de îngrijită ca atunci când plecaseră, căci capra rosese deja jumătate din acoperiş. Mare parte din insulă nu mai era sub apă, dar în schimb era acoperită de noroi şi alge. „Precis că Mătuşa Zelda nu e încântată de starea în care se află grădina ei”, îşi spuse Jenna.

După ce apa se retrase de pe ponton, Marcia şi echipajul coborâră din corabie şi se îndreptară spre căsuţa suspect de tăcută. Uşa din faţă era puţin deschisă. Cuprinşi de o neagră presimţire, aruncară o privire înăuntru.

Mărunţeii. Erau peste tot. Uşa spre tunelul pisicii, a cărui vrajă fusese ruptă, era deschisă şi prin toată căsuţa mişunau Mărunţei. Erau urcaţi pe pereţi, lipiţi de tavan, înghesuiţi în dulapul cu poţiuni şi mestecau, rodeau, molfăiau, rupeau şi murdăreau totul, trecând prin căsuţă ca un nor de lăcuste. Când dădură cu ochii de oameni, cei zece mii de Mărunţei se puseră pe ţipat la unison.

Mătuşa Zelda ieşi în fugă din bucătărie.

— Ce? făcu ea şi rămase cu gura căscată, căci nu înţelegea de ce Marcia, mult mai ciufulită

decât de obicei, stătea în mijlocul unei mări mişcătoare de Mărunţei. „De ce trebuie Marcia să încurce lucrurile în aşa hal?” se gândea Mătuşa Zelda. „Ce-o fi apucat-o de a adus o armată de Mărunţei cu ea?”

— Blestemaţilor! ţipă Mătuşa Zelda, fluturându-şi braţele fără să îi sperie însă vreun pic pe Mărunţei. Afară! *Afară cu toţii*!

— Lasă-mă pe mine, Zelda, strigă Marcia. Fac repede un Farmec de înlăturare.

— Nu! ţipă Mătuşa Zelda. Trebuie să îl fac eu, altminteri nu-mi vor mai şti de frică.

— Nici n-aş zice că-ţi ştiu, mormăi Marcia, ridicând când un picior, când altul din noroiul lipicios şi cercetând tălpile botinelor care arătau ca vai de ele.

Precis avea o gaură întruna. Simţea cum noroiul i se strecoară printre degetele de la picioare.

Deodată ţipetele încetară şi miile de ochişori roşii se întoarseră îngroziţi spre ceva de care le era cel mai frică: un Smârcan. Smârcanul Mătuşii Zelda.

Aşa cum arăta acum, cu blana curată şi bine periată, părând mai slab şi mai mic, cu bandajul încă înfăşurat în jurul corpului, nu prea mai semăna cu Smârcanul pe care îl ştiau. Dar mai avea încă Suflarea de Smârcan. Suflând cât putea de tare, trecu încoace şi încolo printre Mărunţei, simţind că îşi recapătă puterile.

Mărunţeii îl văzură cum se apropia şi,

căutând cu disperare o scăpare, se înghesuiră prosteşte unii peste alţii în colţul cel mai îndepărtat de Smârcan. Grămada creştea şi creştea, până când toţi Mărunţeii, în afară de unul, un tinerel care ieşea pentru prima dată din Bulboană, fură adunaţi unul peste altul, abia ţinându-se, în colţul de lângă dulapul cu poţiuni. Deodată Mărunţelul cel tânăr ţâşni de sub covorul din faţa căminului. Ochii roşii îi străluceau îngroziţi pe feţişoara ascuţită, iar degetele osoase clămpăneau pe podeaua de piatră. Sub privirile tuturor, traversă în fugă camera, se aruncă în grămadă şi ochii lui se pierdură printre puzderia de ochi roşii aţintiţi spre Smârcan.

— Nu înţeleg de ce nu *pleacă* chiar acum, afurisiţii, zise Smârcanul tare, ca să fie auzit de toţi. Mda, am avut o furtună grozavă. Cred că nu vor să iasă de la căldura din căsuţă. Aţi văzut corabia aia mare, împotmolită acolo? Se scufundă în noroi. Au noroc că Mărunţeii sunt aici şi nu acolo, să îi tragă în Bulboană.

Se uitară unii la alţii.

— Da’ ştii că ai dreptate? făcu Mătuşa Zelda, care ştia exact despre ce corabie vorbeşte Smârcanul, fiindcă stătuseră împreună la fereastră să vadă ce se întâmplă afară.

De fapt, de aceea nici nu băgaseră de seamă că Mărunţeii invadau căsuţa.

— Mda. Hi, io plec, zise Smârcanul. Nu pot să sufăr să fiu aşa curat. Tre’ să găsesc o băltoacă pe gustul meu.

— De asta n-ai să duci lipsă, Smârcane, spuse Mătuşa Zelda.

— Mda. Aăă… aş vrea să îţi mulţumesc, Zelda, fin’că… fin’că m-ai îngrijit, ce mai în sus şi în jos. Aşa. ’mnealor or să plece şi ei după mine. Dacă te mai tulbură, dă un strigăt.

Smârcanul se îndreptă cu pas legănat spre uşă şi în orele următoare se distră căutând o băltoacă de noroi în care să îşi petreacă restul nopţii. Chiar că avea de unde alege.

De cum ieşi pe uşă, Mărunţeii începură să se agite, să se uite unii la alţii şi apoi spre uşa deschisă. Când fură siguri că Smârcanul plecase, izbucniră în ţipete ascuţite şi grămada din colţ se prăvăli, împroşcând peste tot cu noroi. Acum, că nu le mai era teamă de Suflarea Smârcanului, droaia de Mărunţei se năpustiră spre uşă. Coborâră în fugă spre şanţul de apărare, trecură podul şi se îndreptară drept spre *Răzbunarea* împotmolită în mâl.

— Ştiţi, zise Mătuşa Zelda privind la Mărunţeii care dispăreau printre umbrele mlaştinii, aproape că îmi pare rău pentru ei.

— Pentru Mărunţei sau pentru cei de pe *Răzbunarea*?

— Pentru toţi, răspunse Mătuşa Zelda.

— Ba să nu îţi pară rău deloc, zise Nicko. Merită unii pe alţii.

Chiar şi aşa, nimeni nu ar fi vrut să vadă ce se petrecea pe *Răzbunarea* în noaptea aceea. Şi nici să vorbească despre asta.

După câteva ore, când curăţaseră cât putuseră mai bine noroiul din căsuţă, Mătuşa Zelda îşi roti privirile prin cameră, hotărâtă să vadă partea bună a lucrurilor.

— Nu e chiar atât de rău, zise ea. Cărţile nu au păţit nimic, trebuie doar să se usuce. Poţiunile pot să le prepar din nou. Oricum, multe dintre ele erau aproape de termenul de expirare. Iar cele mai preţioase sunt în Seif. Mărunţeii nu au mai ros *toate* scaunele, ca data trecută, şi nici măcar nu au lăsat răhăţei pe masă. Una peste alta, ar fi putut fi şi mai rău. Mult mai rău.

Marcia se aşeză şi îşi scoase botinele purpurii din piele de piton, care erau într-o stare jalnică. Le puse lângă foc să se usuce cât se hotăra dacă să facă sau nu un Farmec de înnoire a încălţărilor. Strict vorbind, Marcia ştia că nu ar trebui să facă un astfel de farmec. Magia nu trebuia folosită pentru confortul ei personal. Una era să îşi repare mantia, care era un instrument al Vrăjitorilor, şi alta să repare botinele cu vârf ascuţit, care nu aveau nimic de-a face cu Magia. Aşa că botinele rămaseră lângă foc, emanând un miros slab dar neplăcut de şarpe mucezit.

— Am o pereche de galoşi de rezervă, îi zise Mătuşa Zelda. Sunt mult mai potriviţi pentru locul ăsta.

— Nu, Zelda, mulţumesc, răspunse Marcia abătută, căci ura galoşii.

— Hai, Marcia, capul sus, îi mai zise Zelda, ceea ce o enervă şi mai tare. Pe mare se întâmplă

lucruri şi mai rele.

UN OASPETE NEPOFTIT

A doua zi dimineaţă, din *Răzbu*narea nu se mai vedea decât vârful catargului mare, ieşind din mlaştină ca prăjina unui drapel, pe care fluturau zdrenţele velei gabier. Jenna nu prea voia să vadă ce mai rămăsese din corabie dar, ca şi toţi ceilalţi, trebuia să ştie ce se întâmplase cu vasul întunecat. Închise oblonul şi plecă de la fereastră. Altă corabie îşi dorea să vadă, şi chiar cu multă nerăbdare: Corabia-Dragon.

Jenna ieşi din căsuţă în lumina puternică a soarelui de dimineaţă. Corabia-Dragon plutea maiestuos în şanţul de apărare, cu gâtul întins şi capul auriu ridicat, ca să prindă căldura primului

soare pe care îl vedea după sute de ani. Solzii verzi de pe gât şi coadă sclipeau, corpul auriu al corăbiei sclipea şi el, iar Jenna fu nevoită să strângă pleoapele fiindcă lumina era prea puternică. Şi dragonul stătea cu ochii pe jumătate închişi. La început, Jenna crezu că dragonul dormea, dar apoi îşi dădu seama că îşi ferea şi el ochii de strălucirea soarelui. De când fusese îngropată de Hotep-Ra sub pământ, singura lumină pe care o văzuse Corabia-Dragon fusese lucirea palidă a unei lămpi.

Jenna coborî până la ponton. Corabia era mare, mult mai mare decât îşi amintea de cu o seară înainte, şi era înţepenită între malurile şanţului, acum că apele se retrăseseră. Jenna spera că dragonul nu se simţea ca prins în capcană. Se ridică pe vârfuri ca să mângâie dragonul pe gât.

Bună dimineaţa, domniţă, auzi vocea dragonului.

— Bună dimineaţa, dragonule, şopti ea. Sper că te simţi bine în şanţul de apărare.

Plutesc pe apă, aerul miroase a sare şi a soare. Ce mi-aş mai putea dori? întrebă dragonul.

— Nimic, absolut nimic, încuviinţă Jenna.

Se aşează pe ponton şi se uită la fuioarele de ceaţă cum se topeau sub soarele dimineţii. Apoi se lăsă pe spate, se sprijini de Corabia-Dragon şi rămase să asculte zgomotele făcute de jivinele care înotau prin şanţul de apărare. Jenna se obişnuise cu ele. Nu se mai înfiora când zărea

ţiparii care treceau prin şanţul de apărare, în lunga lor călătorie spre Marea Sargaselor. Nu îi mai păsa de Ştime, deşi nu mai mergea cu picioarele goale prin nămol după ce una i se prinsese de degetul mare şi Mătuşa Zelda fusese nevoită să o amenințe cu furculiţa pentru prăjit pâinea ca să o facă să se desprindă. Jennei ajunsese să îi placă până şi Pitonul-de-Mlaştină. Recunoştea zgomotele făcute de fiecare jivină, dar acum, stând la soare, ascultând visătoare plescăitul pe care îl făceau şobolanii-de-apă şi clipocitul peştilor-de-mâl, auzi un zgomot necunoscut.

Lighioana aceea gemea şi se văita de îţi era mai mare mila. Apoi pufăia, plescăia şi iar gemea. Jenna nu mai auzise aşa ceva. După zgomotul pe care îl făcea, părea a fi un animal destul de mare. Jenna se furişă după coada groasă a dragonului, care era încolăcită pe ponton, şi se uită pe furiş să vadă ce lighioană putea face atâta zgomot.

Era Ucenicul.

Zăcea întins pe burtă pe o scândură dată cu smoală care părea că provine de la *Răzbunarea* şi vâslea cu palmele. Părea că e la capătul puterilor. Roba verde, murdară, era lipită de el şi scotea aburi sub soarele dimineţii, şuviţe de păr negru îi intrau în ochi. De-abia mai avea putere să ridice capul ca să vadă încotro se îndreaptă.

— Hei! Pleacă de aici, strigă Jenna şi luă o piatră ca să o arunce în el.

— Nu, te rog, se milogi băiatul.

— Ce e, Jen? se auzi vocea lui Nicko, care apăru de îndată. *Cară-te*, strigă el la Ucenic.

Ucenicul nu îi dădu nicio atenţie. Vâsli până la ponton şi rămase acolo, stors de puteri.

— Ce vrei? îl întrebă Jenna.

— Eu… corabia… s-a scufundat. Eu am scăpat.

— Gunoaiele ies întotdeauna la suprafaţă, remarcă Nicko.

— Ne-au năpădit nişte vietăţi cafenii, lipicioase răspunse băiatul şi se cutremură. Ne-au tras în mlaştină. Nu puteam respira. I-au luat pe toţi. Vă rog, ajutaţi-mă.

Jenna se uita la el îndoită. În dimineaţa aceea se trezise devreme tocmai pentru că visase că o droaie de Mărunţei o trăgeau ţipând în mlaştină. O trecu un fior. Nici nu voia să îşi amintească. Dacă ea nu voia nici măcar să se *gândească*, atunci cum îi era unuia care chiar păţise aşa ceva?

Ucenicul văzu că Jenna şovăie şi îşi încercă din nou norocul.

— Îmi… îmi pare rău pentru ce i-am făcut animalului vostru.

— Smârcanul nu e *animal*, se revoltă Jenna. Şi nu e *al nostru*. E o făptură a mlaştinii. Nu aparţine nimănui.

— A, zise Ucenicul, dându-şi seama că făcuse o greşeală.

Începu din nou să se vaiete, căci văzuse că aşa avea mai multe şanse.

— Îmi pare rău. Mi-e… mi-e atât de frică.

Pe Jenna o cuprinse mila.

— Nu putem să îl lăsăm pe scândură, îi spuse ea lui Nicko.

— Nu văd de ce nu l-am lăsa, răspunse acesta, doar că poluează şanţul de apărare.

— Mai bine îl luăm înăuntru, zise Jenna. Hai, dă mâna.

Îl ajutară pe Ucenic să se urce pe ponton şi, pe jumătate cărându-l în spate, îl duseră la căsuţă.

— Ia uite ce a adus pisica, făcu Mătuşa Zelda când Jenna şi Nicko îl trântiră în faţa focului, trezindu-l pe Băiatul 412.

Deşi nu se dezmeticise bine, Băiatul 412 se ridică şi se trase mai încolo. Când Ucenicul intrase, zărise o sclipire de Magie întunecată.

Ucenicul rămase tremurând lângă foc. Era palid şi părea bolnav.

— Fii cu ochii pe el, Nicko, spuse Mătuşa Zelda. Mă duc să îi aduc ceva cald de băut.

Se întoarse cu o cană de ceai de muşeţel şi varză. Ucenicul se strâmbă după ce sorbi o înghiţitură, dar bău toată cana. Cel puţin era fierbinte.

După ce termină, Mătuşa Zelda îi spuse:

— Cred că ai face bine să ne spui de ce ai venit. Sau mai bine îi spui Doamnei Marcia. Marcia, avem un oaspete.

Marcia era chiar în prag. Se întorsese din plimbarea de dimineaţă pe care o făcuse pe insulă, pe de o parte ca să vadă ce se întâmplase cu *Răzbunarea*, pe de alta ca să se bucure de aerul

proaspăt de primăvară şi de plăcerea de a fi liberă. Deşi slăbise mult în cele aproape cinci săptămâni petrecute în temniţă şi avea încă cearcăne negre la ochi, Marcia arăta mult mai bine decât cu o seară înainte. Roba şi tunica ei purpurie erau curate, primenite, ca urmare a unui Farmec de Purificare în Cinci Minute prin care spera să fi scăpat de orice urmă de Magie întunecată. Magia întunecată intra adânc în ţesături şi Marcia fusese nevoită să facă farmecul cu multă atenţie. Cingătoarea sclipea după ce făcuse Farmecul Luceşte-ca-Nou, iar la gât îi atârna Talismanul Akhu. Marcia se simţea bine. Îşi recăpătase puterile magice, era din nou Vrăjitor Neobişnuit. Toate mergeau cum trebuie.

Doar de galoşi nu era mulţumită. De cum ajunse la căsuţă azvârli din picioare încălţările pe care le socotea de-a dreptul insultătoare şi se uită în camera care părea întunecată după plimbarea prin soare. Întunericul era mai dens lângă foc şi Marciei îi trebuiră câteva clipe ca să îşi dea seama cine stătea acolo. Când înţelese se întunecă la faţă.

— A, şobolanul de pe corabia naufragiată, zise ea cu răutate. Ucenicul nu răspunse. Se uita pe furiş la Marcia, şi ochii i se opriră pe Talisman.

— Să nu îl atingă nimeni, îi puse Marcia în gardă. Jenna se miră de tonul Marciei, dar se îndepărtă de Ucenic.

La fel făcu şi Nicko. Băiatul 412 se duse lângă Marcia.

Ucenicul rămase singur lângă foc. Se întoarse spre cei care îl priveau dezaprobator. Nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile. Trebuia să le fie milă de el. Odraslei Reginei îi era deja. Pe ea o câştigase. Şi pe zănateca Vrăjitoare Albă. Ce ghinion că Vrăjitorul Neobişnuit apăruse chiar atunci! Faţa i se schimonosi de furie.

Jenna îl privi pe Ucenic. I se părea că arată oarecum altfel, dar nu îşi dădea seama de ce. Se gândea că poate din cauza nopţii de coşmar trăită pe corabie. Oricine ar fi fost tras în Bulboană de sute de Mărunţei care ţipau ar fi avut privirea întunecată, rătăcită, a băiatului.

Marcia ştia însă de ce băiatul arăta altfel. În plimbarea ei de dimineaţă văzuse motivul şi fusese îndeajuns ca să îi taie pofta de micul dejun; deşi, de fapt, Marciei nici nu îi trebuia mult ca să i se taie pofta de orice mic dejun pregătit de Mătuşa Zelda.

Aşa că atunci când Ucenicul sări în picioare şi se repezi spre ea cu mâinile întinse, ca să o apuce de gât, Marcia era pregătită. Smulse degetele care apucaseră Talismanul şi îl aruncă pe Ucenic afară cu un Trăsnet Nimicitor.

Băiatul rămase întins pe pământ, inconştient, în faţa căsuţei. Toată lumea se strânse în jurul lui. Mătuşa Zelda era şocată.

— Marcia, bâigui ea, cred că ai întrecut măsura. Poate că e cel mai nesuferit băiat pe care am avut ghinionul să îl întâlnesc, dar e doar un copil.

— Nu neapărat, răspunse Marcia neîndurătoare. Şi nu am terminat. Daţi-vă deoparte.

— Dar, şopti Jenna, e fratele nostru.

— Nu cred, răspunse Marcia tăios.

Mătuşa Zelda puse mâna pe braţul Marciei.

— Marcia, ştiu că eşti supărată. Ai tot dreptul, după toate câte ţi s-au întâmplat în temniţă, dar nu trebuie să te răzbuni pe un copil.

— Nu mă răzbun pe un copil, Zelda. Credeam că mă ştii mai bine. Ăsta nu e copil. E *DomDaniel.*

— Cum?

— În orice caz, Zelda, eu nu sunt Necromant, continuă Marcia. Nu voi lua niciodată o viaţă. Tot ce pot face e să îl trimit înapoi acolo unde era când a săvârşit fapta asta îngrozitoare. Vreau să fiu sigură că nu se va bucura de ceea ce a făcut.

— Nu! ţipă DomDaniel din trupul Ucenicului.

Blestemă vocea subţire, stridentă, cu care vorbea. Îl enervase să o audă şi când aparţinea băiatului aceluia mizerabil, dar acum, când era a lui, i se părea de nesuferit.

DomDaniel se chinui să se ridice în picioare. Nu îi venea să creadă că planul lui de a pune mâna pe Talisman dăduse greş. Îi păcălise pe toţi. Îl luaseră în casă din milă, fără să bănuiască cine este, şi ar fi avut grijă de el până când s-ar fi ivit un moment prielnic ca să pună mâna pe Talisman. Şi atunci… ei, atunci altfel ar fi stat lucrurile! în disperarea lui, îşi mai încercă o dată norocul. Se aruncă în genunchi.

— Vă rog, se milogi el. Vă înşelaţi. Sunt eu, Ucenicul. Nu sunt…

— Du-te! îi ordonă Marcia.

— Nu! ţipă el.

Dar Marcia continuă:

Du-te înapoi unde erai, Când erai Ce erai!

Şi el se duse – înapoi pe *Răzbunarea*, îngropată adânc sub straturi de noroi şi mâl.

Zelda era mâhnită. Nu îi venea să creadă că Ucenicul era într-adevăr DomDaniel.

— Ai făcut ceva îngrozitor, Marcia. Bietul băiat.

— Bietul băiat, zici? se răsti Marcia la ea. Atunci hai să vezi ceva.

UCENICUL

Plecară repede. Marcia mergea în faţă, încercând să calce cât putea de demn în galoşi. Mătuşa Zelda se văzu nevoită să o ia la fugă ca să ţină pasul cu ei. Pe faţă i se întipărise o expresie de adâncă deznădejde văzând ce distrugeri făcuse viitura. Peste tot era noroi, mâl şi grămezi de alge. Noaptea dinainte, la lumina lunii, nu i se păruse că ar fi chiar atât de rău. Pe deasupra, fusese atât de fericită să vadă că toţi scăpaseră cu viaţă, încât noroiul şi pagubele nu mai contau. Dar în lumina dimineţii lucrurile arătau mult mai rău.

— Barca găinilor s-a dus! Vai, găinile, bietele mele găini!

— În viaţă sunt şi lucruri mai importante decât găinile, declară Marcia, trecând mai departe.

— Iepurii! se văietă Mătuşa Zelda, dându-şi seama că vizuinile fuseseră inundate de ape. Sărăcuţii iepuraşi, înecaţi cu toţii!

— Zelda, te rog să taci! o repezi Marcia enervată.

Mătuşa Zelda îşi zise, pentru a nu ştiu câta oară, că tare bine ar fi fost dacă Marcia s-ar fi întors la Turnul Vrăjitorilor cât de curând posibil. Marcia mergea în faţă, păşind ţanţoşă prin noroi. Îi duse pe Jenna, Nicko, Băiatul 412 şi pe Mătuşa Zelda, care gâfâia de oboseală, ceva mai jos de căsuţa raţelor, lângă şanţul de apărare.

Când aproape ajunseseră, Marcia se opri, se întoarse spre ei şi spuse:

— Să ştiţi că nu e prea plăcut la vedere. De fapt, poate că ar fi mai bine dacă ar veni doar Mătuşa Zelda. Nu vreau să visaţi urât după aceea.

— Am visat de multe ori urât, spuse Jenna. Mai urât decât noaptea trecută nu cred că voi visa.

Băiatul 412 şi Nicko dădură şi ei din cap. Şi ei visaseră urât în noaptea dinainte.

— Dacă aşa vreţi… zise Marcia. Uitaţi ce am găsit azi-dimineaţă.

Păşi cu grijă prin noroiul din spatele căsuţei raţelor şi se opri lângă şanţul de apărare.

— Pfui! făcu Jenna şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Vai, vai, gemu Mătuşa Zelda.

Băiatul 412 şi Nicko nu spuseră nimic, dar li se făcu rău. La un moment dat Nicko se duse ceva mai încolo şi vomită.

Pe iarba plină de noroi de lângă şanţul de apărare se afla ceva ce semăna cu un sac verde, gol. Apoi li se păru a fi o sperietoare de ciori golită de paie. Dar după ce se uitară mai bine, ceea ce Jenna nu reuşi decât privind printre degete, îşi dădură seama ce era de fapt: trupul Ucenicului.

Trupul Ucenicului era întins pe iarbă ca un balon dezumflat, lipsit de viaţă şi de substanţă. Pielea lui, îmbrăcată în roba verde, pătată de sare, zăcea în noroi, aruncată ca o coajă de banană.

— Acesta este *adevăratul* Ucenic, spuse Marcia. L-am găsit azi dimineaţă pe când mă plimbam pe aici. De aceea am ştiut de la început că „Ucenicul” care stătea cu voi lângă foc e un impostor.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Jenna în şoaptă.

— A fost consumat. E un vicleşug străvechi, o ticăloşie. Este consemnat în Arhivele Criptice, spuse Marcia cu voce gravă. Vechii Necromanţi îl foloseau deseori.

— Nu putem face nimic pentru băiat? întrebă Mătuşa Zelda.

— E prea târziu, din păcate, răspunse Marcia. Acum nu mai e decât o umbră. Până la prânz va dispărea.

— A avut o viaţă grea, sărăcuţul de el, spuse

Mătuşa Zelda înăbuşindu-şi un suspin. Smuls din sânul familiei şi pus Ucenic pe lângă omul acela îngrozitor. Ce vor zice Sarah şi Silas când vor auzi? îngrozitor… Bietul Septimus.

— Aşa e, spuse Marcia. Dar acum nu mai putem face nimic pentru el.

— Atunci o să stau cu el… adică, ce a mai rămas din el… până când va dispărea, murmură Mătuşa Zelda.

Ea rămase acolo, iar ceilalţi se îndreptară tăcuţi spre casă, fiecare cufundat în gândurile lui. Mătuşa Zelda se întoarse pentru scurtă vreme şi dispăru în dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale, după care plecă iar la căsuţa raţelor. Ceilalţi îşi petrecură restul zilei în tăcere, curăţând noroiul din casă şi punând lucrurile în ordine. Băiatul 412 se bucură să descopere că Mărunţeii nu se atinseseră de pietricica verde pe care l-o dăduse Jenna. Pietricica era acolo unde o lăsase, înfăşurată cu grijă în plapumă, într-un colţ de lângă foc.

După-amiază, după ce convinseseră capra să se dea jos de pe acoperiş – sau, mai bine zis, de pe ce rămăsese din el – se hotărâră să îl ia pe Maxie la plimbare prin mlaştină. Tocmai când plecau, Marcia îl strigă pe Băiatul 412:

— Vrei să vii să îmi dai o mână de ajutor?

Băiatul era foarte bucuros să rămână acasă. Deşi se obişnuise cu Maxie, nu se simţea bine în apropierea lui. Nu putea să înţeleagă ce îl apuca uneori de sărea în sus şi îl lingea pe faţă. De câte

ori vedea nasul negru, lucios, al lui Maxie şi botul plin de bale îl trecea un fior pe şira spinării. Oricât îşi bătea capul, nu înţelegea ce *rost* au câinii. Prin urmare, le făcu fericit cu mâna Jennei şi lui Nicko şi se duse în casă la Marcia.

Marcia stătea aşezată la pupitrul Zeldei. Dacă reuşise să câştige pupitrul înainte de a pleca la Castel, Marcia era hotărâtă să îl obţină şi acum. Băiatul 412 văzu că tocurile şi caietele Mătuşii Zelda fuseseră aruncate pe jos, cu excepţia câtorva pe care Marcia le preschimba în unele mai bune, ca să le folosească ea însăşi. Era cu conştiinţa împăcată că proceda astfel fiindcă tocurile şi caietele trebuiau folosite într-un scop magic – cel puţin aşa spera, dacă lucrurile mergeau după cum plănuise ea.

— A, aici erai, zise Marcia în stilul ei precis, hotărât, care îl făcea întotdeauna să se simtă vinovat, chiar fără să ştie cu ce greşise.

Marcia trânti un caiet vechi, ferfeniţit, pe masa de lucru.

— Ce culoare îţi place? Albastru? Roşu? Cred că roşu, de vreme ce nu ţi-ai scos boneta aceea roşie de când ai venit aici. Cred că nu am văzut alta mai urâtă.

Băiatul 412 era descumpănit. Nimeni nu se sinchisise vreodată să îl întrebe ce culoare îi place. De fapt, nici el nu prea ştia. Apoi îşi aduse aminte de frumoasa culoare albastră în care era vopsit interiorul Corabiei-Dragon.

— Aăă… albastru. Albastru-închis.

— A, şi mie îmi place. Cu vinişoare aurii, nu?

— Da. Îhî, aşa îmi place.

Marcia flutură mâinile deasupra caietului de pe masă şi mormăi ceva. Se auzi un foşnet puternic de hârtii – paginile se aşezau în ordine. Dispărură notiţele şi mâzgălelile Mătuşii Zelda, ca şi reţeta ei preferată de tocană de varză. Paginile erau acum netede, de culoare alb-gălbuie, perfecte pentru scris. Erau legate în coperţi de piele de culoare albastră, cu steluţe de aur adevărat şi cotorul purpuriu pe care scria că jurnalul aparţine Ucenicului Vrăjitorului Neobişnuit. La sfârşit, Marcia adăugă o încuietoare de aur şi o cheiţă de argint.

Deschise caietul ca să vadă dacă vraja fusese bine făcută. Îi făcu plăcere să vadă că prima şi ultima pagină erau de culoare roşu-aprins, la fel ca boneta Băiatului 412. Pe prima pagină scria Jurnalul Ucenicului.

— Aşa, zise Marcia închizând mulţumită caietul şi răsucind cheiţa de argint în încuietoare. Arată bine, nu?

— Da, răspunse Băiatul 412 buimăcit, neînţelegând de ce îl întreba pe *el*.

Marcia îl privi drept în ochi.

— Acum trebuie să îţi înapoiez ceva – inelul tău. Mulţumesc. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine.

Scoase inelul dintr-un buzunăraş al cingătorii şi îl aşează cu grijă pe masă. Simpla vedere a dragonului de aur care îşi muşcă coada şi a

ochilor lui de smarald strălucitor îl făcu pe Băiatul 412 să se simtă fericit. Fără să ştie de ce, nu îndrăznea să îl ia. Îşi dădea seama că Marcia mai voia să spună ceva. Aşa şi era.

— De unde ai inelul?

Băiatul 412 se simţea vinovat. Deci tot făcuse o boacănă. De asta îl ţinuse Marcia acasă.

— L-am… l-am găsit.

— Unde?

— Am căzut în tunel. Îl ştii, cel care ducea la Corabia-Dragon. Pe atunci nu ştiam. Era întuneric, nu vedeam nimic. Şi atunci am găsit inelul.

— L-ai pus pe deget?

— Păi… da.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a… a început să lumineze. Aşa am putut vedea unde sunt.

— Şi ţi s-a potrivit pe deget?

— Nu. Adică, la început, nu. Dar apoi s-a strâns pe deget.

— Aha. Dar de cântat nu ţi-a cântat, îmi închipui?

— Ba da. Adevărul e că mi-a şi cântat.

Marcia rămase pe gânduri. Tăcu atâta vreme că Băiatul 412 simţi nevoia să spună el ceva.

— Eşti supărată pe mine?

— De ce aş fi supărată pe tine? răspunse Marcia.

— Pentru că am luat inelul. Aparţine dragonului, nu-i aşa?

— Nu, aparţine Stăpânului Dragonului, zâmbi

Marcia.

Băiatul 412 se sperie de-a binelea. Cine putea fi Stăpânul Dragonului? Avea să se supere? Era voinic? Ce avea să facă dacă afla că el îi luase inelul?

— Crezi că... începu el şovăitor, crezi că ai putea să i-l dai înapoi Stăpânului Dragonului? Şi să îi spui că îmi pare rău că l-am luat? adăugă, împingând inelul spre Marcia.

— Foarte bine, spuse ea solemn, luând inelul. Îl voi înapoia Stăpânului Dragonului.

Băiatul 412 oftă. Ţinea la inel şi fusese fericit să îl aibă asupra lui, dar nu era mirat să audă că aparţinea altcuiva. Era prea frumos ca să fie al lui.

Marcia privi inelul câteva clipe, apoi îl întinse Băiatului 412.

— Poftim, spuse ea zâmbind, ia-ţi inelul.

Băiatul 412 rămase cu ochii la ea, fără să înţeleagă.

— Tu eşti Stăpânul Dragonului, îi spuse Marcia. E inelul tău. A, era să uit: persoana care l-a luat m-a rugat să îţi spun că îşi cere scuze.

Băiatul 412 rămase mut de uimire, cu ochii la inelul din palma lui. Era al *lui*.

— *Tu* eşti Stăpânul Dragonului, repetă Marcia, pentru că inelul te-a ales pe tine. Să ştii că nu cântă pentru oricine. A ales să se potrivească pe degetul *tău*, nu pe al meu.

— De ce? întrebă Băiatul 412 cu răsuflarea tăiată. De ce eu?

— Ai puteri magice uimitoare. Ţi-am mai

spus. Acum poate că mă crezi, zise ea zâmbind.

— Credeam… că puterea vine de la inel.

— Nu, vine de la tine. Corabia-Dragon te-a recunoscut chiar şi fără inel. *Ştia*. Adu-ţi aminte, ultimul care a purtat inelul a fost Hotep-Ra, primul Vrăjitor Neobişnuit. Aştepta de multă vreme să găsească pe cineva ca el.

— Poate, dar numai pentru că a zăcut sute de ani într-un tunel de care nu ştia nimeni.

— Nu neapărat, răspunse Marcia cu un zâmbet misterios. Lucrurile au felul lor de a se potrivi, în cele din urmă.

Băiatul 412 începea să creadă că Marcia are dreptate.

— Deci răspunsul e tot nu?

— Nu? întrebă Băiatul 412.

— Te-am întrebat dacă vrei să fii Ucenicul meu. După cele ce ţi-am spus, te-ai răzgândit? Vrei să fii Ucenicul meu? Te rog.

Băiatul 412 se scotoci în buzunarul puloverului şi scoase Amuleta pe care i-o dăduse Marcia atunci când îl rugase prima dată să devină Ucenicul ei. Se uită la aripioarele argintii. Străluceau la fel de tare, iar pe ele scria zboară slobod cu mine.

Băiatul 412 zâmbi:

— Da. Aş vrea să fiu Ucenicul tău. Mi-aş dori foarte mult să fiu.

CINA UCENICULUI

Nu *fusese deloc uşor* să îl aducă pe Ucenic înapoi, dar Mătuşa Zelda izbutise. Picăturile Drastice şi Unguentul de Urgenţă avuseseră un efect, dar nu pentru multă vreme. După puţin timp, Ucenicul începuse din nou să dispară. Atunci Mătuşa Zelda hotărî că nu era decât un remediu: Volţii de învigorare.

Era riscant să foloseşti Volţii de învigorare, pentru că Mătuşa Zelda pregătise poţiunea modificând o reţetă de Magie întunecată pe care o găsise în pod când se mutase în căsuţă. Nu avea habar ce efect va avea partea de Magie întunecată a reţetei, dar era sigură că altă soluţie nu exista. Era nevoie de o undă de Magie întunecată. Cu mâinile tremurând, Mătuşa Zelda desfăcu capacul. O lumină strălucitoare, albastră-alburie, ţâşni din sticluţa cafenie; fu atât de puternică încât aproape o orbi. Mătuşa Zelda aşteptă până când nu mai văzu punctişoare negre şi picură cu mare băgare de seamă un strop din gelul albastru pe limba Ucenicului. Îşi încrucişă degetele pentru noroc – un gest pe care Vrăjitoarele Albe se feresc să îl facă – şi aşteptă, ţinându-şi răsuflarea. Brusc, Ucenicul se ridică în capul oaselor, o privi cu ochii atât de mari încât aproape că i se vedea numai albul lor, oftă, trase adânc aer în piept, se lăsă la loc pe iarbă, se ghemui şi adormi buştean.

Volţii de învigorare îşi făcuseră efectul, însă Mătuşa Zelda ştia că mai avea ceva de făcut pentru ca băiatul să se vindece de-a binelea. Trebuia să îl elibereze din ghearele Magistrului

lui. Se aşează pe malul iazului şi aşteptă până ce soarele apuse şi luna plină, roşie ca un fruct copt, se ridică peste Mlaştinile Ierboase. Atunci se apucă să citească în lună, pentru că avea nevoie să ştie unele lucruri.

Noaptea se lăsase şi luna era sus pe cer. Mătuşa Zelda se îndreptă încet spre casă, lăsându-l pe Ucenic cufundat în somn. Ştia că va trebui să doarmă multe zile la rând înainte să poată fi luat de la căsuţa raţelor şi că va trebui să stea la ea încă multă vreme. Venise timpul să îngrijească alt orfan, acum că Băiatul 412 se vindecase complet.

Mătuşa Zelda o luă pe poteca de lângă şanţul de apărare. Ochii ei albaştri străluceau în întuneric, dar ea nu era atentă la drum, ci se gândea la imaginile pe care le văzuse în iaz şi încerca să le pătrundă înţelesul. Era atât de absorbită de gânduri că nu ridică ochii decât când ajunse la pontonul din faţa căsuţei. Ceea ce văzu nu fu deloc pe placul ei.

Pe şanţul de apărare domnea dezordinea. Era pur şi simplu blocat de prea multe bărci. Ca şi cum canoea urât mirositoare a Vânătorului şi vechea şi şubrezită *Muriel Doi* nu erau de ajuns, de cealaltă parte a podului se afla acum şi o barcă de pescuit care parcă stătea să se desfacă în bucăţi, iar în ea se afla o fantomă bătrână, într-o stare la fel de jalnică.

Mătuşa Zelda se duse la bătrâna fantomă şi îi vorbi tare şi rar, aşa cum vorbea întotdeauna cu fantomele, în special cu cele bătrâne. Fantoma fu

deosebit de politicoasă cu Zelda, mai ales dacă ne gândim că tocmai fusese trezită din somn cu o întrebare foarte aspră.

— Nu, doamnă, răspunse curtenitor. Îmi pare rău să vă dezamăgesc. Nu sunt unul dintre nelegiuiţii marinari de pe corabia răului. Sunt, sau mai bine zis am fost, Alther Mella, Vrăjitor Neobişnuit. Slugă preaplecată, doamnă.

— Nu zău? făcu Mătuşa Zelda. Arăţi cu totul altfel decât îmi închipuiam.

— O iau drept un compliment, răspunse Alther împăciuitor. Vă rog să îmi iertaţi necuviinţa de a nu coborî din barcă pentru a vă saluta, dar trebuie să stau în bătrâna mea *Molly*, altminteri aş fi trimis înapoi. Dar îmi face plăcere să vă cunosc, doamnă. Trebuie că sunteţi Zelda Heap.

— Zelda! o strigă Silas din căsuţă.

Mătuşa Zelda se uită nedumerită înspre căsuţă. Toate lămpile şi lumânările erau aprinse şi casa părea plină de oameni.

— Silas? răspunse ea. Ce cauţi tu aici?

— Stai acolo, răspunse el. Nu veni înăuntru. Ieşim noi în câteva clipe! adăugă, după care dispăru în căsuţă şi Mătuşa Zelda îl auzi spunând: Nu, Marcia, i-am spus să rămână afară. Oricum, sunt sigur că Zelda nici nu are de *gând* să se amestece. Nu, *nu* ştiu dacă mai sunt căpăţâni de varză. De fapt, la ce îţi trebuie *zece* căpăţâni de varză?

Mătuşa Zelda se întoarse spre Alther, care stătea tolănit la prova bărcii.

— Mă rog, *de ce* să nu intru? întrebă ea cam tăios. Ce se întâmplă? Cum a ajuns Silas aici?

— Ho poveste lungă, Zelda, răspunse fantoma.

— Ai face mai bine să mi-o spui, spuse Mătuşa Zelda. Oricum, nu cred că îşi va bate altcineva capul. Sunt ocupaţi să dea iama în proviziile mele de varză.

— Fie, zise Alther. Într-o zi eram în apartamentul lui DomDaniel, ocupat cu… ceva. A intrat Vânătorul şi i-a spus că a aflat că sunteţi cu toţii aici. Ştiam că sunteţi în siguranţă cât dura Marele îngheţ, dar că atunci când va veni Marele Dezgheţ veţi avea necazuri mari. Şi aveam dreptate. De cum a venit dezgheţul, DomDaniel s-a grăbit să se ducă în Golful Negru şi să ia corabia aceea înspăimântătoare, vrând să îl aducă pe Vânător aici. M-am înţeles cu scumpa mea prietenă Alice din Port să aibă o corabie pregătită să vă ducă într-un loc unde să fiţi în siguranţă. Silas a insistat ca *toţi* membrii familiei lui să plece, aşa că i-am dat-o pe *Molly* ca să ajungă în Port. Jannit Maarten o ţinea în doc pe timpul iernii, dar Silas a scos-o la apă. Jannit nu prea era mulţumită de cum arăta *Molly*, dar noi nu puteam să aşteptăm să fie reparată. Ne-am oprit în Pădure şi am luat-o pe Sarah. Era foarte necăjită pentru că niciunul dintre băieţi nu a vrut să vină cu noi. Am plecat fără ei şi înaintam destul de repede, până când ne-am izbit de o mică problemă tehnică – mai bine zis, de o mare problemă tehnică. Silas a

găurit fundul bărcii cu piciorul. În timp ce o reparam, *Răzbunarea* ne-a ajuns din urmă. Am avut noroc că nu ne-au văzut. Sarah era deznădăjduită – credea că totul e pierdut. Iar apoi, ca să pună capac la toate, am fost prinşi de furtună şi împinşi în mlaştini. N-aş putea spune că a fost cea mai plăcută călătorie cu *Molly*. Ei, dar iată-ne aici. În timp ce noi rătăceam prin mlaştini voi v-aţi descurcat aici de minune.

— Dacă nu punem noroiul la socoteală, completă Mătuşa Zelda.

— Într-adevăr, zise Alther. Dar, după câte ştiu eu, Magia întunecată lasă întotdeauna un fel de murdărie în urmă. Ar fi putut fi şi mai rău.

Mătuşa Zelda nu răspunse. Era atentă la gălăgia din căsuţă. Deodată se auzi un trosnet puternic, urmat de ţipete.

— Alther, ce se întâmplă acolo? întrebă Mătuşa Zelda înţepată. Plec câteva ore şi când mă întorc găsesc o petrecere la mine acasă, iar eu nu am voie nici măcar să intru înăuntru. De data asta, Marcia a sărit peste cal, dacă vrei să ştii părerea mea.

— E vorba de Cina Ucenicului, zise Alther. Pentru flăcăul din Armata Tânără. A devenit Ucenicul Marciei.

— Nu mai spune! Ce veste *grozavă!* exclamă Mătuşa Zelda luminându-se la faţă. Mai potrivit nici că se putea. Ştii, tot timpul am sperat că el va fi acela.

— Chiar aşa? zise Alther, căruia începuse să îi

placă Mătuşa Zelda. Şi eu la fel.

— Pe de altă parte, oftă Mătuşa Zelda, mă puteam lipsi de comedia asta cu cina. Aveam de gând să gătesc tocană de fasole cu ţipar şi să mâncăm în linişte astă-seară.

— Cina Ucenicului trebuie să aibă loc în seara asta, Zelda, zise Alther. Trebuie să aibă loc în ziua în care Ucenicul acceptă oferta Vrăjitorului. Altminteri, contractul între Vrăjitor şi Ucenic este nul. Iar un contract nu poate fi încheiat încă o dată. Prima ocazie este şi ultima. Fără cină nu există contract şi prin urmare nici Ucenic.

— Ah. Ştiam, făcu Mătuşa Zelda cu nepăsare prefăcută.

— Când Marcia a devenit Ucenicul meu, spuse Alther cu nostalgie în glas, am petrecut o noapte întreagă. Invitasem toţi Vrăjitorii, şi pe vremea aceea erau mulţi. A fost o cină de care s-a vorbit ani de zile după aceea. Am făcut-o în Turnul Vrăjitorilor. Ai fost vreodată acolo, Zelda?

Mătuşa Zelda scutură din cap. I-ar fi plăcut să viziteze Turnul Vrăjitorilor, dar în scurtul timp cât Silas fusese Ucenicul lui Alther ea fusese ocupată să preia însărcinările de Păzitoare a Corabiei-Dragon de la Vrăjitoarea Albă de dinaintea ei, Betty Crackle, care cam scăpase lucrurile din mână.

— Nu-i nimic, să sperăm că vei ajunge să îl vezi într-o zi. E un loc minunat, spuse el, amintindu-şi de luxul şi Magia care îi înconjurau atunci.

„Un pic altceva decât o cină improvizată lângă o barcă de pescuit”, îşi zise el.

— Sper din tot sufletul ca Marcia să se întoarcă acolo cât mai repede, zise Mătuşa Zelda. Acum, când se pare că am scăpat de netrebnicul acela de DomDaniel.

— Poate nu ştii, dar am fost Ucenicul acelui netrebnic, continuă Alther, şi tot ce am căpătat drept Cină a fost un sandviş cu brânză. Crede-mă, Zelda, am regretat că am mâncat acel sandviş mai mult decât orice altceva din toată viaţa mea. M-a legat de acel om pentru ani şi ani de zile.

— Până i-ai făcut vânt de pe Piramidă, chicoti Mătuşa Zelda.

— Nu l-am împins eu. El *a sărit*, protestă Alther.

„Ar o luăm de la cap. Oare când o să se termine cu povestea asta?” îşi spuse el în gând.

— Ei, bravo ţie, oricum o fi fost, răspunse Mătuşa Zelda neatentă, cu urechea ciulită la discuţia însufleţită care se auzea prin ferestrele deschise ale căsuţei.

Peste toată hărmălaia se ridică vocea autoritară a Marciei:

— Nu, las-o pe Sarah să o ia. Tu ai să o scapi.

— Păi, pune-o jos dacă e *chiar aşa* de fierbinte.

— Fii atent să nu mă calci pe botine. Şi du odată câinele asta de aici.

— Afurisită raţă. Numai în picioarele mele stă. Pfui, nu cumva am călcat într-un găinaţ?

Şi în cele din urmă:

— Iar acum îl rog pe Ucenic să ne arate drumul.

Băiatul 412 apăru în uşă, cu o lampă în mână. Era urmat de

Silas şi Simon, care cărau masa şi scaunele. După ei veneau Sarah şi Jenna, în braţe cu vrafuri de farfurii, pahare şi sticle, şi la urmă de tot Nicko, ducând un coş în care erau îngrămădite zece verze. Habar nu avea de ce trebuia să care un coş cu verze, dar nici nu avea de gând să întrebe. O călcase deja pe Marcia pe pantofii ei nou-nouţi din piele de piton (nici prin gând nu îi trecuse să poarte *galoşi* la Cina Ucenicului ei) şi acum încerca să se ferească din calea ei.

Cortegiul era încheiat de Marcia, care păşea cu grijă prin noroi, ţinând în mână Jurnalul Ucenicului pe care îl făcuse pentru Băiatul 412.

Când ieşiră din căsuţă, ultimii nori dispărură de pe cer şi se văzu luna, care arunca o lumină argintie peste cortegiul ce se îndrepta spre ponton. Silas şi Simon puseră masa lângă barca lui Alther, apoi întinseră o faţă de masă, iar Marcia le spuse cum să aranjeze farfuriile şi tacâmurile. Nicko puse coşul cu verze în mijlocul mesei, aşa cum îi spusese Marcia.

Marcia bătu din palme ca să se facă linişte.

— Aceasta, spuse ea, e o seară importantă pentru noi toţi şi aş vrea să îl salut pe Ucenicul meu.

Toţi aplaudară politicos.

— Nu mă dau în vânt după discursuri lungi, continuă Marcia.

— Pe cât îmi aduc eu aminte, nu chiar aşa stăteau lucrurile, îi şopti Alther Mătuşii Zelda, care stătea în barcă lângă el, ca să nu se simtă izolat.

Zelda vru să îi dea un cot aşa, cu subînţeles, uitând pe moment că e o fantomă. Cotul îi trecu prin Alther şi se izbi de catargul bărcii.

— Au! se văietă ea. Scuze, Marcia. Te rog, continuă.

— Mulţumesc, Zelda, aşa voi face. Vreau doar să spun că am căutat un Ucenic timp de zece ani şi, deşi am întâlnit mulţi Aspiranţi, niciodată nu am găsit ceea ce căutam. Până acum.

Marcia se întoarse spre Băiatul 412 şi zâmbi:

— Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să îmi fii Ucenic timp de şapte ani şi o zi. Mulţumesc foarte mult. Va fi o perioadă minunată pentru amândoi.

Băiatul 412 se înroşi până în vârful urechilor când Marcia îi întinse Jurnalul Ucenicului. Ţinea jurnalul strâns, cu mâinile transpirate de emoţie, şi lăsă două urme de degete puţin murdare pe pielea albastră. Petele nu au mai ieşit niciodată şi oricând le vedea îşi amintea de seara în care viaţa lui se schimbase pentru totdeauna.

— Nicko, zise Marcia, te rog împarte verzele.

Nicko se uită la Marcia aşa cum se uita la Maxie când făcea o năzbâtie mai mare ca altele. Nu spuse însă nimic, ci luă coşul cu verze şi se

apucă să le împartă.

— Aăă… mulţumesc, Nicko, zise Silas luându-şi varza şi ţinând-o neîndemânatic în mână, neştiind ce să facă cu ea.

— Nu! se răsti Marcia la Nicko. Nu le dai în mână. Pune verzele pe *farfurii*.

Nicko se uită din nou la Marcia ca la Maxie (de data asta parcă spunea „Ce ai făcut pe covor?”), apoi trânti repede câte o varză pe fiecare farfurie.

Când toată lumea, inclusiv Marcia, avea o varză în faţă, Marcia ridică mâna cerând să se facă tăcere.

— Aceasta este o cină pe gustul fiecăruia. Fiecare varză a fost pregătită ca să se transforme în ceea ce v-ar plăcea cel mai mult să mâncaţi. E suficient să puneţi mâna pe varză şi să vă hotărâţi ce vreţi.

Se auzi un fel de bâzâit, timp în care fiecare se hotărî ce voia să mănânce, şi verzele se transformară în mâncarea dorită.

— Ce risipă de verze, e strigător la cer, îi şopti Mătuşa Zelda lui Alther. Eu o să cer doar varză călită.

— Acum, că v-aţi hotărât, zise Marcia tare, ca să acopere larma, mai rămâne de spus un singur lucru.

— Hai odată, Marcia, se impacientă Silas. Mi se răceşte plăcinta cu peşte.

Marcia îi aruncă o privire cruntă.

— Se obişnuieşte ca, în schimbul celor şapte

ani şi o zi din viaţa lui pe care Ucenicul îi oferă Vrăjitorului, acesta să îi ofere şi el ceva Ucenicului.

Marcia se întoarse spre Băiatul 412, care aproape că nu se mai vedea de după o farfurie plină cu vârf de tocană de ţipar cu colţunaşi, aşa cum făcea Mătuşa Zelda.

— Ce vrei să-ţi dau? îl întrebă Marcia. Ceremi orice vrei. Voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să îţi dau acel lucru.

Băiatul 412 se uită la farfuria din faţa lui. Apoi se uită la toţi cei adunaţi în jurul mesei şi se gândi cât de mult se schimbase viaţa lui de când îi cunoscuse. Era fericit, atât de fericit că nu îşi mai dorea nimic. Un singur lucru ar fi fost, totuşi. Ceva imposibil, atât de important că aproape îi era frică să se gândească la el.

— Orice vrei, îl încurajă Marcia cu blândeţe. Absolut orice.

Băiatul 412 înghiţi în sec.

— Vreau, spuse el încet, să ştiu cine sunt.

P

SEPTIMUS HEAP

e hornul căsuţă Mătuşii Zelda, nebăgată în seamă de nimeni, stătea cocoţată o pasăre a furtunii. O adusese vântul cu o noapte înainte şi privise cu mare interes la Cina Ucenicului. „Acum”, se gândea ea, „draga de Zelda va face ce ştie ea mai bine, fiindcă are acest har”.

— Ho noapte perfectă, spuse Mătuşa Zelda

stând pe podul de deasupra şanţului de apărare. Avem o frumoasă lună plină, iar apa din şanţul de apărare nu a fost niciodată mai liniştită. Are toată lumea loc pe pod? Strânge-te un pic, Marcia, şi fă-i loc şi lui Simon.

Simon nu părea că vrea să i se facă loc.

— A, nu vă faceţi griji pentru mine. De ce să schimbăm o obişnuinţă de o viaţă?

— Ce ai spus, Simon? întrebă Silas.

— Nimic.

— Lasă-l în pace, Silas, zise Sarah. A trecut prin multe în ultima vreme.

— Cu toţii am trecut prin multe în ultima vreme, Sarah. Dar nu ne văicărim toată ziua.

Mătuşa Zelda bătu enervată în balustrada podului.

— Dacă aţi terminat cu ciondăneala, aş vrea să vă aduc aminte că vrem să găsim răspunsul la o întrebare importantă. Putem începe?

Toată lumea tăcu. Alături de Mătuşa Zelda, pe podeţ erau înghesuiţi Băiatul 412, Sarah, Silas, Marcia, Jenna, Nicko şi Simon. În spatele lor se afla Corabia-Dragon, cu capul ridicat şi gâtul arcuit deasupra lor, privind atentă cu ochii ei verzi la imaginea lunii înotând în apa liniştită.

În faţa lor, trasă puţin înapoi ca să se vadă bine imaginea reflectată a lunii, era *Molly*. Alther stătea la probă, privind cu interes la cele ce se întâmplau.

Simon rămase la capătul podului. Nu înţelegea de ce se agitau atât. Cui îi păsa de unde

se trăgea un amărât de soldat din Armata Tânără? Mai ales unul care îi furase visul de o viaţă.

Puţin îi păsa cine erau părinţii Băiatului 412 şi, pe cât îşi dădea seama, nici nu avea să îi pese vreodată. Aşa că, atunci când Mătuşa Zelda se adresă lunii, Simon se întoarse intenţionat cu spatele.

— Soră Lună, Soră Lună, spuse Mătuşa Zelda blând, arată-ne te rog, familia Băiatului 412 din Armata Tânără.

Exact aşa cum se întâmplase la iazul raţelor, imaginea reflectată a lunii începu să crească până când un cerc alb uriaş umplu şanţul de apărare. La început, în cerc apărură nişte umbre neclare. Încet, încet, imaginea se limpezi până când văzură… propriile lor figuri, reflectate în apă.

Cu toţii murmurară dezamăgiţi, cu excepţia Marciei, care băgase de seamă ceva ce ceilalţi nu observaseră, şi a Băiatului 412, care rămase fără grai. Inima îi bătea să îi sară din piept şi simţea că picioarele i se transformă parcă în piure de păstârnac. Acum ar fi vrut să nu fi cerut să ştie cine este. Nici nu voia să ştie cu adevărat. Dacă avea o familie îngrozitoare? Dacă erau din Armata Tânără, aşa cum i se spusese? Dacă era cumva chiar DomDaniel? Tocmai când se pregătea să îi mulţumească Mătuşii Zelda şi să îi spună că s-a răzgândit, ea vorbi.

— Vreau să vă reamintesc că lucrurile nu sunt totdeauna ce par a fi. Luna arată întotdeauna adevărul. Cum vedem adevărul depinde de noi, nu

de lună.

Mătuşa Zelda se întoarse spre Băiatul 412, care era lângă ea.

— Spune-mi, îl întrebă, ce vrei cu *adevărat* să vezi?

Băiatul 412 se miră el însuşi de răspunsul lui.

— Vreau să o văd pe mama mea.

— Soră Lună, Soră Lună, zise Mătuşa Zelda blând, arată-ne, te rog, pe mama Băiatului 412 din Armata Tânără.

Discul alb al lunii umplu şanţul de apărare. Umbrele neclare reapărură încet, încet, până când… îşi văzură din nou figurile reflectate în apă. Protestară în cor, dar amuţiră îndată. Se întâmpla ceva. Una câte una, figurile dispăreau din apă.

Întâi dispăru însuşi Băiatul 412. Apoi Simon, Jenna, Nicko şi Silas. Se şterse şi imaginea Marciei, urmată de cea a Mătuşii Zelda.

Sarah Heap se trezi că se uită la propria ei imagine reflectată în apă, aşteptând să dispară ca şi celelalte. Numai că imaginea ei nu dispăru. Deveni din ce în ce mai clară, până când Sarah Heap rămase singură în mijlocul discului alb al lunii. Îşi dădură cu toţii seama că nu era doar o imagine reflectată în apă. Era răspunsul.

Băiatul 412 nu putea să îşi ia ochii de la imaginea lui Sarah. Cum putea Sarah Heap să fie mama lui? Cum?

Sarah ridică ochii şi îl privi.

— Septimus? spuse ea în şoaptă.

Mătuşa Zelda mai avea ceva de arătat, de

data aceasta lui Sarah.

— Soră Lună, Soră Lună, spuse ea, arată-ni-l, te rog, pe cel de-al şaptelea fiu al lui Sarah şi Silas Heap. Arată-ni-l pe *Septimus Heap*.

Imaginea lui Sarah se şterse puţin câte puţin şi fu înlocuită de cea a… Băiatului 412.

Toată lumea rămase cu gura căscată, chiar şi Marcia, care ghicise cu câteva minute mai înainte cine e Băiatul 412. Numai ea băgase de seamă că, atunci când luna le arătase imaginea familiei Heap, propria ei imagine dispăruse din apă.

— Septimus?

Sarah îngenunche lângă Băiatul 412 şi îl privi cercetător. Băiatul o privi drept în ochi şi Sarah îi spuse:

— Ştii ce, cred că ţi se înverzesc ochii. Se fac la fel că ai tatălui tău, şi ai mei, şi ai fraţilor tăi.

— Într-adevăr? făcu Băiatul 412. Chiar aşa?

Sarah întinse mâna şi apucă boneta roşie a Băiatului 412.

— Mă laşi să ţi-o dau jos? întrebă ea.

Băiatul 412 dădu din cap. Aşa erau toate mamele: aveau grijă când să îţi pui şi să îţi scoţi căciula.

Sarah ridică încetişor boneta Băiatului 412 pentru prima dată de când Marcia i-o îndesase pe cap, acasă la Sally Mullin.

Bucle aurii ţâşniră de sub bonetă când Septimus scutură din cap ca un câine care se scutură de apă, descotorosindu-se în acelaşi timp de viaţa de până atunci, de vechile lui spaime şi de

vechiul lui nume.

Devenise cel care era în realitate: Septimus Heap.

CE A VĂZUT MĂTUŞA ZELDA ÎN IAZUL RATELOR

*S*untem din nou la creşa Armată Tinere Camera e cufundată în penumbră. Moaşa Matroană îl pune pe micul Septimus într-un pătuţ şi se aşază ostenită. Aruncă priviri neliniştite spre uşă, de parcă aşteaptă pe cineva. Dar nu apare nimeni.

După câtăva vreme se ridică anevoie de pe scaun, se duce la pătuţul în care propriul ei copilaş plânge şi îl ia în braţe. Chiar în acel moment uşa se dă de perete şi Moaşa Matroană se întoarce pe călcâie, cu faţa albă de spaimă.

În prag stă o femeie înaltă, îmbrăcată în negru. Peste roba neagră, bine călcată, poartă un şorţ apretat de Infirmieră, dar la brâu are o cingătoare roşie ca sângele, cu cele trei stele negre ale lui DomDaniel.

A venit să îl ia pe Septimus Heap.

Infirmiera a întârziat. S-a rătăcit pe drum şi acum e speriată, cu sufletul la gură. DomDaniel nu acceptă să se întârzie. Infirmiera o vede pe Moaşa Matroană cu un bebeluş în braţe, exact aşa cum i se spusese. Nu ştie că Moaşa Matroană îl ţine în braţe pe propriul ei copil, în timp ce Septimus Heap doarme într-un pătuţ, într-un colţ întunecat al camerei. Infirmiera se repede la Moaşă şi înşfacă copilul. Moaşa se împotriveşte, încearcă să

smulgă copilul din mâinile Infirmierei, dar nu se poate pune cu femeia hotărâtă să ajungă înapoi la barcă la timp ca să prindă fluxul.

Câştigă Infirmiera, fiind mai puternică şi mai tânără. Ea înfăşoară bebeluşul într-o pânză roşie pe care sunt brodate trei stele negre şi iese înjugă, urmărită de Moaşa care ţipă şi simte şi ea exact ce simţise Sarah Heap cu câteva ore mai devreme. Când ajunge la poarta cazărmii, Infirmiera arată cele trei stele negre şi Moaşa e arestată de străji. Infirmiera dispare în noapte, ducând cu ea copilul Moaşei, ca pe un trofeu, ca să îl predea lui DomDaniel.

La creşă, bătrâna care are grijă de copii se trezeşte. Se ridică tuşind şi hârâind şi pregăteşte patru biberoane pentru copii, câte unul pentru fiecare dintre cei trei fraţi – Băieţii 409, 410 şi 411 – şi unul pentru cel mai nou recrut din Armata Tânără, băiatul în vârstă de douăsprezece ore care va fi cunoscut în următorii zece ani sub numele de Băiatul 412.

Mătuşa Zelda oftă. Era aşa cum se aşteptase. Apoi o rugă pe Lună să îi arate ce s-a întâmplat cu copilul Moaşei. Mai trebuia să ştie ceva.

Infirmiera ajunge la timp la barcă. La pupa bărcii stă o Arătare care o trece răul vâslind după obiceiul pescarilor bătrâni, doar cu o vâslă. Pe malul celălalt îi aşteaptă un Călăreţ întunecat călare pe un cal negru, uriaş. Îi trage pe Infirmieră şi pe copil sus pe cal, îi aşază în spatele lui şi porneşte în galop prin noapte. Îi aşteaptă un

drum lung şi chinuitor.

Când ajung la ascunzătoarea lui DomDaniel în vechea carieră de ardezie din Tărâmurile Rele, copilul Moaşei urlă, iar Infirmiera simte că îi crapă capul de durere. DomDaniel abia aşteaptă să îşi vadă trofeul care, crede el, e Septimus Heap, cel de-al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Ucenicul visat de orice Vrăjitor şi orice Necromant. Ucenicul care îi va da puterea să revină la Castel şi să pună mâna pe ce i se cuvine de drept.

Se uită cu scârbă la bebeluş. Ţipetele acestuia îi dau dureri de cap şi îi fac urechile să ţiuie. „E mare pentru un nou-născut", se gândeşte DomDaniel, „şi mai e şi urât. Necromantul e dezamăgit şi îi spune Infirmierei să ia copilul de acolo.

Infirmiera pune copilul în pătuţul pregătit pentru el şi se duce la culcare. A doua zi se simte rău şi nu se poate ridica din pat; nimeni nu se gândeşte să-i dea de mâncare copilului Moaşei până în noaptea următoare. Acest Ucenic nu are parte de Cina Ucenicului.

Mătuşa Zelda stătea pe malul iazului şi zâmbea. Ucenicul a fost eliberat de Magistrul lui întunecat. Septimus Heap e în viaţă şi şi-a găsit familia. Prinţesa e în siguranţă. În acel moment îşi aduce aminte de ceea ce spunea Marcia adesea: lucrurile au felul lor de a se potrivi, în cele din urmă.

După…

s-a întâmplat cu…

GRINGE, PAZNICUL

În ciuda schimbărilor dramatice de la Castel, Gringe rămase paznicul Porţii de Miazănoapte. Deşi mai degrabă s-ar fi aruncat într-o vană cu ulei încins decât să recunoască, Gringe îşi iubea meseria. Avea o locuinţă asigurată pentru familia lui – casa paznicului – şi asta era mare lucru după ce trăiseră ca vai de ei prin tainiţele de sub zidurile Castelului. Ziua în care Marcia îi dăduse o jumătate de coroană se dovedi a fi una importantă pentru Gringe. În ziua aceea, pentru prima şi singura oară în viaţa lui, Gringe păstră ceva din banii plătiţi de cei care intrau în Castel – mai exact, o jumătate de coroană.

Banul greu de argint se încălzise în palma lui şi ceva, nici el nu ştia ce, îl împiedică pe Gringe să îl pună în cutia cu încasările din ziua aceea. Îi dădu drumul în buzunar, spunându-şi că în seara aceea îl va pune în cutie, laolaltă cu ceilalţi bani. Nu se putu însă despărţi de banul de argint. Aşa că jumătatea de coroană rămase în buzunarul lui multe luni, până când Gringe începu să considere că îi aparţine.

Acolo ar fi şi rămas dacă, într-o dimineaţă friguroasă de iarnă, la aproape un an după seara aceea, Gringe nu ar fi găsit un anunţ bătut în cuie pe Poarta de Miazănoapte. Pe afiş stătea scris:

EDICT DE RECRUTARE ÎN ARMATA TÂNĂRĂ TOŢI BĂIEŢII CU VÂRSTA ÎNTRE UNSPREZECE ŞI ŞAISPREZECE ANI CARE NU SUNT UCENICI PE LÂNGĂ UN MEŞTER ATESTAT TREBUIE

ŞI SE PREZINTE LA CAZARMA ARMATEI TINERE MÂINE LA ORA 06.00

Gringe simţi că i se face rău. Fiul lui, Rupert, îşi sărbătorise împlinirea vârstei de unsprezece ani chiar cu o zi înainte. Doamna Gringe îşi ieşi din minţi când văzu afişul. Gringe se zăpăcise şi el, dar când văzu cum se albise Rupert la faţă citind anunţul, îşi dădu seama că nu trebuie să îşi piardă capul. Cum căuta să găsească o scăpare pentru băiat, îşi înfundă mâinile în buzunare şi, din obişnuinţă, strânse în pumn jumătatea de coroană pe care i-o dăduse Marcia. În acea clipă ştiu răspunsul.

A doua zi, chiar la ora când se deschise, atelierul de construit bărci primi un nou ucenic: Rupert Gringe, al cărui tată îl angajase ucenic pe şapte ani pe lângă Jannit Maarten, patroana atelierului care construia bărci de pescuit heringi, contra considerabilei sume de o jumătate de coroană.

MOAŞA MATROANĂ

După ce fusese arestată, Moaşa Matroană fu dusă la Azilul pentru Persoane cu Vedenii şi Năzăreli, ţinându-se seama de faptul că avea mintea tulburată şi era obsedată de răpirile de copii – o preocupare considerată nesănătoasă pentru o moaşă. După ce petrecu câţiva ani acolo, i se dădu drumul pentru că Azilul era supraaglomerat. Numărul persoanelor cu vedenii şi năzăreli crescuse enorm după ce Custodele Suprem luase Castelul în stăpânire, iar Moaşa

Matroană nu era considerată destul de ţicnită ca să merite un loc în azil. Prin urmare Agnes Meredith, fostă Moaşă Matroană, actualmente şomeră şi fără un acoperiş deasupra capului, îşi îngrămădi lucrurile în câteva traiste şi plecă în căutarea fiului ei pierdut, Merrin.

SERVITORUL DE NOAPTE

Servitorul de Noapte al Custodelui Suprem fu aruncat în temniţă după ce scăpase Coroana şi o mai ciobise o dată. Fu eliberat o săptămână mai târziu, din greşeală, şi merse să muncească în bucătăriile Palatului ca ajutor de curăţător de cartofi. Dovedindu-se foarte priceput, ajunse în scurtă vreme curăţător-şef. Îi plăcea foarte mult ceea ce făcea şi, pe deasupra, nimeni nu se supăra pe el dacă mai scăpa câte un cartof pe jos.

JUDECĂTOAREA ALICE NETTLES

Alice Nettles îl cunoscuse pe Alther Mella pe când era avocată stagiară la Tribunalul Castelului. Alther nu era încă Ucenicul lui DomDaniel, dar Alice îşi dădea seama că e diferit de ceilalţi. Chiar şi după ce Alther deveni Vrăjitor Neobişnuit şi lumea spunea că e „Ucenicul acela nemernic, care şi-a aruncat Maestrul jos din vârful Turnului”, Alice continuă să se vadă cu el. Ştia că Alther nu ar fi putut ucide nicio fiinţă, nici măcar o gânganie supărătoare. La scurtă vreme după ce Alther deveni Vrăjitor Neobişnuit, Alice îşi văzu împlinit visul de a deveni judecătoare. Fiind din ce în ce mai ocupaţi, fiecare cu treburile lui, Alther şi Alice nu prea mai aveau timp să se vadă, spre marele

regret al lui Alice.

Alice primi o dublă lovitură când, în decurs de doar două zile, Custozii nu numai că îi omorâră cel mai drag prieten, dar o lipsiră şi de munca de o viaţă atunci când izgoniră femeile din Tribunal. Alice plecă din Castel şi se duse să stea la fratele ei în Port. După câtăva vreme, durerea cauzată de moartea lui Alther se mai domoli şi ea îşi găsi o slujbă de consilier juridic la Vamă.

Într-o zi, după ce îşi bătuse capul cu nişte contrabandişti de cămile şi un circ itinerant, Alice trecu pe la taverna „Ancora albastră” înainte să se ducă acasă. Acolo, spre marea ei încântare, întâlni fantoma lui Alther Mella.

ASASINA

După ce o lovi Trăsnetul Nimicitor al Marciei, Asasina îşi pierdu complet memoria. Pe lângă asta, suferise şi grave arsuri. După ce luase pistolul de lângă ea, Vânătorul o lăsase să zacă în nesimţire pe covorul Marciei. DomDaniel dăduse ordin să fie aruncată în stradă, dar fu găsită de măturători chiar în acea noapte şi dusă la Spitalul Maicilor. După multă vreme se făcu bine şi rămase la spital, dând o mână de ajutor la treburi. Din fericire pentru ea, nu îşi mai recăpătă niciodată memoria.

LINDA LANE

Lindei Lane i se dădu o nouă identitate şi un apartament luxos, cu privelişte spre râu, ca recompensă pentru că o găsise pe Prinţesă. Câteva luni mai târziu însă, fu recunoscută de familia uneia dintre victimele ei. Aşa se face că

într-o seară târziu, pe când stătea pe terasă cu un pahar din vinul ei preferat, pe care Custodele Suprem avea grijă să i-l trimită, Linda Lane fu împinsă peste balustradă şi căzu în apele învolburate ale râului. Trupul ei nu fu găsit niciodată.

TÂNĂRA BUCĂTĂREASĂ

După ce începuse să aibă coşmaruri cu lupi, tânăra bucătăreasă aproape că nu mai putea dormi noaptea, şi de aceea i se întâmpla destul de des să adoarmă în bucătărie. Într-o zi o luă somnul când trebuia să răsucească frigarea şi o oaie întreagă luă foc. Norocul ei fu curăţătorul-şef de cartofi, care dădu dovadă de mult sânge rece şi o salvă de la o soartă asemănătoare cu a oii. Tânăra bucătăreasă fu retrogradată la postul de ajutor de curăţător de cartofi, dar trei săptămâni mai târziu fugi cu curăţătorul-şef ca să înceapă o nouă viaţă în Port.

CEI CINCI NEGUŢĂTORI DIN NORD

După ce fugiseră din birtul lui Sally Mullin, cei cinci Neguţători din Nord îşi petrecură noaptea pe corabia lor, punând mărfurile la adăpost şi făcând pregătiri ca să poată pleca cu fluxul de dimineaţă. Pe unde umblaseră, li se mai întâmplase să asiste la schimbări ale cârmuirii – evenimente întotdeauna neplăcute – şi nu doreau nicicum să rămână aici ca să vadă ce întorsătură iau lucrurile. Din câte văzuseră, lucrurile nu ieşeau niciodată bine. Iar când trecură pe lângă ruinele fumegânde ale birtului lui Sally Mullin a

doua zi dimineaţă, îşi dădură seama că bine făcuseră plecând. Oricum, când o luară în jos pe râu uitară aproape pe loc de Sally. Plănuiau să se îndrepte spre sud ca să scape de Marele îngheţ şi abia aşteptau să ajungă în Ţările îndepărtate, unde clima era mai blândă. Neguţătorii din Nord văzuseră tot ce se putea vedea şi fără îndoială că aveau să mai vadă aceleaşi lucruri de nu ştiu câte ori.

SPĂLĂTORUL DE VASE

Băiatul care spăla vasele în birtul lui Sally Mullin rămase convins că el dăduse foc birtului. Era sigur că uitase şervetele la uscat prea aproape de foc, aşa cum i se mai întâmplase. Nu îi stătea însă în fire să aibă mustrări de conştiinţă prea multă vreme. Băiatul credea că orice neajuns era o şansă deghizată. Drept urmare, construi o dugheană pe roţi cu care se ducea zilnic la cazarma Gardienilor Custozi să vândă plăcinte cu carne şi cârnaţi. Reţeta de plăcinte şi cârnaţi era mereu alta, depinzând de ce îi cădea în mână, dar băiatul trudea din greu, până noaptea târziu, iar ziua şi-o petrecea vânzând ce pregătise noaptea, căci plăcintele şi cârnaţii lui aveau mare căutare. E drept, oamenii începură să vadă că pisicile şi câinii lor dispăreau într-un ritm alarmant, dar nimeni nu făcu vreo legătură între aceste dispariţii şi brusca apariţie a dughenei pe roţi. Iar când un mare număr dintre Gardienii Custozi se otrăviră cu mâncare stricată, vina căzu pe Bucătarul Cazărmii. Spălătorul de vase prosperă şi

niciodată, dar chiar niciodată, nu se atinse de plăcintele sau cârnaţii pe care îi făcea.

RUPERT GRINGE

Rupert Gringe se dovedi a fi cel mai bun ucenic pe care îl avusese Jannit Maarten. Jannit construia bărci cu fundul plat, care pluteau bine în apele puţin adânci de lângă ţărm şi ajungeau uşor la bancurile de heringi, împingându-le până la malurile nisipoase de lângă Port. Orice pescuitor de heringi care avea o barcă făcută la atelierul lui Jannit Maarten putea fi sigur că o va duce bine. În scurtă vreme se răspândi zvonul că dacă Rupert Gringe lucrase şi el la acea barcă pescarul era norocos: barca se aşeza bine pe apă şi vântul o putea împinge cu uşurinţă. Jannit recunoştea talentul atunci când îl găsea, aşa că în scurtă vreme îl lăsă pe Rupert să lucreze singur. Prima barcă construită doar de Rupert fu *Muriel*. O vopsi în verde-închis, ca apele din adâncul râului, şi îi puse pânze roşu-aprins, ca soarele apunând în mare.

LUCY GRINGE

Lucy Gringe îl întâlnise pe Simon Heap la un curs de dans pentru tineri. La vremea aceea aveau amândoi paisprezece ani. Doamna Gringe o trimisese pe Lucy la curs ca să îi dea o preocupare pe timpul verii. (Simon ajunsese la curs din greşeală. Silas, care nu citea prea bine şi adesea încurca literele, crezuse că e un curs de Transă şi făcuse greşeala să îi pomenească lui Sarah de el într-o seară. Simon îl auzise şi îl bătuse la cap pe

taică-său până când acesta îl înscrisese la curs.)

Lui Lucy îi plăcea că Simon era hotărât să fie cel mai bun dansator din clasă, aşa cum era hotărât să fie cel mai bun la orice. Îi plăceau ochii lui verzi de Vrăjitor şi buclele lui aurii. Cât despre Simon, el nu înţelegea de ce începuse să îi placă o fată aşa, pe nepusă masă, dar îşi dădea seama că nu se mai gândea decât la Lucy. Lucy şi Simon continuară să se vadă ori de câte ori aveau prilejul, dar nu spuseră nimănui că se întâlneau. Ştiau că familiile lor nu ar fi fost de acord.

Ziua când Lucy fugise de acasă ca să se mărite cu Simon Heap fu cea mai frumoasă şi cea mai urâtă zi din viaţa ei. Fusese cea mai frumoasă până când Gardienii năvăliseră în capelă şi îl arestaseră pe Simon. După aceea nu îi mai păsă ce se întâmplă cu ea. Gringe veni şi o luă acasă. O încuie în camera de la mansardă ca să nu poată fugi şi o rugă în genunchi să uite de Simon Heap. Lucy refuză şi nu mai vorbi deloc cu tatăl ei. Fu o lovitură cumplită pentru Gringe. El făcuse cum credea că e mai bine pentru Lucy.

GÂNGANIA OCROTITOARE A JENNEI

Când căzu de pe gâtul lui DomDaniel, fostul miriapod se rostogoli până ajunse pe un butoi. Butoiul căzuse în apă atunci când Mărunţeii trăgeau *Răzbunarea* în Bulboană, apoi plutise până în Port, unde rămăsese pe plajă. Gângania Ocrotitoare îşi uscase aripile şi îşi luase zborul spre un câmp din apropiere, unde un circ ambulant tocmai îşi ridicase cortul. Dintr-un motiv

neînţeles de nimeni, prinse ură pe un bufon absolut inofensiv şi publicul se distra grozav în fiecare seară când gângania îl fugărea în jurul ringului.

Înotătorii şi barca găinilor

Cei doi înotători care fuseseră aruncaţi peste bordul *Răzbunării* avură norocul să supravieţuiască. Jake şi Barry Parfitt, a căror mamă insistase ca ei să înveţe să înoate înainte de a deveni marinari, nu erau nişte înotători prea grozavi, dar reuşiră totuşi să îşi ţină capetele afară din apă în timp ce furtuna se dezlănţuia deasupra lor. Începuseră să piardă orice nădejde, când Barry văzu o barcă de pescari venind spre ei. Deşi barca părea părăsită, de pe punte atârna o scândură de care cei doi se agăţară ca să se urce înăuntru. Odată ajunşi sus, se prăbuşiră pe punte, unde fură imediat înconjuraţi de găini. În clipa aceea nu îi interesa de ce erau înconjuraţi, cu condiţia să nu fie apă.

Când apele se retraseră în sfârşit din Mlaştinile Ierboase, Jake, Barry şi găinile ajunseră pe una dintre insule. Se hotărâră să rămână ascunşi acolo, departe de DomDaniel, şi în scurtă vreme puseră pe picioare o prosperă crescătorie de găini la câteva mile de Insula Dragonului.

ŞOBOLANUL MESAGER

1

Stanley fu eliberat în cele din urmă din temniţa de sub podeaua Camerei de Toaletă a Doamnelor de unul dintre foştii Şobolani ai

Biroului, care auzise despre păţaniile lui. Rămase o vreme în adăpostul pentru şobolani de la mansarda casei paznicului Porţii de Răsărit, ca să se pună pe picioare. Lucy

Gringe îl hrănea cu biscuiţi şi îi povestea despre necazurile ei. După părerea lui Stanley, Lucy Gringe scăpase ca prin urechile acului. Dacă l-ar fi întrebat cineva, Stanley l-ar fi spus că Vrăjitorii în general, şi Vrăjitorii cu numele de Heap în particular, nu îţi aduc decât necazuri. Numai că nimeni nu îi ceru vreodată părerea.

„MAGIE este o carte plină de minuni, vrăji şi surprize. Născută dintr-o imaginaţie bogat şi superb scrisă, ne deschide uşa www.corint junior. ro

ISBN: 978 – 973 – 7644 – 89 – 3
9789737644893

Clive Barker

Cine e Septimus Heap?

Un copil pierdut? Un erou nebănuit? Un vrăjitor puternic? Aici începe Magia.